

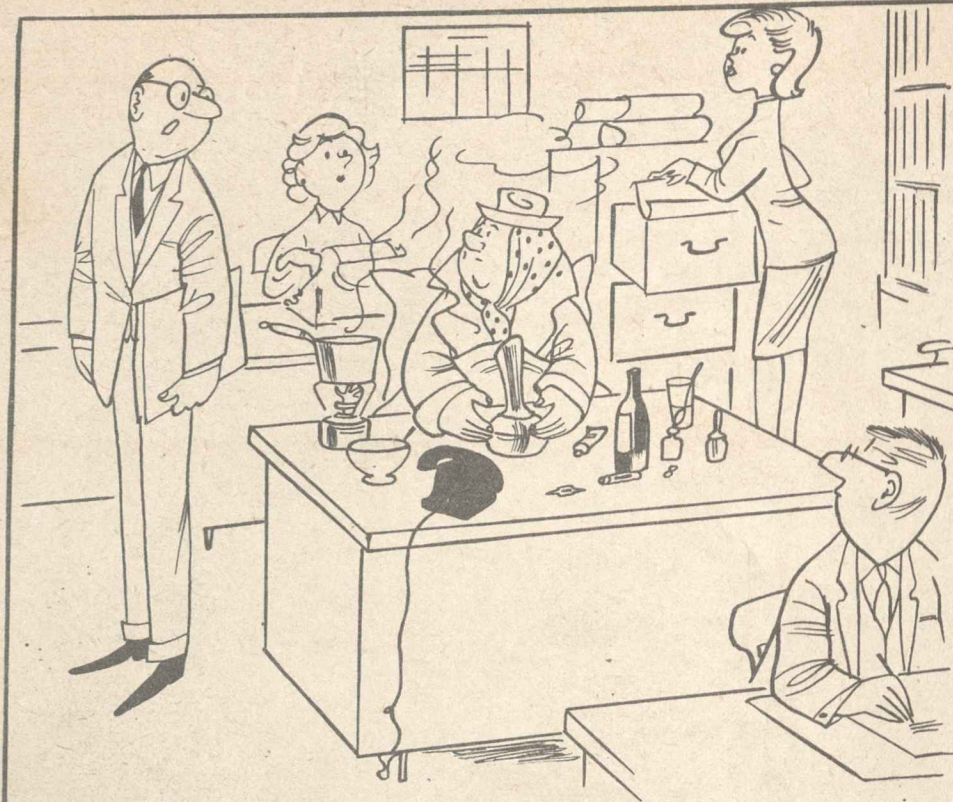
25 ΧΡΟΝΙΑ - 8 ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΕΣ

Η θριαμβευτική πορεία του θεάτρου Κώστα Μουσούρη επί ξνα τέταρτο αιώνας!...

ΠΩΣ ΠΑΙΖΕΤΑΙ ΤΟ «ΧΟΥΛΑ - ΧΟΥΠ»

Μερικές υποδείξεις για να μάθετε το σωστό τρόπο που πρέπει να γυρίζεται το στεφάνι.

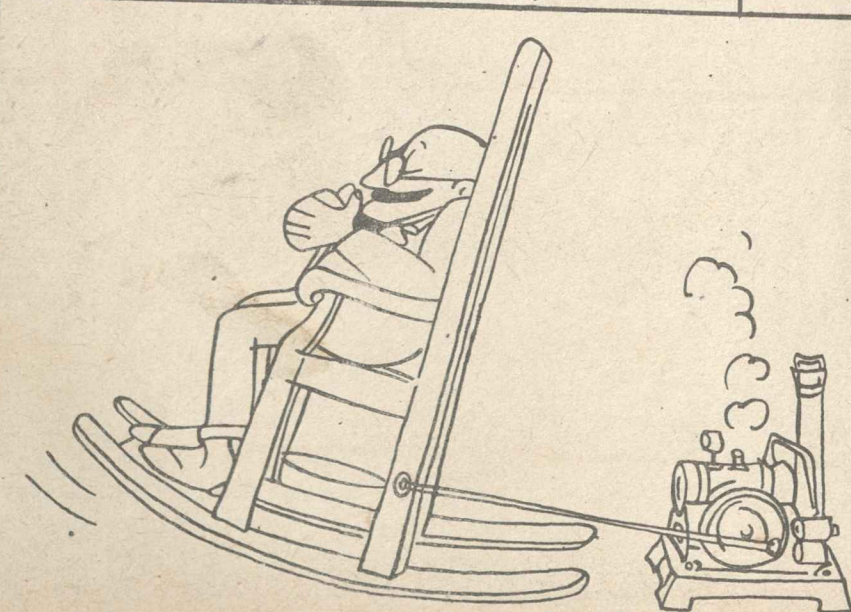

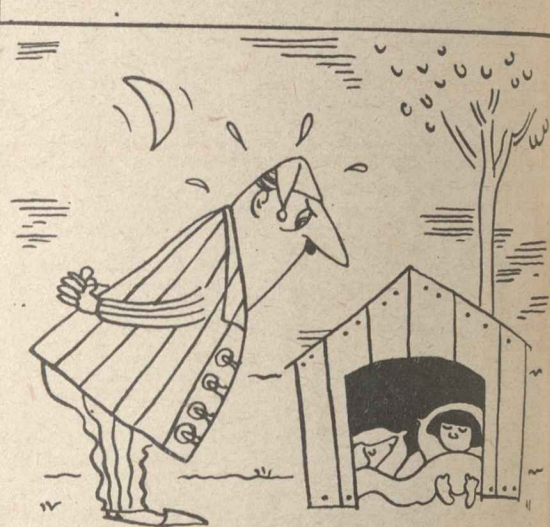
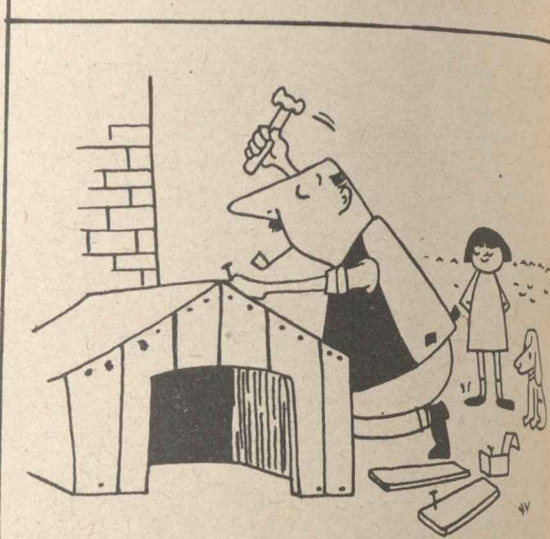
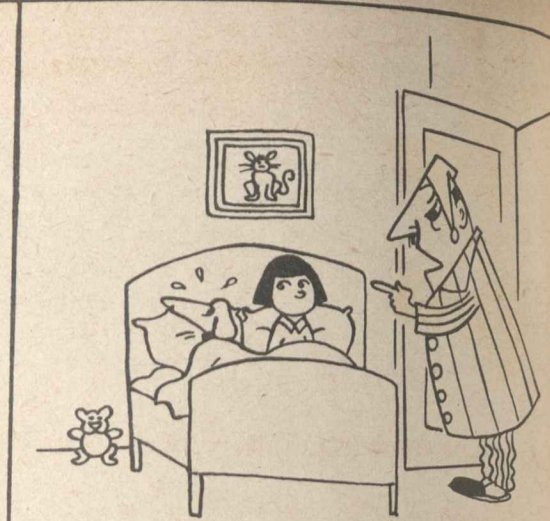
Τό καταλάβαμε κύριε Παπαδόπουλε πώς έχετε γρίππη.

Λέτε λοιπόν γιαντρέ, να μου περάσουν οί πόνοι στο στομάχι, μ' ένα καλό σουτιέν;

Χωρίς λόγια

Χωρίς λόγια

Δήτε, τί καλή ή κυρία Καίτη, μου χάρισε όλα τὰ γατάκια.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΤΟΣ 9ον • 7 — 20 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1959
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 234 • ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 6

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

15ΘΗΜΕΡΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦ. ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΕΥΑΓΓ. Χ. ΤΕΡΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Λεωφόρος Πανεπιστημίου άριθ. 34
Άρ. τηλ.: Γραφείων 614-047, τυπογρ. 36-555

Οι γυναίκες μεταξύ μας

ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΛΟΙΠΟΝ; Τί μπορούμε να πούμε τώρα που μόλις πέρασαν οι γιορτές και τις έχουμε ακόμα πρό οφθαλμών; Τις γιορτάζανε καλύτερα οι παλαιότεροι, οι παπούδες μας, να πούμε; Και πρέπει να σημειώσουμε ότι δεν πρόκειται για τους παπούδες μας. Πρόκειται για τις γιαγιάδες μας.

Λένε και το επαναλαμβάνουν, ότι εκείνη την εποχή είχαν οι μεγάλες γιορτές περισσότερη ποιήσι. Ήταν εξαιρετικές, λένε, τότε οι γιορτές, τότε που τα έφτιαχναν μόνες τους όλα οι νοικοκυρές, όλα τα γλυκά και τους κοδότανε ή μέση από τη δουλειά. Τί καλά εκείνα τα χρόνια που ημέρες ολόκληρες ζιμώνανε και φουρνίζανε, ολόκληρες ημέρες σφουγγαρίζανε και τρίζανε και σκουίζανε και γυαλίζανε. Τί ποιήσι, αλήθεια, να τρίζε τα ταψιά με τη στάχτη και να επιμένε να γυαλίσουν! Τί λαμπρά να σφουγγαρίσεις χειμωνιάτικα το πάτωμα, εκείνες τις άνοστες σανίδες, με τη βούρσα και πλημμύρα τα νερά, θάλασσα πλατεία στα δωμάτια. Τί έκασται να ανάβεις το φούρνο με τα κλαριά και τα κούτσουρα και να σου τσουρουφλίζονται φρυδια και μαλλιά. Χρόστα - χρούστα τα μαχαίρια. Κόβανε τον κιμά! Ντραγκα - ντρούγκα τα γουδιά. Τρίζανε την κανέλα, τη μαστίχα, τη ζάχαρη. Τί γοητεία!

Και όμως. Το τραγουδούν όλοι το τραγούδι αυτό της ποιήσεως των καλών εκείνων χρόνων, που: Χριστούγεννα ήταν να στραβώση ο λαιμός σου για μερικές ημέρες, να πάθης κατεβασία, να κουφαθής από το έν' αϊτί, να πιαστή η φωνή σου, διότι με τα συγκρίσματα ξερετε, τα ρεύματα κλπ. κλπ. Χριστούγεννα ήταν, νύχτες ολόκληρες πλέξε - ράψε - κέντησε. Πόσες φορές δεν τις έπαιρνε τις γυναίκες, ο ύπνος εκεί, στο σκαμνάκι του νυχτεριού, με τις βελόνες στο χέρι. Τα χρόνια εκείνα, τα τόσο ποιητικά, ωφείλε με τα χέρια της ή νοικοκυρά να ετοιμάση τις χριστουγεννιάτικες εκπλήξεις για τους δικούς της.

Μά! Χαλάμε τώρα το τραγούδι της ποιήσεως. Τί είν' αυτά τα πεζά και ανάλαττα που εξιστορούμε; Δεν άρουν αυτά στους άραιοπαθείς. Χριστούγεννα ήταν, σάς λένε, αυτά που γιόρταζαν οι γονείς μας. Και μάλιστα οι παπούδες μας. Τότε μαζεύονταν όλοι στο σπίτι. Όλη η οικογένεια γύρω στο γιορταστικό τραπέζι. Θα έπρεπε ο ταξιδεμένος της οικογένειας να βρίσκεται πολύ-πολύ μακριά, για να μην επανακάμψη στον τόπο του, στους δικούς του, τα Χριστούγεννα. Αυτό το σημείο είναι ο καλύτερος στίχος του τραγουδιού των εκάλων παλαιών χρόνων.

Τώρα, σήμερα, σου λέει ο γιός σου.

«Μητέρα, τα Χριστούγεννα, λογαριάζω να κάνω μία έκδρομή άς τα Μετέωρα, με τη συντροφιά μου». Και να ήταν να το έλεγε μόνο ο

γιός; Συμβαίνει συχνά και να το λη και η κόρη.

Και συμβαίνει - συχνότερα - να το επιθυμούμε και μείς.

«Τί λέτε; Κάνουμε τώρα τα Χριστούγεννα μία έκδρομούλα στη Χαλκίδα; Κάθισα και τα λογάρισα όλα με το μολύβι. Και τις ελάχιστες δαπάνες τις έγραψα. Λοιπόν σάς λέγω ότι ή έδω να μείνουμε ή στη Χαλκίδα να πάμε, ένα και το αυτό. Τα έξοδα είναι τα ίδια. Άποφασίστε».

Και ή οικογένεια άποφασίζει. Συχνά, άποφασίζει υπέρ της Χαλκίδας. Υπέρ της έκδρομής. Της κινήσεως.

Τί τα θέλετε; Στην κίνησι δρίσκεται ή ποιήσι της ταρινής εποχής. Ή κοπέλλα διηγείται τί άραία που ήταν όταν με τη συντροφιά της έκανε Χριστούγεννα στο τσαντήρι των τσσιπαναράϊων. Τί συγκίνησι που ένοιωσε όταν άκουσε τη νύχτα την καμπάνα να χτυπά. Και δεν ήταν ούτε καν καμπάνα. Ήταν ένα κάποιο σίδερο. Και πήρανε το δρόμο, όλη ή συντροφιά, για το εξακλησί. Βάδιζαν ήσυχοι, άμίλητοι. Ήταν τόσο άραία τη νύχτα, δεν ταίριαζε να μιλάς. Σά να πήγαιναν και αυτοί, όπως οι βοσκοί τότε, για το Θείον Βρέφος. Ένα σκυλί που είχαν μαζί τους, δεν ύλακτούσε. Λαμπύριζαν τ' άστρα επάνωθέ τους. Να τους άδηγούσε άραγε κι' αυτούς ένα άστρο λαμπρό; Δεν τολμούσαν να γυρίσουν τα μάτια τους προς τον ούρανό. Και το ζώκλήσι, όταν έφτασαν, ήταν τόσο φτωχό, που τους θύμισε τη φάνη των αλόγων.

Άλλη κοπέλλα μου έχει διηγηθή πώς ένοιωσε Χριστούγεννα - τα καλύτερα της Χριστούγεννα - χορεύοντας. Μία τρελλοπαρέα νεαρών χορεύανε γύρω στο στολισμένο χριστουγεννιάτικο δέντρο ως το πρωί.

Άν άνατριχιάζή ή προηγούμενη εποχή, άκούγοντας τα της τρεχούσης εποχής, ώ! τί να γίνη; Δεν είναι αυτό κάτι καινούργιο. Πάντα έτσι ήταν. Ή νεολαία τις νοιώθει τις μεγάλες γιορτές, όπως τις νοιώθουμε και μείς. Και τις χαίρεται, πολύ περισσότερο από όσο μπορούσαμε να τις χαρούμε έμείς. Και αυτό είναι το εύχάριστο.

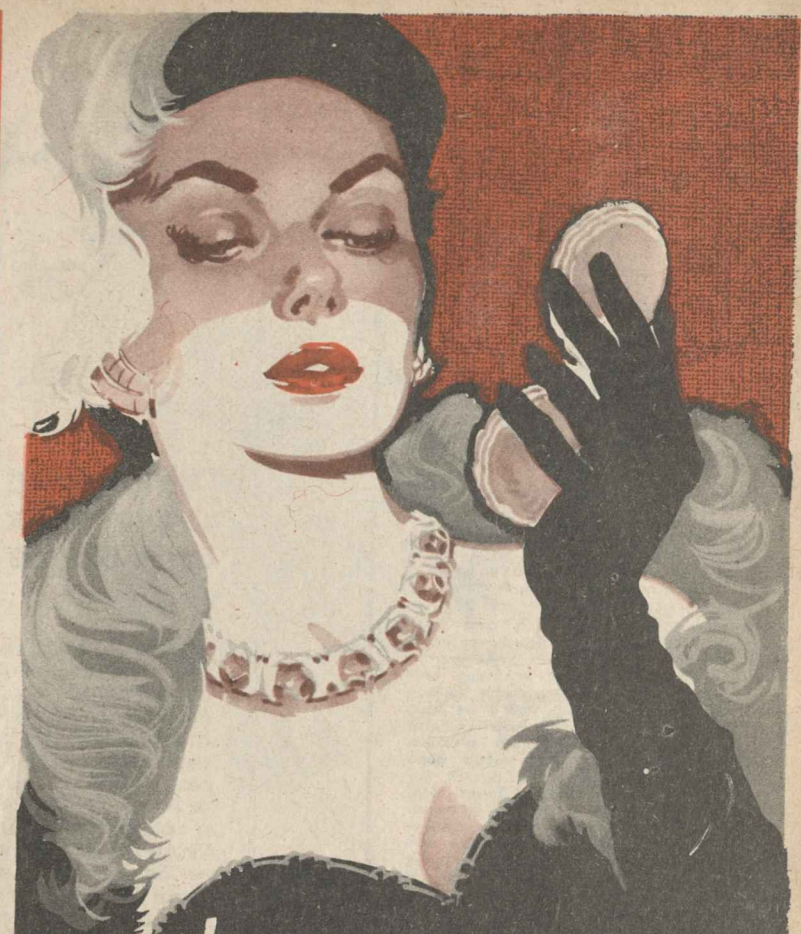
Όσο για την ποιήσι της περασμένης εποχής, τί να σάς πώ; Νομίζω ότι καμιά μας δεν θα ήθελε να βρίσκεται στην ποιητική εποχή της γιαγιάς της. Όπως επίσης, καμιά έγγονή μας δεν θα ήθελε να βρίσκεται στην... ποιητική εποχή τη δική μας. Γιατί και ή δική μας ή εποχή θα φανή ποιητική με τη σειρά της, όταν θα γίνη παρελθόν.

Πώς να μη θυμηθί κανείς το σχετικό γαλλικό ανέκδοτο:

Ρώτησαν την κυρία: «Μά γιατί ύμνεϊτε τόσο πολύ την εποχή του Ναπολέοντος του Γ'; Δεν ήταν δα ή ταλαίπωρος κανένας μεγάλος βασιλιάς!»

Και ή κυρία άπάντησε με το σχετικό μελαγχολικό μειδίαμα: «Ά, με την εποχή του Ναπολέοντος του Γ' ήμουν είκοσι χρονών»

Πηνελόπη Μ.

Δέν υδάταρει καλύτερο
από το νέο άνεξίτηλο κραγιόν

ZINNIA 24

24 φορές καλλίτερο από κάθε άλλο...

Αποκτήσατε και σεις
χείλη ΕΛΚΥΣΤΙΚΑ
ΔΡΟΣΕΡΑ
ΒΕΛΟΥΔΕΝΙΑ

"ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ.."

Zinnia

ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΝΕΑΡΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Χαριτωμένο διήγημα

ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ—ένα ζεστό απόγευμα του Ιουνίου—είχε περάσει όπως πάντα: με το tik - τας της γραφομηχανής, τους σωρούς των χαρτιών πάνω στο γραφείο, το συνηθισμένο καλαμπουρί του πιο ηλικιωμένου υπαλλήλου και τέλος το καφενοδάκι με το μπάρι στη γωνία.

Μονάχα κατά τις έξι, όταν βρέθηκε έξω από τη Νομαρχία, περιμένοντας, όπως φαινόταν, κάποιον, ο Φράνκο Μορέ, μονάχα εκείνη τη στιγμή κατάλαβε ότι η ζωή του είχε αλλάξει.

Δύο αστυφύλακες φρουρούσαν μπροστά στη Νομαρχία, ή θέσι που στάθμευαν τα ταξί ήταν άδεια, οι ρεκλάμες ενός κινηματογράφου έδειχναν ένα παλιό φιλμ «γουέστερν», γεμάτο άλογα και πιστόλια.

Κι' αυτός, ο Φράνκο Μορέ, ένας ώριος αθλητικός νέος, με γκριζά φτεινά μτία, θυμήθηκε για πρώτη φορά εκείνη τη στιγμή, ότι περίμενε τη γυναίκα του. Λέμε θυμήθηκε, γιατί όλο το απόγευμα είχε ξεχάσει τη νέα του κατάσταση, ότι ήταν πια παντρεμένος, σε σημείο, που έφτασε να πησέ σε ένα συνάδελφό του: «Όλοι έσεις οι παντρεμένοι είσαστε ήλιθιοι, χωρίς να προσέξω το ερωτικό χαμόγελο του άλλου σου».

Οι αστυφύλακες που φύλαγαν στην πόρτα, μια χοντρή γυναίκα που περνούσε τον έρωτά της καθώς στεκόταν ακίνητος, του θυμίσαν ότι δεν περίμενε τη φιλενάδα του, αλλά τη γυναίκα του.

Ήταν σαν μια δυνατή ριπή ανέμου να τον πήρε ξαφνικά το καπέλο από το κεφάλι. Ένα καπέλο υποθετικό, φυσικά, που κυλούσε μακριά πια στο χώμα, κουβαλώντας πίσω του ανεξαρτησία, προσωπικό γόητρο και—γιατί όχι;—λίγο απ' τα νεύρα του.

Κάτω από την επίδοσσι των αίσθημάτων αυτών κτύπαξε γύρω του κάπως αδέσβαια και, για να μη φανή πόσο ήταν νευρικός, πήρε ύφος αδιάφορο και άναψε ένα τσιγάρο.

Ένα ταξί σταμάτησε λίγο πιο κάτω, μια μελαχροινή κοπέλλα, με γαλάζιο φόρεμα, μπήκε μέσα και το αυτοκίνητο ξεκίνησε αργά για την πλατεία Κορβέτο.

«Ποιος ξέρει που πάει, σκέφτηκε ο Φράνκο Μορέ, που είχε τη γνώμη ότι στο κάτω - κάτω οι σκέψεις του ήταν ακόμα ελεύθερες. «Ήταν όμορφη», σκέφτηκε πάλι, αλλά τότε θυμωσε και άρχισε να κάνει βόλτες στο πεζοδρόμιο ανυπόμονα, με τα μάτια χαμώ.

Δύο κοπέλλες πέρασαν δίπλα του, γελώντας ευθιμα με κάτι που συζητούσαν.

—Θα γελάνε με καμιά βλακεία, όπως ή Σούλδια, είπε μέσα του.

Σούλδια ήταν η γυναίκα του. Σήκωσε το κεφάλι στον ορίζοντα και κύταξε τη λευκή μακριά ταινία που

είχε αφήσει πίσω του ένα αεριοθούμνο.

—Αμερικανικό αεροπλάνο, ψιθύρισε ευχαριστημένος που έκανε μια σοβαρή σκέψη επί τέλους.

Ξαφνικά κατάλαβε ότι ήταν άργα. Ή Σούλδια δεν διαζόταν καθόλου και ως περίμενε αυτός.

—Υστερα, εκείνα τα ψώνια που θα πήγαιναν μαζί να κάνουν δεν του άρεσαν καθόλου: να κουβαλάει πακέτα, να χαζεύει στις διτρίνες, να απαντά, να χάζει, περισσότερα να παίρνει, να χάζει, να δείξει ότι αυτός και η Σούλδια ήταν δυο δίδυμες ψυχές. Και να γυρίσουν ύστερα σπίτι κουρασμένοι και νύνα και υποχρεωμένοι να τρῖψη το τυρί για τα μακαρόνια.

Στο διάβολο! Μια και η γυναίκα του δεν τόχε σκοπό νάρηθ θα πήγαινε να κάνει μια βόλτα μονάχος του, όπως τον παλιό καιρό.

«Έκανε να προχωρήσει, αλλά μια σκέψη τον κράτησε ξαφνικά ακίνητο: «Αν η Σούλδια είχε πάθει τίποτα;»

«Εβγαλε έναν άναστεναγμό, πάτησε με το τακούνι το τσιγάρο του και κύταξε γύρω του μήπως υπήρχε κανένα τηλέφωνο.

Λίγο πιο κάτω ήταν ένα μπαρ. Μπήκε μέσα, πήρε ένα κέρμα από το ταμείο και πήγε στο τηλέφωνο που ήταν κοντά στην είσοδο.

Βέβαια, δεν είχε και μεγάλη ὕψος να ακούσει τις δικαιολογίες της Σούλδια από την άλλη άκρη του συρματος, αλλά προσπάθησε να συγκρατήσει το θυμό του.

Πώς είπες;», δόξα τῷ Θεῷ ήταν στο σπίτι, δεν της είχε συμβῆ τίποτα, ήταν άνοητος να ανησυχήσει.

Ένας κύριος που περίμενε εκεί κοντά για να τηλεφωνήσει και αυτός, ανασήκωσε τους ώμους του σά να βεβαιώσει να πη: «Τι τα θέλεις, κάτι τέτοια συμβαίνουν!»

Ο Φράνκο επανέλαβε δυο φορές: —Λοιπόν, δεν θάρη;»

Ο κύριος που περίμενε έκανε «όχι» με το κεφάλι και ο νέος τον κεραυνόβησε με το βλέμμα του.

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Δεν είναι χαριτωμένο; Έκανε ή καπελού. Αυτός κούνησε ναί με το κεφάλι. —Με την κυρία σας δεν είχαμε άποφασίσει οριστικά για τα λουλούδια που θα δάξαμε, εδώ στην κορδέλα που βλέπετε... Ένα τριαντάφυλλο ή μαργαρίτες... Έσεις τί λέτε; —Οι μαργαρίτες πάνε καλύτερα, είπε αποφασιστικά ο Φράνκο.

—Για δέστε, είπε ή καπελού με ένα μελιστάλαστο ύφος, έχετε θαμμάσιο γούστο όπως βλέπω. Τι συμπαθητικός νέος! Ή κυρία ήταν τυχερή!...

Εκείνος χαμογέλασε σά να μην τον ενδιέφεραν αυτά τα λόγια. Κατά βάθος όμως κολακευτηκε.

Ή καπελιέρα ήταν άσπρη, πελώρια, αλλά δεν μπορούσε να γίνει τίποτα: ή μικρή του καταστήματος έλειπε και έπρεπε να μεταφέρει ο ίδιος το καπέλο στο σπίτι.

Είσαί ένας δάσκαλος, ένας ήλιθιος, έλεγε μέσα του καθώς προχωρούσε στο δρόμο. Παντρεία δεν ήθελες; Τι γκρινιάζεις τώρα;

Τού ήρθε για μια στιγμή ή επιθυμία να χαρίση το καπέλο σε όποιον κοπέλλα βρισκόταν μπροστά του. Έτσι μόνο θα μπορούσε να απαλλαγεί από τον μπλά αυτόν. Και ή Σούλδια;

Κόνεψε να τον κόψη κρύος ιδρώτας όταν σκέφτηκε τί απογοήτευσι θάνοιωσε ή γυναίκα του και έσφιξε

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

την καπελιέρα, τρομαγμένος και ο ίδιος για τη σκέψη που είχε κάνει.

Προχωρούσε γρήγορα, αδιάφορος αν τον κύταζαν. Έπρεπε να φωνάξει καί για τη δεύτερη παραγγελία, την πιο δύσκολη ίσως.

Μια μηχανή του ποικί, Γ' αυτόν ήταν ένα πράγμα πιο περίπλοκο και από ένα σπουνικ.

Προχώρησε αποφασιστικά σε ένα μαγαζί που πουλούσε οικιακά σκευή. Μια ξανθή κοπέλλα έτρεξε να τον εξυπηρετήσει.

—Τι επιθυμεί ο κύριος; —Νά της έλεγε τί επιθυμούσε εκείνη τη στιγμή; Απλούστατα επιθυμούσε να φύγη χωρίς να της ζητήσει ή μηχανή του ποικί. Νά αφήσει μόνη στα και το καπέλο και φεύγοντας να πη στην κατάλληλη πωλήτρια: «Μεταφέρει σάς;»

Ελπίζω να σάς πηγαίνει, είναι ένα ωραίο καπέλο με μαργαρίτες.

—Αναστράναξε και έριξε ένα βλέμμα ολόγυρα.

—Επιθυμώ μιά... μιά μηχανή να χαρίση το καπέλο σε όποιον κοπέλλα βρισκόταν μπροστά του. Έτσι μόνο θα μπορούσε να απαλλαγεί από τον μπλά αυτόν. Και ή Σούλδια;

Κόνεψε να τον κόψη κρύος ιδρώτας όταν σκέφτηκε τί απογοήτευσι θάνοιωσε ή γυναίκα του και έσφιξε

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

—Πώς; Να περάσω από την καπελού; Μά ούτε ξέρω που είναι...

να διαλέξετε. Θέλετε μεγάλη, μικρή; Έμαθε κάθε κίνηση της μηχανής του ποικί, κάθε μυστικό της, έκανε γνωριμία με όλα τα τελευταία μοντέλα κάθε στήματος και μεγέθους, μελέτησε με προσοχή κάθε εξάρτημα και όταν τέλος έβγαλε, έβγαλε το πορτοφόλι του να πληρώσει, ή υπάλληλος του έκανε μια απροσδόκητη ερώτηση:

—Μά έσεις δεν είσαστε ο Μορέ, που είχε πάρει δροβείο στο μπάσκετ; Ο Φράνκο κύταξε την κοπέλλα σαστισμένος.

—Με γνωρίζετε; ρώτησε. —Μά βέβαια, ήταν ή χρυσή εποχή του μπάσκετ-μπολ, και σεις είσαστε άσος! Είσαστε, άλλωστε, ο μικρότερος από όλους μας, ο Βενιαμίν της ομάδας μας, δεν θυμάσαστε;

Τα μάτια δεν μπορούσαν να λένε ψέματα.

—Ναί, είπε, θυμάμαι. Ήταν λίγο πριν από τον πόλεμο, στο σχολείο. Έσεις ήσαστε δυο τάξεις μεγαλύτερος από εμένα, με κοιτούσε και τα μάτια σου, δεν θυμάσαστε;

—Ομάς, δεν μου λέτε, ή γυναίκα σας σάς στέλνει να της κάνετε τις παραγγελίες; Πώς αλλάζει ο άνθρωπος με το γάμο! Ακόμα και το καπέλο πηγαίνει να της το πάρете έσεις. Ποιος να τόλεγε... Ήσαστε ένα τύπος... πώς να σάς πώ...

Δεν μπορούσε να δρή την κατάλληλη λέξη και έτσι ο Φράνκο βρήκε καιρό να την αποχαιρετήσει και να φύγει.

Ήταν έξω φρενών. Ή Σούλδια τον είχε κάνει του χειριού της, ένα νευρώσατο, έναν...

Πίσω του τώρα ή πωλήτρια θα γελούσε. Θα τόλεγε και οτις άλλες και θα χαχάνιζαν εις βάρος του! Ο πρωταθλητής του μπάσκετ να θυγαίνει για ψώνια και ή γυναίκα του να κάθεται στο σπίτι!

Μά δεν ήταν μονάχα αυτό που φορούσε τον Φράνκο. Δεν τον στενοχωρούσαν μόνο τα ψώνια που κουβαλούσε αλλά πίο πολύ ή χαμένη του ελευθερία. Αν δεν είχε παντρευτεί θα μπορούσε περίφημα να κορτάρη αυτή την πωλήτρια, την άλλοτε συμμαθήτριά του που τον θαύμαζε στο μπάσκετ και ίσως—γιατί όχι;—να τον είχε έρωτευθεί, όπως τον είχαν έρωτευθεί όλες σχεδόν οι μαθήτριες του κολεγίου.

Πέρασε κανένα - δυο δρόμους τόσο άφηρημένος, που παρά λίγο να τον κόψη ένα αυτοκίνητο.

Τα δυο βέματα είχαν γίνει τώρα δαρεία, σά να είχαν μολύβι.

Είχε ακόμα το κουράγιο να σταθή σε ένα περίπτερο και να αγοράσει ένα περιοδικό με μόδες για τη Σούλδια.

Υστερα ένοιωσε περιφρόνησι για τον εαυτό του.

—Πάει, τέλειωσε, σκεφτόταν. Θα της πώ τί τράβηξε τις δυο ώρες αυτές και θα τη δάλω πόσα γιατί αύριο μπορεί να είναι πολύ άργα, και αν επιμείνι, αν θέλη να της κάνω τα καμπίσια της θα τη στείλω στη μάνα της, άμέσως κιόλας.

—Ανέθηκε τις σκέλες του σπιτιού. Κατά βάθος δεν ήθελε να μαλώσει, αλλά ή ανδρική του αξιοπρέπεια του το επέβαλε και δεν έπρεπε να υποχωρήσει.

—Ήρθε, χρυσή μου αντρούλη; τον υποδέχτηκε ή Σούλδια ανοίγοντας την πόρτα. Και αφού έριξε μια γρήγορη ματιά στα πακέτα, πρόσθεσε: Είσαί ένας άγγελος, Φράνκο, ένας άγγελος που ξέρει να κάνει και δουλειές.

—Σε παρακαλώ, Σούλδια, κλείσε την πόρτα. Κάνει ρεύμα και είσαι κουρασμένη.

Ή Σούλδια γέλασε και έκανε μια γοπευτική κίνηση με το κεφάλι της.

—Μά τί έχεις; Είπε ξαφνικά και τρέβασε ένα δυνατό φιλή, έτσι που τα πακέτα έπεσαν χάμω! Αχ! φώναζε ξαφνικά, ή μηχανή του ποικί

έπεσε πάνω στο καπέλο μου. Πάει... Έ, τώρα μπορούσε να γίνει έξω φρενών. Τού έδινε εκείνη την άφορμή. Είχε πάρει το καπέλο και έκανε την ώρα της θαυμάζοντας το στον καθρέφτη, να δῇ αν της πηγαίνε.

Ήταν κομική ή καμένη μ' αυτό το πελώριο καπέλινο από άσπρη ψάθα, με ή φορδεία γαλάζια ρόμπα της και τις παντόφλες χωρίς τακούνια. Ήταν τόσο κοντή κάτω απ' αυτό, ώστε έμοιαζε με κοριτσάκι.

—Φράνκο! —Τί τρέχει; —Ξέρεις ότι από δώ και μπρός πρέπει να είσαι πολλές φορές ευγενικός και να μου κάνης κάτι τέτοιες δουλειές, όπως και σήμερα;

—Αλήθεια; Τού ήρθε ταμπλάς! Νά, αυτό συμβαίνει πάντα όταν κακομαθαίνεις μια γυναίκα! Άντι να σε ευχαριστήσει, νομίζει ότι είσαι υποχρεωμένος τώρα που έκανες την άρχη, να συνεχίσεις.

«Σίγουρα θα με δάλη να της πλύνω και τα πιάτα!», έκανε τη σκέψη ο Φράνκο. «Ζητάει να μου μονιμοποιήση τη θέσι του υπηρέτη. Αμ' δέ!»

Ή Σούλδια εξακολουθούσε να κυττάζεται στον καθρέφτη, αδέσβαια.

—Είναι λίγο εκκεντρικό το καπέλάκι μου, δεν βρίσκεις; Μά μην κυττάς. Αργότερα όταν θα πρέπει να ντυθώ πίο απλά, θα μούρθη θαύμα... Μά, Φράνκο, τί έπαθες;

—Ήθελα να σου πώ... άρχισε αυτός με άγριο βλέμμα.

Ή Σούλδια τάχασε.

—Με κυττάς τόσο άγρια... ψιθύρισε. Τη στιγμή μάλιστα που ήμουν έτοιμη να σου πώ ότι περιμένω παιδί... γι' αυτό δεν ήρθα στο ραντεβού και βρήκα τη δικαιολογία ότι είχα κρυώσει... την τελευταία στιγμή μούρθε λιποθυμία. Εύτυχως ήταν έδω ή Τζουλιάννα και μούδωσε να μύρσω λίγο έδω και μούφρεσε το γιατρό, που μένει στο έπάνω πάτωμα, αυτόν τον τύπο που δεν χαιρείται ποτέ κανέναν. Είναι ευγενικός όμως...

—Αλλά, Φράνκο, δεν μ' ακούς; —Ναί, δεν άκουγε πια τίποτα, γιατί την έσφιγγε στην αγκαλιά του και της ζήτούσε συγγνώμη με δάκρυα σχεδόν στα μάτια και την καρδιά πλημμυρισμένη από εύθυση.

—Οχι μιά, αλλά χίλιες παραγγελίες θα κάνω, αγάπη μου... πάντοτε, όποτε θέλεις...

Ή Σούλδια έκανε ναί, φοδισμένη μά και εύτυχισμένη.

Είχε ακόμα το καπέλο στο κεφάλι, τη φορδεία γαλάζια ρόμπα και τις παντόφλες χωρίς τακούνι. Ποτέ όμως δεν ήταν τόσο όμορφη...

Λουτσιάννα Κιέζι

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Ο Βασιλεύς Φρειδερίκος Γουλιέλμος 5ος, όσο αντιπαθούσε να έκωνή μεγάλους λόγους, άλλο τόσο δεν υπέφερε να άκούη τέτοιους λόγους. Κάποτε, λοιπόν, ύστερα από ένα κουραστικό ταξίδι, έβγαζε σε μιά μικρή πόλη στην Πρωσία, όπου όλοι, οι κάτοικοι είχαν μαζευτεί από τα χαράματα στους δρόμους, περιμένοντας την άφιξή του.

Τέλος το βασικό άμάλι πλησίασε στην πόλη και ή μουσική μπάντα άρχισε να παίζη διάφορα έμβατήρια. Ο κόσμος ζητωκραύαζε και ο χοντρός δήμαρχος που ίδρωνε μέσα στο έπίσημο κόκκινο ένδυμά του, πλησίασε το βασίληα και με μιά δραματική χειρονομία άρχισε έτσι το λόγο του:

—Μεγάλε και πανίσχυρε βασιλιά! Όταν ο Άννιδας ίστατο πρό των πυλών της Κερθαγένης...

—Πεινούσε ίσως, όπως πεινώω τώρα και γώ, τον δέικοφε ο Φρειδερίκος, άκουμπώντας το χέρι του στον ώμο του Δημάρχου. Γι' αυτό, φίλε μου, άς πάμε να φάμε!...

3

ΝΕΡΟ

1

ΡΥΖΙ

Αυτή είναι ή σωστή αναλογία

Uncle Ben's

CONVERTED

LONG GRAIN RICE

ΡΥΖΙ

ΜΠΑΡΜΠΑ-ΜΠΕΝ

ΔΙΠΛΑΣΙΕΣ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΑΛΛΟ

Θέλει πολύ βράσιμο

Τότε γίνεται νόστιμο, τότε βλέπετε τη διαφορά σε γεύση και απόδοση

Το ρύζι ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ φτουράει πολύ, σάς δίδει περισσότερα πιάτα από κάθε άλλο,

Άρα είναι φθηνότερο!

ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΓΗΝΣΙΟ ΡΥΖΙ ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΠΕΝ

Ζητάτε το σε πακέττα ή χύμα με πεταλάκια

"ΟΛΥΜΠΙΑ", ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΜΠΟΡΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΜΩΝ

ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 1 • ΤΗΛ. 34.720 • 25.708

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΕΡΑΜΕΩΝ 23 • ΤΗΛ. 532.774

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 32 • ΤΗΛ. 527.896

6

7

ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΝΟΛΟΓΕΙ

ΕΧΩ παρατηρήσει ότι πολλά κορίτσια του λαού χάνουν γρήγορα την νεανική δροσιστική και ρυθμική γρήγορα αυλακίζονται το νεανικό τους πρόσωπο. Ομοιάζουν με τα άνθη του αγρού που γρήγορα μαραινούνται, είτε πη ή Καμπουρόγλου. 'Αλλ' αυτό δεν είναι εξήγησης. 'Εξηγήσεις είναι ότι με τα κορίτσια αυτά δια να στολισθούν, περιορίζουν το στομάχι τους: δεν διατίθενται καλά, δια να ένδυνον καλά. 'Ακολουθούν το όνομα των λαϊκών γνωμικών κατά το οποίο τον στομάχι δεν έχει παράθυρα δια να φανή. 'Εν τούτοις έχει και αυτό: είναι το πρόσωπο του ανθρώπου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΦΙΛΙΚΗΝ συγκέντρωσιν ετέθη το αιώον ερώτημα: ποία γυναίκα είναι προτιμότερη; η ώραία ή η καλή. 'Αλλος ήθελε το ένα, άλλος το άλλο, μέχρις ότου ήλθεν ή σειρά του σιωπηλού ήλικιωμένου. «'Αλλά παιδιά μου, εἶπεν, έχασθ' ο μέσος δρος; 'Ολίγον ώραία και ολίγον καλή. Το πολύ είναι επικίνδυνον και δια την μίαν και δια την άλλην περίπτωσιν. Μηδέν άγαν, εἶπεν ο άρχαίος σοφός. Μία ώραία γυναίκα είναι εύχάριστος εἰς τή μάτι, μία καλή είναι εύχάριστος εἰς τήν ψυχήν. 'Η μία είναι κόσμημα, ή άλλη θησαυρός, εἶπεν ο Νασπολέων».

ΑΝ ΕΝΘΥΜΟΥΜΑΙ άν έκαμα λόγον άλλοτε από την στήλην μου αυτήν δια το κοκκινώπιτερο. Πρόκειται περί ενός προϊόντος, από την καλλιέργειαν του οποίου ή δολοκλήρη περιοχή της Μακεδονίας, αλλά παράγεται και εἰς άλλα μέρη της πατρίδος μας. Μακρά πείρα μ' έχει διδάξει ότι αν ένα προϊόν δεν είναι χρησίμον, κανείς δεν θα το αγοράσῃ απλώς χάριν εθνικού σκοπού. Δεν πρόκειται λοιπόν να συμβουλευσά τας άναγναστρίδας μου: βλέπετε κοκκινώπιτερο εἰς τή φαγητά σας, διότι ζούν άπ' αυτό οί καίτοι της Καρατζόδας. Είναι πολύ λογικώτερον να πώ ότι το κοκκινώπιτερο είναι ένα υγιεινόντατον μπαχαρικό, που νοστιμίζει τή φαγητά και διευκολύνει τήν χώνευσιν.

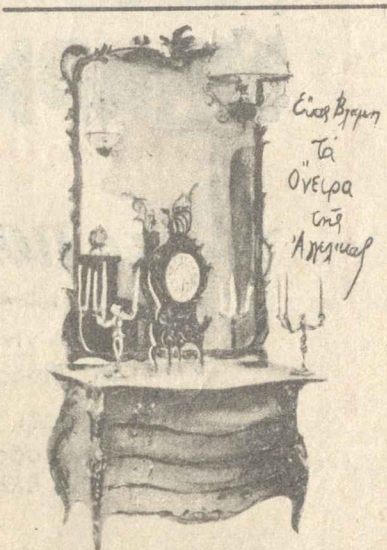
ΤΟ ΑΛΛΟ πιπέρι, το μαύρο, ήμπορεί να ελάττη το στομάχι, τή νεφρά ή το συκώτι αν γίνεται κατάχρησις. ('Η κατάχρησις και άθώου νερού της πηγής ασφαλώς ελάττει). 'Όσον δια το κόκκινο πιπέρι—την περίφημη πάπρικα—οί Ούγγροι ισχυρίζονται ότι εἰς τήν τακτικήν του χρήσιν όφείλουν τήν μακροδιήγητά των, διότι περιέχει άθρονον διταμίνην C και ότι εἰς τήν χώραν των το έλκος του στομάχου είναι σπάνιον χάρις εἰς το κοκκινώπιτερο, δηλαδή χάρις εἰς τήν διταμίνην του. Οί Ούγγροι ένασμενίζονται να άνομάζουν τήν πατρίδα των χώραν τής πάπρικας, όπως περίπου ήμεῖς λέγομεν τήν ιδίην μας χώραν τής άμπέλου ή τής ελαίας. Εἰς το έθνικόν των φαγητόν, το εγκούλας, ή πάπρικα είναι άπαραίτητος.

ΚΑΠΟΤΕ εἶχα δώσει, νομίζω, μίαν απλήν συνταγήν δια τήν χρῆσιν του κοκκινώ πιπεριού εἰς τή φαγητά που θέλουμε να έχουν κόκκινην σάλτσαν: Χύνονεν το λάδι που πρόκειται να ρίψωμεν εἰς τή φαγητόν εἰς ένα ποτήρι, του ριχνομεν μία κου-

ταλιά του γλυκού κόκκινο πιπέρι και από καιρού εἰς καιρόν το άνακατεύομεν τρεῖς—τέσσαρες φορές. 'Υστερα το άφίνομεν να κατακαθήσῃ. 'Εντός μισῆς ώρας το λάδι έχει γίνει κατακόκκινον όποτε το προσθέτομεν εἰς τή φαγητόν, ενώ άπορρίπτομεν—αν δεν το θέλωμεν—το κατακαθισμένον πιπέρι. 'Η σάλτσα που θα έχωμεν θα είναι τσόν περισσότερον κοκκίνη, όσον περισσότερον άφήσωμεν το κοκκινώπιτερο εἰς το λάδι.

ΗΜΠΟΡΟΥΜΕΝ επίσης ν' άναμίξωμεν τή κόκκινο πιπέρι με μαύρο εἰς διαφόρους αναλογίας, όποτε θα έχωμεν και οίκονομίαν, διότι το κόκκινο είναι πολύ φθηνότερον. Εἰς τήν φασολάδα το κόκκινο πιπέρι ταιριάζει πολύ καλύτερα από το μαύρο και μάλιστα είναι προτιμότερον να κοκκινίσωμεν με αυτό το λάδι, όπως άνεφερα πέρα πάνω. 'Εξ άλλου, ειδικώς δια τήν φασολάδα είναι εύκολον να αντικαταστήσωμεν το πιπέρι με τήν πιπερίαν. 'Υπάρχουν ώραίότατα καλλωπιστικά φυτά χύνουν ώραίότατα διαφόρων ποικιλιών, σ'ε γλάστρες: πιπεριές πολύ μικρές κανονισθούς στήλητος και άλλαι σάν ώραία κατακόκκινα κεράσια. Τά φυτά διατηρούνται εἰς ύψηλά μέρη άλλω τόν χρόνον και είναι όπως εἶπα πολύ καλλωπιστικά. 'Ενα πολύ μικρόν κομμάτι τέτοιας τιπερίας άρκεί δια μίαν δολοκλήρη φασολάδα (δολοκλήρη θα τήν έκαμεν φωτιά).

ΑΛΛ' ΑΣ μου επιτραπή να προσθέσω έν ακόμη σημείωμα δια το φυτόν. Το έπιστημονικόν όνομα της πιπερίας είναι: «καπνικόν», κατάγεται δε από τήν 'Αμερικήν. 'Εκχείλισμα καυτερῆς πιπερίας είναι το capsiem του φαρμακείου, το όποιον, άραιωμένον χρησιμοποιείται ως έπισπαστικόν δι' επάλειψιν τών ρευματισμών, αρθριτικών, κρυολογημάτων κ. λ. π. Καυτερές κόκκινες πιπεριές άφίνουν πολλά νοικοκυρά μέσα εἰς το οινόπνευμα ή το λάδι, έπι μερικας εβδομάδας και το χρησιμοποιούν πρὸς τόν αὐτόν σκοπόν. 'Αλλά νομίζω ότι εἰς τήν πατρίδα μας να δμολώ περί πάπρικας. Αἱ άναγναστρίδας μ'α μου βάλουν... πιπέρι στο στόμα.

«ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ»:
Εύας Βλάχη

Από τις αξιολογότερες πεζογράφους της νεώτερης γενιάς η Εύα Βλάχη μας έχει ήδη δώσει δυο μυθιστορήματα—χρονικά που αποτελούν σταθμούς στη νέα λογοτεχνία μας: «Το Γαλαξίδι» και—κυρίως—το «Σκελετόδρακο». Το τρίτο της αυτό διβλίο—που κυκλοφόρησε—πρόσφατα σε μία επιμελημένη έκδοση είναι μία ακόμη κατάκτηση της γυναικείας πεζογραφίας!

ΜΕΡΙΚΕΣ ΥΓΙΕΙΝΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πρέπει να κοιμόμαστε μέ ΑΝΟΙΧΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ;

— Γιατρέ μου, ξυπνώ τη νύχτα κι' ύστερα δεν με ξαναπαίρνει ο ύπνος. Το πρωί σηκώνομαι πιά κουρασμένη άπ' όσο ήμουν όταν έπεσα να κοιμηθώ. Δώστε μου κανένα φάρμακο να κοιμηθώ, επί τέλους...
— Κυρία μου, με άνοιχτό ή με κλειστό παράθυρο κοιμόσαστε;
— Μά με κλειστό φυσικά! Χειμώνα καιρό...
Κι' όμως... Στόν τόπο μας κοιμόμαστε όλες σχεδόν με κλειστά παράθυρα, ενώ οι δόραιοι λαοί, που δεν έχουν το κλίμα μας, αλλά ένα κλίμα παγερό, φοβερό πολλές φορές, δεν μπορούν να καταλάβουν πώς είναι δυνατόν να κοιμάται κανείς σ' ένα κλειστό δωμάτιο.

ΤΟ ΑΝΘΡΑΚΙΚΟ ΟΞΥ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΑΛΛΗΛΟ Γ' ΑΝΑΠΝΗ

Και φυσικά, οί τελευταίοι αυτοί έχουν δίκιο. Κατά τήν άνάπαισι, ένας φυσιολογικός ένήλικος εκτελεί 12 περίπου κινήσεις εἰσπνοῆς κατά λεπτό και κάθε μία από τις κινήσεις αυτές καταναλίσκει μία σχεδόν λίτρα άέρος.

Σε μία νύχτα λοιπόν όκτώ ώρών, ο άνθρωπος αυτός θα έχει χρησιμοποιήσει έξη περίπου κυβικά μέτρα καθαρού άέρα, του οποίου θα έχει εκάψει το όξυγόνο για να το αποδώσῃ πάλι υπό μορφή ανθρακικού όξέος. Καταλαβαίνουμε εύκολα, ότι το πρωί ή άτμόσφαιρα του κλειστού δωματίου θα περιέχει ένα ποσοστό θλαθερού άέριου σχετικώς μεγάλο, ενώ ταυτόχρονα θα έχη άλλο τόσο ελαττωθῇ το ποσοστό τού όξυγόνου.

Βέβαια, ένα δωμάτιο, όσο έρμηκτικά κι' αν είναι κλεισμένο, δεν είναι ποτέ άεροστεγές. Μιά ποσότητα εξωτερικού άέρος περνά άπ' τήν πόρτα ή τις χαραμάδες τών παραθύρων. 'Αλλά ή ελάχιστη αυτή ποσότητα δεν άρκεί για να άνανεώσῃ το όξυγόνο του καταναλωθέντος, ούτε και να θάλλει έξω τή επιβλαβή άέρια της άναπνοῆς και τις διάφορες άναθυμιάσεις.

Αυτό μπορείτε να το αντιληφθῆτε με μία απλή δοκιμή. 'Εμπάτε το πρωί σ' ένα δωμάτιο που κοιμήθηκε ένα άτομο αποδραδύς, θα νοιώσετε ένα δυσάρεστο αίσθημα πνιγμού, έλλειψως άέρος. 'Η πρώτη αθόρμητη κίνησι σας θα είναι ν' άνοίξετε το παράθυρο και ν' άναπνεύσετε βαθιά τόν καθαρό άέρα που έρχεται άπ' έξω.

Ο ΑΕΡΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΕΧΕΙ ΤΟ ΙΔΙΟ ΠΟΣΟΣΤΟ ΟΞΥΓΟΝΟΥ

Πολλές άψήνιες δεν έχουν άλλη αίτια. 'Αν το άτομο που υποφέρει δεχθῇ να αντιμετώπισῃ γενναία τήν εξωτερική θερμοκρασία, θα έπληγῇ σχεδόν πάντοτε και θα καταγοητευθῇ διαπιστώνοντας ότι ο ύπνος του γίνεται πάλι φυσιολογικός.

Το όξυγόνο είναι, πράγματι, ή βασική ούσία από τήν οποία έχωμεν τή μεγαλύτερη ανάγκη για να ζήσωμε. Χρειάζεται δόμαδες δόλοκληρες για να πεθάνουμε από τήν πείνα, ήμερες για να πεθάνουμε από δίψα, αλλά δεν χρειάζονται παρά λίγα λεπτά άσφυξίας—έλλειψως όξυγόνου δηλαδή—για να σκοτώσωμε έναν άνθρωπο. 'Ο καλύτερος τρόπος να προμηθεύσωμε στόν όργανισμό μας το όξυγόνο που τού είναι άπαραίτητο, είναι να το πάρουμε από τή μόνη πηγή στην οποία υπάρχει σ' άπερίοριστη ποσότητα, δηλαδή από τήν εξωτερική άτμόσφαιρα.

'Αλλά, θα ήπτε ίσως, έγω μένω σε μία μεγάλη πόλι κι' ο άέρας που θα υπή από το παράθυρο δεν είναι και τόσο καθαρός, έχει σκόνης, ιμκρόδια... 'Ε, λοιπόν, όχι! Τά πειράματα άπέδειξαν ότι και στην άτμόσφαιρα τών πόλεων που είναι γεμάτη από καπνούς εργοστασίων κι' εξατμίσεις αυτοκινήτων, το ποσοστό τού όξυγόνου διατηρείται το ίδιο άμετακίνητο.

Η ΙΔΕΩΔΗΣ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ: 13 ΒΑΘΜΟΥΣ

Τώρα μένει το περίφημο πρόβλημα του εξωτερικού κρύου. Καλά το καλοκαίρι, αλλά το χειμώνα; Λοιπόν, ή πείρα άποδεικνύει ότι τα άτομα που κοιμούνται με άνοιχτό παράθυρο με όποιοδήποτε καιρό, χειμώνα—καλοκαίρι, παίρνουν λιγώτερο συχνά κρυολογήματα και γρίπη από εκείνα που κλείνουν τα παράθυρα για να μη κρυώσουν.

'Η έπιστημονική μελέτη του ύπνου δείχνει ότι είναι πιά όφελιμος σε μία θερμοκρασία του περιβάλλοντος, 13 βαθμών περίπου. 'Ακόμα κι' αν έξω κινή παγωνιά, είναι εύκολο να διατηρηθῇ ή θερμοκρασία στην ιδεώδη αὐτόν άριθμό τών 13 βαθμών, αν άφήσωμεν τή παρόθυρα με τή παντζούρια, αλλά άνοιχτά τή τζάμια. 'Αλλωστε, τα άτομα που είναι ιδιαίτερα εύαίσθητα στο κρύο μπορούν να προφυλαχθούν μ' ένα παρσάν από το έλαφρό ρεύμα άέρος που έρχεται άπ' έξω. Είναι εύνοητο, ότι πρέπει να σκεπαζόμαστε καλά για να μη κρυολογήσωμε.

Η ΘΕΡΜΑΝΣΙ

Το να διατηρήσωμε λοιπόν το παράθυρο άνοιχτό ή μισάνοιχτο τη νύχτα είναι ένα άπαραίτητο μέτρο υγιεινῆς, που τα πλεονεκτήματά του είναι μεγαλύτερα από τα μειονεκτήματά. Αυτά τα τελευταία, άλλωστε, είναι άσχημαντα, άρκεί να ξέρουμε να πάρουμε ώρισμένες στοιχειώδεις προφυλάξεις.

Αν έχετε τήν άπρονοησία να ζεσταίνοσαστε με μαγκάλι και κάρβουνα, αυτό μπορεί καμμιά μέρα να σας στοιχίσῃ τή ζωή.
'Η αλήθεια είναι ότι ένα και μόνο υγιεινό μέσο θερμάνσεως ενός δωματίου υπάρχει, ή «γωνιά», τών γιγαϊάδων μας. 'Η «γωνιά», το πιά αυτό, τελείως άβλαβές, άρκούσε για ν' άνανεώσῃ τήν άτμόσφαιρα του δωματίου. Μπορούσαν τότε να κοιμούνται με κλειστά παράθυρα.

Σήμερα ή κεντρική θέρμανσις κι' οί σύμπες αντικατέστησαν το παλιό αυτό μέσο. 'Όμως, ένα από τα μειονεκτήματα τών συγχρόνων αὐτῶν μέσων θερμάνσεως είναι ότι θερμαίνουν τόν άέρα. 'Ετσι το άνοιχτό παράθυρο φέρνει μέσα τους υδρατμούς που έχουν ανάγκη οί δλεανογόνι νοι μας για να εκτελέσουν τή λειτουργία τους.

Συμπέρασμα: Να κοιμάσθε σ' ένα ζεστό κρεβάτι, αλλά σε μία δροσερή άτμόσφαιρα, που ο άέρας της ν' άνανεώνεται διαρκώς. 'Ετσι μόνο θα μπορούτε ν' άπολαύσετε έναν ήρεμο κι' αληθινά ξεκούραστο ύπνο.

Δόκτωρ Λεγκράν

ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ ΣΤΙΣ ΜΠΟΥΤΙΚ

Το «BOLCETTI MILANO» είναι ένα χαριτωμένο και κομψό μαγαζί, στην οδό Καραγεώργη Σερβίας, γνωστό για τή ώραία πράγματα που έχει, καθώς και για τις καλαίσθητες διτρίνες του. Μη νομίζετε πως είναι κανένα μεγάλο και έντυπωσιακό κατάστημα, με κρύσταλλα, καθρέφτες, δοκιμαστήρια και υπαλλήλους. Είναι μικρό και θυμίζει τα κομψά και περιορισμένου χώρου καταστήματα της VIA VENETO της Ρώμης. Το «BOLCETTI MILANO» έχει θαυμάσια Ιταλικά προϊόντα κατασκευασμένα με τή γνωστή άπαρμιλλή τέχνη τών 'Ιταλών. Οί μοχαίρ ζακέτες και οί μπλουζες τύπου μαρινιέρ, όπως ζερεί κάθε κομψή γυναίκα, έκαναν τήν εμφάνισί τους στο Λονδίνο και τις λανσάρσαν τα διάφορα σκατσέζικα εργοστάσια που παράγουν μάλλινα είδη. Οί Ιταλικές διομηχανίες, δεν άσπασαν τήν ευκαιρία άνεμετάλλητης. Παρουσίασαν στη διεθνή άγορά μοχαίρ τή οποία είναι εσάμιλλα, αν όχι καλύτερα από τή έγγλέζικα. Τέτοι μοχαίρ με θαυμάσια χρώματα και άλλα σχέδια θα τή δοῆτε στο κατάστημα αυτό. Τά μεγάλα κασκόλ, με τήν άραή πλέξι και το μακρύ και μαλακό τρίχωμα, συνοδεύουν τήν κατελάνια και συμπληρώνουν ένα πρσιόν, ή άπογευματινό ντύσιμο. 'Επισης, κάλτσες πλεκτές από φινό νήμα, σε πολλούς μοντέρνους χρωματισμούς. Μία άλλη έπιπνία τών 'Ιταλών είναι τή θαυμάσια γυναικεία παντελόνια. Τέτοια διαδίδει το κατάστημα καρό, ή ρινέ, δλομάλλα, με ώραία κοψή. Στην άμορφη και καλαίσθητη αυτή, Ιταλική γυνάι, θα σας δοῆ ή ευκαιρία να θαυμάσετε, διάφορα πλεκτά φορέματα, προελεσμένα Ρώμης, ή Μιλάνου, ντε πιές τής μηχανῆς, σε διάφορες πλέξεις και ζακέτες, από χοντρά ευρωπαϊκά υφάσματα, ντυμπλ φας, κατάλληλα για πρωινό ντύσιμο, ή έκδρομή. 'Αν έπιτοκοθήτε το κατάστημα, μίν έχεαζετε να ζήψετε να σας δείξουν, τις ιδιόρρυθμες, πλεκτές τσάντες, σε συνδυασμό μαλλιού και δέματος, ή μαλλιού και υφάσματος Ιταλικῆς και αὐτῆς προελεσμένης.

REXEL

Στο ίδιο τετράγωνο, λίγα δέματα πιά κάτω από το κατάστημα που άναφέσαμε προηγούμενως, μέσα στην στοά του νέου κτιρίου, υπάρχει ένα άλλο κατάστημα ή μάλλον ένας ναός άφεισμένος στη γυναικεία κομψότητα. Μία ικανοστή μοντελίστ ή μοντέλ Νινέτ, με το νούστο που τή διακρίνει και τήν πείρα που έχει άποκτήσῃ, στα μεγάλα ευρωπαϊκά μαγαζιά, στα όποια εονάστηκε ως σχεδιαστοία, παρουσιάζει στίς κομψες τῆς πελάτισσες, τή έπισημημένα μοντέλα της. 'Αν έπισκεφθῆτε το κατάστημα—REXEL—θα σας δοῆ ή ευκαιρία να θαυμάσετε μία σεοιά από δυοσρα ντε πιές. Σε μία μεγάλη ποικιλία σχεδίων και υφασμάτων, τή όποια θα υπονόησαν να ικανοποιησιν και τή πιά δύσκολα γούστα. 'Ακόμη παλλά από ντά, από μπουκλέ, από τούνην και από υφάσματα καμπίλ, με θημισμένα κοψή, ιδιόρρυθμα κομμάτια και δλομέταξες: νόδοες, που άποτελουν το κήνημα τού καταστήματος. Το .REXEL διαθῆτι επίσης κομψήλ φορέματα, στα όποια ή μοντελίστ ικαντά Νινέτ, έχει δώσει τή σπασαίδα τού ταλέντου της. 'Όλα μιντελτα γυναικεία, νεανικά, ραμμένα σε θαμισμένα υφάσματα, μπορούν υποστῇ δαντέλες σαντινί, μουσλίνες και τόσα άλλα, που δεν μās πείναι ο χώρος ν' τα περιγράψωμε ένα-ένα χωριστά.

Λένα Βροντάκη

Όταν έχετε ανάγκην ιδιαιτέρας προφυλάξεως
ειδικώς άποτελεσματικής...

Η "CAMELIA", δα σας εξασφαλίσῃ:
"Ανεσι, Καθαριότητα, 'Ασφάλεια.

Είναι πρακτική και οίκονομική
Με τήν ΚΑΜΕΛΙΑ μπορείτε να έργασθε, να διασκεδάσετε να έχετε τή
αίσθημα τής αὐτοπεποιθήσεως.

Ζητήσατέ τήν μόνο με μία λέξι ΚΑΜΕΛΙΑ από το πρώτο Φαρμακείο
ή Κατάστημα γυναικείων ειδών και θα έχετε διακριτικό τή γνήσιο
μπλέ κουτί τής "CAMELIA".
ΑΠΟΚΛ. ΑΝΥΠΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΟΤΗ - ΑΘΗΝΑΙ ΝΙΚΗΣ 9 ΤΗΛ. 25.739

Πρόσωπο
ΔΡΟΣΙΕΡΟ
ΝΕΑΝΙΚΟ
ΒΕΛΟΥΔΙΝΟ

ΜΕ ΛΑΔΙ ΧΕΛΩΝΑΣ

Dr. Nivalle

Εξαφανίζει τις ρυτίδες, ξανσφένει
τήν άνοίχῃ στην έπιδερμίδα

LABORATOIRES BIOLOGIQUES «ARVAL» S. A. - SION (SUISSE)

Οδηγία περί μυδτικών

Κανείς δεν θα καταλάβῃ ότι το κεφάλι σας είναι θαμμένο. Το χρωσασμοπάνον ΧΡΩΜΟΛΙΝΑ δεν ξεθωρίζει, δεν κοκκινίζει, βάφει σε λίγα λεπτά με άπιστευτην εύκολίαν—κρατά αἰώνια. Στο Φαρμακείο ή στο κ.Βαλασαμή (Χημικού) Θησείας 11

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γιατρός

Μαιευτήρ - Γυναικολόγος
Δέχεται καθ' έκαστην 9—12,
5—7 ώς και επί συνεντεύξει.
Χ. Τρικούπη 113, τηλ. 613-610

Το Κατάστημα Γ. Αντιπροσώπειας

Elegant Arden

μετεφέρθη Καραγεώρ. τής Σερβίας 7
Τηλ. 20 - 897.

Διαλέξαμε για Σας...

Οί πίνακες είναι
εύπρόδεκτα δώρα!

Τώρα με τις γιορτές που δλοι θ' αγοράσώμεν κάποιο δώρο, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ένας πίνακας είναι πάντα ένα εύπρόδεκτο δώρο, που δίνει πάντα μεγάλη χαρά σε όποιον το δεχθῇ. Μία μεγάλη συλλογή από πίνακες θα δοῆτε στη γκαλερί Σπ. Λαίου, Κολοκοτρώνη 47. Είναι ζωγραφισμένοι από έλεκτικούς 'Ελληνες ζωγράφους και έχουν πολύ καλές τιμές.

Τά ακίνδυνα Νάυλον

Υπάρχουν ώρισμένα είδη νάυλον τή όποια έχωμεν άκούσει ότι είναι επικίνδυνα διότι είναι εύλεκτα. Σ' αυτή τήν κατηγορία θωας, δεν υπάρχουν τή νάυλον τή όποια ξερούμεν υπό τή μορφή τραπεζομαντιλών, κουρτινών, τσαντών, άδιαδρόνων κλπ.

Τά τελευταία μάλιστα κατ' έμφανισμό άποκαλούνται «νάυλον» ενώ ή σωστή τού όνομασία είναι «επαστική». Και αυτά όμως κρύβουν ώρισμένους κινδύνους για τήν υγεία, καθώς όταν περιέχουν μολυβδόχους σταθεροποιητές. Στην 'Αμερική άπαγορεύεται ή χρησιμοποίησι αὐτῶν τών επικίνδυνων συστατικών και έλέγχεται ή παραγωγή από τήν υπηρεσία προφίλων και φαρμάκων. Στη χώρα μας επί τού παρόντος τέτοια άπαγορεύσι δεν ίσχυει και εισάγονται από τήν Εὐρώπη ώρισμένα νάυλον που περιέχουν επικίνδυνους μολυβδόχους σταθεροποιητές.

Τά νάυλον ΒΙΝΥΦΛΕΣ, υπό τή μορφή τραπεζομαντιλών, κουρτινών, άδιαδρόνων, τσαντών κλπ. κλπ. είναι σίγουρο ότι κατασκευάζονται από πρώτης ποιότητος υλικά και έγγυημένα να περιέχουν σταθεροποιητές άπαλλαγμένους κάθε ίχνους μολύβδου.

Όλα τά προϊόντα ΒΙΝΥΦΛΕΣ, τή όποια πουλούνται σε όλα τή καλά καταστήματα, φέρουν διακριτικές ταινίες ή σταμπωτή μάρκα. Πρατήριον χονδρικής, Περικλέους 22 τηλ. 27.522.

Η περιποίηση τών μαλλιών
με «Αρμπούαν Λανολίνη»

Πόσες φορές δεν αισθανόμαστε άπογοητευμένοι όταν βλέπωμε τήν τσάντα μας να γεμίζει τρίχες από τή μαλλιά μας. Οί αλλαγές του καιρού και ο άέρας είναι συνήθως οί αίτίες που κάνουν τή μαλλιά πολύ σκληρά, με άποτέλεσμα να σπάσουν και να παρουσιάζουν το άσχημο θέαμα τής χωρισμένης τρίχας στα δύο. 'Εξ άλλου οί βαφές, οί περιμανάντ και οί διάφορες περιποιήσεις τών κομμωτηρίων κάνουν τή μαλλιά να χάνουν τή ζωντανία τους αν δεν τους γίνεται ή άπαραίτητη περιποίηση.

Πολλές σπρίντλιν τών όμορφών τών μαλλιών τους σε ένα ώραίο χτένισμα. Πόσο όμως πένουν έξω. Όταν τή μαλλιά δεν λαμπρουν από υγεία, παύουν και να είναι ώραία, όσο δωμαρμό χτένισμα και αν έχουν. Το τακτικό δούρυσισμα και το λούσιμο είναι άσφαλώς δυο βασικοί παράγοντες. 'Εκείνο όμως που κατορθώνει να μεταβάλῃ και τήν πιά βωπή και στεγνή τρίχα σε λαμπερή και υγιή είναι το λούσιμο τών ξερών μαλλιών με τή «Αρμπούαν Λανολίνη» τών μεγάλων άμερικανικών εργοστασίων 'Ελεν Κέρτις. Το λούσιμο με τή ύπεροχο αὐτή σαμπουνόν θα κάνει τή μαλλιά σας υγιή, λαμπερά και μαλακά σά μετάξι, εξασφαλίζοντας σας συγχρόνως ένα τέλει χτένισμα.

Τό μοναδικό Χρώμο - Σαμπουάν που χρησιμοποιούν και τα καλά κομμωτήρια

Το Χρωμο-Σαμπουάν **ΒΕΛΛΑΤΟΝ** επαναφέρει στο φυσικό τους χρωματισμό τα γκριζα μαλλιά, τα καλλωπίζει και εξασφαλίζει μία νεανική στιλπνότητα.

Γεν. 'Αντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα:
ΒΕΛΛΑ-ΕΛΛΑΣ
ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ & ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ 14
Τηλέφωνα: 32.749 καὶ 32.844

80 χρόνια στην 'Υπηρεσία της 'Ομορφιάς

100 %
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις
περιττές τρίχες προσώπου
σύμφοτος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ΡΙΖΙΚΑ ΑΝΩΔΥΝΑ ΠΥΝΕΘΥΝΑ
Είμαστε δυνάμειοι
'Η υπερτρίχωσης θεραπεύεται
ESTHÉTIQUE MODERNE
M^E KASTRIOTIS
ΤΟΥ Β ΚΟΛΛΗΝΑΚΙ ΤΗΛ. 612-016

MENTIOYM
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως).
Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. Ὁδὸς Μετσόβου 25 Α' ὄροφος (Στάσις Μουσείου), τηλ. 810-975.

ῬΑΪΤΑ ΠΕΡΙ ΜΥΘΙΚΩΝ

Τὸ μυστικὸ σας δὲ μείνῃ πάντοτε ΜΥΣΤΙΚΟΝ
 μὲ τὸ χρωμασμοποιῶν ΧΡΩΜΟΛΙΝΑ. Ὅχι πλέον
 ξέθωρα κοκκινιάρικα μαλλιά ἀλλὰ φυσικὴ ὁμοι-
 ομορφία μὲ ἕνα ἀπλὸ λούσιμα. - Στὸ Φαρμακεῖο
 ἢ στοῦ κ. Βαλασσιῦ (Χημικοῦ) Ἐπασχ. 11 Ἀθηνῶν

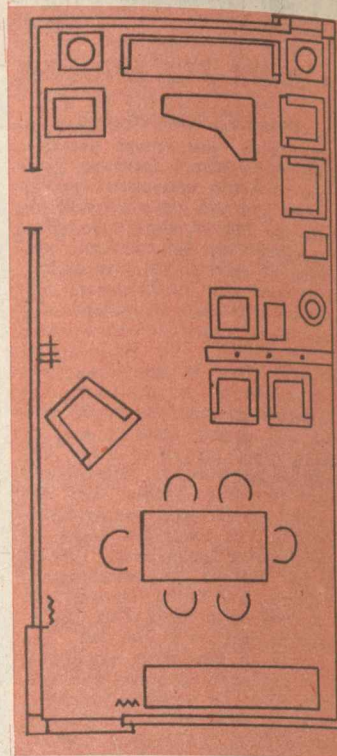
ΜΙΑ ΣΑΛΟΝΙΚΙΑ: Εύχαριστώ
για τα καλά σας λόγια. Τοποθετή-
στε τον βενετσιάνικο καθρέπτη σας
έπάνω από τον καναπέ ή μπουφέ. Το
πλαίσιο δεν γίνεται ορθογώνιο αλλά
από σκαλιστό ξύλο με καμπύλες
γραμμές ή από κρύσταλλο ταγιαρι-
σμένο.

ΑΓΓΕΛΙΑΝ: "Έλαβα τὸ σχέδιόν σας. Ὡς διαίρεσις τοῦ σπιτιοῦ εἶναι τέτοια ὥστε κανένας χώρος δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ κρεβατοκάμαρα. Δὲν μποροῦμε οὔτε ἀπὸ τὸ σαλόνι νὰ πηγαῖνουμε στὴν κρεβατοκάμαρα καὶ πολλοὶ περισσότερὸν στὸ σαλόνι ἀπ' τὴν κρεβατοκάμαρα. Τὸ σπῆτι σας ἔχει βασικά στὴ διαρρυθμίσει λάθι. Ἐάν ὑπάρχῃ καιρὸς στείλτε μου ἐνὶ σχέδιον βάσει τοῦ οἴου τοῦ κατασκευαστοῦ τὸ σπῆτι καὶ θὰ σὰς κάνω τίς ἀπαραίτητες διορθώσεις." Ἐάν-δχι πρέπει ὀπωροῦσθαι νὰ ἐπτεκτείνω τὸ πλῶν ὥστε νὰ περιλάβῃ καὶ μέρος τοῦ διαμετρίου τῆς προσφθεως ὥστε ἡ προσπέλασις σ' αὐτὸ νὰ γίνε-ται μέσω τοῦ πλῶν. Ἐταὶ ἀποφύγου-με ἐνὰ σοβαρὸ μεινέκτημα τοῦ σπι-τιοῦ. Ἡ ἐντοχισμένη ντουλάα θὰ τοποθετηθῇ ἀπέναντι ἀπ' τὴν εἰσο-δο καὶ θὰ καταλάβῃ ὁλόκληρον το- πλῶν τοῦ πλῶν (2.80 μ.).

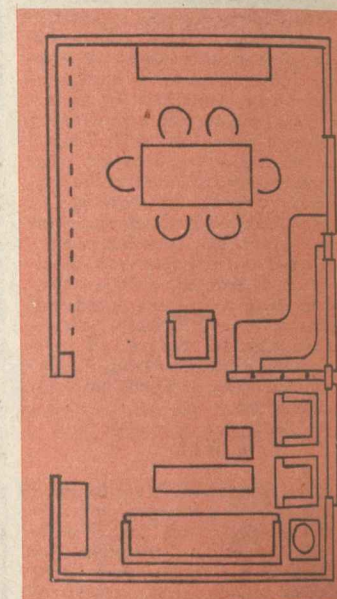
ΚΑΙ ΠΡΩΤΗ, Ἡσάκλειε, Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλὰ σὰς λόγια. Δημοστωρὶ γιὰ τὸ σὰς τὸ σχ. Δ' ὅπου τοποθετῶ τὰ ἐπιπλάτα ποὶ διαθετῶ. Πρῶτα ἀπ' ὅ-
πλα χρειάζεται ἀνα διαχωριστικὸ ἐπι-
πλο (ροῦμ) - ντιβάντερ γιὰ νὰ κό-
ψη τὴν ἐντύπωση τὸ στενωπὸ ἀκού-
χωρου. Ἡ θέσι ποὶ εἶναι ἀκριβὴς ποὶ
σημειο ποὶ ποὶ βρίσκονται οἱ κολώνες.
Ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ἄλλα ρά-
φια στὰ ὅποια τοποθετοῦμε πιμπλά
ἢ καὶ δύο - τρία διπλά. Στὴ προ-
γόμενα τεύχη ἐγὼ δημοσιεύει πα-
ρόμοια σχέδια. Τὸ χάρισμα εἶναι κα-
θετο πρὸς τὸν τοῖχο τῆς μεγάλῃς δι-
αστάσεως. Ἐτεῖ στὸν ἑνα χώρο το-
ποθετοῦμε τὰ ἐπιπλάτα τοὶ σαλονίου
(μυρτσά) στὸν ἄλλο τὰ ἐπιπλάτα τῶν
τραπεζαρίων. Ἀπὸ τὴν μιά καὶ τὴν
ἄλλῃ μεριά τοὶ χωρίσματος τοποθε-
τοῦμε ἀπὸ δύο πολυθρόνες ὅπως φαί-
νονται στὸ σχέδιο. Οἱ καναπέες μα-
ζὶ με ἄλλες δύο πολυθρόνες δὲ σχη-
ματίζουν γωνία ἢ ὅποια δὲ συμπλη-
ρωθῇ ἐκτός ἀπὸ τὸ τραπέζι τῆς
σπείρας καὶ με γωνιακὰ ποταρτί. Λαμ-
παναὶ δὲ χρειάζηται γιὰ τὴν ἀπέ-
ναντι τοὶ καναπέ γωνία. Τὰ κάδρα
δὲ τοποθετηθῶν κάτω ἀπὸ τὸν κανα-
πέ, τὸ πομπερ, τὰ τραπεζάκια. Ὁ
χωρηματισμὸς τῶν τοίχων τοὶ χώρου
τούτου δὲν θὰ γίνῃ ἐνιάσις γιὰτὶ ὁ
πάρχουν οἱ κολώνες ὅπου μπορεῖ νὰ
σταματήσῃ τὸ ἑνα χρώμα καὶ νὰ ἀρ-
χίσῃ τὸ ἄλλο. Μπορεῖτε νὰ κάνετε
τὴν τραπεζαρία κίτρινο - κρεμῶ νο-
χτο καὶ τὸ σαλὸν σταχτὶ ἀνοιχτο

χι τὰς τῶν ἑλλάνων τοιαύτῃ ἀνέχουσιν
 ΓΕΩΡΓΙΑ Κ., Παγκράτι: Ἡ φυ-
 σιολογικὴ θέσι, πού χωρίζματος ἐστὶ
 νὰ σπῇ δὲ τελευτῇ, ὅλως τὸν παρα-
 θύρην, καὶ ἐκ ἐξέ, πρὸς τὴν σημειώ-
 νετε. Καὶ τοῦτο γὰρ νὰ δημιουργήσῃ
 οἰσμε ἀφ' ἑνὸς μεγαλυτέρας, ὅπως
 μπροστὰ (σαλόνι) καὶ μικρότερος, ὅπως
 σιν (τραπέζια). Ἐκτός ἐάν στῇ
 θέσι πού ἔχετε τὸ χωρίσμα ὑπάρχει
 δοκὸς πράγμα πού δὲν φαίνεται στὸ
 σχέδιο. Δημοσιεύω τὸ σχ. Β' γὰρ
 νὰ σὰς καταποτίσω πὺς δὲ τοπο-
 θέτησθε τὸ ἐπιπλάν πού διαβέβαιε
 καὶ αὐτὰ πού πρέπει νὰ προσθέτε-
 τε. Ἐπιπλὺ νὰ μὴν ἔχετε κάνει ἐν-
 τὸν ἀποχωρήσεις στὸ χρώματα τοῦ
 μοῦ γράφετε. Κουρίτης ταριάζει
 στὸ καφέ - μπλέ κίτρινες χρυσαφιὲς
 καὶ στὸ κόκκινο - κίτρινο ἕνα ψυχρὸ
 γκριζό.

ΕΛΕΝΗ ΧΡ., Πειραιά: Το σκότος που μου στείλανε είναι πολύ πρόχειρο και δεν μπορεί να με βοηθήσει στη μελέτη που ζητάτε. Και άλλη φορά έχω γράψει, ότι προκειμένου να μελετήσω τα προβλήματα των άνω γνωστικών είναι τελείως απαραίτητη να έχω υπ' όψη μου την πραγματική κατάσταση του σπινιού. Δηλαδή χρειάζομαι ένα πλήρες αρχιτεκτονικό σχέδιο στο οποίο θα σημειώνεται οι άκριβεις διαστάσεις των χώ-

ΣΧ. Α'

ΣΧ. Β

ρων, ἡ θέσι τῶν κουφωμάτων, τῶν κοινῶν καὶ τῶν δοκαριῶν καὶ καθεὶς ὅλο στοιχείο πὺν συνθέτι τὴν οικοδομή. Ἐπίσης πὺν χρειάζεται νὰ γνωρίζω σὰ ποιὰ πόλι καὶ σὲ τί θέσι βρίσκεται ἡ οικοδομή.

ΝΙΚΗ Ψ. Κάλυμνος: Μπορεῖτε νὰ προμηθευθεῖτε ἀπὸ τὴν Ἱερίαν ὅτι σας χρειάζεται. Γιὰ νὰ προσδιορίσω τὸ σπιτίο σας. Γιὰ νὰ προσδιορίσωμε δὴμος τὰ διάφορα κοινοὶα ἢ διακοσμητικὰ ἐξαρτήματα εἶναι ἀπαράιτητο νὰ μὲν στείλετε ἓνα σχεδιάγραμμα τῶν χώρων.

ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΜΥΓΔΑΛΙΑ: Δεν
είναι απαραίτητο να γεμίσει ένα δω-
μάτιο για να θεωρηθεί ότι έχει κα-
λή διάταξι επίπλων. Πρέπει να υπάρ-
χει άνετη κυκλοφορία και σκοπιμό-
τητα. Στην περίπτωση σας δεν πρέ-
πει να μητρώει το πιάνο.

ΤΑΚΤΙΚΗ ΑΝΑΓΩΣΤΡΙ.: Τη-
λεφωνήστε μου στο 812 - 222.
ΛΙΤΑ, 'Αλιβέρι: Ζητάτε να σ'α-
βαντήσω ιδιαιτέρως αλλά δεν μου
γράφετε τὸ ὄνομα καὶ διεύθυνσι.
Δνίς. ΝΕΛΛΗ: Τηλεφωνήστε μου
στο 812 - 222.

Γ. ΣΕΡΕΤΑΚΟΣ

“Ένα θαυμάσιο ανάγλυφο από αυτά που βρέθηκαν στη Βραυρώνα. Παριστάνει μιὰ οικογένεια που προσεύχεται στο ναό.

Η ΒΡΑΥΡΟΝΙΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

Ἀπὸ τοὺς θρύλους τῶν ἀρχαίων ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ φοβεροὺς εἶναι ἐκεῖνος τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀτρέα. Ἡ ἀνθρωπότητα τῆς ἱφί-
γένειας, ἡ ἀπόφασι τοῦ ἄπου πατέρα νὰ προτιμῇ νὰ στερηθῇ τὴν κόρη του γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν πολιτικὸ σκο-
πὸ του, ποὺ ἦταν ἡ κατάρτησι τῆς Τροίας, ἔκανε τὴ μητέρα, τὴν Κλυταιμνήστρα νὰ μισησῇ ἀπὸ ἐκείνι τὴ στιγμή τὸ σκληρὸ
ἄντρα τῆς ποὺ δὲ δίσταζε γιὰ τὸ σκοπὸ του νὰ σφάξῃ τὸ σπλάγχνο τῆς, τὸ ἴδιο τὸ παιδί του, ποὺ τόσο λάτρευε ἐκείνη.

ΗΤΑΝ την εποχή που στο λιμάνι της Αΰλιδος περίμενε ο στόλος των Έλλήνων να ξεφορτωθεί προς την Τροία και δεν μπορούσε από την άπολυτη νημερία κανένα καράβι να ασπαστεί γιατί η θεά Άρτεμις, θυμωμένη με τα δύο αδελφία, τον Άγαμέμνονα και το Μενέλαο (που ήταν οι υποκινητά της εκστρατείας) δεν άφηνε τον αέρα να φυσήσει, ώστε τα καράβια να μπορέσουν να κινηθούν. Όταν ο μάντις Κάλχας εξήγησε το λόγο και έλεγε πως η θεά τότε μοναχά θα εξεμηνιζόταν, όταν ο Άγαμέμνων θα θυσίαζε στη θεά Άρτεμις, η μοναδική του κόρη, ο Μενέλαος έπρεπε στα πόδια του Άγαμέμνονος παρακαλώντας τον αδελφό του να κάνει τη θυσία για να μη ρεζιλεύτουν κι αυτοί οι δύο τους, που είχαν προκαλέσει την εκστρατεία, και δλοι οι Έλληνες βασιλιάδες που είχαν μαζεψτεί από όλα τα σημεία της χώρας στην Αΰλιδα για να κινηθούν μαζωμένοι εναντίον της Τροίας. Ο Άγαμέμνων πείστηκε και κάλεσε την Ίφιγένεια νάρθη εκεί πεκαταλάει η γυναίκα του, η Κλυταιμνήστρα, το σκοτάδι νάρθη και η ίδια, γιατί ήθελε να παντρευτεί τάχα Άχιλλεύα πριν φύγουν οι Άχαιοι για την Τροία.

Ἐκρῆσε τὸν χιλιπλοῦν πῦρον φύγον οἱ Ἀχαιοὶ γὰρ τὴν Τροίαν.
 ὅσας γὰρ Ἀγαμέμνων τὸ πρόσωπόν του μὲ τὰ χέρια του τὴν ὥραν τῆς
 ὥρας ἐὼς μὴ δῇ τὴ σφαγὴ τῆς ἀγαπητῆς του κόρης, Ὅμως ἡ θεὰ
 Ἄρτεμις δὲν ἄφησε νὰ θανατωθῇ ἡ κοπέλα. Τὴν ὥραν τοῦτεπεὶ οὐ πέλε-
 ραὺν ἀνέμου ἀντικατέστησε τὴ βασίλοπούλα καὶ ἡ 'φινγειὰ ἐπὶ πτε-
 ραῖναι τῆς Σκυθίας (Κριμαία). Ἐνῷ ὅμως αὐτὴ σπῆν ἀξένη καὶ μακρυ-
 ῖ ἐκεῖνη χώρα ἦταν ὑποκρυωμένη σὺν ἱερείᾳ τῆς παρηνικής «θεὰς τοῦ
 κυνηγίου» καὶ κύναι τῆς ἀπαυρῶντος ἀνθρωποθυσίας, στὴν πατρικὴ τῆς γῆ
 σκεδανῶν ἄλλα γεγονότα: Ἡ μητέρα τῆς Κλυταιμνήστρας εἶχε συναυεῖ
 τὸν ἐνοχο δούλο τῆς μετὸν Αἰγύπτου κατὰ τὸ δεκάχρονο διάστημα τοῦ
 τρωακοῦ πολέμου καὶ τῆς ἀπουσίας τοῦ συζύγου· καὶ ὅταν ἐκείνος γύρι-
 σε τὸν σκότωσε μετὸ τὸ τεκεῖν. Ὁ Ὀρέστης σκότωσε τὴ φόνισσα καὶ
 μοιχαλίδι Κλυταιμνήστρα. Οἱ Ἐρινύες κύνῃσαν καὶ τρέλλαναν τὸ μη-

τροκτόνο. Ἀκολούθησαν οἱ περιπέτειες τοῦ Ὁρέστη στὴν Ἑλλάδα, ὁ πλοῦς του στὴν Ταυρίδα καὶ ἡ ἀναγνώρισις ἐκεῖ, στὸ ἱερό, τῆς Ἀρτεμίδος, τῆς ἀδελφῆς του, ἡ φυγὴ τῶν δύο ἀδελφῶν ἀπὸ τῆς Σκυθίας, ἡ ἐπανάστασός τους στὴν Ἑλλάδα, κ' ἡ ἀπόβασός τους στὴν Βαυαρῶνα.

ΜΙΑ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗ ΠΟΛΙ

Σ' αυτό το μέρος, στην ανατολική παραλία της Άρτικής, μεταξύ του σημερινού Πόστου Ραφτά και Λούτσας και έννεα χιλιόμετρα οδικώς από το Μαρκάκιτσο, υπήρχε από τα πανάρχαια χρόνια προϊστορική πόλις. Έπειδή, λοιπόν, κατά το θύλο, η Ίφιγένεια και ο Ορέστης έζησαν αὐτοὶ, τὸ ἔθλον εἶδωλο τῆς Ἀρτεμῆς ποὺ εἶχαν κλέψει φεύγοντας ἀπὸ τὸ ἱερὸ τῆς χώρας τὸν Τάυραν, οἱ κατόπιν, Ἀθηναῖοι, γιὰ νὰ τιμῶσουν τὴν Ἀρτεμῆ καὶ τὴν Ίφιγένεια, ἴδρυσαν κοινὸν στὴν παραλία τὸν ναυστομιο-ἱερὸ τῆς Ἀρτεμῆς (Βραυρωνίας), κ' ἐχίσταν ναὸ καὶ ἰδιαίτερο δομῶ, ἐπίσης ἄλλο μικρότερο ἱερὸ, τὸν τάφο τῆς Ίφιγένειας, κτίρια γιὰ τῆς ἱερέας (κατοικίες), μιά πελώρια στοὰ καὶ τὸσα κτίρια ἄλλα, ποὺ ἀπέτελεσαν τὸν ἱερὸ χώρο, ὅπου καθὲ χρόνῳ ἐρχόνταν καὶ μαζεύονταν «πανδημεῖς» οἱ Ἀθηναῖοι, ἀντρες καὶ γυναῖκες, παιδιά καὶ μεγάλοι γιὰ νὰ τιμῶσουν τὴν πολυλάτρεμν ἑσά τους μητέρα. Γι' Ἀρτεμῆ Βραυρωνία καὶ νὰ ἐκτελέσουν στὸ ἱστορικὸ, τὸ περίφημῳ ἱερὸ τῆς, μιά μυστηριακὴ λατρεία, ἀνάλογη μὲ τὴ μυστηριακὴ λατρεία τῆς Δημητῆς στὴν Ἑλευσίνα.

Πού ήταν αυτή η θέσι της Βραυρώνας; Ή παρόμοι, από την εποχή που χάθηκε η άρχαια πόλι, διατήρησε κατά κάποιον τρόπο τόνους της στην περιοχή της. Για το σημερινό όνομα «Βραῶνας», που εκτείνεται από τα χρόνια του Μεσαίωνα και της Τουρκοκρατίας σε μια αρκετά μεγάλη και ευφορή κοιλάδα τέσσερα περίπου χιλιόμετρα δυτικά από την παλαιά και κοντά στο Μαρκόπουλο, έδινε περίπου την περιοχή της άρχαιας Βραυρώνας. Πού όμως ήταν ακριβώς η θέσι τών άλλων κτιρίων; Ένας μεσαιωνικός (γαλλικός), πύργος (τὸν Ντε λὰ Ροc) ὀρθώνεται στην ανατολική ἀκρὴ της εὐφώρας ἀλλὰ ἔρημης κοιλάδας όπου ἦταν ἄλλοτε η Βραῶν τὸν κλασσικὸν Ἀθηνῶν.

Η ΒΡΑΥΡΩΝΙΑ ΑΡΤΕΜΙΣ (Συνέχεια)

γινόταν σε όλη την περιφέρεια των Μεσογείων κανένας δεν τα είχε συλλέξει. Γιατί δεν φαίνονταν κανένα ίχνος τους, ώστε να μπορούσαν οι πολλοί αρχαιολογικοί τμήματα να υποψιαστούν την ύπαρξή τους. Η Βραυρών είχε καταστραφεί από μια αιφνίδια και μεγάλη πλημμύρα του ποταμού Έρασιου που τα νερά του παρέσυραν και γκρέμισαν όλα τα κτίρια και κατέκλυσαν όλη τη Βραυρώνα με την ήλυ τους και εξαφάνισαν όλο τον ιερό εκείνο χώρο που περιγράφουν οι αρχαίες τραγωδίες όπως και δυο κωμωδίες του Άριστοφάνη. Κανείς δεν ήξερε τίποτε πια για την αρχαία Βραυρώνα έως ότου έπειτα από 1.500 χρόνια την ανέκαλυψε ο αρχαιολόγος κ. Παπαδημητρίου.

Πραγματικά, η τύχη και περισσότερο η παρατηρητικότητα του κ. Παπαδημητρίου, απέκλυσαν τη θέση των κτιρίων. Υπήρχε σ' εκείνη την τοποθεσία ένα εκκλησάκι (ερμηοκλήσι του Αγίου Γεωργίου) στη νότια άκρη της κοιλάδας. Στο εκκλησάκι αυτό είχε μονάσει ο γηγενής της Μονης Πεντέλης Τιμόθεος τον ΙΣΤ' αιώνα. Ο κ. Παπαδημητρίου πρόσεξε ότι στο βόρειο μέρος του ελαφρού υψώματος όπου επάνω είναι το εκκλησάκι παρουσιάζει κάτι σαν αναλημματικό τοίχο, δηλαδή τοίχο στηρίξεως που είχαν χτίσει οι αρχαίοι για να στερεώσουν κάποιο οικοδόμημα τους. Και ξεχώρισε τη θεμελίωση ναού αρχαίου. Και, για να κάνει ανάσκαφες, ζήτησε πιστώσεις. Το αρχαιολογικό συμβούλιο τότε δεν του έδινε κι ο άνθρωπος είδε κι έπαθε για να πείσει το κράτος να προσφέρει κάτι. Με λίγα λεφτά κατάρθωσε «έλλειψει χρημάτων». Ξανάρχισε πριν δυο χρόνια κι έδωσε τα σπουδαιότερα ευρήματα που τώρα θαυμάζουν όλοι. Τα επισκέπτονται Άμερικανοί και Ευρωπαίοι και όχι μόνο αρχαιολόγοι. Και τουρίστες από όλον τον κόσμο. Αλλά ακόμη και αμερικανικές εφημερίδες και περιοδικά ανέθεσαν στους έδω ανταποκριτές τους να τους πληροφορήσουν σχετικά. Και οι Ρώσοι επίσης παρεκάλεσαν τον εξαιρετικά μορφωμένο πρεσβευτή μας στη Μόσχα κ. Παππά να τους μιλήσει για τα ευρήματα που βρήκε ο κ. Παπαδημητρίου. Η 'Ιφιγένεια από τη χώρα τους έφυγε παίρνοντας και το «ξάνο» της 'Αρτεμης μαζί της για να το μεταφέρει από την Ταυρική (Κριμαία) στην 'Ελλάδα.

Λοιπόν, βρέθηκαν τώρα, μετά τρία ακόμη χρόνια εργασίας, εκτός από το ναό, και ένα άλλο «ιερό», ο τάφος της 'Ιφιγένειας, λατρευτικής της Βραυρώνας και άλλοι τάφοι, η προϊστορική «μικροκλήσι» ακρόπολις της Βραυρώνας με ένα σωρό διάφορα αγάλματα, είδωλα, ανάγλυφα και αγγεία. Το κτίριο του ναού ήταν από πωρίνο λίθο. Είναι ναός «πρόστυλος», έχει δηλαδή στρά στην είσοδό του. Το εσωτερικό του χωρίζεται σε τρία «κλίτη», χωρίς σε δυο κιονοστοιχίες. Χτίστηκε τον Ε' π.Χ. αιώνα, έπάνω, όπως δείχνει η έρευνα, σε άλλο οικοδόμημα ναού αρχαιότερου του. Μέσα και γύρω στο ναό υπήρχε πλήθος επιγραφών. Υπήρχαν επίσης αναθήματα, δηλαδή πράγματα που τ' αφιέρωναν στην 'Αρτεμη ο κόσμος. Μεγάλα αγάλματα, αγγαματάκια και πήλινα αγγεία. Πολλά αγάλματα παριστάσαν νέους και νέες. 'Αλλά μια επιγραφή παρουσιάζει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον. Είναι ένα ευρήμα των αναθημάτων που έκανε στο ιερό ο κωμικός — των αφιερωμάτων που ήταν διάφορα είδη γυναικεία, τα κυριότερα από τα οποία ήταν πολύτιμες εσθήτες φτιαγμένες είτε στην 'Αμορύν, είτε στον έλληνο Τάραντα της 'Ιταλίας. 'Επίσης περιδέραια, σκουλαρίκια και βραχιόλια.

ΚΟΠΕΛΛΕΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΑΝ ΝΕΕΣ

Όλα ανήκαν σε κοπέλλες (το αναφέρει ο Εύριπίδης) που πέθαναν σε τρυφερή ηλικία. Οι προσφορές των αφιερωμάτων γράφονταν με λεπτομέρειες στους καταλόγους — ευρήματα του ναού και κατόπιν στέλνονταν στην 'Ακρόπολη έδω, πάνω από την αρχαία 'Αθήνα, και σίγουρη φιλιά τους. Στον κατάλογο των αφιερωμάτων διαβάζουμε δυο γυναικεία είδη:

«...Χιτώνιον ήμιφές. 'Επί Λυκίσκου άρχοντος γυνή Ξενοκρέτους κροκάτων χιτώνιον αοορίον άνεπίγραφον. Φίλη κροκάτων διπλούν έν πλαισίω. Φιλούμενη Μησιδήμου, γυνή Λαμπρέως, χιτώνιον ίσοπτυχές άμορσίω. Φιλούμενη Μησιδήμου, γυνή Λαμπρέως, χιτώνιον ίσοπτυχές διπλούν. Συνωρίς κατάστικτον τρύφημα. 'Αγάλεια χιτώνιον ταραντίνον...»

Το πιο παλιό γνωστό κείμενο για τη Βραυρώνα 'Αρτεμη βρίσκεται στο ΣΤ' διδύλιο των 'Μουσών' του 'Ηρόδοτου. 'Εκεί αυτός διηγείται ότι οι Πελαγοί που ζούσαν στις υπώρειες του Υμηττού και υποχρεώθηκαν από τους 'Αθηναίους να παρατήσουν τη χώρα τους την 'Αττική και να εγκατασταθούν στη Λήμνο, για να εκδικηθούν αυτούς τους 'Αθηναίους γύρισαν με «πεντηκτόρους» (τά τότε με 50 κοπιτά πλοία) και βγήκαν στην Βραυρώνα ενώ γινόταν η γιορτή της 'Αρτεμης της Βραυρωνίας. 'Αρπαξαν μάλιστα πολλές γυναίκες που είχαν έρθει για να προσκυνήσουν. Αυτή η άρπαγή και ο σκοτωμός πολλών γυναικών που δεν ήθελαν να ακολουθήσουν τους πειρατές εκείνους, προκάλεσε την έκστρατεια των 'Αθηναίων κατά της Λήμνου και την κατάκτηση της νήσου από τον Μιλτιάδη, που μετετράπη σε ναυτική και επιστιςτική βάση των 'Αθηναίων.

Μαρμάρινο κεφάλι «άρκτου», κοπέλλας, δηλαδή, που έμεινε την άρκτη, ένα από τα ωραιότερα αρχαιολογικά ευρήματα της Βραυρωνίας.

Τα υπολείμματα της στοάς που υπήρχε στο βόρειο μέρος του ναού

Η ΜΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Λοιπόν, ο 'Ηρόδοτος πρώτος φανερώνει ότι έπαιρναν μέρος στη γιορτή γυναικές. 'Αλλά υπάρχουν κι άλλες πηγές που αναφέρουν ότι στη Βραυρώνα υπήρχαν νεαρότερες παρθένοι που φορούσαν βαθυκίτρινες εσθήτες και έλεγαντο «άρκτοι», γιατί στο διάστημα του έορτασμού «αρκτεύοντο», δηλαδή έμιμούντο τις άρκους. Αι «άρκτοι» τότε ήταν ιερά, αφιερωμένα στην 'Αρτεμη ζώα. Πώς ακριβώς γίνονταν ο έορτασμός της 'Αρτεμης στη Βραυρώνα δεν ξέρει κανένας. Όμως δυο κωμωδίες του 'Αριστοφάνη, η «Είρήνη» και η «Λυσιστράτη» δείχνουν ότι η γιορτή της Βραυρωνίας είχε χαρακτηριστικά μυστηριακά και επίσης χαρακτηριστικά όργια. Και οι άντρες και οι γυναίκες που μετείχαν στη γιορτή, μεθούσαν και αποκτούσαν μεγάλο κέφι, τόσο που δεν φέρονταν με επιτρεπτή τρόπο.

Ο ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ΒΟΗΘΕΙ ΤΙΣ ΑΝΑΣΚΑΦΕΣ

Στην ανασκαφική όμως εργασία στη Βραυρώνα, η πιο αθηνική πηγή που χρησιμοποίησε (και χρησιμοποιείται ακόμα, γιατί οι ανασκαφές συνεχίζονται) ο κ. Παπαδημητρίου ήταν η τραγωδία του Εύριπίδη 'Ιφιγένεια εν Ταυροις. Αυτή η τραγωδία ήταν το κύριο δόχημά του. Γιατί ο Εύριπίδης ήξερε καλά τη Βραυρώνα, είχε μετάσχει στις γιορτές της και οι περιγραφές που κάνει δείχνουν και την ακρίβειά τους και την παρατηρητικότητα του. Είναι ιδιαίτερα αξιοσημείωτη μια περιγραφή της τραγωδίας που αναφέρεται στην αιχμαλωσία του 'Ορέστη από το Θάα, το βασίλειο της Ταυρικής (Κριμαίας). 'Εκεί ο Εύριπίδης παρουσιάζει την 'Αθήνα να σώζει τα δυο αδελφάκια. Μάλιστα αυτή, η 'Αθήνα, ήταν που σύστησε στον 'Ορέστη να κλέψει το «ξάνο» - όμοιομα της 'Αρτεμης, να το πάρει με την 'Ιφιγένεια από τη Σκυθία και ναρθούν να θυγούν έδω στις 'Αλές 'Αρραφινίδες' δηλαδή στη γνωστή μας Λούτσα. 'Εδώ να ξεμπερδεύουν και να ιδρύσουν ένα «ιερό» αφιερωμένο στην 'Αρτεμη «ταυροπόλο». Η θέα στην τραγωδία καθοδηγεί την 'Ιφιγένεια για το μέρος όπου θα κατέληγε. Στη Βραυρώνα :

«Σε δε άμφι' σεμνάς, 'Ιφιγένεια, κλίμακας Βραυρωνίας δει' τήδε κλυδωνείν θεά...» (Ε' Ιφίγ. εν Τ. 1461)

Λοιπόν, η ανασκαφή του κ. Παπαδημητρίου απέδειξε ότι είναι ακριβώς αυτή η περιγραφή του Εύριπίδη. Το νότιο τμήμα του ναού ήταν χτισμένο στο βράχο. 'Αλλά η βόρεια πλευρά του στηριζόταν επάνω σε τούνο στηρίξεως (αναλημματικό τοίχο) με αλλητάλληλα σκαλοπάτια. Τρία σκαλοπάτια ξεχωρίζουν τώρα. Όμως και τ' άλλα διατηρούνται κάτω από την επιφάνεια του εδάφους χαμηλότερα από τα νερά του βάλτου. Αυτές οι «επιφάνειες» και το βραχώδες ύψωμα, πάνω στο οποίο είναι ο ναός χτισμένος, είχε στο ναό του ο Εύριπίδης μιλώντας για τα ιερά σκαλοπάτια της Βραυρώνας.

Οι ανασκαφές του κ. Παπαδημητρίου επαλήθευσαν και άλλο σημείο του θρύλου της 'Ιφιγένειας, όπως παρουσιάζεται στην όμωνυμη τραγωδία, όπου ο Εύριπίδης λέει κάπου (στίχ. 1464).

«'Εκεί θα πεθάνης και θα σε θάψουν...»

«Ού και τεθήνη κατθανούσα και πέπλον δγαλάμ σοι θύσσει άνήπηνος ύφας, άς έν γυναικές ψυχωρραγείς έν τόκοις λίπω» (Ε' Ιφίγ. εν Τ. 1464 κ.λ.)

Στο ΒΔ μέρος του μεγάλου ναού, κάτω από δράχους που κατέπεσαν, ο κ. Παπαδημητρίου βρήκε ένα «βωμό» και, πίσω από αυτόν το βωμό, μερικά δοματιάκια που είχαν από τον πίσω τους μέρος, στο βάθος, μια σπηλιά, που γκρεμίστηκε η όροφή της και έβασε κάθε πράγμα που βρισκόταν επάνω κάτω. 'Η άσπρισε των δράχων και ο καθαρισμός του σηπταίου και των δοματίων απέδωσε, πέρα πολλά μικρά αφιερώματα, στολίσια γυναικεία, πολλούς καθρέφτες με χέρια από μπρούντζο, ωραία από πηλο αγαλματάκια και αγγεία που η κατασκευή τους χρονολογικά ανήκει στον ΣΤ' και Ε' π.Χ. αιώνα. Προς το Α. μέρος του βωμού ο κ. Παπαδημητρίου ανέκαυψε τον 'Ιερό οίκο των Ιερειών και, απρόοπτα μερικά παπούδια, λέγω «απόροπτα» γιατί σε ιερούς χώρους έντασισμοί δεν γίνονταν ποτέ.

Το γεγονός λοιπόν εσήμαινε ότι ο βωμός και όλα τα εκεί κτίρια αποτελούσαν τον τάφο της 'Ιφιγένειας, το «κέντηριον» ή «τάφος - ήριον». Η 'Ιφιγένεια σαν ίέρεια της 'Αρτεμης και «φυλάξ του ναού» κατά τον Εύριπίδη, όταν πέθανε θάφτηκε ακριβώς στη θέση εκείνη — και από τότε όλες οι ίέρειες του ναού βάδονταν εκεί γύρω κοντά στο μνημείο. Όταν ο Εύριπίδης έγραψε την 'Ιφιγένεια εν Ταυροις και έτοίμαζε το ανέδασμά της, δηλαδή το 413 π.Χ. περίπου, ο ναός είχε επισκευασθεί και φαίνονταν σαν καινούργιος. Μια θαυμάσια στοά δωρικού ρυθμού με κολώνες από πωρίνο λίθο και κιονόκρανα μαρμαρίνα, όπως και μαρμαρίνες δάσεις κίωνων, χτίστηκε στο Β. μέρος του χώρου. 'Αλλά γκρεμίστηκε σύντομα από την πλημμύρα του Έρασιου. 'Εξακριβώθηκε όμως ότι τα τμήματά της, που έπι τούτους αιώνες έμεναν θαμμένα κάτω από το χώμα και το έλος, βρέθηκαν όλα, ώστε να μπορεί να γίνει σύντομα η αναστήλωσή της και να ανορθωθεί ολόκληρο το ωραίο κλασσικό κτίριο στην παλιά του θέση.

Είναι πελώρια η στοά αυτή σε μέτρος. Πίσω από την κιονοστοιχία που έβλεπε στο Νότο και τον «περίπατο», ανάμεσα στο μεσότοιχο και το βόρειο τοίχο (στο πίσω της μέρος) ήταν πολλά δωμάτια μέσα στα οποία έμεναν τα μικρά κοριτσάκια που, τις μέρες της έπετειου του Ιερού, τελούσαν αυτά τη μυστηριακή τελετή των Βραυρωνιών. 'Ηταν μικρά κοριτσάκια μεγαλύτερα από 5 χρονών και μικρότερα από 10. Βρέθηκαν πολλά αγαλματάκια ή προτομές που παριστάνουν αυτές τις παιδούλες. Τις αποκαλούσαν «άρκτους». Γιατί, όπως λέει ο παλιός σχολιαστής και λεξικογράφος «εξετέλουν το μυστήριο μιμώμενοι άρκτον. 'Ημεινόν κροκάτην (βαθυκίτρινον χρωματισμού) εσθήτα και συνετέλουν την λυσίαν επιλεγόμενοι παρθένοι, ούτε πρεσβύτεροι δέκα έτών, ούτε ελάτους πέντε».

Γιατί λέγονταν «άρκτοι» ; Μια «ίερη άρκουδα, «ήμερωμένη», ήταν αφιερωμένη στην 'Αρτεμη στην αρχαία 'Αθήνα. Κι' έτυχε μια μέρα να γρατζουνιστεί ένα κοριτσάκι. 'Ο άδελφός του κοριτσιού, μέσα στον έρεθισμό του, μαχαίρωσε και σκότωσε το ζώο. Η 'Αρτεμη θυμωσε κι' έστειλε πεύνα (λίμω) στην 'Αθήνα. Κι' οι 'Αθηναίοι, οι ήμερον άρκτον τη θεά άνειρηκότες, για να εξευμενίσουν την 'Αρτεμη έδωσαν επιτελείν την θυσίαν τας κάρας έκμειλισσομένας...»

ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Και τί είδους κινητές αρχαιότητες δεν έχουν βρεθεί στη Βραυρώνα; 'Από τον πρώτο χρόνο κιόλας: ένα μοναδικό εύρημα ξεχωριστής καλλιτεχνικής αξίας: ανάγλυφο με παράσταση θεάς «άριστης τέχνης» της πρώτης τριακονταετίας του Ε' π.Χ. αιώνα. 'Επειτα ένα μικρό αρχαίο αγάλμα «Τριμόρφου 'Εκάτης», «ακτυλιδιόλιθο» από «μυμιπολυτελείς» πέτρες. Μια άραια τε κεφαλή γυναικας των Φειδιάνων χρόνων (από αγαλματάκι). 'Ενας μαρμαρίνος «άνθρωπος» με τρεις λεοντοκεφαλές «προελεύσεως ανατολικής» του Ζ' αιώνα. «Κύλικες» του 'Ερμάνωκτος (γνωστό αγγειογράφου). Μια «ερυθρόμορφη τυζίδα» με παράσταση των Γραιών και του Περσέα. 'Ωραιά από πηλο κεφαλές παρθένων. Πήλινες προτομές (των μέσων του ΣΤ' αιώνα). 'Απειρα αγγεία των άρχων του Ε' αιώνα. «Κύλικες» με επιγραφές «'Ιερών» ή «'Ιερά' 'Αρτέμιδος». 'Εξαιρετικής ποιότητας «πινάκις», «τυζίδες», αγγεία. 'Ενα ωραιότατο μικρό πήλινο κεφάλι κοριτσιού των άρχων του Δ' αιώνα. Πολλά μαρμαρίνα κεφάλια «κορασίδων». Μαρμαρίνο γυναικείο κεφάλι του Ε' π.Χ. αιώνα. «Αναθηματικά» μαρμαρίνα αγαλματάκια.

Βρέθηκαν επίσης πολλά προϊστορικά αγγεία Πρωτοελλαδικά και Μεσοελλαδικά στο λόφο που χρησιμοποιούνταν σαν ακρόπολη πάνω από το ιερό της Βραυρώνας. Στους τάφους μέσα βρέθηκαν ένα μπρούτζινο στίλετο, μια μπρούτζινη μύη ακοντίου, ένα μπρούτζινο μαχαίρι, ψηφίδες από λίθο στεατίτη, και εκατό περίπου πλάκες λεπτές από μολύβι που θα προήρχοντο ίσως, όπως λένε οι αρχαιολόγοι, από πανάρχαιο... δίχτυ. 'Ακόμη βρέθηκαν πολλοί μικροί καθρέφτες γυναικών, «εξόδωλα» από μπρούτζο, αγγεία και «κύλικες» λευκή του αγγειογράφου Σωτάδου. Τα πιο χαρακτηριστικά όμως ευρήματα που είναι και τα πιο ωραία είναι τα θαυμάσια ανάγλυφα που βρέθηκαν στη Στοά του Ε' αιώνα. Παρουσιάζουν ολόκληρες οικογένειες 'Αθηναίων που προσέρχονται για να κάνουν θυσία στην 'Αρτεμη, στο βωμό, μαζί με το ζώο της θυσίας, ενώ στέκονται από το άλλο μέρος του αναγλύφου μεγάλες μορφές, άνδρικές και γυναικείες, που είναι θεοί και θεές όπως π.Χ. η 'Αρτεμη και οι δικοί της: η Λήτω, (μήτέρα της), ο 'Απόλλων (άδελφός της), ο Ζεύς (πατέρας της), η 'Ιφιγένεια, η άφωσιωμένη ίέρεια της κ.ά.

ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ ΝΑΟΣ

'Εξη περίπου χιλιόμετρα βορειότερα από τη Βραυρώνα, εκεί όπου ήταν η αρχαία πόλις των «'Αλών 'Αρραφινίδων» (τώρα Λούτσα), ο κ. Παπαδημητρίου ανέκαυψε άλλο ναό της 'Αρτεμης «Ταυροπόλου». Και το ναό αυτό, κατά το θρύλο τον είχε χτίσει ο 'Ορέστης. 'Ηταν κι' αυτός από πωρίνο λίθο και περιτοιχιζόταν από κολώνες. Είχε 21 μέτρα μέτρος. Κοντά στο ναό βρέθηκαν μερικές επιγραφές που αναφέρουν ότι στις εκεί γιορτές των «Ταυροπολίων» και των «Διονυσίων» τελούνταν και αγάνες. Αυτοί οι αγάνες έγιναν γνωστοί και από μια αρχαία κωμωδία (του Μενοειδίου) που ανέκαλύφθη πριν μερικά χρόνια. Λοιπόν, σ' αυτή την κωμωδία, με τον τίτλο «Επιτρέποντες», ο πρωταγωνιστής της Χαρίσιος στους αγάνες εκείνους των «Ταυροπολίων» κατακτά μια πεπλοφόρο (άγνωστη) κοπέλλα και την αρπάξει. Όμως, όπως απέδειξε η κατόπιν, ήταν η ίδια του η γυναίκα... η Παμφίλη, που έως τότε την παραμελούσε! 'Ετσι, λοιπόν, έωρταζαν οι αρχαίοι 'Αθηναίοι σ' αυτά τα κτίρια που απέκαλυφθηκαν και θα αναστήλυνον πολύ σύντομα για ν' αποτελέσουν ένα υπέροχο αρχιτεκτονικό στολίδι της 'Αττικής στην ήμεωτερη και εδωλικάωτερη θεά. Σε ένα τοπίο που, μετά την αναστήλωσή των αρχαίων κτιρίων, θα συγκεντρώνη επισκέπτες θαυμαστές της αρχαιότητας. 'Ελλήνες από κάθε γωνία της χώρας και ξένους από κάθε πριοχή του κόσμου.

Και ακόμη οι έρμενες και οι ανασκαφές δεν μπορεί να πη κανείς ότι τελείωσαν. Ποιός ξέρει ακόμη τι μπορεί να μάς αποκαλύψει η εύλογη αυτή αρχαία γη των θεών και ήμιθεών. 'Η γη της 'Αττικής με τους άμειντους αρχαίους θησαυρούς της που μάς φανεώνουν ανάγλυφα τη ζωή των προγόνων μας και φωτίζουν ένα κομμάτι του πιο περίοπτου αρχαίου πολιτισμού.

'Αν σήμερα ήρθε στο φώς η αρχαία Βραυρώνα, αύριο θα βγεί κάτι άλλο στην επιφάνεια αυτής της γης, που ο χρόνος έθαψε στην σπλάχνα της άριστουργήματα τέχνης, μιας εποχής που αποτελεί την αήγητη όχι μόνο της 'Ελλάδας αλλά και όλου του κόσμου. 'Αριστουργήματα που αποτελούν τον έθνικό πλούτο της σύγχρονης 'Ελλάδας.

'Αλέξ. Παραδείσης

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Οι τελευταίες καταπληκτικές έπιτεύξεις της έπιστήμης

ΤΗΛΕΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΛΕΟΡΑΣΙ

Τα πρώτα τηλέφωνα με τηλεόρασι, που χρησιμοποιούν συνήθεις τηλεφωνικές γραμμές άρχισαν να κατασκευάζονται σε ποσότητες από τα άμερικανικά εργοστάσια της Τζένεραλ 'Ελέκτρικ. Μια όδον 32X48 επιτρέπει να βλέπ κανείς το συνομιλητή του. 'Η άρχή στην οποία βασίζεται είναι η ίδια με της τηλεοράσεως, αλλά αντί να μεταδίδονται 30 εικόνες κατά δευτερόλεπτο, μεταδίδεται μία κάθε πέντε δευτερόλεπτα. Αυτό είναι υπεραρκέτο για να διαπιστώσει κανείς την ταυτότητα του συνομιλητή του, να διαβάσει ένα έγγραφο ή να πιστοποιήσει μια ύπογραφή. Για την ώρα όμως τα τηλέφωνα αυτά κατασκευάζονται μόνο για τον άμερικανικό στρατό.

ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ Χ ΚΑΙ Η ΥΓΕΙΑ

Σήμερα πιστεύουν όλο και περισσότερο ότι οι ακτίνες Χ, και ιδιαίτερα η άκτινοσκόπηση, είναι επικίνδυνες. Πιστεύουν π.χ. ότι σ' αυτές δοείλνται η άνοδος του ποσοστού των λευχαιμιών. Σε πάρα πολλές όμως άρρώστειες δεν μπορούμε να αποφύγουμε την εξέταση με ακτίνες Χ. Για την έξοδο από το δίλημμα αυτό, η Ραδιολογική 'Εταιρεία της 'Αμερικής επένεψε ένα θαυμάσιο σύστημα: μια όδον που ένισχυει τις ακτίνες Χ κι' επί πλέον διατηρεί το άπεικονιζόμενο αντικείμενο. 'Η εικόνα παραμένει επί πολλά λεπτά και ο γιάτρος μπορεί να την παρακολουθήσει με την άνεση του αφού κόψη το ρεύμα του σωλήνος των ακτίνων Χ. 'Ετσι η συντομωτάτη έκθεση στις ακτίνες δεν μπορεί να προκαλέσει δυσάρεστα αποτελέσματα. 'Η όδον περιέχει μια εύαισθητη στο φώς ουσία με βάση το θεϊκό κάδμιο ανάμικτο με πλαστική ύλη, που γίνεται φωτεινή υπό την επίδραση των ακτίνων Χ. 'Η εικόνα ένισχύεται ύστερα με κατάλληλα ηλεκτρικά όργανα και διατηρείται έτσι επί πολλά λεπτά της ώρας.

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΟΡΤΑ

'Ενας Γάλλος έφευρέτης πήρε δίπλωμα εύρεσιτεχνίας και άρχισε να κατασκευάζει μια πόρτα, που μπορεί να είναι ταυτόχρονα περιστρεφόμενη—πιστρεφεται σ' έναν καθέτο άξονα στη μέση—και άνεβοκατεβαζόμενη σαν ρολό, γιατί περιτυλίγεται σ' έναν όριζάντιο άξονα. Για το σκοπό αυτό, το φύλλο είναι έφοδιασμένο με δυο άξονες σε όρθη γωνία και μ' ένα σύστημα μοχλών που κάνει την πόρτα να λειτουργεί χωρίς φόβο να χαλάσει. 'Εκτός από τη χρησιμοποίησή της σε οικοδομές, η πόρτα αυτή μπορεί να χρησιμοποιηθεί και στα έπιπλα. 'Εχουμε τότε μια πόρτα συνηθισμένη, μια πόρτα που μπορεί να μάς χρησιμεύσει σαν τραπέζι μπάρ ή γραφείακι και μια πόρτα που μπορεί να εξαφανίζεται προς τα έπάνω. 'Ετσι, η πόρτα αυτή συγκεντρώνει τα πλεονεκτήματα και των τριών συστημάτων.

ΕΝΑ ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

Με το όνομα «εϊτόν Α» τα εργοστάσια Ντυπνόν έθεσαν σε κυκλοφορία ένα νέο συνθετικό καουτσούκ που για πρώτη φορά μπορεί ν' άντισταθεί στον υπ' αριθ. 1 έχθρο του καουτσούκ, το πετρέλαιο και τα διαλυτικά, ακόμα και σε θερμοκρασία 200 βαθμών Κελσίου. Σε ξερή θερμότητα διατηρεί τις πλαστικές του ιδιότητες ως τους 300 βαθμούς Κελσίου. Στην άρχη κατασκευάζονταν για το στρατό, αλλά τώρα δόθηκε και στο έμπόριο. Οι κατασκευαστές του έχουν τη γνώμη ότι θα έπιφέρει άληθινή επανάσταση στην κατασκευή παρεμβυσμάτων για βαλβίδες, υδραυλικά φρένα και άντλίες, όπως και στα λάστιχα των αεριοθωμένων αεροπλάνων και τα ευλύγιστα δοχεία για τη μεταφορά διαφόρων υγρών.

Η ΔΙΑΔΟΣΙ ΤΟΥ ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΟΥ

Κάθε μέρα το μαγνητόφωνο κατακτά όλο και περισσότερους οπαδούς σ' όλο τον κόσμο. Από πέρυσι η διεθνής έταιρεία των φίλων της μαγνητοφωνώσεως 'Ιδρυσε στη Γαλλία ένα τιμημα για να συγκεντρώσει όλους τους έρασιπτες των ήπιων άναπό μνήσων και να διευκολύνει την ανταλλαγή ταινιών. 'Ενας λινοτύπος από το Ντάλλας των 'Ηνωμένων Πολιτειών, ο Χάρρυ Μόχους, είχε πρότος την έμπνευση να διηλωγραφηθεί με το γυαλί του, που ήταν τότε στην 'Ανω 'Ανατολή, με την ανταλλαγή ταινιών μαγνητοφώνων, που μπορούν ν' αποδώσουν την ανθρώπινη φωνή. Μέσα σε λίγα χρόνια η ιδέα του έκανε το γύρο του κόσμου, έγκαινιάζοντας έτσι την έναρξη μιας νέας συναδελφώσεως των λαών, που άπλώνεται τώρα σε 56 χώρες.

ΕΝΑ ΠΙΑΤΟ ΠΟΥ... ΞΕΦΛΟΥΔΙΖΕΤΑΙ

'Ενας Γάλλος έφευρέτης επένεψε ένα πιάτο που... ξεφλούδίζεται, όπως το πορτοκάλι, αντί να πλένεται. 'Ο έφευρέτης αυτός έφτιαξε ένα πιάτο από είδικό χαρτόνι που περιλάμβανε 20 αλλητάλληλα στρώματα μιας λεπτής ύλης, όπως η ζελατίνα. Μετά τη χρήση γίνανει το πρώτο στρώμα, μετά δεύτερο το δεύτερο κ.ο.κ. Και τώρα ζητά χρηματοδότη για την έμπορική έκμετάλλευσή της έφευρέσεως του πού, όπως θα συμφωνήσετε, είναι αρκετά πρακτική.

ΠΕΝΤΑΚΑΘΑΡΗ ΜΠΟΥΓΑΔΑ ΜΟΝΟ ΜΕ TIDE

Γιατί μόνο το TIDE, που πλένει με νέο και σύγχρονο τρόπο τα ρούχα, έγγυάται:

Καθαριότητα:

Ο καταπληκτικός αφρός του έχει την ιδιότητα να διαπερνά τους πόρους των ρούχων, να διαλύει και να αιχμαλωτίζει κάθε βρωμιά, σκόνες, λαδιές κλπ. και να τις παρασύρει με το ξεβγάλμα.

Εύκολία:

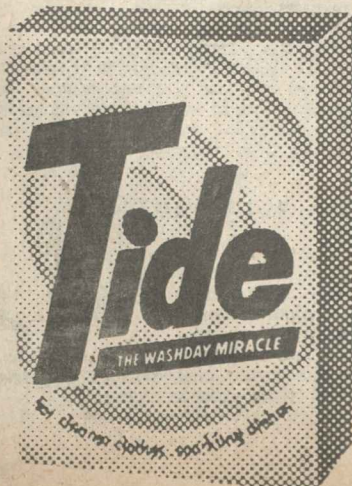
Βάζοντας μπουγάδα με TIDE τα ρούχα δεν χρειάζονται τρίψιμο (έκτος ίσως σε μερικές παρά πολύ λερωμένες μεριές). Έτσι γλυτώνετε από τη σκληρή δουλειά, δεν κόβεται ή μέση σας, δεν χαλάτε τα χέρια σας.

Οικονομία:

Με λίγο TIDE έχετε πολύ και πλούσιο αφρό, ακόμη και με κρύο ή σκληρό νερό. Το TIDE πλένει μαλακά, χωρίς να φθειρή τα ρούχα, γι' αυτό και τα ρούχα σας θα βαστήξουν πολύ περισσότερο καιρό.

Κι' ακόμη: Το TIDE είναι άβλαβές για τα χέρια σας.

Δοκιμάστε και σεις σήμερα τον νέο και σύγχρονο αυτόν τρόπο μπουγάδας με TIDE. Θα πεισodήτε μόνες σας ότι:

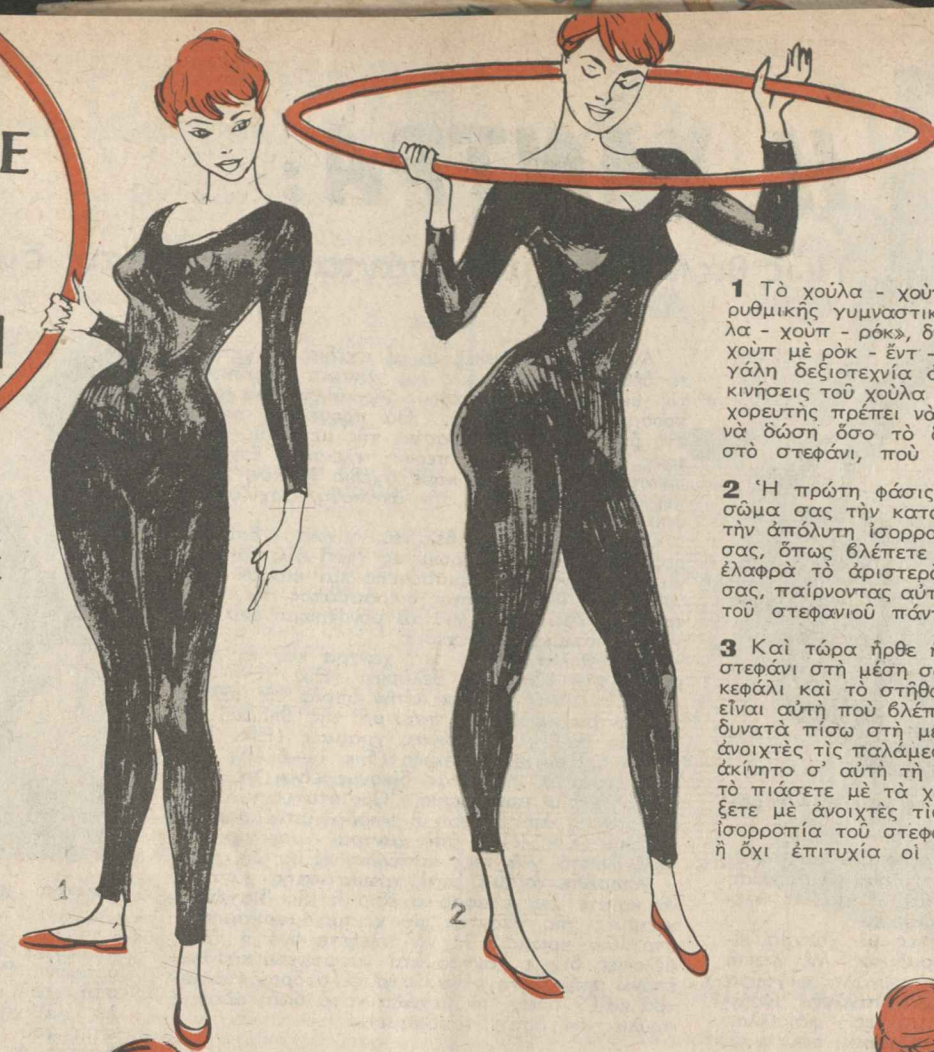
ΤΟ TIDE ΠΛΕΝΕΙ ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΤΙ!

ΠΩΣ ΘΑ ΜΑΘΕΤΕ ΤΟ ΧΟΥΛΑ ΧΟΥΠ

ΤΟ ΧΟΥΛΑ - ΧΟΥΠ δρίσκεται στις δόξες του! Μικροί και μεγάλοι, έστω και από περιέργεια, περνούν στη μέση τους το πλαστικό στεφάνι και προσπαθούν μ' αυτό να κάνουν όσες περισσότερες στροφές μπορούν. Η ομαδική αυτή ψύχωση για το μοντέρνο αυτό χορό, φέρνει στο νου μας την ψύχωση που είχε καταλάβει πριν πολλά χρόνια τον κόσμο με το «γιογιό». Έβλεπε κανείς, τότε, αξιοπρεπείς κυρίες, αλλά και κυρίες ακόμη, να κυκλοφορούν στους δρόμους παίζοντας το «γιογιό». Το ίδιο συμβαίνει τώρα με το χούλα - χούπ. Χιλιάδες στεφάνια ξεδουλεύονται κάθε μέρα και η νεολαία ιδίως έχει ξετρελλαθεί μαζί του. Πολύ συχνά οργανώνονται αγώνες χούλα - χούπ, που εξελίσσονται σε πραγματικούς μαραθώνιους, για το ποιος θα μπορέσει να κάνει περισσότερες στροφές με το στεφάνι. Από πού μας ήρθε το χούλα-χούπ; Από πού άλλο παρά από την Αμερική! Εφευρέτες του είναι οι Καλιφορνέζοι Ρίτσαρντ Νέο και Άρθουρ Μέλιν. Το έμπνευστήκαν από ένα ταξίδι τους στην Αυστραλία, βλέποντας μερικά παιδιά να γυρνούν στη μέση τους ένα σιδερένιο στεφάνι. Αντικατέστησαν το μέταλλο με πλαστική ύλη, του δώσανε ένα όνομα, το πλάσσαν και, μέσα σε λίγο καιρό, έγιναν εκατομμυριούχοι!

Το χούλα - χούπ είναι σύνθετη λέξη και αποτελείται από τις λέξεις «χούπ», που σημαίνει στην αγγλική γλώσσα στεφάνι και «χούλα», που είναι η ονομασία ενός παθητικού χορού των ιθαγενών της Χαβάης.

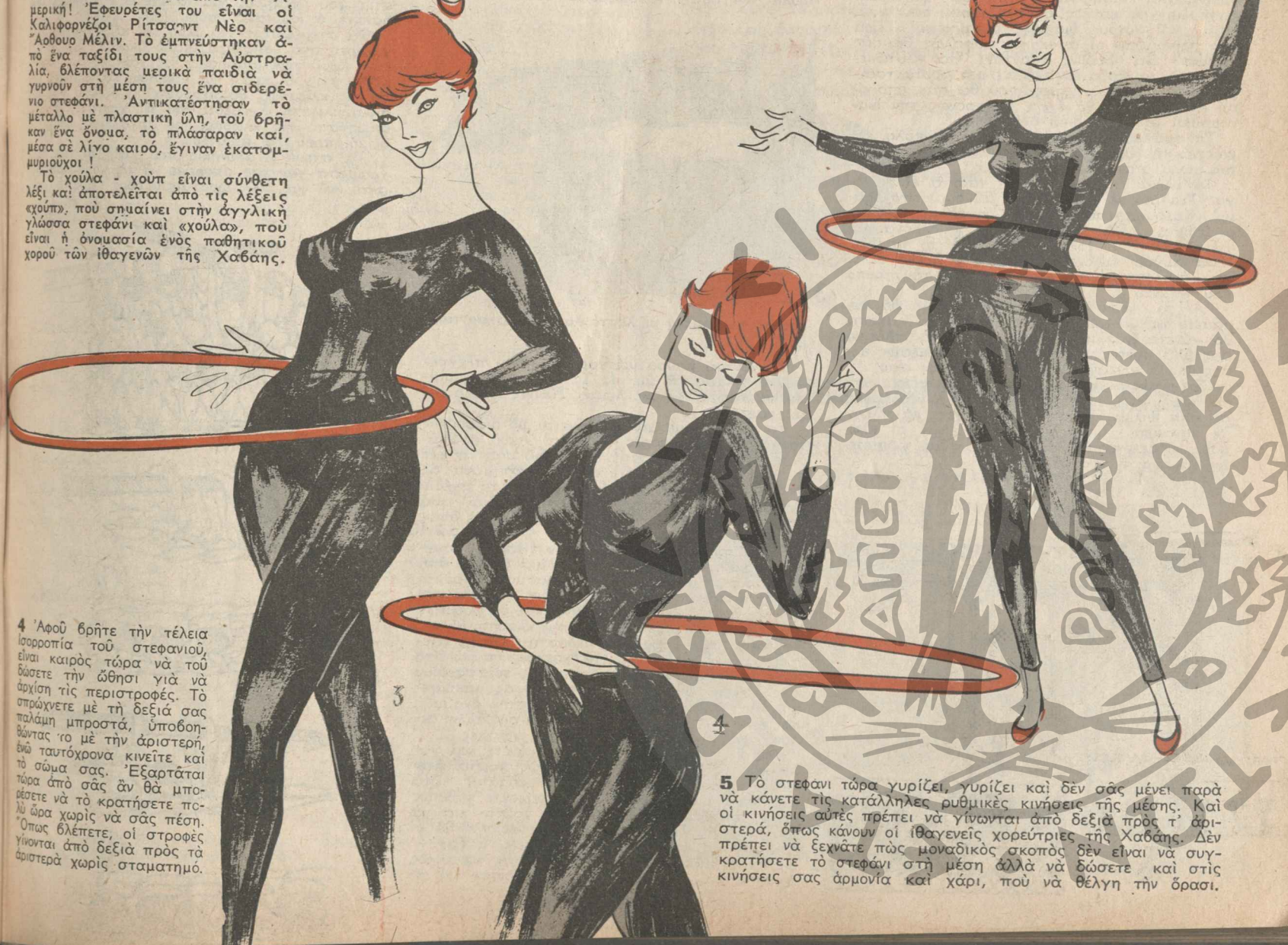
4 Αφού βρήτε την τέλεια ισορροπία του στεφανιού, είναι καιρός τώρα να του δώσετε την ώθηση για να αρχίσει τις περιστροφές. Το σπρώχνετε με τη δεξιά σας παλάμη μπροστά, υποβοηθώντας το με την αριστερή, ενώ ταυτόχρονα κινείτε και το σώμα σας. Έξαρτάται τώρα από σας αν θα μπορέσετε να το κρατήσετε πούλωσα χωρίς να σας πέσει. Όπως βλέπετε, οι στροφές γίνονται από δεξιά προς τα αριστερά χωρίς σταματημό.

1 Το χούλα - χούπ είναι συνδυασμός χορού και ρυθμικής γυμναστικής. Τής μόδας είναι το «χούλα - χούπ - ρόκ», δηλαδή συνδυασμός του χούλα - χούπ με ρόκ - έντ - ρόλ, που χρειάζεται όμως μεγάλη δεξιότητα από μέρους του χορευτού. Οι κινήσεις του χούλα - χούπ είναι τέσσερις και κάθε χορευτής πρέπει να τις έχει υπ' όψη του αν θέλει να δώσει όσο το δυνατό περισσότερες στροφές στο στεφάνι, που έχει περάσει στη μέση του.

2 Η πρώτη φάσις συνίσταται στο να πάρει το σώμα σας την κατάλληλη στάση, να βρή δηλαδή την απόλυτη ισορροπία. Άνοιγτε λίγο τα πόδια σας, όπως βλέπετε και στην εικόνα και λυγίστε ελαφρώς το αριστερό πόδι προς τα εμπρός. Το σώμα σας, παίρνοντας αυτή τη στάση, εύνοει το γύρισμα του στεφανιού πάντα γύρω από τη μέση σας.

3 Και τώρα ήρθε η στιγμή να τοποθετήσετε το στεφάνι στη μέση σας, αφού το περάσετε από το κεφάλι και το στήθος σας. Η ακριβής του θέσις είναι αυτή που βλέπετε στην εικόνα. Το σφίγγετε δυνατά πίσω στη μέση σας συγκρατώντας το με ανοιχτές τις παλάμες. Το στεφάνι πρέπει να μείνει ακίνητο σ' αυτή τη θέσι. Προσοχή όμως! Δεν θα το πιάσετε με τα χέρια αλλά απλά θα το σφίξετε με ανοιχτές τις παλάμες. Από την ακριβή ισορροπία του στεφανιού εξαρτάται αν θα έχουν ή όχι επιτυχία οι περιστροφές που θα κάνη.

5 Το στεφάνι τώρα γυρίζει, γυρίζει και δεν σας μένει παρά να κάνετε τις κατάλληλες ρυθμικές κινήσεις της μέσης. Και οι κινήσεις αυτές πρέπει να γίνονται από δεξιά προς τα αριστερά, όπως κάνουν οι ιθαγενείς χορεύτριες της Χαβάης. Δεν πρέπει να ξεχνάτε πως μοναδικός σκοπός δεν είναι να συγκρατήσετε το στεφάνι στη μέση αλλά να δώσετε και στις κινήσεις σας αρμονία και χάρη, που να δώλη την όραση.

Η ΧΑΝΤΡΑ:

Πώς θα πλέξετε μια τσάντα μ' αυτό το διακοσμητικό υλικό.

2 Τσάντα σε στρογγυλή φόρμα με μαύρες χάντρες

ΜΑΣ ΓΡΑΦΕΙ η αναγνώστριά μας «Αυ-
ρα της Γλυφάδας» ότι θέλει να στολίσει
ένα μαύρο φόρεμα και ακόμα να πλέ-
ξει μια τσάντα τουαλέτας.

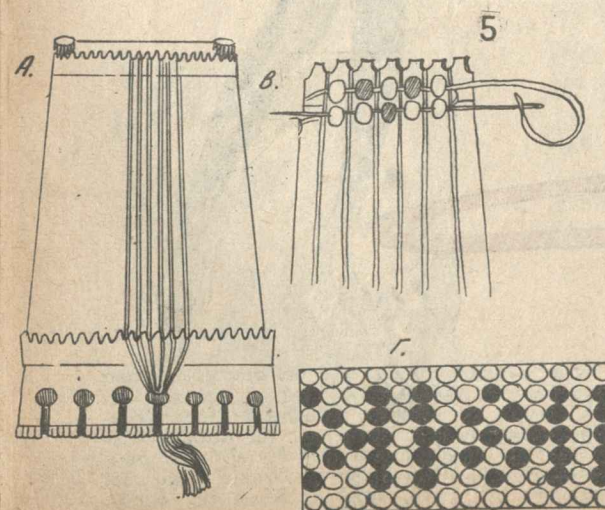
Φέτος οι τσάντες κεντημένες με χάντρα εί-
ναι πολύ της μόδας για βραδυνές. Με λεπτό
άσπρο μαργαριτάρι κάνουν μεγάλη φιγούρα
και ταιριάζουν πολύ σε νέες κοπέλλες. Ωραι-
ότες είναι επίσης και οι τσάντες - φάκελλοι,
κεντημένοι με μαύρες ζαντ χάντρες που γυα-
λίζουν και κάνουν όμορφες ανταύγειες. Τώρα
που πλησιάζουν οι απόκριες ασφαλώς θα σας
χρειαστεί ένα βραδυό τσαντάκι. Θα γλυτώσε-
τε λοιπόν τα έξοδα αν πλέξετε μια ωραία τσάν-
τα μόνη σας με χάντρες, που θα σας στοιχί-
ση ελάχιστα και θα έχετε συγχρόνως την Ικα-
νοποίηση ότι είναι δικό σας έργο.

Το πράγμα δεν είναι καθόλου δύσκολο. Η
χάντρα κεντίζεται και πλέκεται ευκολώτατα και
πιο πολύ όταν είναι μονόχρωμη.

Τα υλικά για μια πλεκτή τσάντα είναι λί-
γα: Χάντρες με το δράμι (1,50 δραχ. το δρά-
μι). Κορδονέτο μεταξωτό, κι αυτό με το δρά-
μι (δραχ. 2,50—3 το δράμι). 1 βελόνα αρ.
10 ή 12. Λίγο χοντρό χαρτί για το πατρίν.
Ένα ζευγάρι βελόνες αρ. 1½ ή 2 ή ένα βελο-
νάκι ανάλογο με το κορδονέτο και τον τρόπο
που πλέκετε.

Αν το σχέδιό σας είναι μονόχρωμο θα πε-
ράσετε τις χάντρες στο κορδονέτο και κατόπιν
θα κάνετε ένα μικρό δείγμα για το πλέξιμό
σας 5Χ5 πόντους. Έτσι θα ξέρετε άμεσως πό-
σες θηλίες χρειάζεστε για το πατρίν σας.

Στην εικόνα αρ. 1 (α) βλέπετε πώς, κατά
το πλέξιμο, η χάντρα περνά μια - μία, μέσα
σε κάθε θηλιά. Πρέπει να προσέχετε να πλέκε-
τε κανονικά. Όσο λεπτότερες είναι οι κλω-
στές, οι βελόνες και οι χάντρες, τόσο ωραιότε-
ρη θα είναι η τσάντα σας.

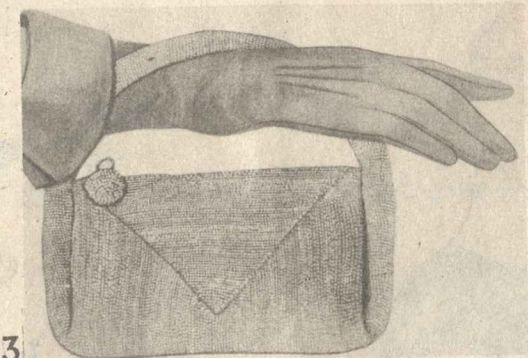
Αν θα κάνετε πλέξιμο με σχέδια σε μετρη-
τό βελόνα, θα περνάτε τις χάντρες μετρώ-
ντας τις βελόνες του σχεδίου. Χρειάζεται μεγάλη
προσοχή στο μέτρημα. Θα προσέξετε ακόμα
στο ότι: κατά το πέρασμα της μετρητής χάν-
τρας, η χάντρα που περνά τελευταία έρχεται
πρώτη στο πλέξιμο, κάθε σχέδιο λοιπόν, πρέ-
πει να μετρηθεί από την ανάποδη, αρχίζοντας
από το τέλος του.

Οι τσάντες με το βελονάκι γίνονται θαρύτε-
ρες και πιο χοντροκαμωμένες γιατί εδώ τα στε-
νέματα φαίνονται περισσότερο και κάνουν χον-
τράδι. Ο ίδιος τρόπος πέρασματος της χάν-
τρας και εδώ, τόσο για το μονόχρωμο όσο και
για το πολύχρωμο σχέδιο.

Κάθε θηλιά σέρνει μια χάντρα και τη στε-
ρώνει στη θέση που θέλουμε. (Εικ. 1—6,
και γ'). Από τη θέση στην οποία θα βάλετε
τη χάντρα κατά το πιάσιμο της θηλιάς, το
πλέξιμο θα έξη διαγώνιες γραμμές (Εικ. 1—
γ') ή οριζόντιες γραμμές (Εικ. 1—6').

Οι τσάντες που σας δίνουμε είναι σε μον-
τέρνα σχέδια μονόχρωμα. Ωραιότες γίνονται
οι τσάντες από μαύρη ή γκρι - μπλε σκούρα
χάντρα. (Εικ. 2) ή από χάντρα - μαργαριτάρι
πολύ λεπτό για νέες κοπέλλες (Εικ. 3).

Μπορείτε ακόμα αντί χρωματιστής χάντρας
να κάνετε ένα ελαφρό σχέδιο ή τις διαγώνιες
γραμμές της τσάντας με χοντρό μαργαριτάρι
στο ίδιο χρώμα. Η να πλέξετε δυο ή τρεις
βελόνες δίχως χάντρα και να ράψετε κατόπιν
έπάνω στη σκέτη ρίγα: στράς (6 δραχ. τα μι-
κρά και 9 δραχ. τα μεγάλα κατά δωδεκάδα) ή
πούλιες (4 δραχ. το δράμι).

3 Τσάντα κεντημένη με λεπτό άσπρο μαργαριτάρι

Με χοντρό μαύρο μαργαριτάρι είναι πλεγμέ-
νη και η τσάντα αρ. 4. Το ίδιο σχέδιο μπο-
ρεί να πλεχτεί και με λεπτές ξύλινες ή πλαστι-
κές χάντρες.

Το κεντήμα με χάντρα γίνεται με διάφορους
τρόπους και διάφορες βελονιές. Αφού σχεδιά-
σετε έπάνω στο ύφασμα το σχέδιό σας, αν μὲν
οι χάντρες μπαίνουν σε αραιά διαστήματα τις
στερεώνετε με μια πισωβελονιά. Αν το σχέδιο
έχει έκτασι ή τις κεντάτε και αυτές μια - μια
με πισωβελονιά ή τις περνάτε σε κλωστή όπως
για το πλέξιμο.

Την άκρη της κλωστής, όπου είναι περασμέ-
νες οι χάντρες την περνάτε με μια βελόνα από
την καλή στην ανάποδη του ύφασματος και τη
στερεώνετε στην ανάποδη. Κατόπιν περνάτε στη
βελόνα σας μίαν άλλη κλωστή και ακολουθείτε
το σχέδιό σας τεντώνοντας την κλωστή με τις
χάντρες έπάνω του. Με περαστή βελονιά στε-
ρεώνετε την κλωστή με τις χάντρες έπάνω στο
ύφασμα. Άμα θάσσετε στο τέλος του σχεδίου
σας κόβετε την κλωστή της χάντρας μακρύτε-
ρη, την περνάτε με μια βελονιά στην ανάποδη
και εκεί την στερεώνετε μαζί με την άλλη βε-
λόνα, με την οποία εράδατε τις χάντρες.

Με τις χάντρες μπορείτε να κάνετε και γα-
λονάκι ή ζώνες. Θα κάνετε όμως πρώτα έναν
ειδικό άργαλειό, που είναι απλούστατος. Στά
δυο άκρα μίας σανίδας θα στερεώσετε καθέτως
καλά, σκάδοντας ένα χαντάκι πρώτα για να
μπούν μέσα, δυο μικρότερες σανίδες που θα έ-
χουν δοντία όπως βλέπετε στην εικ. 5 (α).

Ένας ξυλουργός θα σας κάνει τις κανονικές
έγκοπες και τις τρύπες που χρειάζονται για το

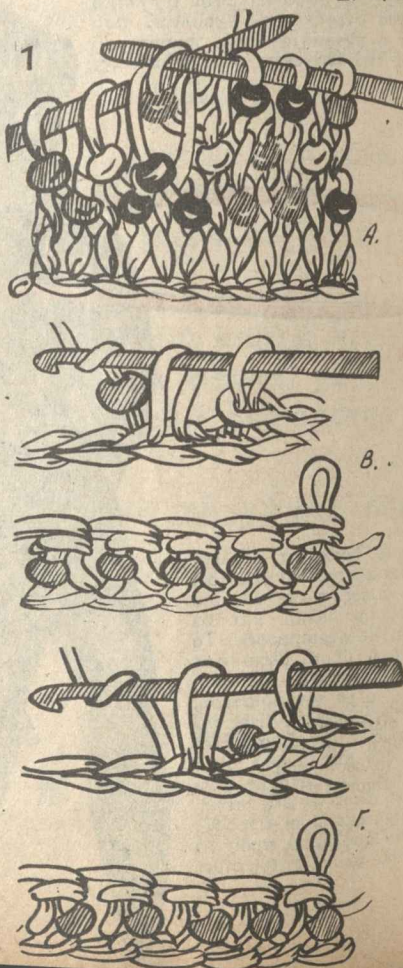

Τσάντα με χάντρες κεντημένες διαγώνιες

πέρασμα της κλωστής, που θα σχηματίσει το
στημόνι. Θα περάσετε τις χάντρες σας σε κλω-
στή γερή και μαλακή (κορδονέτο ή κοτόν πε-
λέ). Οι χάντρες έρχονται ανάμεσα από τις κλω-
στές του ύφαιδιου, για να έχετε 5 χάντρες θα
βάλετε 6 κλωστές ύφαιδι. (Εικ. 5—6).

Θα στερεώσετε την άκρη της κλωστής με τις
χάντρες στο άριστερο έπάνω άκρο (Εικ. 5, 6)
και, αφού τακτοποιήσετε τις χάντρες σας ανά-
μεσα στις κλωστές του ύφαιδιου, κάτω όμως α-
πό τις κλωστές, θα περάσετε τη βελόνα με την
άλλη κλωστή ανάμεσα από τις χάντρες, έπάνω
όμως από τις κλωστές του άργαλειού, από τα
δεξιά προς τα αριστερά.

Τα στενά γαλονάκια που γίνονται με δυο
χρώματα χάντρες μπορείτε να τα χρησιμοποιή-
σετε και για τελείωμα άμπαζούρ. (Εικ. 5, γ').
Ε. Ν. Π.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Η ΕΠΙΔΗΜΙΑ με τις «κυρίες»
συνεχίζεται. Μετά την «Ωραία
μου κυρία», του Μπέρναρ Σώ,
που παίζεται στο θέατρο
«Κώστα Μουσούρης» και την «Κυρία
δεν με μέλλει» του Σαρντού που παί-
ζεται στο «Ιντεάλ» άνηγγέλησαν
δυο ακόμη... κυρίες. Η «Κυρία με
τις καμέλιες» του Δουμά, που ανε-
βάσαν η Λαμπιέρ και ο Χόρν και η
«Κυρία του κυρίου των Ν. Τσιφόρου»
—Πολ. Βασιλειάδη που θα είναι το
τρίτο έργο που θα παίξουν έφετος το
χειμώνα η «Αρώνη και ο Ηλιόπουλος».
Πολλοί λένε στα παρασκήνια ότι η
λέξι «κυρία» στον τίτλο του έργου
φέρει γούρι. Και ίσως να μην έχουν
αδίκω—αν κρίνει κανείς από την έπι-
τυχία που σημειώνουν η «Ωραία μου
κυρία» και η «Κυρία δεν με μέλλει».

*

Τελευταία έγινε λόγος ότι το έρ-
γο του Χάουπμαν «Ρόζα Μπέρντ»
θα ανεβασθεί στο «Βασιλικό» με τη
Βάσω Μανωλίδου ως πρωταγωνί-
στρια. Το έργο είχε παιχθεί και προ
εικοσαετίας από το θέατρο Κατερί-
νας. Δηλώνεται, μάλιστα, το άκο-
λουθο έπεισοδίο που συνέβη κατά την
παρουσίασά του στο Βόλο:

Υπάρχει μία σκηνή στην οποία,
ο αρραβωνιαστικός της Ρόζας
Μπέρντ δίνει μία γροθιά στο μάτι
κάποιου αντίχρηλου του. Τη Ρόζα
Μπέρντ υποδύονταν η διακεκριμένη
πρωταγωνίστρια Κατερίνα, τον αρ-
ραβωνιαστικό ο ταρινός διευθυντής
του θεάτρου της Γιώργος Γιολάσης
και τον αντίχρηλο ο γνωστός κωμικός
Δήμος Σταρένιος.

Ένα βράδυ, όμως, από κακό υ-
πολογισμό, αντί να τη δώσει ψευτί-
κα ο Γιολάσης, κατεύθυνε το χέρι
του, από κακό υπολογισμό, λίγο πιο
ύψα και με λίγο περισσότερη ορμή.

— «Χ, το μάτι μου!», φώναξε.
Τη φορά «ώχ, το μάτι μου!» έ-
πρεπε να την πη, σύμφωνα με το
κείμενο. Άλλα εκείνη τη φορά, άν-
τησε κάπως αλλοιωτικά, κάπως
πιο ζωντανά ή φράσι αυτή στ' αυ-
τιά του Γιώργου Γιολάση. Και πρα-
γματικά τον είχε γυλίσει άσχημα
τον Δήμο Σταρένιο. Τόσο άσχημα
που το μάτι του κοκκίνισε μέσα και
μελάνισε δάχτυλα. Και χρειάστηκε,
έπι μερικές ημέρες, να δάξη κρέμες
και πάστες για να κρύψει τη μελανιά.

*

Ο έλεκτός κωμικός 'Απόστολος
'Αβδής απέκτησε προ ημερών γυιό.
Ίδου πώς ανήγγειλε ο ίδιος το γε-
γονός σε φίλο του δημοσιογράφου:
«Έγινε η γυναικία μου σήμερα.
'Άγορι. Φτωστός εγώ... Έχει ένα
μύτο, σαν μελιτζάνα».

*

Έδω και λίγον καιρό αρρώστησε ο
Κώστας Μουσούρης και χρειάστηκε,
δυο βραδιές, να αντικατασταθεί από
τον Στέφανο Ληναίο στο ρόλο του
καθηγμένου Χίγγινς στην «Ωραία μου
κυρία» του Μπέρναρ Σώ. Το τράκ
που ένοιωσε ο συμπαθέστατος νέος
ήθοισ, όταν πρωτοεμφανίστηκε
ως Χίγγινς, ήταν αφάνταστο. Τόσο
χτυποκαρδί ένοιωσε που έγινε μού-
σκεμα στον ιδρώτα. Και τότε μόνο
άρχισε να ανεμίζεται, όταν έγινε το
διάλειμμα και του είπαν οι συνάδελ-
φοί του ότι τα κατάφερε περίφημα.

*

Ο Νίκος Τζόγιας έχει μία χαρι-
τωμένη κορούλα, τεσσάρων μόλις έ-
των, που έχει όμως εκπληκτικό ταλέν-
το στο χορό. Φοιτά από τώρα στη
σχολή της Τατιάνας Βαρούτη αλλά,
μέχρι πρό όλγιου, όταν οι φίλοι και
οι φίλες του πατέρα της και της
μητέρας της της έλεγαν να χορεύει
δεν χαλούσε χατήρι. Όταν μία μέ-
ρα κάποιος της έδωσε μία συμβου-
λή:

— «Άκουσε, έσύ μία καλλιτέχνης
του χορού, δεν πρέπει να χορεύεις ά-

που βρής. Μόνο στο θέατρο, στη
σκηνή.

Η νεαρά δεσποινίς Τζόγια το έ-
δεσε κόμπο. Και την άλλη μέρα, ό-
ταν η δασκάλα της την έβαλε να χο-
ρεύει, άρνήθηκε.

Όσι, έδω. Μόνο στο θέατρο.
Και χρειάστηκε πολύς κόπος για
να την πείσουν ότι πρέπει να χορεύει
όχι μόνο στο θέατρο, αλλά και...
στη σχολή, για να προετοιμάσει τις
καλλιτεχνικές της εμφανίσεις.

*

Ένα μικρό κοριτσάκι έχει και ο
Νίκος Σταυρίδης. Τις προάλλες, ή-
ταν στο καμαρίνι του μπαμπά της,
στο θέατρο «Μπουρνέλλη», και ξαφνί-
κά, στο διάλειμμα, την έχασαν. Έ-
ψαξαν από δω, έψαξαν από κεί, άλ-
λά δεν την έβρισκαν πουθενά. Και
ξαφνικά άκουγ γέλια και χειροκροτή-
ματα από την πλατεία. Τί είχε συμ-
βή; Η Μικρή Σταυριδοπούλα είχε
δγλή στην πασαρέλα και, μπροστά
στους εκπληκτους θεατές, έκτελούσε
ένα τραγούδι της έπιθεωρήσεως.

*

Ο γνωστός ήθοποιός του Έθνι-
κού Θεάτρου Βασίλης Κανάκης υ-
ποδύεται στην ταινία «Έγκλημα
στο Κολωνάκι» έναν πλωτάρχη. Σύμ-
φωνα με το σενάριο, σε μία σκηνή
πρέπει ο πλωτάρχης να μπη σε έναν
κινηματογράφο. Η σκηνή γυρίστηκε
στην είσοδο ενός αθηναϊκού κινημα-
τογράφου. Την ώρα όμως εκείνη,
κατά σύμπτωση, έμπαιναν στο σινε-
μα τρεις νεαροί σημαφόροι του
Πολεμικού Ναυτικού, οι οποίοι μόλις
είδαν τον Βασ. Κανάκη να μπαίνει
τόν περάσαν για αληθινό πλωτάρχη,
παραιέρισαν, στάθηκαν προσοχή
και τον χαιρέτησαν στρατιωτικώς.

*

Στους θεατρικούς κύκλους ψιθυρι-
ζόταν από καιρό ότι άνδρεμα στη
Νηριτάρικα και τον Κώστα Χατζή-
χρήστο ανεπύχθη τρυφερό ειδύλλιο.
Έπειτα αναγγέλλθηκε στις εφημερί-
δες ότι οι δυο «άσσοι» του ελαφρού
μουσικού θεάτρου θα τελούσαν τους
γάμους τους. Και ξαφνικά το ειδύλ-
λιο έσβησε, οι γάμοι ματαιώθηκαν.
Και όχι μόνο δεν θα παντρευτούν, άλ-
λά δεν θα συνεργαστούν και καλλι-
τεχνικώς. Εκείνος το καλοκαίρι θα
ήγηση του θεάτρου του «Ριάλτο» και
έκείνη θα είναι πρωταγωνίστρια στο
«Περοκέ».

Φάνης Κλεάνθης

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Σ' ένα μόνο σημείο το ρομάντσο
μοιάζει με τη ζωή: στο ότι και αυτό
διαίρεται σε κεφάλαια. (Πιτιγκρήλι)

Ηθικός αλλοιωρισμός: Το ένα
μάτι να κυττά το συμφέρον και το
άλλο το Θεό. (Από το θεατρικό έρ-
γο: «Η μπόρα πέρασε»)

Δεν λυπόμαστε, τόσο για κείνα
που ποθήσαμε και ποτέ δεν απο-
κτήσαμε, αλλά για κείνα που είχα-
με και όμως έχασαμε. (Επιτάφιος, Περικλέους)

Ζηλεύω τους ανθρώπους που θα ευ-
πνήσουν το πρωί και θα ξέρουν από
ποιά πόρτα θα βγούν. (Από το κινηματογραφικό έρ-
γο «Γυναίκα των χιμαριών»)

Όταν ο πόνος γίνεται άδαστα-
χος, παύουμε να τον αισθανόμαστε.
(Από το κινηματογραφικό έργο:
«Το μυστικό του Τον δαμάτιου»)

Λίγο ενδιαφέρει σε τί Θεό πιστεύει
κανείς δεν είναι ο Θεός, είναι η πι-
στι που κάνει θαύματα. (Ανρί Πουγκαρέ)

Οι άνθρωποι συνηθίζουν να λάβη
τους να τα ονομάζουν πείρα. (Όσκαρ Ουάιλντ)

Είναι το δέρμα σας διψασμένο;

Αυτό είναι το μυστικό για να διατηρήτε το δέρμα σας νεανικό,
λεϊο και δροσερό! Τα κύτταρα του δέρματος είναι γεμάτα
άπό ύγρο. Προσέξτε το δέρμα ενός μωρού: 'Αποτελείται κατά
80% από ύγρο. Με τα χρόνια όμως το δέρμα χάνει την Ικα-
νότητα να αναπληρώνη μόνο του το απόθεμα του ύγρου του.

Χάνει τη φρεσκάδα του... διψά.
Η NIVEA δίνει στο δέρμα να πιη,
γιατί μόνον η NIVEA περιέχει την
περίφημη EUCERIT που εισδύει
στο δέρμα και του δίνει το άπα-
ράτητο ύγρο. Δέρμα περιποιημένο
με NIVEA διατηρείται έλαστο-
κό και νεανικό σαν μωρουδάκι.

Δροσερό δέρμα με κρέμα **NIVEA**
-γιατί η NIVEA δίνει στο δέρμα να στη-

ΠΡΟΙΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF-GERMANIA

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΕΡΜΟΥ 51 ΤΗΛ. 25376
ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ - ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΣΧΗΤΙΚΗ

"Π. Δρόσος"
Υφάσματα
Επιτηδεύσει
ΕΡΜΟΥ 37 ΤΗΛ. 21.437 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΡΑΓΙΚΕΣ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

ΘΑ ΠΑΜΕ άπόψε να χορεύουμε στο καζίνο; ρώτησε η Τζουλιάννα Μορέν, άκούμπώντας τεμπέλικά στη ράχη της πολυθρόνας της.

Κι τούτο τον Γκυ, τον άνδρα της και τη φίλη της Μώντ Σαντρέ, με αυτά τα γαλάζια άθωα μάτια της που άφώτιζαν. Έστειλε ν' άπαντίησθαι ο Λεό Σαντρέ:

— Δεν έχετε διάθεσι, άγαπητή φίλη; Τότε δεν πάμε!

Είμαι κουρασμένη, είναι αλήθεια και νυστάζω τρομερά...

Η Τζουλιάννα έπνιξε με το χέρι της ένα χασμουρητό.

— Τι ήθελόις, έπτε μέσα της η Μώντ, που την κυττούσε σκεπτική.

— Δεν θα στενοχωρηθής; έπτε μινε η Τζουλιάννα, γυρίζοντας προς το μέρος της. Έξ άλλου, μπορείς χρυσή μου, να πάς να χορεύεις με τον Λεό, θα πάρεις το αυτοκίνητο...

Η Μώντ δεν πρόλαβε να μιλήσει. Έστειλε ν' άπαντίησθαι ο άνδρας της:

— Μά όχι, η Μώντ κι' εγώ έχουμε ανάγκη από άνάπαυσι. Κοιμόμαστε πολύ άργά κάθε βράδυ... Και εξ άλλου, στο καζίνο δεν διασκεδάεις, παρά όταν είσαι με φίλους.

Η Μώντ σηκώθηκε και γύρισε αλλού το πρόσωπό της. Άνέβαιναν δάκρυα στα μάτια της, και γιά να τα συγκρατήσει δάγκωσε δυνατά τα χείλη της. Δεν ήταν τόσο μακριά η έποχή όπου ο Λεό δεν ήθελε ανάμεσα τους κανένα φίλο, που ήθελε να χορεύη άποκλειστικά μαζί της και της άταγόμενης από ζήλεια να χορεύει με άλλους...

Και τώρα ζούσε το κλασικό ασθματικό δράμα. Ο Λεό είχε έρωτα, και οι δυο τους είχαν γίνει έρασται. Η Μώντ το ήξερε από μίση. Στην αρχή είχε την κρυφή και μαρτυρική προαίσθησι, ύστερα τη θανάσιμη βεβαιότητα. Δεν είχε πη τίποτα: η Τζουλιάννα άγαπούσε πολύ τον άντρα της, φοβόταν!

Φοβόταν την έξηγησι, τα άνεπανόρθωτα λόγια, το σκάνδαλο ίσως, που θα ύποχρεωνε τη Τζουλιάννα ν' αφήσει τον άνδρα της και τον Λεό να χωρίσι γιά να δοθι δολόκληρος στον καινούργιο του έρωτα.

Βέβαια, ο Λεό την άγαπούσε άκόμη, η Μώντ το ένοιωσε. Άλλά αν τον ύποχρεώνε να διαλέξει έτην άλλη ή έμένας, τί θ' άπαντούσε; Και αν έλεγε «έτην άλλη!...» θα έπρεπε τότε να φύγη και να τον χάσει.

Άδύνατον! Καλύτερα να ύπερερε τά πάντα. Ίσως ο Λεό να θάρουνε την Τζουλιάννα και να ξαναγύριζε κοντά της, άπολυτρωμένος απ' αυτόν τον παράνομο έρωτα... Ναι, έπρεπε να περιμένει!... Και περιμένε. Παρ' όλο που ντυρόταν συχνά γιά την άνάνδρη αυτή λύσι... Και το σπουδαίο είναι να μπόρεις να κρατήσεις αυτό που άγαπάς, και να το διαφεντεύεις. Η Μώντ ύπερασπίζε την άγάπη της με τη σιωπή...

Όταν ξαναγύρισε το κεφάλι της η Μώντ έπιασε τη Τζουλιάννα και τον Λεό ν' ανταλλάσσουν ένα γρήγορο βλέμμα συνεννόησης. Όσο γιά τον Γκυ Μορέν, με τα μάτια κλειστά, άπόλυτα βουκό, χαμένος στην πολυπλοκότητα του. Έπιβέβητος έμπορος, που πλούτισε μέσα σε λίγα χρόνια, έ

τραγε πολύ και έπινε ύπερβολικά.

Η Μώντ τον εύρισκε άποκρουστικό, καμιά φορά. Βέβαια, ήταν φυσικό που τον είχε τρομερά θαρεθι η Τζουλιάννα! Ήταν τόσο γοητευτική με τη λεπτή ξανθεία όμορφιά της! Συγκινούσε όλους τους άνδρες. Έχει τόση θηλυκότητα, έλεγαν.

Η Μώντ, πού όμορφη, αλλά μελαγχρινή, γεμάτη ζωή και σπορτυόμαν, γινόταν άμέσως η «καλή φίλη» στην οποία δεν σκέπτεται κανείς να κάνει κόρτε. Κι' έπειτα, την αισθανόταν ελκρινή, χωρίς μυστήριο, άχι διπρόσωπη. Δεν ήταν έπικλητική όπως ή άλλη...

ΠΛΑΓΙΑΣΜΕΝΗ τώρα και' μια όρα, με τα μάτια όρθονοχτα στο σκοτάδι, η Μώντ άκούγε τους άδύπνους θαρούδους στο διπλανό δωμάτιο του άνδρός της. Ο Λεό περίμενε να κοιμηθι αυτή — έτσι τουλάχιστον πίστευε άκούγοντας από την πόρτα την κανονική άναπνοή της. Τότε άνοιγε το παράθυρο, το διασκεδίζει και θρισκόταν άμέσως στον πευκώνα που περιτριγύριζε το σπίτι. Από κει διευθυνόταν στο μικρό κυνηγετικό περίπτερο που θρισκόταν πολύ κοντά, και συναντούσε τη Τζουλιάννα, που κατά κανόνα έφτανε πριν από κείνον. Η Τζουλιάννα φρόντιζε κάθε βράδυ να δίνι στον άνδρα της να πίνι ένα ζεστό, χωνευτικό, όπως το έλεγε, όπου του έβαζε ένα ύπνωτικό. Έκείνος, θαρούς ήδη από το πολύ φαγητό και το ποτό, δέκα λεπτά άργότερα θυθίζόταν σε βαθύ ύπνο.

Μόλις έφευγε ο άνδρας της, η Μώντ σηκωνόταν κι' αυτή, περνούσε στο δωμάτιό του, και από τις μισάνοιχτες γυλίτες, μια όρα, δυο ώρες καμιά φορά, παρακολουθούσε το περίπτερο που φαινόταν καθαρά άναμεσα από τα δέντρα. Περιμένε να δη να δγαίνι η Τζουλιάννα πρώτα, και ο Λεό δυο λεπτά άργότερα. Τότε ξαναγύριζε στο κρεβάτι της, τρέμοντας από την κούρασι, από τον πόνο, απ' τη ζήλεια, άνικανή όστόσο να έγκαταλείψη αυτό το φρικτό μαρτυριο κάθε νύχτας.

Τη νύχτα εκείνη, οι έρασται συναντήθηκαν πριν από τα μεσάνυχτα και δεν έχώρισαν παρά τα ήμερματα. Ποτέ δεν είχαν μινει τόσες ώρες μαζί! Καθισμένη πίσω από τις γυλίτες, ούτε μια στιγμή η Μώντ δεν είχε χάσει από τα μάτια της, αυτό το καταραμένο κυνηγετικό περίπτερο.

...Και το πρωί έγινε γνωστό το δράμα!

Όταν η Τζουλιάννα μπήκε στις όκτα το πρωί, στο δωμάτιό του άνδρός της, δρθηκε εκεί μια άφάνταστη άκαταστασία: τα συρτάκια άδειάνα στη μέση του δωματίου, το μικρό χρηματοκιβώτιο άνοιγμένο, χωρίς τα κοσμήματα και τα χρήματα που περιείχε. Και κάτω από τα σκεπάσματα, με τα μαξιλάρια σωριασμένα το ένα πάνω στο άλλο, τον πτώμα του δυστυχισμένου Γκυ: τον είχαν πνίξει!... Ήταν φανερό πως είχε προβάλλει αντίστασι γιά να μην έφτανε το θάμα που παρουσιάζε ήταν φρικτό. Είχε το στόμα άνοιχτό και το πρόσωπό του παραμορφωμένο από το θάρος του δολοφόνου.

Η Τζουλιάννα άπιστοχώρησε από φόβη ούρλιάζοντας και, φεύγοντας από το άπαίσιο σπίτι, έτρεξε στους Σαντρέ. Με κομμένες λέξεις τους περιέγραψε το φρικτό γεγονός. Ο Λεό, γεμάτος άγνόνια, της πήρε τα

χέρια και την παρακαλούσε να ήρεση. Η Μώντ άκουε κάτωχρη. Τέλος έπτε:

— Πώς δεν άκουσες τίποτα; Ο Γκυ θα πάλινε και γιά να άναστατώσουν τά πάντα, γιά να παραδιάσουν το χρηματοκιβώτιο, οι δολοφόνοι πρέπει να έκαναν τρομερό θόρυβο!... Και το δωμάτιό σου είναι άπέναντι από το δικό σου...

Η Μώντ την κυττάζε με μάτια διεσταλμένα από έναν καινούργιο φόβο.

— Όχι, δεν άκουσα τίποτα...

— Μά αυτό είναι άπίστευτο!...

— Άφού σου το λέει!... άρχισε ο Λεό.

— Εγώ, την πιστεύω, δέικοψε η Μώντ, μά θα χρειασθι να πείσι και την άστυνομία...

Ο Λεό ήταν έξ ίσου πελιδνός με τη Τζουλιάννα. Έκείνη κυττάζε σαν χαμένη τον έραστή της, ύστερα τη Μώντ. Αισθανόταν ότι ένας τρομερός κίνδυνος την άπειλούσε. Ο φόβος την κυριέυ, την πάγανε. Ναι, αν ήταν στο δωμάτιό της, θα είχε άκούσει το θόρυβο, θα είχε σηκωθεί — θα τη σκότωναν κι' αυτήν ασφαλώς... Μά δεν ήταν εκεί!... Έπρεπε να το πη, και άμέσως να δρη μια δικαιολογία.

— Άπόψε τη νύχτα, έπτε με φωνή διατακτική, πήγα και ξάπλωσα λίγο στον πευκώνα. Έκανε πολλή ζέστη στο δωμάτιό μου... Το φρικτό αυτό πράγμα έγινε κατά την άπουσία μου.

— Α! η Μώντ. Πρέπει να το πης... Μά ήσουν λοιπόν πολύ μακριά από το σπίτι σου;...

— Όχι... ναι... τέλος πάντων, ξάπλωσα κάτω από τα δέντρα, δεν έξρω πόση ώρα κοιμήθηκα.

Προσπάθησε να καθορίσι τις ώρες, Μά τί είναι αυτά που λές; φώναζε ο Λεό θυμωμένος ξαφνικά. Γιατί στενοχωρείς την Τζουλιάννα;... Σά να έπρόκειτο να ύποψιαστούν οι άστυνομικοί ότι αυτή έπνιξε τον Γκυ! Κουταράρες!

— Ίσως, έπτε η Μώντ πολύ ψύχραιμα. Πάντως πρέπει να κληθι η άστυνομία. Άπορώ, Τζουλιάννα, πώς δεν το έκανες άκόμη...

ΦΥΣΙΚΑ, η Μώντ έδλεπε σωστά τά πράγματα. Αυτή η ιστορία της νυχτερινής εξέδου δεν μπορούσε παρά να φανη ύποπτη. Πολύ περισσότερο μάλιστα, αν λάβη κανείς ύπ' όψιν του ότι η περασμένη νύχτα ήταν πολύ δροσερή. Η Μώντ κατέθεσε ότι ή φίλη της τους άφισε ένωρίς, κουρασμένη και νυσταγμένη. Κι' όμως, άντι να κοιμηθι, έτρεχε στον πευκώνα λίγες στιγμές άργότερα;... Παράξενο...

Βρέθηκε, φυσικά, ένας άστυνομικός έπιθεωρητής με αρκετή φανασία γιά να σκεθι ότι έπρόκειτο ίσως γιά ένα έγκλημα που είχε ως έλατήριο τον έρωτα και όχι τη ληστεία, όπως το παρουσιάζαν. Μήπως αυτή η σαγηνευτική Τζουλιάννα είχε κοποιον έραστή που τη λάτρευε και που ο έρωτας και το συμφέρον τον ώδυνόσαν να την παντρευθι όσο το δυνατόν γρηγορώτερα;... Γιατί, με τη διαθήκη του, ο Γκυ της άφινε όλη του την περιουσία, και εκείνος ασφαλώς το ήξερε...

Κάθως ή άνακρισι που της έκαναν κρατούσε ώρες, η δυστυχισμένη Τζουλιάννα έχανε διαρκώς έδαφος, περιέπιπτε σε άντιφάσεις. Δεν ήθελε να όμολογήσει ότι είχε έραστή, γιάτι καταλάβαινε ότι αυτό μπόρούσε να μεγαλώσι τις ύποψιες άφού ο Λεό ήταν εύπορος χωρίς να έχη όμως περιουσία. Η Τζουλιάννα σάπινε

λοιπόν, έπιμένοντας στο άλλοθι της, που δεν μπόρούσε να άποδείξη. Μετά απ' τις πολλές πιεστικές ερωτήσεις, άναγκάστηκε να όμολογήσει ότι είχε βγη κατά τη μία και ότι είχε γυρίσει κατά τις τρεις. Της άπέδειξαν ότι έλεγε ψέματα, γιάτι σύμφωνα με τη νεκρώσι, ο Μορέν είχε δολοφονηθι άμέσως μόλις είχε πλυνθεί, δηλαδή κατά τα μεσάνυχτα.

Ησαστε έπομένως στο σπίτι σας κατά την ώρα του έγκλήματος, της έπανέλαμθαναν.

Έκείνη τα έχανε, έκλαιε, λιποθυμούσε, ύστερα πάβαινε νευρική κρίσι, χωρίς να πείθι κανένα. Η συμπεριφορά της φαινόταν ύποπτη, ήταν τόσο φανερό ότι κάτι έκρυβε, ώστε ένα βράδυ, μετά από μια άτέλειωτη άνακρισι, της άπήγγειλαν κατηγορία γιά συνενόχη στη δολοφονία του συζύγου της.

Και άναζητούσαν το συνενόχο της! Ποιός, λοιπόν, είχε σκοτώσει γιά την «ωραία με τα γαλανά μάτια...» Η δολοφονία αυτού του νεοπλούτου κέντριζε τη φανασία των δημοσιογράφων. Το πράγμα ήταν φρικτό!...

Ο Λεό δεν ζούσε πιά! Άπεχθανόταν το σκάνδαλο. Η σέψι μόνο ότι μπόρούσε να δη το όνομά του άνακατεμένο σ' αυτή την ύπόθεσι, δεν τον άφινε να κοιμηθι. Α! Πόσο μετάνιωνε που είχε άφήσει τον εαυτό του να παρασυρθι από τα άθωα μάτια της Τζουλιάννας... Κατηγορούσε μέσα του τη νέα γυναίκα έπειδή του είχε δοθι: αν είχε φερβη σαν τίμια γυναίκα, δεν θα τον βασάνιζε σήμερα ο φόβος μήπως οι άνακριται τον έφερναν στο σημείο να όμολογήσι τις παράνομες σχέσεις της μαζί του.

Μισούσε τώρα όλες τις εύκολες γυναίκες: αυτές φέρνονε τους άνδρες σε θέσι δραματική, ενώ είναι τόσο ήσυχoi χωρίς έκείνες! Α! πόσο η Μώντ που φαινόταν πάλι πολύτιμη! Μια άληθινή γυναίκα αυτή! Τα σκεπτόταν τώρα όλα ο Λεό. Η Μώντ είχε πη στον άνακριτή ότι, τη νύχτα εκείνη κοιμόταν ήσυχα «κοντά στον άνδρα της, όπως συνήθως».

Γιατί, πρόσθεσε, άναφέροντας την κατάθεσι της στον άνδρα της, οι άστυνομικοί κάνουν καμιά φορά τόσο παράλογες σκέψεις... Υποψιάζονται όποιονδήποτε...

Με πλήρη ήρεμία μιλούσε γιά το δράμα με τον άνδρα της.

— Λες να είχε έραστή η Τζουλιάννα;

— Μά, τραύλιζε εκείνος, που θέλει να ξέρω! Δεν θα το έλεγε, ύποθέτω...

— Όρισμένως, όχι! Έξρει ότι άποστρέφομαι αυτές τις ιστορίες.

— Πάντως, δεν πρόκειται να πιστεύεις ότι σκοτώσε τον άνδρα της;... Η ότι άφισε να τον σκοτώσουν;

— Μήπως ξέρω! Υπάρχουν γυναίκες που φαίνονται να είναι άγγελoi κι' όμως είναι διαβολoi. Σ' αυτό το έγκλημα όλα είναι πιθανά! Είσαι βέβαιος εσύ γι' αυτήν;

— Όχι, έπτε εκείνος, χαμηλώνοντας το κεφάλι του, όλα είναι πιθανά, βεβαίως...

Θα μπόρούσε η Μώντ να φαντασθι πού όλοκληρωμένη, πού φοβερή έκδίκισι;... Η ύπολη φίλη που είχε γίνει έχθρά, που είχε τολμήσει να της πού τον άνδρα που άγαπούσε, έκατηγορείτο γιά όνομα κι' άγανισόταν χωρίς να μπόρη ν' άποδείξη την άδωσή της. Και εκείνος που έπρεπε να την ύπερασπίση, την έγκατέλειπε από άναστροφή...

Η λέξι αυτή της πάγανε την καρδιά. Μά ναι, ο Λεό δεν ήταν παρά ένας άνάνδρος! Έκείνος που αυτή θαύμαζε, έλάτρευε, άποκαλυπτόταν στη δοκιμασία ένας άπαίσιος ένωστής. Ήξερε τη Τζουλιάννα άθωά και σάπινα. Και κάτι πολύ χειρότερο: η Μώντ τον ένοιωσε έτοιμο ν' άφήσι να έπιβαρυνθι άκόμη περισσότερο η θέσι της έρωμένης του χωρίς εκείνος να έπέμνη, από φόβο μην έκτεθι ο Λεό. Δεν ήθελε να μπλέξει με άστυνομικούς και δικαστές, δεν ήθελε να φέρη άναστάτωση στη συζυγική του ζωή, δεν ήθελε να χάσει τη γυναίκα του! Την άγαπούσε ά-

κόμα, χωρίς άμφιβολία...

Η Μώντ κούνησε το κεφάλι της. Δεν ήθελε την άγάπη ενός άνάνδρου. Δεν είχε άγαπήσει αυτόν τον τιποτένιο άνδρα, αλλά έναν άλλον, που τον πίστευε έντελώς διαφορετικό. Ήταν άνικανη ν' άγαπάη χωρίς να έκτιμάη. Και να πού έδλεπε την άγάπη της δουτηγμένη στη λάσπη της περιφρόνησεως...

Παρατηρούσε τον Λεό, την ώχρητάτά του, το φοδισμένο ύφος του, τα νευρικά του τινάγματα κάθε φορά που χτυπούσε το κουδούνι της έξωπορτας — όλα της προκαλούσαν άηδία. Ίδρωνε από το φόβο του. Ήταν φοβερό να τον βλέπη κανείς...

Και ήθελε μια ώρα που η Μώντ κατάλαβε το δικό της σφάλμα.

«Θ' άφήσω να ένοχοποιηθι αυτή η γυναίκα, έπτε μέσα της, άφού ξέρω ότι είναι άθωά; Γιά να έκδικηθω γιά πού πείραξα;... Μου πήρε τον Λεό, αλλά αυτός ο Λεό τί το κοινό έχει με εκείνον που άγαπάη; Την έξωτερική εμφάνισι μόνο!... Άπαρνιέται τους όρκους του, τρέμει μπροστά στις εθύνες του, θα άφινε να έκτελέσουν την έρωμένη του χωρίς να ξεσείξη τα χείλη του γιά να μη χάσει τη δική του γαλήνη. Ο Λεό δεν είναι τίποτα! Παιρνόντας τον η Τζουλιάννα δεν μου πήρε τίποτα...»

Όμως, δεν ήταν και τόσο εύκολο να μιλήσι, να σπάσει τους δεσμούς μιας δολόκληρης ζωής, θα έχανε τον άνδρα που, αν τώρα νόμιζε πως δεν τον άγαπούσε, ίσως άργότερα ένοιωθε τύψεις γιάτι τον έχασε.

Πέρασε μαρτυρικές ήμέρες. Να μιλήσι η όχι; Και μέσα σ' αυτό το έρωτηματικό προστέθηκε κι' ένα άλλο: «Αν πραγματική η Τζουλιάννα είχε σκοτώσει τον συζύγο της με συνενόχο τον Λεό; Άν, μιλώντας, εξέθετε σε κίνδυνο και την ίδια τη ζωή του Λεό;

Βέβαια, όλη τη νύχτα είχε σπρηγμένο το βλέμμα της στο περίπτερο όπου οι δυο έρασται είχαν καταφύγει, και θα μπόρούσε ένας από τους δυο να γλιστρήσει χωρίς να τον πάρη είδησι, ίσως και οι δυο...

«Κι' όμως, πρέπει να μιλήσω, συλλογίζομαι. Το πάν δεν είναι να τα έχης καλά με τους άλλους, έστω και αν τους άγαπάς η ένδιαφέρεσαι γι' αυτούς. Το πάν είναι να τα έχης καλά με την συνείδησί σου. Και η συνείδησί μου μου ύπογαρεύει να μιλήσω».

Και την ίδια μέρα, η Μώντ έκανε ένώντιον του άνακριτού την κατάθεσι που άθωνε την Τζουλιάννα. Έξηγησε πως τα μίσος που της ένέπνεε η ζήλεια την έκανε να σπάσει επί τόσες ήμέρες, και την αίτια που την έκανε τώρα να μιλήσει...

Ο άνακριτής κατάλαβε, την έφερε σε άντιπαράστασι με την Τζουλιάννα στην οποία άντρήθηκε τη συνένωπι της, και με τον Λεό, που είχε κοιταρέψει.

Η Μώντ αισθανόταν πιά ζήνη και προς τους δυο αυτούς άνθρώπους. Στην εξέδο που δικαστήριου, παρ' όλες τις ίκεσιες του συζύγου της, τον έγκατέλειπε γιά να μη τον ξαναδη ποτέ πιά.

Το μίσος είχε πεθάνει μέσα της. Το ίδιο και η άγάπη.

ΤΡΕΙΣ βδομάδες άργότερα, άνακαλύφθηκαν οι πραγματικοί δολοφόνοι: ήταν ή Λουσιέν, μια άδωγμένη ύπνέτρια, και ο έραστής της. Η Λουσιέν είχε άλλοτε άντιληφθι τις νυχτερινές εξέδους της κυρίας της και θέλησε να έπιβαρυνθι από το γεγονός αυτό. Βασίζόταν στον βαρύ ύπνο του Μορέν, που τον άποκαμύλιζε ένα ύπνωτικό, που εκείνη το πίστευε πού ίσχυε. Η Λουσιέν γνώριζε επίσης τον συνδυασμό του χρηματοκιβωτίου. Μά ο συνδυασμός, έχε άλλοχθι, ο Μορέν έστρώσε από το θόρυβο και η προσχεδιασμένη κλοπή μεσατράπηκε σε φόνο.

Με λίγα λόγια, ένα θύμα πολύ λιγο ένδιαφέρον, του οποίου η χήρα θα παρηγοριόταν πολύ γρήγορα. Ένα κοινότατο έγκλημα...

Κλώντ Άντονου

— Μά όχι, η Μώντ κι' εγώ έχουμε ανάγκη από άνάπαυσι.

«ΜΑΡΕΓΚΕΣ»

7 άσπράδια αυγών ■ Ελάχιστο αλάτι ■ Βανίλια ■ 1 ½ φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη ■ 3/4 φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη.

Εκτέλεσις: Χτυπάτε τ' άσπράδια με τ' αλάτι μαρέγκα πηχτή. Προσθέτετε τη βανίλια και λίγη - λίγη 1 ½ φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη, ενώ συνεχίζετε το χτύπημα. Κατόπιν προσθέτετε την υπόλοιπη ζάχαρη (¾ φλυτζ. τσαγιού) και άνακατεύετε τη μαρέγκα ελαφρά.

Στρώνετε σε ταψί υγρό στρατσόχαρτο (χονδρό σκούρο χαρτί). Παίρνετε μεγάλες κουταλιές από τη μαρέγκα και τις ρίχνετε μέσα στο ταψί ή βάζετε τη μαρέγκα σε σακούλα με κορνέ και «κόβετε» μέσα στο ταψί μαρέγκες σε σχήμα όβάλ ή σε όποιοδήποτε σχήμα προτιμάτε.

Ψήνετε τις μαρέγκες σε σιγανό φούρνο (250ο Φαρενάιτ) επί 45 έως 60 λεπτά. Πριν κρυώσουν τις πατάτε με τ' δάχτυλο στη λεία επιφάνεια για ν' ανοίξουν και, λίγο πρίς τις σερβίρετε, γεμίζετε τ' άνοιγμα με κρέμα σαντιγύ. Ενώνετε δυο - δυο τις μαρέγκες και στο σημείο που ενώνονται και από τη μία μόνο πλευρά, τραβάτε ένα κορδόνι από κρέμα σαντιγύ. Πασπαλίζετε επάνω στην κρέμα λίγο φυστίκι Αιγίνης χονδροκομμένο.

«ΜΠΑΙΖΕΔΕΣ»

Ετοιμάζετε τη μαρέγκα όπως περιγράφεται στη συνταγή «Μαρέγκες». Στρώνετε μέσα σε ταψί υγρό στρατσόχαρτο ή λαδόχαρτο. Παίρνετε με κουταλάκι μικρά τμήματα μαρέγκας και τα ρίχνετε στο ταψί. Πασπαλίζετε τις κορυφές με λίγο άμυγδαλό ασπρισμένο και ψήνετε τους «μπαϊζέδες» σε σιγανό φούρνο (250ο Φαρενάιτ) επί 45-60 λεπτά. Τους ενώνετε, αν θέλετε, δυο - δυο με λίγη κρέμα βούτυρου ανάμεσα.

Η κρέμα βούτυρου: Χτυπάτε ¼ φλυτζ. τσαγιού βούτυρο φρέσκο ή διτάρμ και ρίχνετε λίγη - λίγη 3 φλυτζάνια τσαγιού περίπου ζάχαρη άχνη κοσκινισμένη και λίγο ζεστό γάλα, ενώ χτυπάτε συνεχώς. Προσθέτετε λίγη βανίλια και, αν θέλετε, λίγη σοκολάτα τριμμένη. Η διαλύετε μέσα στο ζεστό γάλα 2 κουταλιές σούπας κοφτές νεοκαφέ. Η προσθέτετε στην κρέμα βούτυρου λίγη πράσινα κοπανισμένη.

ΚΕ΄Κ ΑΓΓΕΛΩΝ

1 ½ φλυτζάνι τσαγιού άσπράδια αυγών (12 άσπράδια) ■ 2 κουταλιές σούπας νερό κρύο ■ 1 ½ κουταλάκι τσαγιού κοφτό κρεμόριο ■ Λίγη βανίλια ■ Ελάχιστο αλάτι ■ 1

φλυτζάνι τσαγιού αλεύρι ■ ½ φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη άχνη ■ 1 φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη ψιλή.

Εκτέλεσις: Άναμινώνετε τ' άσπράδια, τ' νερό, τ' κρεμόριο, τη βανίλια και τ' αλάτι.

Κοσκινίζετε τ' αλεύρι, τ' μετράτε με κανονικό φλυτζάνι τσαγιού και τ' κοσκινίζετε 6 φορές με τη ζάχαρη άχνη.

Χτυπάτε τ' μίγμα των άσπραδιών έως ότου γίνουν μαρέγκα πηχτή και ρίχνετε τη ζάχαρη μία κουταλιά κάθε φορά, ενώ ανακατεύετε ελαφρά. Κατόπιν ρίχνετε λίγο - λίγο τ' μίγμα τ' αλεύρι και άνακατεύετε ελαφρά.

Αδειάζετε τ' χυλό σε άδουλωτή απλή φόρμα με άνοιγμα στο κέντρο διαμέτρου 25 εκταστάτων. Βάζετε μέσα τ' σπάτουλα ή ένα μαχαίρι και τ' γυρίζετε μέσα στο χυλό για να σπασουν οι φούσκες αέρος.

Βάζετε τ' κέικ άγγέλων σε μέτριο φούρνο (375ο Φαρενάιτ) και άφίνετε να ψηθή επί 15 λεπτά. Έλαττώνετε τη θερμοκρασία τ' φούρνου σε (χαμηλή (250ο Φαρενάιτ) και άφίνετε να ψηθή επί 15 ακόμη λεπτά ή έως ότου γίνη. Αναποδογυρίζετε τη φόρμα σε μία σχάρα και την άφίνετε έως ότου τ' κέικ κρυώση τελείως. Κατόπιν τ' βάζετε άπο τη φόρμα. Τ' σερβίρετε σκέτο ή γαρνιρισμένο με κρέμα σαντιγύ.

ΚΕ΄Κ ΑΓΓΕΛΩΝ ΚΑΡΥΔΙΩΝ Η ΑΜΥΓΔΑΛΟΥ

Εκτελείτε τη συνταγή «Κέικ άγγέλων». Προσθέτετε στο χυλό ένα φλυτζάνι τσαγιού καρύδια κομμένα ή ένα φλυτζάνι τσαγιού άμυγδαλά άσπρισμένα, κομμένα σε λεπτά μακρόστενα κομματάκια και ψημένα.

ΚΕ΄Κ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ

1 φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη ■ 3/4 φλυτζάνι τσαγιού βούτυρο φρέσκο ■ 2 φλυτζάνια τσαγιού κοσκινισμένο αλεύρι ■ 2 κουταλάκια τσαγιού κοφτά υπέκιν πούντερ ■ ½ φλυτζάνι τσαγιού γάλα ■ 8 πικραμύγδαλα ■ Ξύσμα λεμονιού ■ 3 άσπράδια αυγών ■ Ελάχιστο αλάτι ■ Ζάχαρη άχνη ή άσπρο γκλάσο.

Εκτέλεσις: Χτυπάτε τ' βούτυρο και ρίχνετε λίγη - λίγη τη ζάχαρη. Συνεχίζετε τ' χτύπημα έως ότου τ' μίγμα γίνη άφράτο.

Κοσκινίζετε τ' αλεύρι και τ' μετράτε. Τ' ξανακοσκινίζετε δυο φορές μαζί με τ' υπέκιν - πούντερ και τ' προσθέτετε στο μίγμα τ' βούτυρου άλληλοδιαδόχως με τ' γάλα. Δηλαδή ρίχνετε λίγο αλεύρι, λίγο γάλα κ.ο.κ. ενώ ανακατεύετε ελαφρά. Προσθέτετε τα πικραμύγδαλα, άφου τ' ζεματίσετε, τ' ξεφλουδίζετε και τ' κοπανίζετε.

Χτυπάτε τ' άσπράδια και τ' αλάτι μαρέγκα πηχτή. Ρίχνετε τη μαρέγκα στο χυλό και άνακατεύετε ελαφρά.

Βουτυρώνετε και πασπαλίζετε με αλεύρι μία φόρμα. Την τινάζετε για να πέση τ' περιττό αλεύρι και άδειάζετε μέσα τ' χυλό. Ψήνετε τ' κέικ σε μέτριο φούρνο (350ο Φαρενάιτ) επί 45 λεπτά. Τ' πασπαλίζετε με ζάχαρη άχνη ή τ' σκεπάζετε με γκλάσο άσπρο (βλ. συνταγή).

ΚΕ΄Κ ΑΜΥΓΔΑΛΟΥ

1 φλυτζάνι τσαγιού φρέσκο βούτυρο ■ 2 φλυτζάνια τσαγιού ζάχαρη ■ 5 κουταλάκια τσαγιού κοφτά υπέκιν πούντερ ■ 3 ½ φλυτζάνια τσαγιού αλεύρι κοσκινισμένο ■ 1 φλυτζάνι τσαγιού γάλα ■ Λίγη βανίλια ■ 8 πικραμύγδαλα ■ 6 άσπράδια αυγών ■ Ελάχιστο αλάτι ■ 1 κουταλάκι τσαγιού χυμός λεμονιού ■ 1 κουταλιά σούπας άνθόνερο ή καννίκ ■ 1 φλυτζάνι τσαγιού άσπρισμένα και φιλοκομμένα άμυγδαλά.

Εκτέλεσις: Χτυπάτε τ' βούτυρο ή τ' διτάρμ και ρίχνετε λίγη - λίγη τη ζάχαρη. Συνεχίζετε τ' χτύπημα έως ότου τ' μίγμα γίνη άφράτο.

Κοσκινίζετε τ' αλεύρι, τ' μετράτε με κανονικό φλυτζάνι τσαγιού και τ' ξανακοσκινίζετε με τ' υπέκιν πούντερ. Ρίχνετε τ' μίγμα τ' αλεύρι άλληλοδιαδόχως με τ' γάλα στο μίγμα τ' βούτυρου, ενώ ανακατεύετε συνεχώς. Προσθέτετε τη βανίλια και τ' πικραμύγδαλα, άφου τ' ζεματίσετε, τ' ξεφλουδίζετε και τ' κοπανίζετε.

Χτυπάτε τ' άσπράδια με τ' αλάτι μαρέγκα πηχτή και προσθέτετε τ' χυμό λεμονιού. Ρίχνετε τη μαρέγκα στο χυλό και τ' άνακατεύετε ελαφρά. Προσθέτετε τ' άνθόνερο ή τ' καννίκ και τ' άμυγδαλά.

Αδειάζετε τ' μίγμα τ' κέικ σε βουτυρωμένη και πασπαλισμένη με αλεύρι φόρμα και τ' ψήνετε σε μέτριο φούρνο (350ο Φαρενάιτ) επί 1 περίπου ώρα.

ΤΑΡΤΑ ΜΑΡΕΓΚΑΣ

3 άσπράδια αυγών ■ ½ κουταλάκι τσαγιού κοφτό υπέκιν πούντερ ■ Ελάχιστο αλάτι ■ 1 φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη ■ Λίγη βανίλια ■ 1 κουταλάκι τσαγιού νερό ■ 1 κουταλάκι τσαγιού ξίδι άσπρο ■ Φρούτα κομπόστα, μαρμελάδα, γλυκό ή παγωτό ■ Κρέμα σαντιγύ.

Εκτέλεσις: Βάζετε σε ένα μπλάν τ' άσπράδια, τ' υπέκιν πούντερ και τ' αλάτι. Τα χτυπάτε ως ότου γίνουν μαρέγκα πηχτή. Κατό-

πιν προσθέτετε τη ζάχαρη κουταλιά-κουταλιά. Ρίχνετε τη βανίλια. Άνακατεύετε τ' νερό με τ' ξίδι και τ' ρίχνετε σταγόνα - σταγόνα στη μαρέγκα, ενώ συνεχίζετε τ' χτύπημα.

Στιβάετε τη μαρέγκα μέσα σε φόρμα τάρτας, άφου στρώσετε μέσα ένα χαρτί. Η κόβετε άπο χαρτί ένα δίσκο διαμέτρου 24 περίπου εκταστάτων. Τ' βάζετε σε ταψί, στιβάετε επάνω τη μαρέγκα και με μία σπάτουλα ή με μαχαίρι τ' δίνετε σχήμα τάρτας με άνώμαλη επιφάνεια.

Ψήνετε την τάρτα μαρέγκας σε σιγανό φούρνο (275ο Φαρενάιτ) επί 1 περίπου ώρα. Όταν πρόκειται να τ' σερβίρετε τη γεμίζετε με φρούτα κομπόστα, με γλυκό, με μαρμελάδα ή με παγωτό. Τ' γαρνίρετε με κρέμα σαντιγύ.

ΜΠΙΣΚΟΤΑΚΙΑ ΚΑΝΕΛΑΣ

6 άσπράδια αυγών ■ Ελάχιστο αλάτι ■ 2 φλυτζάνια τσαγιού ζάχαρη άχνη ■ 1 κουταλάκι τσαγιού κοφτό κανέλα ■ 1 κουταλάκι τσαγιού κοφτό ξύσμα λεμονιού ■ 150 δράμια άμυγδαλόψυχα ■ Ζάχαρη άχνη.

Χτυπάτε τ' άσπράδια και τ' αλάτι μαρέγκα πηχτή και προσθέτετε λίγη - λίγη τη ζάχαρη άχνη ενώ συνεχίζετε τ' χτύπημα. Ρίχνετε τ' κανέλα και τ' ξύσμα λεμονιού. Χωρίζετε τ' ένα τρίτο της μαρέγκας και στην υπόλοιπη προσθέτετε τ' άμυγδαλόψυχα κοπανισμένα με τ' φυγόμαζι.

Πασπαλίζετε επάνω σε μάρμαρο ή σε σανίδι άρκετη ζάχαρη άχνη και άνοίγετε επάνω τ' μίγμα σε φύλλο πάχους ενός περίπου εκταστάτου. Τ' κόβετε με κοψί - πατί σε σχήμα άστρου σε μπισκοτάκια. Τα βάζετε σε βουτυρωμένο ταψί και άπλώνετε στην επιφάνειά τους τη μαρέγκα που έχετε κρατήσει.

Ψήνετε τ' μπισκοτάκια σε σιγανό φούρνο (325ο Φαρενάιτ) επί 15 περίπου λεπτά.

ΜΠΙΣΚΟΤΑΚΙΑ ΚΑΡΥΔΙΩΝ

1 φλυτζάνι τσαγιού καρυδόψυχα ■ 1 φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη ■ 3 άσπράδια αυγών ■ Λίγη βανίλια.

Εκτέλεσις: Περνάτε τ' καρυδόψυχα άπο μηχανή.

Χτυπάτε τ' άσπράδια μαρέγκα και ρίχνετε λίγη - λίγη τη ζάχαρη. Προσθέτετε τα καρύδια και τη βανίλια και άνακατεύετε τ' μίγμα ελαφρά.

Παίρνετε με κουταλάκι κομματάκια άπο τ' μίγμα και τα ρίχνετε σε βουτυρωμένο και πασπαλισμένο με αλεύρι ταψί, εις τρόπον ώστε τ' ένα να άνέχη άρκετά άπο τ' άλλο. Τα ψήνετε σε σιγανό φούρνο (325ο Φαρενάιτ) επί 15 περίπου λεπτά.

ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ

Τά άσπράδια τ'ών αυγ'ών που τυχόν σ'ας περισσεύουν μπορούν να γίνουν ή θάσις με τ'ήν όποία θά παρασκευάσετε ώραιότατα γλυκίσματα!...

«ΜΑΚΑΡΟΝ ΚΑΡΥΔΑΣ»

½ φλυτζάνι τσαγιού άσπράδια αυγών (περίπου 4) ■ 1 ¼ φλυτζ. τσαγιού ζάχαρη ■ Ελάχιστο αλάτι ■ Λίγη βανίλια ■ 2 ½ φλυτζάνια τσαγιού ινδική καρύδα τριμμένη.

Εκτέλεσις: Χτυπάτε τ' άσπράδια με τ' αλάτι μαρέγκα και ρίχνετε λίγη - λίγη τη ζάχαρη, τ' αλάτι και τη βανίλια. Προσθέτετε τ'ήν καρύδα και άνακατεύετε τ' μίγμα ελαφρά.

Παίρνετε με κουταλάκι κομματάκια άπο τ' μίγμα και τα ρίχνετε σε ταψί στρωμένο με λαδόχαρτο, εις τρόπον ώστε τ' ένα να άνέχη άρκετά άπο τ' άλλο. Ψήνετε σε σιγανό φούρνο (325ο Φαρενάιτ) επί 15 περίπου λεπτά.

Τά «μακαρόν» άπλώνουν με τ' ψήσιμο. Μόλις βγουν άπο τ' φούρνο μαζεύετε με τ' δάχτυλα τ'ς άκρες τριγύρω πρ'ς τ' μέσα. Τα ενώνετε, αν θέλετε, δυο - δυο με λίγη μαρμελάδα θερμ'κοκα άνάμεσα. Γίνονται περίπου 2½ δωδεκάδες.

«ΠΤΙ ΦΟΥΡ» ΦΡΟΥΤΟΥ ΜΕ ΜΑΡΕΓΚΑ

150 δράμια χουρμάδες ■ 1 φλυτζάνι τσαγιού κοπανισμένα καρύδια ■ Ξύσμα πορτοκαλιού ■ 2 άσπράδια αυγών ■ Ελάχιστο αλάτι ■ ½ φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη ■ Βανίλια ■ Καρύδα ινδική τριμμένη.

Εκτέλεσις: Αφαιρείτε τ' κουκούτσι άπο τ'ς χουρμάδες και τ'ς περνάτε άπο μηχανή. Τ'ς άναμινώνετε με τ' καρύδια και προσθέτετε λίγο ξύσμα λεμονιού. Πλάθετε τ' μίγμα σε μπαλίτσες.

Χτυπάτε τ' άσπράδια με ελάχιστο αλάτι σε μαρέγκα πηχτή. Προσθέτετε λίγη - λίγη τη ζάχαρη και λίγη βανίλια, ενώ συνεχίζετε τ' χτύπημα. Παίρνετε μία - μία μπαλίτσα και τ' βάζετε επάνω σε προύνη. Τ'ς βυθίζετε στη μαρέγκα και τ'ς βάζετε σε ταψί ελαφρά βουτυρωμένο και πασπαλισμένο με αλεύρι. Πασπαλίζετε τ'ς κορυφές με καρύδα ινδική τριμμένη.

Ψήνετε τ' «πτι - φούρ» σε σιγανό φούρνο (250ο Φαρενάιτ) επί ½ περίπου ώρα.

«ΠΤΙ ΦΟΥΡ» ΦΡΟΥΤΟΥ

1 φλυτζάνι τσαγιού καρύδια ■ 1 φλυτζάνι τσαγιού χουρμάδες χωρίς τ' κουκούτσι ■ 1 φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη ■ 2 άσπράδια αυγών ■ Ελάχιστο αλάτι ■ 1 κουταλιά σούπας γάλα εβαπορέ νεοστέ άδιάλυτο ■ 1 φλυτζάνι τσαγιού αλεύρι κοσκινισ-

σμένο ■ 1 κουταλάκι τσαγιού κοφτό υπέκιν πούντερ.

Εκτέλεσις: Περνάτε άπο μηχανή τ' καρύδια και τ'ους χουρμάδες.

Χτυπάτε τ' άσπράδια με τ' αλάτι μαρέγκα και ρίχνετε λίγη - λίγη τη ζάχαρη. Συνεχίζετε τ' χτύπημα. Προσθέτετε τ' γάλα και άνακατεύετε ελαφρά. Κατόπιν ρίχνετε τ' αλεύρι, άφου τ' κοσκινίσετε με τ' υπέκιν πούντερ καθώς και τ' καρύδια με τ'ους χουρμάδες. Άνακατεύετε τ' μίγμα με τ' χέρια.

Βουτυρώνετε και πασπαλίζετε με αλεύρι, ένα ταψάκι και άδειάζετε μέσα τ' μίγμα. Τ' πατάτε με τ'ς παλάμες σας και αν κολλά βυθίζετε τα χέρια σε ζάχαρη άχνη. Τ' μίγμα έπεται να έχη πάχος ένα περίπου εκταστάτο. Τ' ψήνετε σε μέτριο φούρνο (350ο Φαρενάιτ) και, πριν κρύνση άπλώνετε στην επιφάνεια άρκετη ζάχαρη άχνη, άφου τ'ήν ύ - γράινετε με χυμό λεμονιού. Τ'ς κόβετε ενώ είναι ζεστό σε μικρά τετράγωνα κομμάτια.

«ΒΡΑΧΟΙ» ΜΕ ΙΝΔΙΚΗ ΚΑΡΥΔΑ (πτι φούρ)

3 άσπράδια αυγών ■ Ελάχιστο αλάτι ■ 1 φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη ■ 1 ½ φλυτζάνι τσαγιού καρύδα ινδική τριμμένη ■ Βανίλια.

Εκτέλεσις: Χτυπάτε τ' άσπράδια με τ' αλάτι μαρέγκα πηχτή και ρίχνετε λίγη - λίγη τη ζάχαρη, ενώ χτυπάτε συνεχώς. Προσθέτετε τ'ήν καρύδα και τ' βανίλια.

Πλάθετε τ' μίγμα σε μπαλίτσες και δίνετε σ' αυτές σχήμα βράχου. Βάζετε τ' «πτι - φούρ» σε ταψί βουτυρωμένο και πασπαλισμένο με αλεύρι και τα ψήνετε σε σιγανό φούρνο (300ο Φαρενάιτ) επί 30 περίπου λεπτά.

ΓΚΛΑΣΟ ΤΩΝ ΕΦΤΑ ΛΕΠΤΩΝ

2 άσπράδια αυγών ■ 1 ½ φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη ■ 5 κουταλιές σούπας νερό ■ ¼ κουταλ. τσαγιού κρεμόριο ■ Βανίλια.

Εκτέλεσις: Βάζετε σε μπαιν μαρί ή σε ένα γυάλινο βάζο τ' άσπράδια, τη ζάχαρη, τ' νερό και τ' κρεμόριο. Βάζετε τ' μπαιν μαρί στη φωτιά ή τ' βάζο μέσα σε κατσαρόλα με νερό κρύο. Όταν τ' νερό στην κατσαρόλα ζεσταθή χτυπάτε τ' μίγμα τ'ών άσπραδιών με τ'ς ρόδες πού χτυπούν τ' αυγά επί 7 περίπου λεπτά άπο τ' στιγμή πού θα άρχισή τ' νερό να βράζει δυνατά. Άποσύρετε τ'ο γκλάσο άπο τη φωτιά και προσθέτετε τη βανίλια.

ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΓΙΑ ΓΕΥΜΑ

Διάφορα όρεκτικά: Μπαλάκια άπο τυρί, έληές, σαρόέλλες, σαλάμι, ρεπανάκια

Κοτόπουλα ψητά στη σχάρα
Αρακάς και καρότα σωτέ

Πατάτες πουρέ
Σαλάτα
Τούρτα Μόκα
Καφές λιγέρ

ΚΟΤΟΠΟΥΛΑ ΣΤΗ ΣΧΑΡΑ

2 κοτόπουλα ■ Αλάτι, πιπέρι ■ Χυμός λεμονιού ■ Φυτίνη.

Εκτέλεσις: Καθαρίζετε τ' κοτόπουλα και τ' χωρίζετε στη μέση. Κάθε κοτόπουλο γίνεται 2 μερίδες. Τα πλένετε και τ' σκουπίζετε με ένα πανί. Κατόπιν τ' ραντίζετε με χυμό λεμονιού, τ' πασπαλίζετε με αλάτι και πιπέρι και τ'ς περιχύνετε με φυτίνη.

Βάζετε σε ταψί μία σχάρα τοποθετείτε επάνω τ' κοτόπουλα. Τα βάζετε στο φούρνο 15 περίπου εκταστάτα κάτω άπο τ' μπρούι και τ' άφίνετε να ψηθούν επί 15 λεπτά ή έως ότου ροδίσουν. Τα γυρίζετε και άφίνετε να ψηθούν επί 15 ακόμη λεπτά. Τα περιχύνετε μία ή δυο φορές με λίγη φυτίνη και με χυμό λεμονιού.

Σερβίρετε τ' κοτόπουλα γαρνιρισμένα με άρακά και καρότα σωτέ και με πουρέ άπο πατάτες.

ΤΟΥΡΤΑ ΜΟΚΑ

½ φλυτζάνι τσαγιού ζάχαρη ■ 3 κουταλιές σούπας κοφτές κόρν - φλάουρ ■ 3 κουταλιές σούπας κοφτές αλεύρι ■ 2 κουταλάκια τσαγιού κοφτά νεοκαφέ ■ 2 κροκάδια αυγών ■ 2 φλυτζάνια τσαγιού γάλα ■ ½ φλυτζάνι τσαγιού βούτυρο φρέσκο ■ ½ όκα περίπου μπισκότα «πτι μπάρ» ■ 2 φλυτζάνια τσαγιού γάλα ■ 2 κουταλιές σούπας κοφτές κακάο ■ 2 κουταλιές σούπας κοφτές ζάχαρη ■ 100 δράμια κρέμα σαντιγύ ■ Λίγη σοκολάτα τριμμένη ή πράσινα κοπανισμένη.

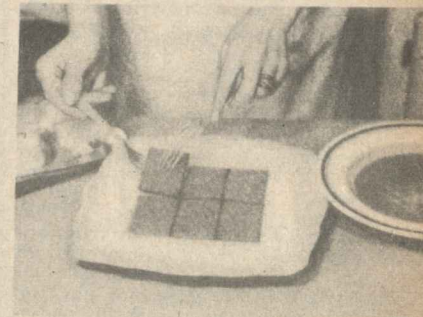
Εκτέλεσις: Άναμινώνετε τη ζάχαρη τ' κόρν - φλάουρ, τ' αλεύρι, τ' νεοκαφέ και τ' κροκάδια τ'ών αυγών. Δουλεύετε καλά τ' μίγμα έως ότου γίνη λείο και ρίχνετε λίγο - λίγο τ' γάλα (ζεστό). Βάζετε τ'ήν κρέμα σε σιγανή φωτιά ή σε μπαιν μαρί και τ'ήν άνακατεύετε συνεχώς έως ότου πήξη. Τ'ήν άποσύρετε άπο τη φωτιά και προσθέτετε τ' φρέσκο βούτυρο άφου τ' χτυπήσετε. Τ'ήν άνακατεύετε ελαφρά και άφίνετε να κρύνση.

Βράζετε δυο φλυτζάνια τσαγιού γάλα και με τρεις κουταλιές σούπας ζάχαρη. Τ' κρύνετε και τ' άδειάζετε μέσα σε ένα μπλάν. Παίρνετε ένα - ένα 9 μπισκότα, τ'ς βουτάτε μέσα στη σοκολάτα και τ'ς βάζετε σε πιατέλα τ' ένα κοντά στο άλλο, ώστε να σχηματισθή τετράγωνα. Άπλώνετε επάνω ένα λεπτό στρώμα άπο τ'ήν κρέμα. Ήταν νολοιζάβετε τ'ο ίδιο έως ότου εξαντληθούν τα υλικά. Τελειώνετε με μία σειρά άπο μπισκότα. Άφίνετε τ'ο γλυκίσμα στο ψυγείο επί 4 τ'ο λιγότερο ώρες. Τ'ο σκεπάζετε με κρέμα σαντιγύ και τ'ο πασπαλίζετε με πράσινα κοπανισμένη ή με σοκολάτα άφου τ'ήν κοψέτε με τ'ο εργαλείο πού καθαρίζουν τ'ς πατάτες σε λεπτά κομματάκια.

ΓΚΛΑΣΟ ΑΣΠΡΟ

2 φλυτζάνια τσαγιού ζάχαρη ■ 1 φλυτζάνι τσαγιού νερό ■ 2 άσπράδια αυγών ■ Ελάχιστο αλάτι ■ 1/8 κουταλ. τσαγιού κρεμόριο ή μερίδες σταγονές χυμός λεμονιού.

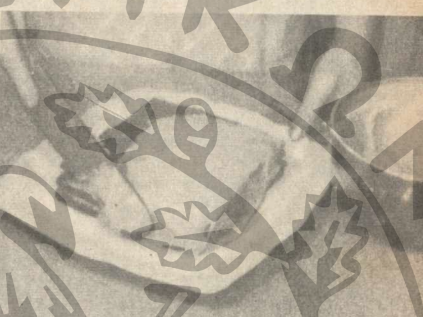
Εκτέλεσις: Βάζετε σε μικρή κατσαρόλα τη ζάχαρη και τ' νερό. Άνακατεύετε τη ζάχαρη έως ότου λυώση και άφίνετε τ'ο σιρόπι να βράση έως ότου φθάση στην πυκνότητα τ'ης «μαλακής μπαλίσας». Τ'ο δοκιμάζετε ως έξης: Ρίχνετε ένα κουταλάκι σιρόπι σε λίγο παγωμέ-

Βυθίζετε τ'α μπισκότα στη σοκολάτα και τ'α βάζετε τ'ο ένα κοντά στο άλλο σε κατάλληλη πιατέλα.

Άπλώνετε επάνω τ'ήν κρέμα καφέ με προσοχή και βάζετε επάνω μία δεύτερη σειρά άπο μπισκότα.

Βάζετε 6 περίπου σειρές μπισκότα με κρέμα άνάμεσα και άφίνετε τ'ο γλυκίσμα στο ψυγείο επί 4 ώρες.

μα σαντιγύ και τ'ο πασπαλίζετε με πράσινα κοπανισμένη ή με σοκολάτα άφου τ'ήν κοψέτε με τ'ο εργαλείο πού καθαρίζουν τ'ς πατάτες σε λεπτά κομματάκια.

νο νερό. Εάν δεν διαλυθή άμεσα, άλλα μπορείτε να τ'ο μαζεύετε με τ'ο δείχτη και τ'ον αντίχειρα και σχηματίζετε σε μαλακή - σε λάστιχο μπαλίτσα, είναι σημείο πού τ'ο σιρόπι έχει φθάσει στο άσθεμο πυκνότητας πού πρέπει.

Έχετε χτυπημένα τ' άσπράδια με τ' αλάτι σε μαρέγκα πηχτή και ρίχνετε άπο ψηλά λίγο - λίγο τ'ο ζεστό σιρόπι, ενώ χτυπάτε συνεχώς. Κατόπιν προσθέτετε τ'ο κρεμόριο ή τ'ο χυμό λεμονιού και τη βανίλια. Τ'ο γκλάσο είναι έτοιμο για να τ'ο χρησιμοποιήσετε σε διάφορα γλυκίσματα πού έχετε ετοιμάσει.

Πώς ν' αγοράζετε, νά διατηρήτε νά βάψετε και νά φυλάτε ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

ΠΡΟΣΕΤΕ ΤΟ ΝΟΥΜΕΡΟ...

Όταν δοκιμάζετε παπούτσια, πρέπει νά νιώθετε τό πόδι σας τε-
λείως άνετα, σά νά τά είχατε φορέ-
σει πολλές φορές.

Πρέπει νά μπορήτε νά φοράτε τό
παπούτσι χωρίς τό κόκκαλο (τή
γλώσσα δηλαδή που μάς δοθαί να
τό φορέσουμε), χωρίς προσπάθεια
και όμως νά μή σάς βγαίνει από
τό πόδι.

Ξέρουμε πώς οι Κινέζες, γιά νά
διατηρήσουν μικρό τό πόδι τους, φο-
ρούσαν πολύ στενά παπούτσια, τα
οποία δέν άλλαζαν νούμερο όσο κι'
άν ή γυναίκα μεγάλωνε και μαζί μέ
όλο τό σώμα, έπρεπε νά μεγαλώνη
και τό πόδι. Έτσι, γιά νά διατηρή-
σουν μικρό και κομψό πόδι, υποβάλ-
λυνταν στό τρομερό μαρτύριο του
στενού παπουτσιού. Κι' όπως δέν ή-
ταν μόνο οι Κινέζες που φορούσαν
στενά παπούτσια. Οι περισσότερες
σχεδόν γυναίκες φορούν και σήμερα
άκομη στενό παπούτσι γιατί είναι
τάχα πιο κομψό κι' ωραίο, έστω κι'
άν υποφέρουν. «Μπρός στά κάλλη κι'
είν' ό πόνο», λέει μία παροιμία.
Κι' όμως, ένα στενό παπούτσι γίνε-
ται ή αίτια νά υποφέρουμε, όπως
στην περίπτωση των κάλων, σέ όλη
μας τή ζωή.

Τό νούμερο που φοράτε

Είσατε βέβαιος πώς στό ζήτημα
αυτό δίνετε τή σημασία που πρέπει;
Όλες σχεδόν οι γυναίκες δέν τό προ-
σέχουν και φυσικά καταστρέφουν τά
πόδια τους. Μή προσπαθήτε νά δια-
ζετε τό πόδι σας νά φορέση 36 νου-
μερο π.χ. ή και 36½ αν τό νούμερο
σας είναι 37. Μή ξεχνάτε ότι ή δια-

φορά, όσο μικρή κι' αν φαίνεται στό
μάτι, δέν άξίζει τους κόπους και
τους κάλους που θα προκαλέσει.

Τό πλάτος του ποδιού σας

Θά σάς είναι σφαλώς άγνωστο.
Κι' όμως έχει σημασία. Προκειμέ-
νου νά πάρετε μισό νούμερο παρα-
πάνω, όταν τά παπούτσια που δοκι-
μάζετε είναι λίγο στενά, πάρτε με-
γαλύτερο τό φάρδος. Φροντίστε νά
σάς τό μετρήση ή πωλήτρια, ώστε
νά τό ξέρετε γιά τό μέλλον.

ΤΟ ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΩΝ
Ξεσκονίζετε και ξελεκιάζετε πάν-
τοτε πριν νά γυαλίσετε τά δέρματα
ή νά βουρτσίζετε όσα είναι από
μεταξωτό.

Τά άνοιχτά δέρματα

Γιά τους συνηθισμένους λεκέδες:
■ Μιά άχρωμη κρέμα γιά τήν άφαι-
ρεσι των λεκέδων ή —αν δέν βγαί-
νουν— νεφτί.

■ Γιά τους λεκέδες από πίσσα ή
μαύρο γράσσο: λίγο βούρτσά κι' ύ-
στερα νεφτί γιά ν' αφαιρέσετε τό
λεκέ του γράσσου.

■ Γιά τις μαυρισμένες φτέρνες και
μύτες (ανάποφευκτες γιά τά γκρι-
πάλ ή μπλε άνοιχτά παπούτσια) λί-
γο νερό και σαπούνι μ' ένα μπα-
μπάκι. Άλλάζετε συχνά μπαμπάκι,
ξεπλύνετε μ' ένα μπαμπάκι βουτη-
γμένο σέ καθαρό νερό και βάψτε κα-
τόπιν με μία άχρωμη λεπτή λιπαρή
κρέμα.

■ Βερνικώστε με άχρωμο βερνίκι
και γυαλίστε μ' ένα μάλλινο πανί
πολύ καθαρό.

Τά χρωματιστά δέρματα

Γιά τους λεκέδες: άχρωμη ξελε-
κιστική κρέμα ή νεφτί.

■ Βερνικώστε με ένα άχρωμο βερνί-
κι ή κρέμα του ίδιου χρώματος με
τό δέρμα.

Τά δέρματα μαύρα, καφέ και μπλε μαρν

Γιά τους λεκέδες: άχρωμη κρέμα.
Βερνικώστε από τήν προηγούμενη
(με μικρή βούρτσα ή λεπτό πανί)
τά πρώτα με μαύρο βερνίκι ή καφέ
και τά δεύτερα με άχρωμη κρέμα.
Άφήστε τα νά στεγνώσουν και γυα-
λίστε τα τήν άλλη μέρα (μ' ένα δερ-
μα σαμουά ή βούρτσα λουστραρί-
σματος).

Τά δέρματα κροκοδείλου, σαύ- ρα φιδιού

Ίδια συντήρηση με ειδική άσπρη
κρέμα.

Από νταίμ

Γιά τους λεκέδες: λίγο αϊθέρα.
Βουρτσάτε με μία βούρτσα από
κρέπ και αλείψτε μ' ένα ειδικό υγρό
για τό νταίμ γιά νά του ξαναδώσετε
τό χρώμα του. Άφήστε τό νά στε-
γνώση, βουρτσάτε τό προς όλες
τις κατευθύνσεις, γιά νά αφαιρέσετε
τή γυαλίδα: τρίβετε ελαφρά μ' ένα
σμιρδιόπανο πολύ λεπτό.

Από βελούδο και σατέν

Λεκέδες: νεφτί. Λουστράρετε με
μια μαλακή βούρτσα, λεπτή και κα-
θαράτη ή γιά τό βελούδο, με ένα
μικρό σφουγγάρι ελαφρά υγρό.

Εκδρομικά παπούτσια

Καθαρίζετε μ' ένα βρεμένο σφουγ-
γάρι κι' αφίνετε νά στεγνώση. Βερ-
νικώστε (όπως γιά τά συνηθισμένα
δερμάτινα παπούτσια) και γρασά-
ρετε με λάδι ή ειδικό λιπος ζωικής
προελεύσεως. Άν δέν βρίσκετε τέ-
τοιο, χρησιμοποιήστε χοιρινό λίπος
(προσέξτε όμως από τό τάγγισμα).
Πριν νά τά φυλάξετε γιά τήν επό-
μενη σαιζόν, τά γρασάρετε άφθονα.

Από καουτσούκ

Νερό και σαπούνι Μασσαλίας. Ξε-
πλυνα με καθαρό, κρύο ή ελαφρότα-

τα χλιαρό (τό βραστό νερό κατα-
στρέφει τό καουτσούκ). Πριν τά βά-
λετε στό θέσι τους, μή ξεχνάτε νά
τους βάψετε τάλκ. Χωρίς τάλκ τό
καουτσούκ κινδυνεύει νά σκάση και
νά κολλήση.

Μπλε από μαύρο, άσπρο ή πό μπλε

Όλα τά δέρματα μπορούν νά βα-
φτούν. Μπορείτε εύκολα νά βάψτε
σείς ή ίδια μ' ένα καλό προϊόν τά
λευκά παπούτσια σέ χτυπητά ή σκο-
τεινά χρώματα ή ν' ανανεώσετε τό
άρχικο χρώμα των πιο άνοιχτων πα-
πουτσιών.

Προκειμένου νά βάψτε παπούτσια
σέ πιο άνοιχτό από τό άρχικό τους
χρώμα, θά τά εμπιστευθήτε σέ ει-
κό. Άν θέλετε, π.χ., νά κάνετε μπλε
μαρν από μαύρο, άσπρο από ά-
νοιχτό μπλε κλπ.

Μόνο ένας ειδικός μπορεί νά κάνει
άσπρη τά παπούτσια με τά γάντια
ή τήν σάντα. Τά βαμμένα παπού-
τσια δέν ξεβάφουν από τή βροχή
και δέν ξεθωριάζουν από τόν ήλιο.

Τό νταίμ δέν μπορεί νά βαφτεί
παρα μαύρο μονάχα, ανανεώνεται ό-
μως εύκολα με ειδικά προϊόντα γι'
αυτή τή δουλειά.

Τό άσπρο σατέν μπορεί νά βαφτεί
σύμφωνα με τό χρώμα που θέλετε.
Άλλά αυτό είναι πολύ λεπτή δου-
λειά και μόνο ένας ειδικός μπορεί
νά τήν κάνει.

Επιδιορθώνετε τά τακούνια σας κάθε δύο μήνες

Μή περιμένετε νά στραβάσουν και
νά φαγωθούν τελείως τά τακούνια
γιά νά τά επιδιορθώσετε. Πρέπει νά
τά επιδιορθώνετε κάθε δύο μήνες,
αν φοράτε κάθε τρεις ημέρες τά πα-
πούτσια αυτά.

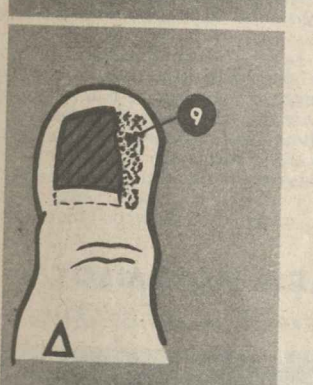
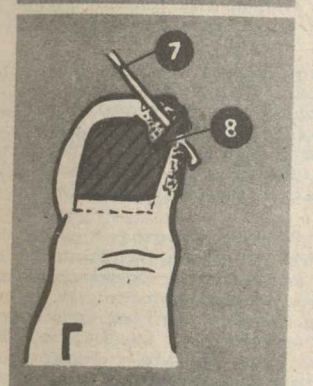
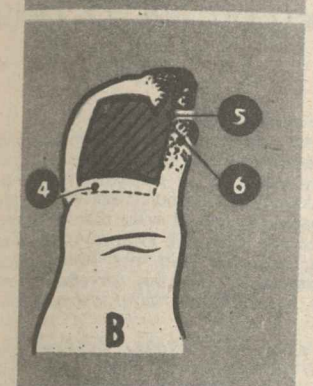
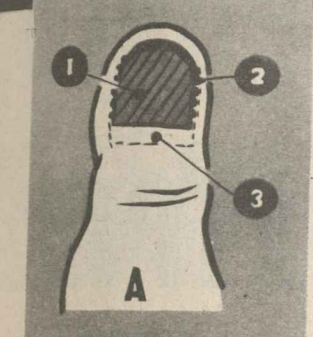
Λέγεται, και πολύ σωστά, πως
αν τό πόδι είναι ή βάση του άνθρώ-
πινου σώματος, τό παπούτσι είναι
ή βάση της όμορφιάς στη γυναίκα.
Εμφάνιση. Είναι γεγονός πως ένα ά-
σχημο παπούτσι, χαλάει όλη τήν άλ-
λη εμφάνιση της γυναίκας, όσο προ-
σεγμένη και αν είναι. Προσοχή λοι-
πόν, στό παπούτσια σας. Δέν σάς
συμβουλευόμαστε, βέβαια, ν' αγορά-
ζετε στενά γιά νά σάς πηγαίνουν ά-
ραιά, αλλά νά διατηρήτε τήν επιθα-
νεία τους πάντα σχολαστικά καθαρά.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΚΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

- Μή φοράτε κάθε μέρα τά ίδια παπούτσια. Άλλάζετε ζευγάρι. Μ' αυτό τόν τρόπο θά κρατήσουν διπλάσιο χρονικό διάστημα. Χρησι-
μοποιήτε απαραίτητως κόκκαλο γιά τό φορέμά τους.
- Μήν πρωτοφοράτε καινούργια παπούτσια βροχερή ήμέρα.
- Άν οδηγείτε αυτοκίνητο έχετε ένα ζευγάρι παπούτσια παντοφλές
στ' άμάξι σας, θά σάς ξεκουράζουν πολύ.
- Δέν κάνει νά φοράτε διαρκώς παντοφλές και γενικά χωρίς τακούνι
παπούτσια γιατί θά πέση ή καμάρια του ποδιού σας.
- Φορέστε ένα ζευγάρι παληά γάντια προκειμένου νά βερνικώσετε
τά παπούτσια Έτσι θά προστατεύσετε τά χέρια και τά νύχια σας.
- Βγάζετε τά κορδόνια γιά νά μήν τό βερνίκι σ' όλο τό παπούτσι.
- Μή βάψετε ποτέ τά παπούτσια σας νά στεγνώσουν κοντά στη φω-
τιά. Τό δέρμα θι κοκκαλιάση και θά χάση τήν αδιαβροχόγητά του.

Όνυχία

ΟΤΑΝ ΤΟ ΝΥΧΙ
ΜΠΑΙΝΗ ΣΤΟ ΚΡΕΑΣ

Υπάρχει μία πάθηση των νυχιών, που τό επιστημονικό όνομά της είναι
όνυχία ή όνυξ, μία φλεγμονή δηλαδή του δέρματος που περιβάλλει τά
πλευρά και τή ρίζα των νυχιών. Είναι αυτό που λέμε από νύχι μπήκε στό
κρέας». Δέν ξέρουμε αν οι πανάρχαιοι πρόγονοί μας, που έντυμένοι με
δέρματα ζώων, ζούσαν στό σπλήαια υπέφεραν απ' τά νύχια τους. Έκεί-
νο που είναι άρρώστια άρχαϊότατη. 460 χρόνια πρό Χριστού, ό πα-
τέρας της Ίατρικής, Ίπποκράτης μάς δίνει περιγραφή της, ενώ οι σύγ-
χρονοι του Έλληνες φορούσαν σανδάλια. Τί είναι όμως ή όνυχία;

Η ΟΝΥΧΙΑ, που τήν άπαντούμε
σχεδόν πάντοτε στό μεγάλο
δάχτυλο του ποδιού, δέν είναι
τίποτ' άλλο παρά ή διείδουσι των
άκρων των νυχιών στό δέρμα που τά
περιβάλλει. Η διάγνωση είναι πάν-
τοτε εύκολη. Στην άρχή εμφανίζεται
άπλωσ μία όδυνηρη κοκκινίλα στην
όνυχία αΐλακα (στό αλάκι γύρω
απ' τά νύχια δηλαδή), αλλά ύστερα
από λίγη ανάπαυση όλα είναι εν τά-
ξει κι' ό άρρώστος άμελεί νά πάσ
στό γίαιτρό. Η πάθηση επιδεινώνε-
ται πιο γρήγορα, όταν ό άρρώστος,
κόβοντας άδέξια τά νύχια του, άφίνει
μέσα στό κρέας, που έχει ήδη υπο-
στή φλεγμονή, ένα κομματάκι νύχι,
που σαν ένα είδος καμάκι σπίζει τό
κρέας και προκαλεί εξέλκωσι, ή ό-
ποια δέν άργεί νά πλημμυρίση από
μολυσματικά μικρόβια. Τό μεγάλο
δάχτυλο του ποδιού τότε, που διογ-
κάνεται, κοκκινίζει, παίρνει χρώμα
μόβ, άρχίζει νά πονάει δυνατά. Συ-
νήθως σ' αυτό τό στάδιο ό άρρω-

Η ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΕΠΕΜΒΑΣΙ

Μερικά άτομα είναι περισσότεροι
προδιαθεθειμένα από άλλα στην ό-
νυχία. Τό πόδι που τό μεγάλο του
δάχτυλο ξεπερνά τό άμέσως γειτονι-
κό του δάχτυλο είναι πιο έκτεθειμέ-
νο σέ όδυνηρές πιέσεις. Μερικές πα-
ραμορφώσεις των ποδιών, που δέν
έχουν διορθωθεί με όρθοπεδικά πα-
πούτσια, μπορούν επίσης νά προ-
καλέσουν τήν πάθηση αυτή. Επίσης
τά πολύ φουσκωτά δάχτυλα μπορούν
νά πάθουν με έξαιρετική εύκολία.
Τέλος, μερικές παθήσεις κάνουν ύ-
περβολικά εύπαθη τήν όνυχία αΐ-
λακα και παρεμποδίζουν τήν άνα-
πτυξη του νυχιού, όπως π.χ. ό δια-
βήτης και ή υπερδριανσι των ποδιών.

Παλαιότερα έβγαζαν τό νύχι και
έκαναν γιά αρκετό διάστημα όδυνη-
ρές αλλαγές των επιδέσμων, σήμε-
ρα όμως ή μέθοδος αυτή δέν εφαρ-
μόζεται πιά. Χάρις στό αντιβιοτικό
δέν γίνονται πιά έγχειρήσεις παρα
σέ άρρώστους που είναι καλά προ-
ετοιμασμένοι κι' έχουν εμπιστοσύνη
στό γίαιτρό. Γιά νά δεβαιωθεί όμως
ό τελευταίος αυτός ότι ή πάθηση
δέν επρόσβαλε τό κόκκαλο, συνιστά
προηγούμενως άκτινογραφία. Η ρι-
ζική άφαίρεσι του νυχιού και της
«μήτρας» του δέν γίνεται πιά παρα
σε ίδιαιτέρως περιπτώσεις. Οι γυ-
ναίκες, άλλωστε, δέν δέχονται εύκο-
λα κάτι τέτοιο εξ αίτίας της αντι-
σθητικής εμφάνισης που παρουσιάζ-
ει ύστερα τό δάχτυλο.

ΦΑΡΔΕΙΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ. ΣΥΧΝΟ ΠΛΥΣΙΜΟ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ...

Η καλύτερη όμως μέθοδος είναι ή
προφύλαξι κι' αυτό κατορθώνεται με
μιά φροντισμένη ύγιεινή των ποδιών.
Πρέπει σέ διαλεγόμεν φαρδεια και
άνετα παπούτσια, που ν' αφίνουν
άρετό χώρο ανάμεσα στό μεγάλο
δάχτυλο και τήν άκρη του παπου-
τσιού. Πρέπει, προ πάντων, νά φρον-
τίζουμε νά πλένουμε τά πόδια μας
κάθε βράδυ και νά διατηρούμε τά
νύχια καθαρά και κομμένα κοντά
και τετραγώνια. Τίποτα δέν είναι πιο
εύχρηστο και πιο άναπαυτικό γιά

...Κάθε γυναίκα μπορεί
νά άποκτήη τό ωραι-
ότερα λαμπερά μάτια.

Η Κρέμα βλεφαριδών

"Sabrina"
μεγαλώνει και δυνα-
μώνει τις αδύνατες
κοντές και σπασμένες
βλεφαρίδες

Τό Ρίμμελς

"Sabrina"
διατηρεί τις βλεφαρίδες
γυρισμένες προς τό
έπάνω καθ' όλη τήν
διάρκειαν της ήμέρας.

Τό μολύβι φρυδιών

"Sabrina"
συμπληρώνει τήν
γοητεία της γυναικεί-
ας όμορφιάς σας.

Μάτια λαμπερά
σαν άστέρια
μέ

Τό άριμνητον ΑΡΩΜΑ

ΗΑ
ΒΑ
ΝΙ
ΤΑ

Μολινάρ

Parfumeur Depuis 1849

GRASSE-PARIS

Γεμίστε τό σπίγι σας

Με 20 δραχμές τήν εβδομάδα
αγοράζετε μια υπέροχη κουζίνα
ΠΕΤΡΟΓΚΑΖ.

Με 10 δραχμές τήν εβδομάδα
πλουτίζετε τήν διακοηκή σας με
όλους τους μοντέρνους διακο-
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ - ΨΥΓΕΙΑ - Α-
ΝΕΜΙΣΤΗΡΕΣ - ΚΟΥΖΙΝΕΣ -
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΕΣ με πολύ μι-
κρές δόσεις στό

ΡΑΔΙΟ-ΝΕΟΝ ΠΑΠΑΛΙΩΣΣΑΣ

Πλατεία Άγίων Θεοδώρων 3

ΑΛΙΚΗ

στο «Κράτος του Ζόφου» του Α. Τολστόη

ΜΙΡΑΝΤΑ

στην επιθεώρηση «Σορπράιζ - Πάρτυ»

ΜΑΙΡΗ ΑΡΩΝΗ

στο «Μ' αγαπάει το τέρας» του Π. Καγιιά

25 ΧΡΟΝΙΑ, 8 ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΕΣ

Η θριαμβευτική πορεία του θεάτρου «ΚΩΣΤΑ ΜΟΥΣΟΥΡΗΣ» επί ένα τέταρτο του αιώνας!...

ΑΝ ΜΙΛΟΥΣΑΝ τα αθηναϊκά κτίρια, πόσα δεν θα είχαν να διηγηθούν από την ιστορία της πρωτεύουσας. Και προ παντός τα κτίρια που συνδέονται με την εκπαιδευτική ανάπτυξη και την καλλιτεχνική άνθηση της Αθήνας.

Ένα τέτοιο είναι και το θέατρο «Κώστα Μουσούρης» που εισηγήθη αυτές τις ημέρες στο 25ον έτος της λειτουργίας του. Εικοσιπέντε χρόνια μία—ολόκληρη ζωή—Κι' αυτή η ζωή, αφιερωμένη στην Τέχνη.

Το θέατρο εγκαινιάστηκε την Τρίτη 11 Δεκεμβρίου 1934. Μετά τον άγιοσμό μίλησαν οι έξι θεατρικοί συγγραφείς: Θ. Συναδινός, Σπύρος Μελάς, Δημήτρης Μπόγρης και απάντησε ο ίδιος του νέου θεάτρου Κώστας Μουσούρης. Την επομένη, 12 Δεκεμβρίου 1934, άρχισε τη λειτουργία του το θέατρο. Έπικεφαλής του θιάσου ήταν η Αλίκη (το όνομα της οποίας έφερε τότε το θέατρο) ο Βασίλης Λογοθετίδης και ο Κώστας Μουσούρης. Έναρκτηριο έργο η κωμωδία του Μαρσέλ Ασαρ «Μιγκό».

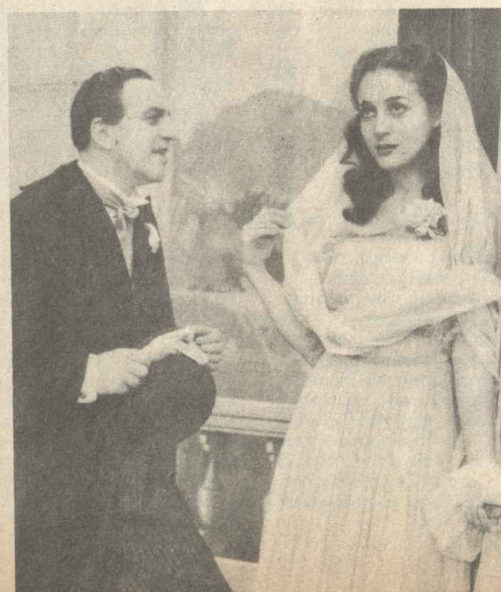
Το νέο θέατρο ενθουσίασε τους θεατές της προμερείας. Οι εφημερίδες της εποχής έγραφαν: «...Το πιο συμπαθητικό, το πιο κομψό, το πιο όμορφο θέατρο που μπορεί να φανταστεί κανείς... Κρίμα όμως να είναι τόσο μικρό. Σκηνή και σκηνηκικά και πλατεία και υπέρων ήσαν κομψά, εύθυμα, πρόσχαρα...»

Στα είκοσιπέντε χρόνια της λειτουργίας του θεάτρου πρωταγωνίστριες — «παρτεναίρες» του Κώστα Μουσούρη ήταν πολλές καλλιτέχνιδες. Ξεχωρίζουν ωστόσο όκτώ: η Αλίκη, η Μιράντα, η Μαίρη Αρώνη, η Έλλη Λαμπέτη, η Βάσω Μανωλίδου, η Ελένη Χατζηαργύρη, η Αντιγόνη Βαλάκου και —εφέτος— η Αλίκη Βουγιουκλάκη.

Η Αλίκη χάρισε, από τη σκηνή του νέου θεάτρου, πολλές και μεγάλες δημιουργίες της. «Κράτος του Ζόφου» του Τολστόη, η «Ιωάννα της Λωρραίνης» του Μπέρναρ Σώ. Έπαιξε επίσης και σε πολλά ελληνικά έργα, του Ξενοπούλου,

ΕΛΛΗ ΛΑΜΠΕΤΗ

στο περίφημο «Πέγκ. καρδούλα μου»

ΒΑΣΩ ΜΑΝΩΛΙΔΟΥ

στο έργο «Ρομάντσο» του Σίλντυ

ΕΛΕΝΗ ΧΑΤΖΗΑΡΓΥΡΗ

στο τρυφερό «Φτωχό σαν Σπουργιτάκι»

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΒΑΛΑΚΟΥ

στο «Ημερολόγιο της Άννας Φράνκ»

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

στο «Ωραία μου Κυρία» του Μπέρναρ Σώ

Το συμπαθητικότερο θέατρο «Κώστα Μουσούρης» που σημειώνει άγιες πέννες πάντοτε εδώ—σε «χαρακτήρες» στη μικροσκοπική πλατεία Καρύτση.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΟΥΣΟΥΡΗΣ

Καρύτση, δόθηκε η ευκαιρία να λάμψη το ταλέντο της Έλλης Λαμπέτη. Στο γυρισμό του από την Αμερική ο Κώστας Μουσούρης την προσλαμβάνει πρωταγωνίστρια. Κάτω από τη δική του καθοδήγηση, η Έλλη Λαμπέτη κατέκτησε τους Αθηναίους με την «Κληρονομία», την «Πέγκ. καρδούλα μου» κλπ. Και το 1951 η Έλλη Λαμπέτη, πρωταγωνίστρια του θεάτρου «Μουσούρης» κερδίζει το «Επαθλο Μαρίκας Κοτοπούλη».

Ηταν η χρονιά που ο Κώστας Μουσούρης ανακαίνισε εκ βάθρων το θέατρό του. «Στη ζωή μου δεν είχα την ευτυχία να κτίσω σπίτι, λέει ο εκλεκτός πρωταγωνιστής. Θέατρο όμως έκτισα τρία: ένα, αυτό που είναι τώρα ο κινηματογράφος «Άλσας» στην οδό 'Ιουλιανού και Γ' Σεπτεμβρίου, το άλλο της οδού Μαυροματιών (τώρα είναι πολυκατοικία) και το χειμερινό της πλατείας Καρύτση».

Στην πραγματικότητα, τα θέατρα που έκτισε ο Μουσούρης είναι τέσσερα, γιατί το θέατρο «Κώστα Μουσούρης» είναι σ' ένα χτίστηκε δυο φορές—τόσο ριζικές ήταν οι μετατροπές που του έγιναν το 1951. Σχετικά ο ιστορικός του νεοελληνικού θεάτρου Γιάννης Σιδέρης γράφει:

«Αυτό το ακατάβλητο έρωτα προς το άριστο, αυτό το γερά θεμελιωμένου σεβασμού προς το κοινό, αποτέλεσμα είναι που ξαναχτίζεται ριζικά το θέατρό του. Οι κολώνες φύγανε, ξανακτίστηκε η αίθουσα, οι θέσεις δεν γίνονταν περισσότερες για εισπράξεις, τα τεράστια έξοδα, που δεν αγοράστηκαν με αυτά δύο ορίζοντες ιδιοκτησίας, σκορπίστηκαν για χάρη των θεατών, οι θέσεις μείνανε 550. Όμως τώρα οι θεατές βλέπουν το ίδιο θαύμα από παντού, το άμφιθέατρο, πρό παντός, παρέχει τις καλύτερες αισθητικά και αναπαικτικά ενορίες για το κοινό. Η ολοκληρωτική ανακαίνιση συνετέλεσε σε σχέση με το Κίμων Λάσκαρη. Τα εγκαινία γινήκανε στις 31 Οκτωβρίου 1951 και πάλι με καλεσμένους. Ακολούθησε το «Χαμένοι στο σκοτάδι», μια από τις εξαιρετικά μεγάλες επιτυχίες του Κώστα Μουσούρη και ως πρωταγωνιστή μεγάλη γραμμή. Τότε το θέατρο πήρε και τ' όνομά τους».

Ακολουθούν άλλες επιτυχίες, στην αρχή με την Έλλη Λαμπέτη, ύστερα με την Ελένη Χατζηαργύρη. Με τον «Αρχισιδηρουργό», τον «Πολάρο» του Ξενοπούλου, την κωμωδία «Η Φάνυ» τα κατάφερε και τα άλλα έργα που έπαιξε, η Έλλη Χατζηαργύρη έδειξε πόσο λαμπρή καλλιτέχνις είναι.

Έπειτα ήρθε η Βάσω Μανωλίδου, που χαρίστηκε στο κοινό από τη σκηνή του θεάτρου της πλατείας Καρύτση τη «Λουίζα Μύλλερ» του Σίλλερ, μια από τις ωραιότερες δημιουργίες της καριέρας της και το «Ρομάντσο». Ακολουθούν, με τη Μανωλίδου και τη Χατζηαργύρη μαζί, το «Φτωχό σαν σπουργιτάκι» του Φοντίρ, το «Αν ήθελα ν' άρεσω» του Ζερζακίτς και άλλα.

Έπειτα από νέα συνεργασία της Έλλης Λαμπέτη—και του Δημήτρη Χόρν αυτή τη φορά—με το θέατρο του Κώστα Μουσούρη, έρχεται η Αντιγόνη Βαλάκου, μια νέα καλλιτέχνις, με εφόδια πολλά, με ταλέντο αξιόλογο, αλλά που δεν είχε επιτύχει ακόμη τη γενική αναγνώριση. Το «Ημερολόγιο της Άννας Φράνκ» την καθιερώνει ως πρωταγωνίστρια. Και χάρις σ' αυτή η νέα καλλιτέχνις κερδίζει το «Επαθλο Μαρίκας Κοτοπούλη». Είναι η δεύτερη φορά που το έπαθλο, το οποίο επιβραβεύει τις νέες πρωταγωνίστριες, απονέμεται σε καλλιτέχνιδα του θεάτρου της πλατείας Καρύτση.

Το «Ημερολόγιο της Άννας Φράνκ» καταρρίπτει και όλα τα ρεκόρ: Παίζεται μια ολοκληρωτική χειμερινή περίοδο και ύστερα επαναλαμβάνεται και την άλλη.

Πού να οφείλεται τάχα αυτή η σειρά των αλεπαλλήλων επιτυχιών του θεάτρου «Κώστα Μουσούρης»; Στην επιλογή των έργων; Στο ανέβασμά τους; Στις πρωταγωνίστριές τους; Ο

λα, βέβαια, συντελούν. Αλλά πιο πολύ το «μεράκι» του θιασάρχη. Τον Κώστα Μουσούρη τον απεκάλεσε κάποτε ο Ξενοπούλος «θιασάρχη ποιητή». Ο λαός θα τον ονόμαζε «μερακλή». Γιατί κάθε έργο που παρουσιάζει το περιβάλλει με στοργή και φροντίδα, προσέχει πολύ κάθε του λεπτομέρεια, δεν παραλείπει τίποτε από ό,τι θα μπορούσε να κάμει πιο άρτιο το ανέβασμά του.

Εφέτος, 25ο χρόνο της λειτουργίας του, πρωταγωνίστρια του θεάτρου της πλατείας Καρύτση προσελήφθη μια νέα καλλιτέχνις, η Αλίκη Βουγιουκλάκη. Το έργο που ανέβασθηκε, η «Ωραία μου Κυρία» του Μπέρναρ Σώ, έχει ως κεντρικό ήρωα τον καθηγητή Χίγγινς, που παίρνει μια αλήτσα, τη διδάσκει επί έξη μήνες και την κάνει με τη διδασκαλία να συμπεριφέρεται σαν αληθινή δούκισσα. Μερικοί, θέλησαν να δουν κάποιο συμβολισμό στο έργο: «Οτι πήρε ο Μουσούρης μια νέα ήθοιο και με τη διδασκαλία του την ανέδειξε σε πρωταγωνίστρια. Δεν είναι όμως, ακριβώς έτσι τα πράγματα. Αλφειώς, χρωστά πάρα πολλά στη διδασκαλία του Κώστα Μουσούρη η Αλίκη Βουγιουκλάκη. Αλλά δεν ήταν απλώς μια νέα ήθοιος». Είχε παίξει αρκετούς αξιόλογους ρόλους. Και επιπλέον, έχει και ταλέντο και ομορφιά και επιμονή και εργατικότητα. Και την «Ωραία μου Κυρία»

που με τό θρίαμβό της πάει να καταρρίψει κάθε προηγούμενο ρεκόρ του θεάτρου «Μουσούρη», θα ακολουθήσουν και άλλες επιτυχίες, πολλές, πάμπολλες.

ΥΠΑΡΧΟΥΝ πάρα πολλά επεισόδια, εύχρηστα κι' ευαρέστα που διαδραματίστηκαν στη σκηνή ή στα παρασκήνια του θεάτρου.

Ένα τέτοιο συνέβη κάποτε με την Μαίρη Άρβιν. Ο θίασος έκανε δοκιμές σ' ένα έργο που ο συγγραφέας του είχε την πρόληψη να θεωρή γροσουζικό το κίτρινο χρώμα. Η Άρβιν, που δεν τό ήξερε, είχε βάλει ένα κίτρινο πλεχτό. Ο συγγραφέας, μόλις την αντίκρυσε, καποούφιασε. Η δοκιμή άρχισε, αλλά δεν πήγαινε καλά. Ο Άρβιν, που είχε άσπασε, καποούφιασε. Η δοκιμή άρχισε, αλλά δεν πήγαινε καλά. Ο Άρβιν, που είχε άσπασε, καποούφιασε. Η δοκιμή άρχισε, αλλά δεν πήγαινε καλά. Ο Άρβιν, που είχε άσπασε, καποούφιασε.

ΜΙΑΝ ΑΛΛΗ ΦΟΡΑ, όταν παιζόταν ο «Μίστερ Ρόμπερτς», τό έργο που διαδραματιζόταν σ' ένα αμερικάνικο υπόδρυχο, συνέβη τό εξής απρόοπτο:

Σε μία στιγμή, ενώ στην σκηνή φαίνεται η γέφυρα του πλοίου, πρέπει να μιλήσει ο καπετάνιος και να τού απαντήσει κάποιος από κάτω:

— Έτσι είναι, καπετάνιε.

Μιά βράδυ όμως, ο ήθοποιός που τό μιλούσε από κάτω ξεχάστηκε και πετάχτηκε και είπε τό «έτσι είναι καπετάνιε» σε μία στιγμή που δεν έπρεπε και πού ή φράση ήταν έντελώς ξεκάθαρη. Τό κοινό γέλασε. Δεν κρατήθηκαν και μερικοί ήθοποιοί και έβαλαν κι' αυτοί τά γέλια.

Αποτέλεσμα:

Τό ίδιο βράδυ κολλήθηκε ένα «δρντινο» τού θιασάρχου με τό όποιο επιτιμούσε όχι τόν ήθοποιόν που έκανε τό γκάφα αλλά τούς άλλους που γέλασαν εις βάρος του «γιατί δεν επιτρέπεται, νέοι ήθοποιοί να γελούν για ένα λάθος στο όποιο ύππεστε συνδεδεμένος τους».

ΕΝΑ ΑΛΛΟ ανάλογο επεισόδιο συνέβη όταν παιζόταν ή «Κληρονομιά». Τό έργο χωρίζονταν σε πολλά «ταμπλά». Τό σκηνικό έμενε τό ίδιο αλλά μία μικρή αλλαγή στα επιπλά έδειχνε πώς πέρασε κάποιος χρόνος από τήν προηγούμενη εικόνα. Άλλά ή αλλαγή έπρεπε να γίνη γρήγορα, γιατί δεν μεσολαβούσε διάλειμμα ανάμεσα στα «ταμπλά». Κι' ό φροντιστής, έπρεπε να είναι έτοιμος, μόλις έκλεινε ή αλλαία, να τρέξει να κάνει τίς αλλαγές που χρειαζόνταν να γίνουν.

Ένα βράδυ, όμως, τόν φροντιστή τόν μισοπήρε ό ύπνος. Έκει πού λαγοκοιμόταν, νοιώθει να τόν περιβάλλει σιωπή. Άνοίγει τά μάτια του, τεντώνει τ' αυτιά του για μία στιγμή και διαπιστώνει ότι δεν άκούγεται πραγματικά τίποτα.

Άσφαλιστά, τού περνά από τό μυαλό ή σκέψις ότι έπεσε ή αλλαία. Σηκώνεται, όρμα στη σκηνή, κι' άρπάζει από τό τραπέζι πού βρίσκεται στη μέση τή λάμπτα. Έγστερα, βλέπει τήν Έλλη Λαμπέτη και τής χαμογέλει. Έκείνη τόν άγριοκυττάζει σαστισμένη. Στρέφει τό κεφάλι του και βλέπει τήν αλλαία άνοιχτή και τό κοινό να παρακολουθι με κατάντηξη τήν παράστασι!

ΑΥΤΕΣ τίς ημέρες τό θέατρο «Κώστα Μουρη» θα γιορτάσει. Ο θιασάρχης έχει τή συνήθεια κάθε Χριστούγεννα να στολίζει δέντρο στα παρασκήνια και να μοιράζει δώρα στα παιδιά τών ήθοποιών. Τήν παραμονή τής Πρωτοχρονιάς θα κάμη γιορτή στη σκηνή τού θεάτρου με πάμπλους καλεσμένους, από τόν καλλιτεχνικό κόσμο. Και πριν χτυπήσουν οι δώδεκα, πριν φύγη ό παλιός χρόνος, να θυαίνι ό ίδιος έξω — για να ξαναμπή μόλις θα μπη και ό καινούργιος χρόνος για να κάνη «ποδορικό» στο θέατρο του. Πίστουμε πως τού φέρνει γούρι.

Άλλοι λένε πως τού φέρνουν γούρι οι ιδιογράφες εύχες τής μητέρας τού Γιάννη Σιδέρη, τού Ιστορικού τού θεάτρου, που τίς έχει κορνιζώσει στο καμρίνι του. Να τί γράφουν:

Κόστα μου
και τό 1953 θα σου
στελέξει όλο τισ ευτυχίες
τό αξίζεις και σε δοηθάει
ό θεός

φρόσω σιδέρη

Μά πιό πολύ άπ' όλα τού φέρνει γούρι τό με
ρικά στη δουλεία του.

Φάνης Κλεάνθης

Νομίζετε ότι μία γυναίκα μπορεί να είναι συγχρόνως:

«ΤΕΛΕΙΑ» ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ
«ΙΔΕΩΔΗΣ» ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΕΛΑ γρήγορα, χρυσή μου κι' έχω κάτι να σου πω! —Περίμενε μία στιγμή, άπαντά μία φωνή από τήν άλλη κάμαρα, αλλάζω τό μυρό τώρα.

Εκείνος κρεμά μελαγχολικά τό παλτό του στην κρεμάστρα, πηγαίνει χωρίς ένθουσιασμό και κάθεται σε μία πολυθρόνα να διαβάσει τήν εφημερίδα του. Δεν πάει πολύς καιρός, μόλις λίγους μήνες, πού ή γυναίκα του περίμενε τήν ώρα πού θα γυρίσει και έτρεχε χαρούμενη να τόν υποδεχτή.

Σήμερα, εκείνος μόλις τή βλέπει. Από τήν ώρα πού θα φύγη ως ότου να γυρίση τό μεσημέρι και ξαναφύγη τό άπόγευμα δεν περνάει ούτε πέντε λεπτά χωρίς ή γυναίκα του να τρέξει στην κούνια, να πιά να άφουγκραστή τή αναπνοή τού μωρού, να πλύνει ή να σουλακάει, να ζεσταίνει ή να υμνιπνέει.

Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι εκείνος δεν αγαπά τό παιδί του, ότι δεν καμαρώνει και δεν είναι εύθυμος πού μόλις βλέπει τή νεαρή γυναίκα του να είναι μία περιφλημική μητέρα, αλλά... υπάρχουν μερικά μικρά κάλλια... Βλέποντάς τή να τοποθετεί στο συρτάρι τίς κολλαρισμένες τραχηλίες τού παιδιού, εκείνος δεν μπορεί να νοιώσει για μία στιγμή («Ω! για μία στιγμή μονάχα») θλίψη καθώς θυμάται ότι τά πουκάμισα και οι γιακάδες του δεν είναι ίσως τόσο άφωνα σιδερωμένα. Χαμηλώνοντας ύπανάου τό ραδιόφωνο—δεν πρέπει να ζτηνίση τό μυρό—θυμάται τά τραγούδια και τή μουσική πού καθόταν άλλοτε και άκούγε με τή γυναίκα του.

Μά μπορεί στα αλήθεια ή να μωρό να τήν άσπασχολή τόσο; Άναρωτιέται ό εύτυχισμένος μπαμπάς.

Μά ναι, μπορεί! Οι μέρες περνούν σά νερο και ή μητέρα παραπονιέται άλλα μάτια. Γιατί για να τής μείνι λίγος καιρός έλευ-
—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

—Να, άσφαλώς. Άλλά μία

Ένας γάμος από έρωτα

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΚΑΖΑΜΠΕΛΛΑ

—Όχι απλώς δυνατό, Μπίλ, είναι ή αλήθεια, τού άπάντησε εκείνος. Γιατρέψτεκα...

—Γιατρέψτεκα!... ψιθύρισε ό Μπίλ συλλαβιστά. Έγστερα σήκωσε τό κεφάλι και κύτταξε τόν Κάρλο, σάν να ντρεπόταν να μείνι έτσι άδιάφορος και έκπληκτος μπροστά του.

—Μ' έσωσε, τού είπε. Έσύ μου έσωσε τή ζωή, κι' εγώ δεν βρίσκω καν τά λόγια να σ' ευχαριστήσω.

Ο Κάρλο κούνησε άρνητικά τό κεφάλι.

—Δεν σ' έσωσα εγώ, είπε. Σ' έσωσε ή γυναίκα σου. Η έπιθυμία σου να ζήσης, ή θέλησί σου να ζήσης, για κείνη.

—Γιατρέψτεκα... επανέλαμβανε ό Μπίλ. Μού φαίνεται σάν ψέματα. Κι' όμως είναι ή αλήθεια. Κι' ακριβώς γι' αυτό τό λόγο, πρέπει να μ' άκούσης. Υπάρχει μία θεραπεία, που έμεις οι γιατροί ονομάζουμε «κλινική θεραπεία». Για τήν ώρα είναι αυτή ή περίπτωση σου. Είσαι θεραπευμένος, κανείς δεν μπορεί να άμφιβάλλη γι' αυτό, ή άκτινογραφία τό δείχνει καθαρά, καθώς και τά άποτελέσματα τών αναλύσεων. Είσαι καλά, αλλά υπάρχει κίνδυνος να ξαναρωστήσης κι' άπ' αυτό τόν κίνδυνο δεν μπορεί να σε προφυλάξει κανείς άλλος, εκτός από τόν ίδιο σου τόν έαυτό. Έγώ πάλαψα με όλες μου τίς δυνάμεις, πού είναι περιορισμένες, τώρα μένει σ' έσένα να παλαύψης με τίς δικές σου δυνάμεις, πού είναι άπερίοριστες. Και χρειάζεται άθάρρος.

Ο Μπίλ χαμογέλασε πικρά.

—Αυτό σημαίνει ότι δεν θα γίνω ποτέ ένας φυσιολογικός άνθρωπος, είπε. Δεν είναι έτσι;

—Όχι, διαμαρτυρήθηκε έντονα ό Κάρλο. Δεν έννοώ αυτό. Λόγω τιμής δεν ήθελα να πώ αυτό τό πράγμα. Ηθελα αντίθετως να σου δώσω να καταλάβης, πώς ή ζωή είναι δώρο πολύτιμο, πού πρέπει κανείς να τό φροντίζει, να τό προστάει.

Άλλά ό Μπίλ δεν φάνηκε να πείθει. Πλησίασε τόν Κάρλο και κυττάζοντας τόν στα μάτια, τόν ρώτησε:

—Πες μου τήν αλήθεια, Κάρλο. Πόσος καιρός μού μένει να ζήσω άκόμη;

—Όλη σου τή ζωή, Μπίλ, άπάντησε ό Κάρλο χωρίς να κατεβάσει τό βλέμμα. Έχω έμπιστοσύνη σε σένα και πιστεύω πώς αν δεν ξαναρωστήσης μέσα σε πέντε - έξη μήνες ή σ' ένα χρόνο τό πολύ, θα έχης μπροστά σου ολόκληρη τή ζωή, σάν όλο τόν άλλο κόσμο. Μη δίνης και μεγάλη σημασία στα λόγια τών γιατρών και προσπάθησε να καταλάβης καλά αυτό πού σου λέω: Η ζωή σου είναι ή ίδια με όλων τών άλλων ανθρώπων και τήν άπειλούν οι ίδιοι κίνδυνοι πού μας άπειλούν όλους. Θα ήταν γελοίο αν κάθε άνθρωπος ήθελε να αυτοκτονήσει, όπως έκανες εσύ, επειδή δεν ήξερε πόσος καιρός τού μένει άκόμη για να ζήσει. Αυτό κανείς μας δεν τό ήξερε. Ξέρουμε μονάχα ότι δεν είμαστε άθάνατοι. Είναι απλό αυτό πού λέω, δεν είναι έτσι;

—Ναι. Για σένα είναι όλα άπλά και λογικά, άπάντησε ό Μπίλ. Άναρωτιέμαι πώς κατορθώνεις να έχης ιδέες τόσο ξεκαθαρισμένες σχετικά με τό κάθε τι.

Ο Κάρλο χαμογέλασε.

—Ίσως κατόρθωσα να ξεκαθαρίσω τίς ιδέες μου, όταν ζούσα εκεί στην έρημο, είπε. Είναι άπίστευτο, τό πώς, όσο πιό μακριά μένει κανείς από τούς ανθρώπους, τόσο πιό εύκολα μπορεί να καταλάβη τά προβλήματα τους.

Σώπασαν για λίγο, κυττάζοντας από τό παράθυρο τόν πλατύ όρίζοντα, άνάμεσα στών γκρίζο ούρανό και τήν γαλάζια θάλασσα.

ΕΚΕΙΝΟΣ κούνησε καταφατικά τό κεφάλι, άπαντώντας στη σκέψη του.

—Ναι, Μπίλ, είπε. Είναι τό άποτέλεσμα τής τελευταίας άκτινογραφίας. Μπορείς να κυττάξης.

Ο Μπίλ έβγαλε τήν άκτινογραφία από τό φάκελλο, αλλά άντελήφθηκε ότι τά χέρια του έτρεμαν, ή άγωνία τού έσφιγγε τό λαιμό.

—Έχω γίνει ένας δειλός, Κάρλο, μωρμούρισε. Φοβάμαι.

Ο Κάρλο πήρε από τά χέρια του τήν «πλάκα» και τήν κράτησε άπέναντι στο φώς. Άρχισε να ξεγυλίσει τόν Μπίλ, αλλά έκείνος είχε μάθει πια να καταλαβαίνει τή σημασία πού είχαν έκείνες οι σκιές, πού έμοιαζαν με δακτυλικά άποτυπώματα. Συνέκρινε τήν τελευταία άκτινογραφία με τίς προηγούμενες και κύτταξε τόν Κάρλο με άπορία, σχεδόν με δυσπιστία.

Είναι δυνατόν; ρωτούσε, σάν να φοβόταν μπήγας άπάταξη, μήπως δεν καταλάβαινε καλά.

—Όχι απλώς δυνατό, Μπίλ, είναι ή αλήθεια, τού άπάντησε εκείνος. Γιατρέψτεκα...

—Γιατρέψτεκα!... ψιθύρισε ό Μπίλ συλλαβιστά. Έγστερα σήκωσε τό κεφάλι και κύτταξε τόν Κάρλο, σάν να ντρεπόταν να μείνι έτσι άδιάφορος και έκπληκτος μπροστά του.

—Μ' έσωσε, τού είπε. Έσύ μου έσωσε τή ζωή, κι' εγώ δεν βρίσκω καν τά λόγια να σ' ευχαριστήσω.

Ο Κάρλο κούνησε άρνητικά τό κεφάλι.

—Δεν σ' έσωσα εγώ, είπε. Σ' έσωσε ή γυναίκα σου. Η έπιθυμία σου να ζήσης, ή θέλησί σου να ζήσης, για κείνη.

—Γιατρέψτεκα... επανέλαμβανε ό Μπίλ. Μού φαίνεται σάν ψέματα. Κι' όμως είναι ή αλήθεια. Κι' ακριβώς γι' αυτό τό λόγο, πρέπει να μ' άκούσης. Υπάρχει μία θεραπεία, που έμεις οι γιατροί ονομάζουμε «κλινική θεραπεία». Για τήν ώρα είναι αυτή ή περίπτωση σου. Είσαι θεραπευμένος, κανείς δεν μπορεί να άμφιβάλλη γι' αυτό, ή άκτινογραφία τό δείχνει καθαρά, καθώς και τά άποτελέσματα τών αναλύσεων. Είσαι καλά, αλλά υπάρχει κίνδυνος να ξαναρωστήσης κι' άπ' αυτό τόν κίνδυνο δεν μπορεί να σε προφυλάξει κανείς άλλος, εκτός από τόν ίδιο σου τόν έαυτό. Έγώ πάλαψα με όλες μου τίς δυνάμεις, πού είναι περιορισμένες, τώρα μένει σ' έσένα να παλαύψης με τίς δικές σου δυνάμεις, πού είναι άπερίοριστες. Και χρειάζεται άθάρρος.

Ο Μπίλ χαμογέλασε πικρά.

—Αυτό σημαίνει ότι δεν θα γίνω ποτέ ένας φυσιολογικός άνθρωπος, είπε. Δεν είναι έτσι;

—Όχι, διαμαρτυρήθηκε έντονα ό Κάρλο. Δεν έννοώ αυτό. Λόγω τιμής δεν ήθελα να πώ αυτό τό πράγμα. Ηθελα αντίθετως να σου δώσω να καταλάβης, πώς ή ζωή είναι δώρο πολύτιμο, πού πρέπει κανείς να τό φροντίζει, να τό προστάει.

Άλλά ό Μπίλ δεν φάνηκε να πείθει. Πλησίασε τόν Κάρλο και κυττάζοντας τόν στα μάτια, τόν ρώτησε:

—Πες μου τήν αλήθεια, Κάρλο. Πόσος καιρός μού μένει να ζήσω άκόμη;

—Όλη σου τή ζωή, Μπίλ, άπάντησε ό Κάρλο χωρίς να κατεβάσει τό βλέμμα. Έχω έμπιστοσύνη σε σένα και πιστεύω πώς αν δεν ξαναρωστήσης μέσα σε πέντε - έξη μήνες ή σ' ένα χρόνο τό πολύ, θα έχης μπροστά σου ολόκληρη τή ζωή, σάν όλο τόν άλλο κόσμο. Μη δίνης και μεγάλη σημασία στα λόγια τών γιατρών και προσπάθησε να καταλάβης καλά αυτό πού σου λέω: Η ζωή σου είναι ή ίδια με όλων τών άλλων ανθρώπων και τήν άπειλούν οι ίδιοι κίνδυνοι πού μας άπειλούν όλους. Θα ήταν γελοίο αν κάθε άνθρωπος ήθελε να αυτοκτονήσει, όπως έκανες εσύ, επειδή δεν ήξερε πόσος καιρός τού μένει άκόμη για να ζήσει. Αυτό κανείς μας δεν τό ήξερε. Ξέρουμε μονάχα ότι δεν είμαστε άθάνατοι. Είναι απλό αυτό πού λέω, δεν είναι έτσι;

—Ναι. Για σένα είναι όλα άπλά και λογικά, άπάντησε ό Μπίλ. Άναρωτιέμαι πώς κατορθώνεις να έχης ιδέες τόσο ξεκαθαρισμένες σχετικά με τό κάθε τι.

Ο Κάρλο χαμογέλασε.

—Ναι, Μπίλ, είπε. Είναι τό άποτέλεσμα τής τελευταίας άκτινογραφίας. Μπορείς να κυττάξης.

Ο Μπίλ έβγαλε τήν άκτινογραφία από τό φάκελλο, αλλά άντελήφθηκε ότι τά χέρια του έτρεμαν, ή άγωνία τού έσφιγγε τό λαιμό.

—Έχω γίνει ένας δειλός, Κάρλο, μωρμούρισε. Φοβάμαι.

Ο Κάρλο πήρε από τά χέρια του τήν «πλάκα» και τήν κράτησε άπέναντι στο φώς. Άρχισε να ξεγυλίσει τόν Μπίλ, αλλά έκείνος είχε μάθει πια να καταλαβαίνει τή σημασία πού είχαν έκείνες οι σκιές, πού έμοιαζαν με δακτυλικά άποτυπώματα. Συνέκρινε τήν τελευταία άκτινογραφία με τίς προηγούμενες και κύτταξε τόν Κάρλο με άπορία, σχεδόν με δυσπιστία.

Είναι δυνατόν; ρωτούσε, σάν να φοβόταν μπήγας άπάταξη, μήπως δεν καταλάβαινε καλά.

—Όχι απλώς δυνατό, Μπίλ, είναι ή αλήθεια, τού άπάντησε εκείνος. Γιατρέψτεκα...

—Γιατρέψτεκα!... ψιθύρισε ό Μπίλ συλλαβιστά. Έγστερα σήκωσε τό κεφάλι και κύτταξε τόν Κάρλο, σάν να ντρεπόταν να μείνι έτσι άδιάφορος και έκπληκτος μπροστά του.

—Μ' έσωσε, τού είπε. Έσύ μου έσωσε τή ζωή, κι' εγώ δεν βρίσκω καν τά λόγια να σ' ευχαριστήσω.

Ο Κάρλο κούνησε άρνητικά τό κεφάλι.

—Δεν σ' έσωσα εγώ, είπε. Σ' έσωσε ή γυναίκα σου. Η έπιθυμία σου να ζήσης, ή θέλησί σου να ζήσης, για κείνη.

—Γιατρέψτεκα... επανέλαμβανε ό Μπίλ. Μού φαίνεται σάν ψέματα. Κι' όμως είναι ή αλήθεια. Κι' ακριβώς γι' αυτό τό λόγο, πρέπει να μ' άκούσης. Υπάρχει μία θεραπεία, που έμεις οι γιατροί ονομάζουμε «κλινική θεραπεία». Για τήν ώρα είναι αυτή ή περίπτωση σου. Είσαι θεραπευμένος, κανείς δεν μπορεί να άμφιβάλλη γι' αυτό, ή άκτινογραφία τό δείχνει καθαρά, καθώς και τά άποτελέσματα τών αναλύσεων. Είσαι καλά, αλλά υπάρχει κίνδυνος να ξαναρωστήσης κι' άπ' αυτό τόν κίνδυνο δεν μπορεί να σε προφυλάξει κανείς άλλος, εκτός από τόν ίδιο σου τόν έαυτό. Έγώ πάλαψα με όλες μου τίς δυνάμεις, πού είναι περιορισμένες, τώρα μένει σ' έσένα να παλαύψης με τίς δικές σου δυνάμεις, πού είναι άπερίοριστες. Και χρειάζεται άθάρρος.

Ο Μπίλ χαμογέλασε πικρά.

—Αυτό σημαίνει ότι δεν θα γίνω ποτέ ένας φυσιολογικός άνθρωπος, είπε. Δεν είναι έτσι;

—Όχι, διαμαρτυρήθηκε έντονα ό Κάρλο. Δεν έννοώ αυτό. Λόγω τιμής δεν ήθελα να πώ αυτό τό πράγμα. Ηθελα αντίθετως να σου δώσω να καταλάβης, πώς ή ζωή είναι δώρο πολύτιμο, πού πρέπει κανείς να τό φροντίζει, να τό προστάει.

Άλλά ό Μπίλ δεν φάνηκε να πείθει. Πλησίασε τόν Κάρλο και κυττάζοντας τόν στα μάτια, τόν ρώτησε:

—Πες μου τήν αλήθεια, Κάρλο. Πόσος καιρός μού μένει να ζήσω άκόμη;

—Όλη σου τή ζωή, Μπίλ, άπάντησε ό Κάρλο χωρίς να κατεβάσει τό βλέμμα. Έχω έμπιστοσύνη σε σένα και πιστεύω πώς αν δεν ξαναρωστήσης μέσα σε πέντε - έξη μήνες ή σ' ένα χρόνο τό πολύ, θα έχης μπροστά σου ολόκληρη τή ζωή, σάν όλο τόν άλλο κόσμο. Μη δίνης και μεγάλη σημασία στα λόγια τών γιατρών και προσπάθησε να καταλάβης καλά αυτό πού σου λέω: Η ζωή σου είναι ή ίδια με όλων τών άλλων ανθρώπων και τήν άπειλούν οι ίδιοι κίνδυνοι πού μας άπειλούν όλους. Θα ήταν γελοίο αν κάθε άνθρωπος ήθελε να αυτοκτονήσει, όπως έκανες εσύ, επειδή δεν ήξερε πόσος καιρός τού μένει άκόμη για να ζήσει. Αυτό κανείς μας δεν τό ήξερε. Ξέρουμε μονάχα ότι δεν είμαστε άθάνατοι. Είναι απλό αυτό πού λέω, δεν είναι έτσι;

—Ναι. Για σένα είναι όλα άπλά και λογικά, άπάντησε ό Μπίλ. Άναρωτιέμαι πώς κατορθώνεις να έχης ιδέες τόσο ξεκαθαρισμένες σχετικά με τό κάθε τι.

Ο Κάρλο χαμογέλασε.

—Ίσως κατόρθωσα να ξεκαθαρίσω τίς ιδέες μου, όταν ζούσα εκεί στην έρημο, είπε. Είναι άπίστευτο, τό πώς, όσο πιό μακριά μένει κανείς από τούς ανθρώπους, τόσο πιό εύκολα μπορεί να καταλάβη τά προβλήματα τους.

Σώπασαν για λίγο, κυττάζοντας από τό παράθυρο τόν πλατύ όρίζοντα, άνάμεσα στών γκρίζο ούρανό και τήν γαλάζια θάλασσα.

καί να άναγνωρίση τίς άδυναμίες του). Καλά, θα περιμένω, είπε.

Κύτταξε τόν Κάρλο και είδε να διαγράφεται στα χείλη του ένα έλαφο χαμόγελο ίκανοποίησεως. Χαμογέλασε κι' ό Μπίλ κι' άκούμπησε τό χέρι στών ώμο του.

—Σ' ευχαριστώ, τού είπε. Υπήρξης για μένα κάτι περισσότερο από ένας φίλος.

Η ΕΥΑ ΝΤΑ ΠΟΡΤΟ σκούπισε τά δάκρυά της με τό ταπτελένιο τής μαντηλάκι. Έπί τρεις μέρες τώρα, έκλαιγε συστηματικά, κάθε φορά πού ήταν μπροστά ό σύζυγός της.

—Όσο σκέπτομαι ότι θα λείψης έξη μήνες, Τσέζαρε, τρελλάινωμαι. Δεν ξέρω πώς θα κάνω χωρίς έσένα, έλεγε.

Ο Τσέζαρε ντά Πόρτο, έκανε ένα γρήγορο έλεγχο τής γκαρνταρόμπας του: Δώδεκα κοστούμια άπογευματινά και πρωινά, δύο βραδυνά. Στάθηκε μία στιγμή άναποφασιστος, κάνοντας τή σκέψη αν θάπρεπε να προσθέσει και τά κοστούμια τού γκόλφ. Δεν ήταν σίγουρος αν θα μπορούσε να παίξει γκόλφ στη Νέα Υόρκη. Έγστερα στράφηκε πρὸς τή γυναίκα του.

—Μην κλαίς, Εύα. Σε παρακαλώ, τής είπε.

Τά δάκρυά της τού προσερούσαν ένα εύχάριστο συναίσθημα ύπερπφάνειας. Η Εύα εκτός τών άλλων τής προσόνταν, ήταν έπιπλέον και μία σύζυγος έρωτευμένη. Άλλά συγχρόνως τού προσερούσε κατάντηξη. Τί παράξενο πλάσμα, σκεπτόταν. Άφού ή ίδια είχε έπιμείνει τόσο, ώσπου να τόν πείση να κάνει αυτό τό ταξίδι. «Είναι άπαραίτητο, τού έλεγε, για ένα διομήχανο σάν κι' έσένα. Πρέπει να παρακολουθήσης πώς εργάζονται στην Άμερική. Δεν πρέπει εσύ να άποτελέσης εξάιρεση».

Παράξενη και παράλογη όπως όλες οι γυναίκες, σκεπτόταν ό Τσέζαρε. Άφού είχε τόσο έπιμείνει για να τόν πείση — μέχρι τού σημείου, να πιστεύη μερικές φορές ότι ήταν δική της ιδέα αυτό τό ταξίδι στην Άμερική — τώρα καθόταν κι' έκλαιγε.

Ένας γάμος από έρωτα

Εύα. Καταλαβαίνεις;

Ο Μάρκο καταλάβαινε ένα πράγμα μόνο. "Ότι ήταν μπλεγμένος άσχημα και ότι εξακολουθούσε να είναι αιχμάλωτος της γοητείας αυτής της γυναίκας, που τον ώθηγούσε σ' έναν επικίνδυνο δρόμο. Την τράβηξε κοντά του κι' εκείνη πέρασε τα χέρια της γύρω από το λαιμό του, συνεχίζοντας τη συζήτηση:

Το μαργαριταρένιο κολιέ που μου χάρισε ο άνδρας μου, έχει το πλεονέκτημα, ότι μπορώ να αναγγείλω ελεύθερα την εξαφάνισή του. Πώς σου φαίνεται, Μάρκο; Δεν είναι θαυμάσιο;

Ναί, δέβαια, δέβαια, έκανε μηχανικά ο Μάρκο.

Θα ήθελε να την κάνει να σωπάσει, να μη μιλάνε πια γι' αυτό το καταραμένο κολιέ, να τη σφίξει στην αγκαλιά του, αλλά η Εύα δεν ανταποκρινόταν αυτή τη στιγμή στα φλογερά του βλέμματα.

— Πρόσεξε με, του έλεγε. Θα παίξουμε ένα ωραίο παιχνίδι. Το κολιέ μου το χάρισε ο Τσέζαρε. Κανείς δεν μπορεί να μ' εμποδίσει να καταγγείλω την κλοπή του. Κανείς επίσης δεν ξέρει ότι αυτό το κολιέ το απέκτησα μετά την κλοπή του άλλου. Κανείς άλλος εκτός από τον Τσέζαρε φυσικά, που θυμάται πολύ καλά πότε μου το χάρισε. Ο Τσέζαρε λοιπόν είναι το μοναδικό έμπόδιο. Κι' εγώ βρήκα τον τρόπο ν' απαλλαγώ από αυτόν.

— Πώς ν' απαλλαγής;

Ο Μάρκο την κύτταξε τρομοκρατημένος και η Εύα έβαλε τα γέλια.

— Τι άνητος που είσαι, είπε. Τι φαντάστηκες; Απλούστατα, κατάρθωσα να τον πείσω πως ένα ταξίδάκι στην 'Αμερική θα του έκανε πολύ καλό. Θα λείψει έξη μήνες. Δηλαδή όσος καιρός μου χρειάζεται για τη δική. Κι' εγώ στη δική θα παρουσιάσω τα πράγματα όπως μ' άρσει. Καταλαβαίνεις; Δεν σου το είπα νωρίτερα γιατί δεν ήμουν σίγουρη ότι θα κατάρθωναι να πείσω τον Τσέζαρε να φύγει. Τώρα όμως είναι σίγουρο. Θα φύγει για έξη μήνες, κι' όταν ξαναγυρίσει θα του το πω όπως με συμφέρει. Στο μεταξύ η Σάρα δεν θα μπορέσει να αποτινάξει από πάνω της την κατηγορία, και θα πάει φυλακή. Τι θα μπορέσει να κάνει; Έγώ έχω όλα τα απαιτούμενα στοιχεία έναντιόν της και κανείς δεν έχει τίποτα έναντίον μου. Έναντίον μας. Δεν είναι έτσι;

Ναί, έτσι είναι, έτσι είναι, είπε ο Μάρκο, εξακολουθώντας να τη χαϊδεύει. Είσαι τόσο όμορφη, της ψιθύρισε, τόσο όμορφη.

Η Εύα δεχόταν αδιάφορα τα χάδια του. Κύτταζε ασηρημένα το κενό, αλλά το βλέμμα της έλαμπε. Έως έδλεπε τα θριαμβευτικά αποτελέσματά του «παιχνιδιού» της. Έδλεπε τη Σάρα, τη γοητευτική Σάρα, δεμένη με τις χειροπέδες, να οδηγείται στη φυλακή. Η Σάρα κατηγορούμενη, η Σάρα καταδικασμένη, να προχωρή ανάμεσα στο έχθρικό μουρμουρίσμα του πλήθους: «Η κλέφτρα». Η Σάρα δεν θα ήταν τώρα πια τίποτα άλλο, παρά μία μισητή, μία αξιοβρόχνητη κλέφτρα.

Καταλαβαίνεις, Μάρκο; Όταν φύγει ο Τσέζαρε, θα μπορέσουμε επιτέλους να την καταγγείλουμε.

Ναί, δέβαια, θα μπορέσεις να κάνεις ό,τι θέλεις. ("Ας σώπαινε τουλάχιστο, σκεπτόταν).

Αλλά η Εύα δεν μπορούσε να σωπάσει. Τα μάτια της έλαμπαν, τα χείλη της ήταν υγρά. Ο Μάρκο καταλάβαινε ότι δεν ήταν από τον έρωτα, αλλά από τη σκέψη της εκδικήσεως, που τη μεθούσε.

— Σε δώδεκα μέρες, ο Τσέζαρε θα φύγει, συνέχισε. Άκου, Μάρκο; Σε δώδεκα μέρες θα μπορέσω να την καταγγείλω. Και ούτε σκάνδαλο για μας ούτε τίποτα. Όλα θα πάνε θαυμάσια. (Είδε μία σκιά φόβου, να περνά από το βλέμμα του Μάρκο, και με τόνο πιο τρυφερό, συμπλήρωσε): Κι' ύστερα όταν ο Τσέζαρε φύγει, θα είμαστε ελεύθεροι έμεις οι δυο, να χαρούμε την αγάπη μας. Θα φύγουμε. Θα πάμε κάπου που να είμαστε αγνώστοι. Και θα είμαστε μαζί μέρα και νύχτα. Σκέψου πόσες νύχτες θα περάσεις κοντά μου. Το επιθυμούσες τόσο. Θυμάσαι;

Ο Μάρκο έφερε στο νου του τον πρώτο καιρό του συνδέσμου τους. Τού φαινόταν τώρα ότι ανήκε σ' ένα παρελθόν πολύ μακρινό. Ξαναείδε τον εαυτό του γονατιστό μπροστά στην Εύα, να της λέει: «Θα ήθελα να περάσω μία νύχτα μαζί σου. Για μία νύχτα μονάχα, θα μπορούσα να δώσω όλκληρη τη ζωή μου. Τώρα τον ένωχλωση η ιδέα της αναχωρήσεως του Τσέζαρε. Η παρουσία σου τον προστάτευε κατά κάποιο τρόπο. Όταν εκείνος θα έλειπε, ποιος ξέρει σ' τι τρέλλες θα τον παρέσυρε η Εύα, που θα μπορούσαν να τον εκθώσουν ανεπανόρθωτα.

— Δεν είναι θαυμάσιο, αγάπη μου; εξακολουθούσε η Εύα. Θα πάμε σε κάποιο μέρος, που κανείς δεν μας γνωρίζει. Θα είμαστε ελεύθεροι, μόνοι...

— Βέβαια, δέβαια, μουρμούριζε ο Μάρκο, παίζοντας αδέξια με τα κλιπς του φουστανιού της.

Έκείνο που επιθυμούσε τώρα δεν ήταν να φύγει μαζί της, αλλά να την κάνει να σωπάσει. Προπαντός να σωπάσει.

ΕΚΕΙΝΗ την ώρα —μιας μετά το μεσημέρι— οι δρόμοι της πόλεως ήταν γεμάτοι από κόσμο. Ήταν μία από τις πρώτες ηλιόλουστες μέρες, ύστερα από ένα μακρύ, παγωμένο χειμώνα. Στις δεράντες του κεντρικού καφερείου, όλα τα τραπέζια ήταν πιασμένα και ο ήλιος έμπαινε από τις τζαμαρίες θερμός και ζωογόνος.

Αυτή την ώρα, η Σάρα έδινε από το δικηγορικό γραφείο του Σπάνι, με το στομάχι άδειο και τις πλάτες που της πονούσαν, από το σκίμψι πάνω στη γραφομηχανή. Αυτή την ώρα έκανε τη δόλια μέσα από τα στενά δρομάκια, για να μη συναντήσει τους γνωστούς της, για να αποφυγή τα αδιάκριτα βλέμματα τους, που θα στριβόταν επάνω της χωρίς οίκτο. Σήμερα όμως, αντί να ακολουθήσει το συνηθισμένο της πρόγραμμα, έστριψε αριστερά και με ήγμα σταθερό διευθύνθηκε προς το κέντρο. Άνωματήθηκε πόσον καιρό είχε να περάσει από τα μέρη εκείνα, πόσον καιρός ήταν που είχε συνηθίσει πια να περνά από τα στενά δρομάκια, κυττάζοντας τριγύρω της με το φοβισμένο βλέμμα ενός κυνηγημένου ζώου.

Φαινομενικά, η μέρα αυτή ήταν σαν τις άλλες. Είχε δειλόμενι δλο το πρωί στο γραφείο και τώρα θα έπρεπε να γυρίσει στο φτωχικό της δωμάτιο, στο σπίτι της κυρίας Μπαλμπι και να πάρει το λιτό γεύμα της, μ' ένα αυγό κι' ένα φλυτζάνι γάλα. Μία μέρα σαν τις άλλες. Μέσα της όμως, είχαν αλλάξει όλα.

Η Σάρα διέσχισε την πλατεία, πέρασε μπροστά από το «κεντρικό καφερείο» με το ήγμα σταθερό, χωρίς να την ένοχλη το φτωχικό της ντύ-

σιμο, που δεν είχε πια έχνος κομψότητας ή κοκεταρίας. Μερικοί τη χαιρέτησαν κι' εκείνη απάντησε στο χαιρετισμό τους με μία κίνηση του κεφαλιού, χωρίς δειλία και χωρίς φόβο. Έν τούτοις αισθανόταν τα μάτια του κόσμου να σπριζώνται επάνω της επίμονα. Μερικοί αντήλασαν μεταξύ τους βλέμματα γεμάτα ύπνουσόμενα. Αυτή ήταν λοιπόν η Σάρα Άιρόλντι; Η σύζυγος του Μπίλ Άιρόλντι. Και είχε καταντήσει σε τέτοια χάλια. Αυτή! Η πιο γοητευτική, η πιο αξιολάτρευτη, η πιο κομψή γυναίκα της πόλεως; Και ήταν αλήθεια άραγε αυτά που ψιθυρίζονταν για κείνον; Για το σύζυγο. Η Σάρα τα ήξερε όλα αυτά, τα ένοιωθε, σχεδόν της φαινόταν πως έφθαναν ως τ' αυτά της τα επιφωνήματα της εκπλήψεως, τα ψιθυριστά σχόλια που τα υπαγόρευε η κακεντρεχής περιέργεια όλου εκείνου του στενόμυαλου κόσμου, που δεν είχε ν' ασχοληθεί με τίποτα καλύτερο. Άλλα όλα τώρα της ήταν έντελως αδιάφορα. Αισθανόταν τον εαυτό της δυνατό, σά να την προστάτευε μία σιδερένια πανοπλία. Όλα είχαν αλλάξει μέσα της εδώ και λίγες ώρες, από τη στιγμή που διάβασε το τηλεγράφημα του Μπίλ. Ο φόβος δεν είχε πια θέσι στην ψυχή της και ένοιωθε να την κυριεύει μία μέθη που της έφερνε ήλιγγο. Ο Μπίλ είχε θεραπευθεί!

Ο Τζιάνι που στεκόταν μπροστά στο περίπτερο και αγόραζε μία εφημερίδα, άπομεινε για μία στιγμή σαστισμένος κυττάζοντας τη Σάρα με το στόμα μισάνοιχτο. Ύστερα έκανε ένα μορφασμό που έμοιαζε με χαιρετισμό, αλλά εκείνη δεν απάντησε. Πέρασε από μπροστά του, σά να μη τον είχε δει καν και προχώρησε με διστακτικό και σίγουρο ήγμα, προς το ξενοδοχείο «Σπλέντιτ». Μπροστά στην κρυστάλλινη πόρτα του ξενοδοχείου στεκόταν ο δήμαρχος Ντόρια και ο Μάρκο Άλμπάνι. Ο τελευταίος έγινε κατάχλωμος μόλις είδε τη Σάρα κι' όταν το βλέμμα της αντίκρυσε το δικό του, κατέβασε το κεφάλι ταραγμένος. Μπροστά της αισθανόταν ένα δυσάρεστο συναίσθημα κινδύνου. Και δεν πρόσεξε καν το φτωχό της ντύσιμο, ούτε άκουσε τα λόγια του Ντόρια, που τού έλεγε σπικνώνοντας το άριστο φρούδι πάνω από το μονόκλ: «Θα καταλήξω ασχμημα κι' αυτή. Σαν τον πατέρα της».

Η Σάρα χαιρέτησε τους δυο άντρες, με μία απλή, αδιάφορη κίνηση του κεφαλιού. Έσπρωξε τη γυριστή πόρτα του «Σπλέντιτ», μπήκε στο διάδρομο, που ήταν σκεπασμένος με βαρεία χαλιά και διευθύνθηκε προς το μπάρ. Το μπάρ του «Σπλέντιτ» ήταν γεμάτο από γνωστό κόσμο. Τον ίδιο κόσμο, που ένα χρόνο πριν, είχε παρευρεθεί στους γάμους της. Η Σάντρα Μπερτάνι με τον άνδρα της, οι ντε Ρομπέρτις, οι Μάρκι, η Βαλέρια Μορέτι. Άλλα η έκφρασίς τους ήταν πολύ διαφορετική από κείνης της εποχής. Η Σάρα άκουγε πίσω από τις πλάτες της ένα σιγανό μουρμούρισμα περιεργείας και εκπλήξεως, αλλά δεν έδινε προσοχή, αυτή αναζητούσε ένα ώρισμένο πρόσωπο και τέλος το είδε. Ήταν η Εύα.

Ήταν σίγουρη πως θα την εύρισκε εκεί. Και πράγματι την έδλεπε τώρα άκουμπισμένη στον πάγκο του μπάρ, να πίνει άργα ένα χυμό τομάτας, για να μη καταστρέψει με το αλκοόλ τη λάμψη του δέρματός της.

Η Εύα δεν αντιλήφθηκε αμέσως την παρουσία της Σάρας. Ήταν πολύ κομψή, φορούσε ένα καινούργιο μαντό, ένα από τα πρώτα ανοιξιάτικα μοντέλα. Ήταν πολύ ευχαριστημένη εκείνη τη στιγμή, για το καινούργιο της μαντό κι' από τον εαυτό της. Την προηγούμενη είχε συνοδεύει τον Τσέζαρε ως τη Γένοβα, και τον είχε αποχαιρετήσει με δακρυσμένα μάτια. Κουνώντας το μαντήλι της, ενώ το πλοίο σήκωνε την άγκυρα. Τώρα ήταν ελεύθερη. Έλευθερη να κάνει αυτό που ήθελε. Ένοιωθε κιόλας στα χείλη της, μαζί με τη γεύση του χυμού που ρουφούσε και την πιπεράτη γεύση της εκδικήσεως και του θριάμβου.

Στο βάθος της τσάντας της, μαζί με το χρυσό αναπτήρα και το κραγιόν της, υπήρχε κι' ένα χαρτί διπλωμένο στα τέσσερα. Ήταν η καταγγελία έναντιόν της Σάρας, γραμμένη με το χέρι της, θα πήγαινε να την καταθέσει στις τρεις το απόγευμα. Άμέσως μόλις άνοιγαν τα γραφεία. Φανταζόταν το έκπληκτο πρόσωπο του αστυνομικού διευθυντού μόλις θα τη διάβαζε: «Η Σάρα Άιρόλντι σάς εκλέγει ένα μαργαριταρένιο κολιέ. Είναι ποτέ δυνατόν;» Κι' εκείνη θ' άπαντούσε απλά, χαμηλώνοντας το βλέμμα και αναστενάζοντας: «Είναι δυνατόν».

Η Σάρα άγγιξε τον ώμο της, με μία χειρονομία οικειότητας.

— Τι γίνεσαι, αγαπητή Εύα; της είπε χαμογελώντας.

Η φωνή της ήταν καθαρή, σχεδόν ειθύμη. Η Εύα δεν περίμενε να τη δει, ούτε ν' ακούσει εκείνη τη φωνή, αλλά άπροσδιόριστο φόβο, κάτι σαν προαισθήμα, ότι κάτι έφθοκετο να συμβεί. Κάτι άπροσδόκητο που μπορούσε να ανατρέψει τα σχέδιά της.

Σάρα, ψιθύρισε. Τι εκπληξής!

Ήρθα επίτηδες εδώ για να σε δω. Είχα τόση επιθυμία. Είναι τόσος καιρός, σκέφτηκε, που έχω να δω την αγαπητή μου Εύα.

Η Σάρα παρηγόησε στον υπάριμον ένα ποτό, ενώ κύτταζε την Εύα στα μάτια. Ήταν η πρώτη φορά, ύστερα από τόσον καιρό, που μπορούσε να την κυττάξει έτσι, χωρίς να τρέμει.

Η Εύα έσφιξε τα χείλη, σ' ένα βεδισασμένο χαμόγελο.

Είσαι πολύ εύγενική, της είπε. Δεν σε ρωτώ τί γίνεσαι. Φαίνεται πολύ καλά.

— Πράγματι, αγαπητή μου, απάντησε η Σάρα. Αισθάνομαι θαυμάσια. Έτσι νοιώθει κανείς, όταν ξέρει τι πρέπει να κάνει. Δεν είναι αλήθεια; Η Εύα την κύτταξε κατάπληκτη. Παρ' όλη τη χλωμάδα της και το φτωχικό της ντύσιμο, η Σάρα, φαινόταν να έχει ξαναγίνει εκείνη που ήταν πριν.

Η πιο γοητευτική γυναίκα της πόλεως!

«Δεν θα είσαι πια έτσι σε καμιά ώρα» σκεπτόταν η Εύα χωρίς ωστόσο να μπορεί να διώξει εκείνο το άπροσδιόριστο συναίσθημα του φόβου και της ανησυχίας.

Πήρα μία απόφαση, είπε η Σάρα, φέρνοντας το ποτήρι της στα χείλη και εξακολουθώντας να κυττάζει την Εύα κατάματα.

Η Εύα την κύτταξε σαστισμένη.

Μία απόφαση... μουρμούρισε άνοητα.

Μία απόφαση που θα σε κάνει να χαρής, αγαπητή μου, έπεμεινε η Σάρα, εξακολουθώντας να πίνει άργα το ποτό της.

Χαμογελούσε τώρα, μ' ένα τρόπο που έξενεύριζε την Εύα.

«Σε τρεις ώρες» σκεπτόταν η Εύα. «Σε τρεις ώρες η καταγγελία θα βρίσκεται πάνω στο τραπέζι του αστυνομικού και δεν θα χαμογέλας πια, αγαπητή μου».

Η Σάρα πλήρωσε και σηκώθηκε.

Χάρηκα που σε είδα, Εύα, είπε μεγαλόφωνα.

Ήταν ένας χαιρετισμός που απευθυνόταν σε όλους, σχεδόν προκλητικός. Η Εύα την είδε ν' απομακρύνεται, χωρίς να κατορθών να προφέρει λέξη. Τριγύρω της είχε δημιουργηθεί μία παράξενη σιωπή. Η Εύα αισθανόταν τα μάτια του κόσμου κορφωμένα επάνω της με περιέργεια, σά να της ζητούσαν μία εξήγηση για τα λόγια της Σάρας. Αισθάνθηκε ξαφνικά άμνηχανία και βγήκε χωρίς να τελειώσει το ποτό της.

Έξω στο δρόμο ανέζητησε τη Σάρα με το βλέμμα, αλλά εκείνη είχε

ΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΞΕΡΕΤΕ ΝΑ ΝΤΥΘΗΤΕ

“Ένα «καλό» ταγιέρ

“Ένα παλτό «ποιότητας»

Θα τα βρήτε

στο

ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ 12

εξαφανισθεί. Μπροστά στην πόρτα στεκόταν πάντα ο Μάρκο Άλμπάνι με το δήμαρχο Ντόρια. Τους χαιρέτησε με μία ναυελική κίνηση του κεφαλιού και διευθύνθηκε διαστακά προς το σπίτι της.

Η ώρα του γεύματος της φάνηκε ατέλειωτη. Οι δείχτες του ρολογιού προχωρούσαν με μία βραδυτητα καταπληκτική. Στις δυο και μισή ντύθηκε προσεκτικά και τηλεφώνησε στο Μάρκο Άλμπάνι, χαμηλόφωνα:

— Πηγαίνω στην αστυνομία, Μάρκο, έπτε. Ξέρεις για ποιο λόγο.

Από την άλλη άκρη του σύρματος έφθασε η φωνή του Μάρκο, λίγο ένουσισημένη.

— Δεν βλέπω το λόγο που σε κάνει να μου το λές. Δεν καταλαβαίνω τί σχετεί έχω εγώ, μ' όλη αυτή την ιστορία.

Η Εύα άκουμπησε το ακουστικό, χωρίς καν να τον χαιρέτησή. «Ηλίθε μουρμούρισε ανάμεσα στα δόντια της.

Ποιν βγή, έδγαλε από την τσάντα της την καταγγελία και την ξαναδιάβασε. Ήταν δυο πυκνογραμμένες σελίδες, και είχε άπασχοληθεί δυο-τρεις ώρες για να τις γράψει.

Έφθασε στην αστυνομία λίγα λεπτά μετά τις τρεις, αλλά ο διευθυντής ήταν άπασχολημένος και της έπταν να περιμένει.

Περιμενε μία ώρα περίπου, μέσα σε μία μισοσκότεινη αίθουσα, που μύριζε μούχλα, παίζοντας μηχανικά με τα γάντια της. Σιγά - σιγά ξαναγύριζε πάλι εκείνος ο ανεξήγητος φόβος. Σε μία στιγμή αισθάνθηκε την ξαφνική επιθυμία να σηκωθεί και να φύγει, να σχίσει την καταγγελία, να μην κάνει τίποτα. Άλλα εκείνη ακριβώς τη στιγμή, μπήκε κάποιος και της είπε να περάσει. Ο κύριος διευθυντής ήταν ελεύθερος.

Η Εύα γνώριζε καλά το διευθυντή της αστυνομίας. Ήταν ένας γέρος κοντός και φαλακρός. Και ήταν εκεί, σ' αυτό το γραφείο, τώρα και είκοσι χρόνια. Ήλπιζε πάντοτε να κάνει καριέρα, να μεταβεί σε μία πόλη μεγαλύτερη, αλλά στο μεταξύ τα χρόνια περνούσαν κι' αυτός γερνούσε ανάμεσα στους τέσσαρες μουχλιασμένους τοίχους, ως αστυνομικός διευθυντής αυτής της μικρής επαρχιακής πόλεως. Με τον καιρό όμως είχε αγαπήσει τους κατοίκους της, είχε άφοσιωθεί σ' αυτούς. Είχε δει τους κούς να γερνούν, τα παιδιά να μεγαλώνουν. Μέσα σε είκοσι χρόνια βλέπει κανείς τόσα πράγματα. Όταν μπήκε η Εύα, της χαμογέλασε και έσκυψε λίγο για να την κυττάξει πάνω από τα γυαλιά του.

Καθίστη, κυρία Ντά Πόρτο.

Είχε ένα παράξενο χαμόγελο και η Εύα αναρρώθηκε τί να σήμαινε άραγε; Της ήταν αδύνατο ν' απαλλαγεί από κείνο το συναίσθημα του φόβου. Ένας φόβος παράλογος, αβάσιμος, που δεν μπορούσε να προσδιορίση την αίτία του. Δεν ήξερε πώς ν' άρχισι κι' έδγαλε από την πόρτα της το χαρτί με την καταγγελία, το ξεδίπλωσε και το έδωσε στον αστυνομικό.

Τώρα θα το διαβάσει, σκεπτόταν. Και περιέμενε να δει το πρόσωπό του γεμάτο εκπληξή. Επιτέλους, ύστερα από τόση άναμονή, θα απέλαμδανε τη χαρά του θριάμβου».

«Ναί», θα έλεγε με ύφος λίγο στενοχωρημένο. «Έτσι είναι, αγαπητέ μου κύριε αστυνομίε. Η Σάρα Άιρόλντι μου έκλεψε ένα μαργαριταρένιο κολιέ. Δεν το φανταζόμαστε, έ; Ούτε εγώ μπορούσα να το φαντασθώ. Της είχα πάντοτε τόση έμπιστοσύνη. Τη θεωρούσα ως την καλύτερή μου

φίλη. Έγώ βλέπετε είμαι ένας τύπος αισθηματικός...».

Αλλά γιατί ο αστυνομικός διευθυντής δεν έδειχνε καμμία έκπληξη; Γιατί εξακολουθούσε να διαβάει, με το πρόσωπο ανέκφραστο κι' εκείνο το παράξενο χαμόγελο στα χείλη; «Αυτοί οι άνθρωποι δεν εκπλήττονται μπροστά σε τίποτα, σκεπτόταν η Εύα. Είναι πάντα αδιάφοροι».

Ξαφνικά ο γέρο - αστυνομός, σήκωσε το κεφάλι και το βλέμμα του στρίχτηκε επίμονα στο πρόσωπό της. Για μία στιγμή μονάχα, αλλά η Εύα δοκίμασε μία φοβερή άμνηχανία σά να άφορούσε αυτήν ή κατηγορία που είχε γράψει και όχι τη Σάρα.

— Πολύ καλά, κυρία ντά Πόρτο, της είπε, δάζοντας σ' ένα φάκελλο τα χαρτιά που κρατούσε. Πολύ καλά. Άλλα μπορούσατε ν' αποφύγετε τον κόπο να έρθετε ως εδώ. Είμαι ήδη πλήρως ενημερωμένος. Η κυρία Άιρόλντι ήταν εδώ, μόλις προ όλγιου και μου τα είπε όλα. Και φυσικά την κρατήσαμε. Τώρα τα πράγματα δεν άφορούν πια έμένα, αλλά τον άνακριτή.

Σηκώθηκε και τη συνοδεύσε ως την πόρτα, έχοντας πάντα στα χείλη εκείνο το παράξενο χαμόγελο.

— Τα σέβη μου στον σύζυγό σας, κυρία ντά Πόρτο, της είπε ενώ έδγαυε.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ, ήταν ένα παλιό πέτρινο οικοδόμημα, που πολλά χρόνια πριν είχε χρησιμεύσει για στρατώνες. Ύστερα, όταν η εγκληματικότητα αυξήθηκε, έβαλαν κάγκελα στα παράθυρα και βαρείες σιδερένιες πόρτες και το μετέτρεψαν σε γυναικείες φυλακές.

Ο διάδρομος ήταν βυθισμένος σ' ένα μισοσκόταδο ψυχρό, υγρό, καταθλιπτικό. Ο Μπίλ μπήκε και έμεινε για μία στιγμή διστακτικός. Κρατούσε στο χέρι του ένα ροζ χαρτί, την άδεια επίσκεψης, σκεπασμένο με στάμπες και υπογραφές. Τέλος, διευθύνθηκε ως το πορτάκι των πληροφοριών και έδειξε το χαρτί σ' έναν αστυνομικό.

— Θέλω να δω τη σύζυγό μου, είπε.

Ο αστυνομικός τον κύτταξε αδιάφορα, ύστερα άρχισε να ξεφυλλίζει ένα βιβλίο. Βρήκε το όνομά και το έπιθετό της, που ήταν γραμμένα στην άκρη μιας σελίδας, έβαλε άλλη μία στάμπα, έκανε ένα νόημα καταφατικό και είπε στον Μπίλ, ότι μπορεί να περάσει.

Τότε η ψηλή καγκέλοπορτα άνοιξε μπροστά στον Μπίλ και βρέθηκε μέσα σ' ένα στενό διάδρομο. Μία χοντρή σωπηλή καλόγρυα τού έγνεψε να την ακολουθήσει και τον ώθηγψε σ' έναν άλλο διάδρομο, φωτεινό, πλημμυρισμένο από ήλιο και ήταν σ' αλήθεια παράξενο να βλέπει κανείς το ζεστό ζωογόνο ήλιο κι' εκεί μέσα, όπως σ' ολοκληρω τον υπόλοιπο κόσμο.

— Περιμένετε εδώ, σάς παρακαλώ, του είπε η καλόγρυα και τον άφισε μόνο.

Στον τοίχο υπήρχε ένα χαμηλό στενόμακρο παράθυρο, σκεπασμένο από ένα δικτυώμα. Ο Μπίλ περίμενε, προσπαθώντας να μη σκεπτεται τίποτα. Έπιτέλους, άκουσε ήγματα στο διάδρομο, πίσω από το δικτυώμα, και την είδε.

— Μπίλ, είπε η Σάρα και η φωνή της έρχόταν μακρινή, απόκοσμη.

ΓΙΩΤΗ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ «Ι. ΓΙΩΤΗΣ» Ο.Ε.
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΚΑΛΑΡΗ 80 ΤΗΛ. 880.791. ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΙΚΤΙΝΟΥ 3 ΤΗΛ. 527.900

Τό μεγαλύτερον νεότερον
ταχύτερον Έλληνικόν
ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΝ
23.000 τόννων. ναυπηγήσεως
1953. ταχύτης 21 μιλίων

Διά
ΚΑΝΑΔΑ - ΑΜΕΡΙΚΗ

Τό "ΟΛΥΜΠΙΑ", προσφέρει σε όλους
αγελαίους τους επίδοτες του πρωτα-
φανούς ανέσεις και πολυτέλειαν:

22 αϊθουσάι ψυχαγωγίας, σαλόνια, αϊθουσάι
χορού, 5 μπάρ, μία τασέρνα, δυο όρχη-
στράι, άνανυστήρια, θιάλοθίκαι, αϊθουσάι
παγνιδίων, γυμναστήρια, τρείς καλυμνί-
ται και πλίνται, καταστήματα, κομωτήρια, κι-
νηματογράφος, αϊθουσάι γιά τά παιδιά, κα-
θημερινά λουκούλλεια γεύματα.

GREEK LINE

ΓΕΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
17-19 ΑΚΤΗ ΜΙΑΟΥΛΗ - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ - ΤΗΛ. 470.271

Ένας γάμος από έρωτα

Ήρθε, Μπίλ, αγαπημένο μου. Ήρθε τόσο ξαφνικά κι' αναπάντεχα.
Για μία στιγμή ο Μπίλ δεν μπόρεσε να μιλήσει. Έμεινε ακίνητος και
την κύτταζε. Ήταν αυτή, η Σάρα! Η Σάρα του. Κι' ίσως ήταν η σκιά
από τό δικτυωτό που έπεφτε στο πρόσωπό της και την έκανε να φαί-
ται τόσο ωραία.

— Ω, Μπίλ, δεν έπρεπε να τό κάνης αυτό, αγάπη μου, είτε πάλι η
Σάρα. Έγώ είχα γράψει στον Κάρλο να μη σου πη ακόμη την αλήθεια,
ώσπου να τελειώσουν όλα, να γίνη η δική και να εκτίσω την ποιή μου.
Έχεις γίνη καλά, αλλά έχεις ακόμη ανάγκη από κούρα. Δεν έπρεπε να
έρθης εδώ, Μπίλ.

Σταμάτησε. Δεν ήθελε πιά να μιλάη άλλο. Ήθελε μονάχα να τον βλέ-
πη. Να τον βλέπη. Ίσως η αίτια ήταν εκείνο τό δικτυωτό, αλλά και σ'
αυτήν δεν είχε φανη ποτέ τόσο ωραία.

— Τό ξέρω, αγάπη μου, τής είπε εκείνος. Ο Κάρλο προσπάθησε να
μου κρύψη στην αρχή την αλήθεια, αλλά δεν τό κατώρθωσε. Δεν πίστευα
λέξι από τά λόγια του. Ένοιωθα ότι η κρίσιμη ώρα είχε φθάσει και ότι
είχες ανάγκη από μένα.

— Ω, Μπίλ.
Η Σάρα δεν μπορούσε να μιλήσει τώρα. Είχε μία μονάχα επιθυμία.
Να τον αγκαλιάσει, ν' ακουμπήσει τό κεφάλι της στον ώμο του και αυτό
θα την έκανε να ξεχάσει κάθε αγωνία. Άλλά ήταν ανάμεσά τους τό ψυχρός
τσιμεντένιος τοίχος και τό σιδερένιο κάγκελο. Ήταν ακόμη ανάμεσά
τους, η πραγματικότητα, οι νόμοι, οι άνθρωποι.

— Δεν έπρεπε να τό κάνης αυτό, επανέλαμβανε η Σάρα. Τό ξέρεις πώς...
Ναί, τό ήξερε πώς η θεραπεία του δεν ήταν ακόμη οριστική, πώς ορι-
σκόταν σε άνάρρωση, πώς διακινδύνευε ν' άρρωστήσει ξανά. «Είναι σαν
να περπατάς πάνω σ' ένα τεντωμένο σκοινί», τού είχε πη ο Κάρλο στο
σταθμό, τήν ώρα που τον άποχωριζόταν. «Σου εύχομαι να τό καταφέρης».

Τό ξέρω, μά έπρεπε να έρθω, Σάρα, τής είπε. Ήξερα πώς είχες ά-
νάγκη από μένα.

— Μπίλ, ψιθύρισε η Σάρα. Έσύ τό καταλαβαίνεις ότι δεν μπορούσα
να κάνω διαφορετικά. Έπρεπε να γίνη αυτό, γιά να μπορέσουμε να ξα-
ναφτιάσουμε τη ζωή μας μετά.

— Ναί, Σάρα, τό καταλαβαίνω. «Αν μπορούσε τουλάχιστο ν' άγγί-
ξει τό χέρι του», σκεπτόταν. Θα ήθελε να τού πη τόσα πράγματα, άλ-
λά είχαν τόσο λίγο καιρό στη διάθεσί τους. Στο διάδρομο ακουγόταν τό
θύμα τής καλόγριας.

— Μη φοβάσαι, αγάπη μου, είτε ο Μπίλ. Θα είμαι πάντα κοντά σου.
— Δεν φοβάμαι παρά γιά σένα, Μπίλ, άπάντησε η Σάρα. Παλαιώσα
τόσο γιά να γίνης καλά. Όλοι. Έγώ, έσύ, ο Κάρλο.

Γιά μία στιγμή η άόρατη παρουσία τού Κάρλο, στάθηκε ανάμεσά τους.
— Τού χρωστάμε πολλά, είτε η Σάρα.

— Ναί, τού χρωστάμε πολλά, άπάντησε σαν ήχώ η φωνή τού Μπίλ,
λίγο βραχνή από τη συγκίνηση.

Σώπασαν πάλι. Κυττάζονταν στα μάτια και μέ τον τρόπο αυτό έλε-
γαν πολύ περισσότερα. Ήταν σαν ν' άνοιγαν τις καρδιές τους και να
έδιδνε ο ένας στον άλλον όλη την άπελπισμένη αγάπη που ήταν ακόμη
ζωντανή μέσα τους και τούς έδενε ίσως σφιχτότερα από κάθε άλλη φορά.

— Θ' άντέξω, Σάρα, είτε ο Μπίλ. Θα δής πώς θ' άντέξω. Γιά σένα.
Η καλόγρια που είχε οδηγήσει προηγούμενως τη Σάρα, τήν πλησία-
σε κι' ακούμπησε τό χέρι της πάνω στον ώμο της.

— Είναι ώρα, τής είπε ευγενικά. Πέρασε ένα τέταρτο.
— Πήγαινε, Σάρα, είτε ο Μπίλ. (Ίσως η καλόγρια να τούς άφινε ά-
κόμη πέντε λεπτά, αν την παρακάλεσε. Άλλά δεν ήθελε). Πήγαινε, αγά-
πη μου, τής είπε μέ τό λαϊμό σφιγμένο από τη συγκίνηση. Έγώ θά εί-
μαι πάντα κοντά σου.

Ακούμπησαν τά χέρια τους πάνω τό σιδερένιο δικτυωτό: Ήταν πυ-
κνό, και δεν μπορούσε να νοιώσει ο καθένας παρά τη θερμότητα τού άλ-
λου χεριού, μά κι' αυτό ήταν μία παρηγοριά.

Μόνο όταν η Σάρα χάθηκε στην άκρη τού διαδρόμου κι' έπαψαν πιά
ν' ακούγονται τά θημάτά τους, ο Μπίλ θυμήθηκε όλες εκείνες τίς έρωτι-
σεις που δεν τής είχε κάνει. Δεν τής είχε μιλήσει γιά τη δική, γιά τον
δικηγόρο και ύστερα η Σάρα είχε ίσως ανάγκη από κάτι. Ίσως κρίναι,
ή πεινούσε.

Προσπαθούσε να φαντασθή τη ζωή της εκεί μέσα και αισθανόταν ά-
πελπισία στη σκέψη ότι ήταν άνικανός να τη βοηθήσει, άνικανός μπο-
ροτά σ' εκείνους τούς ψυχρούς πέτρινους τοίχους που τούς χώριζαν. Όταν
δρέθηκε έξω στο δρόμο κι' αισθάνθηκε τον ήλιο να τού χαϊδεύη τό πρό-
σωπο και σκέφθηκε πώς ήταν ελεύθερος να διευθύνη τά θημάτά του, η
άπελπισία του μεγάλωσε. Θυμόταν εκείνη που ήταν κλεισμένη μέσα σ' έ-
να ύγρο κελλί και ντρεπόταν γιά τον άέρα που άνέπνεε αυτές, γιά τον
ζωογόνο ήλιο που τού θερμαινε τό κορμί, γιά τη δική του ελευθερία.

Αρχίζει κι' όλας να νοιώσει την κούραση από τό μακρύ ταξίδι και από
την αγωνία και τη συγκίνηση που τόσες ώρες τού πίεζε τό στήθος, στη
σκέψη ότι θα την ξανάβλεπε. «Πρέπει ν' άνθέξω», είτε στον έαυτό του,
ένω προχωρούσε στην τύχη άφηρημένα.

«Είναι σαν να περπατάς πάνω σ' ένα τεντωμένο σκοινί, Μπίλ. Σου εύ-
χομαι να πάνε όλα καλά», τού είχε πη ο Κάρλο την προηγούμενη, ένω
τον συνόδευε στο σταθμό.

«Πρέπει ν' άνθέξω», ξανάπε.
Μηχανικά, τά θημάτά του τον ώδήγησαν ως τό σπίτι που έμενε άλλο-
τε μέ τη Σάρα. Μονάχα τότε κατάλαβε ότι δεν είχε πιά σπίτι, πώς ήταν
έναν ξένον στην πόλι που είχε γεννηθή και μεγαλώσει. Είπε ν' άνοήγη
ένα από τά πέντε παράθυρα που έδελταν στο δρόμο, μία καμινάρα
πρόβαλε κι' έκλεισε τό παραθυρόφυλλο, ρίχνοντας μία ματιά στο δρόμο.

Ο Μπίλ τότε άπομακρύνθηκε διαστικά, σαν να τον είχαν πιείσε να καθί
μία κακή πράξη.

Έστριψε στο βάθος τού δρόμου, είδε τά γέρινα πλατάνια που είχαν
άρχισει να σκεπάζονται μέ πυρρεπά φύλλα κι' έβριχαν μία διακριτική
σκιά στο πεζοδρόμιο. Ήταν άνοιξις. Ένοιωθε κανείς τη μυρωδιά της
στον άέρα. Αυτή η σκέψη, τά πράσινα φύλλα που είχαν μόλις φανέρω-
στά κλαδιά των πλατάνων και ο καθαρός ούρανός τον ξαναφάναν πίσω,
στην παιδική ηλικία, όταν ο έρχομός της άνοίξεως ήταν κάτι τό ύπεροχο.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

ΤΙ ΞΕΡΕΤΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΡΣΕΛΑΝΗ;

Σήμερα θα σας δώσουμε την ευκαιρία να δείτε τις γνώσεις σας για ένα είδος που
βρίσκεται σε όλα τα σπίτια και είναι, άλλως τε, γνωστότατο : την πορσελάνη. Και
για να θυγαλούμε μία έσφαλμένη ιδέα που υπάρχει σε πολλές, σας πληροφορούμε ό-
τι η λέξη πορσελάνη δεν είναι κινεζική. Πορσελά είναι ένα χαριτωμένο άσπρο κογ-
χύλι που βρίσκεται στην Ίταλία κι' αυτή, λέγεται, πώς ήταν η μητέρα των αντίκει-
μένων από πορσελάνη. Και τώρα προσπαθήστε ν' άπαντήσετε στις παρακάτω δέκα
έπτά ερωτήσεις. Άλλως τε, θα έρθητε και τις αντίστοιχες άπαντήσεις παρακάτω.

• Οι δέκα έπτά ερωτήσεις

1. Πού άνεκαλύφθη η πορσελάνη;
2. Τι έννοούμε μέ τη λέξη «κεραμι-
κή»;
3. Μπορούμε να κολλήσουμε πά-
λι σπασμένα κομμάτια πορσελάνης;
4. Από τί κυρίως γίνεται η πορ-
σελάνη;
5. Και τί είναι η «σειρά» των σερ-
βιτών;
6. Πόσα τεμάχια έχει ένα σερβί-
σιο τού καφέ ή τού τσαγιού;
7. Πώς ξεχωρίζουμε τη γνήσια
πορσελάνη από τις άπομιμήσεις;
8. Πώς γνωρίζουμε τις έκλεκτες
πορσελάνες;
9. Υπάρχουν άθραυστα σερβί-
σια;
10. Πόσα διαφορετικά είδη σκευών
από πορσελάνη μπορούμε να έχουμε;
11. Τι είναι η διακόσμηση της
πορσελάνης;
12. Πώς καθαρίζουμε σκεύη τού
καφέ και τού τσαγιού που έχουν κι-
τρινισί;
13. Μπορούμε να φρεσκάρουμε
τις ξεθωριασμένες χρυσές ταινίες σε
πορσελάνινα σκεύη;
14. Τι είναι οι φαγιέντες και τί η
μαγιόλκα;
15. Ποιές είναι οι περιφημότερες
πορσελάνες;
16. Γίνονται πορσελάνες στην
Έλλάδα;
17. Πόσα είδη πορσελάνης υπάρ-
χουν;

• ...Και τώρα οι άπαντήσεις:

1. Στην Κίνα, εδώ και χίλια χρό-
νια περίπου (από εκεί προήλθε και
η άγγλική λέξη «CHINA» γιά την
πορσελάνη). Γιά πολλά χρόνια οι
Ευρωπαίοι δεν μπορούσαν να άπο-
μιμήσουν την κινεζική πορσελάνη. Μό-
νο τό 1709 άνακάλυψε τό μυστικό έ-
νας Γερμανός, ο Γιόχαν Φοίντνιχ
Μάιττχερ. Ο Αύγουστος ο Ίσχυ-
ρός, ηγεμόν της Σαξονίας, τον κρα-
τούσε αιχμάλωτο γιά να τού κατα-
σκευάσει χρυσάφι. Από τις διάφο-
ρες δοκιμές τού Μάιττχερ προήλθε
η πορσελάνη ο «λευκός χρυσός», ό-
πως την άποκάλεσαν.
2. Η κεραμική είναι ελληνική λέ-
ξη, από τό κέραμος (κεραμίδι) και
χρησιμοποιείται μέ περιληπτική έν-
νοια γιά όλα τά είδη όπτης γής.
3. Όχι, κομμάτια δεν μπορούν πάλι να
ξανακολληθούν, έκτός αν τά «στο-
καρούμε» και τά ξαναψήσουμε. Άλ-
λά και τότε τά σημάδια του κολλή-
ματος θα φαίνονται. Δοντάκια που
έχουν γίνη στα χείλη μπορούν να φύ-
γουν μέ τρόχιμο, οι σπασμένες
προχές (τό εμπρόσθιο μέρος που
χύνεται τό τσάι π.χ.) μπορεί ν' άν-
τικατασταθούν από πλαστικές ύλες,
άλλά αυτό δεν σας συνιστούμε να τό
κάνετε προκειμένου γιά τίς λαδές.
4. Τά βασικά συστατικά της είναι
η καολίνη, άτρίσις και «ναζάις». Η
πορσελάνη ψήνεται σε θερμοκρασία
1400—1500 βαθμών και τό ψήσι-
μο διαρκεί πολλές ώρες.
5. Γενικά όλα τά σερβίσια κα-
τασκευάζονται σε σειρές, δηλαδή
μπορεί κανείς να αγοράσει κάθε κοι-
νότη από ένα σχέδιο σε διάφορα με-
γέθη χωριστά. Αυτό έχει τό πλεονέ-

κτημα, αν σας σπάση ένα τεμάχιο
να μπορέτε να τό αντικαταστήσετε.

6. Τό μικρό σερβίσιο έχει δεκα-
πέντε κομμάτια: έξη φλυτζάνια μέ
πιατάκια, έξη πιατάκια γιά γλυκι-
σματα, καφετιέρα ή τσαγιέρα, γαλα-
τιέρα και ζαχαριέρα. Φυσικά γιά με-
γαλύτερα σερβίσια, διαθέτουμε
περισσότερες σειρές (ανά δώδεκα π.
χ.).

7. Υπάρχει ένα είδος άπομιμήσε-
ως πορσελάνης που έχει έπινοηθή
από τούς Άγγλους. Η γνήσια ό-
μως πορσελάνη διακρίνεται γιαντί ει-
ναι πολύ σκληρή, χιονόλευκη, λεία
και είναι διαυγής σαν τό έσωτερικό
τού κογχυλιού. Όταν τη χτυπάμε κά-
νουν έναν καθαρό ήχο. Αντίθετα, οι
άπομιμήσεις είναι πιο εύθραυστες,
δεν έχουν τη διαύγεια ούτε πολλές
φορές και τη λευκότητα της πορσε-
λάνης και όταν τις χτυπάμε κάνουν
έναν υπόκοφο κρότο.

8. Συνήθως από τό σήμα τού έρ-
γοστασίου που είναι ψημένο μαζί μέ
την πορσελάνη (δυο σταυρωτά ξίφη
π.χ., ένα στέμμα, ένα θυρεό κλπ.) ή
άπλως τό όνομα τού κατασκευαστού.
Σφραγίδες όπως Βαυαρία, Σαξονία,
Σιλισία ή Γερμανία δεν είναι μάρκες,
άλλά ο τόπος προελεύσεως.

9. Μόνο αυτά που είναι από πλα-
στικές ύλες.

10. Φαρδεια φλυτζάνια τού καφέ
(έτίσις και γιά τσάι), ψηλά φλυτζά-
νια τού καφέ (και γιά κακάο) στενά
και μικρά φλυτζάνια γιά καφέ Μόκ-
κας, πιατάκια.

11. Τά διάφορα σχέδια που έχει έ-
πάνω του τό αντίκειμενο από πορ-
σελάνη. Μπορεί να βρίσκονται κάτω
από τό στίλβωμα (άλοιφή) πράγμα
που τό προφυλάσσει από τη φθορά
ή έπάνω στο στίλβωμα (ζωγραφική
μέ τό χέρι, ταινίες από χρυσό) όπό-
τε πρέπει να τό προσέχουμε (να μην
το ξεπλένουμε ποτέ μέ νερό που πε-
ριέχει σόδα ή ποτάσα). Ένας τρί-
τος τρόπος είναι η άνάγλυση διακό-
σμησης.

12. Τρίβουμε την κτερινισμένη έ-
πιφάνεια μέ ένα μίγμα από άλάτι
και ζύδι και ξεπλένουμε μέ ζεστό
νερό.

13. Ναί. Τά καταστήματα πορσε-
λάνης στέλνουν τά ακριβά σκεύη σε
είδικούς επηχρωστές. Έπειδή όμως
οι δουλειές αυτές κοστίζουν γι' αυτό
μόνο τά μεγαλύτερα αξία σκεύη στέλ-
νονται γιά φρεσκάρισμα.

14. Οι φαγιέντες (που λέγονται
και άλλοιώς φαβεντιανά ή φαγεντιανά)
είναι τά κεραμικά είδη που γί-
νονται από όπτη γη άδιαφανή και
πορώδη. Έγχρωμα ή λευκά, καλυπτό-
μενα από σμάλτο που τά κάνει, ά-
διαπέραστα στα ύγρα. Και όνομα-
σθηκαν έτσι από την Ιταλική πόλι
Φαέντσα, όπου άνούσε η τέχνη αυ-
τή. Μαγιόλκα πάλι είναι τά είδη κε-
ραμικής που κατασκευάζονται πρώ-
τα στη Μαγιόλκα της Ίσπανίας και

15. Οι πορσελάνες τών Σεβρών,
πορσελάνες τών Σεβρών,
της περιφημής γιά τη διομηχανία τού
είδους αυτού γαλλικής πόλεως.

16. Ναί, από τό έργοστάσιο «Κε-
ραμεικό».

17. Δύο. Η τραχεία πορσελάνη,
που άποτελείται κυρίως από καολί-
νη και η μαλακή πορσελάνη που πε-
ριέχει λιγώτερη καολίνη.

ΤΡΩΤΕ ΓΛΥΚΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΥΓΙΕΙΣ

ΛΕΝΕ γιά ένα τραπέζι χω-
ρίς τυρί πώς είναι σαν μία
όμορφη γυναίκα μ' ένα μά-
τι. Και γιά ένα τραπέζι χωρίς
κρασί «σά μέρα χωρίς ήλιο». Μά
τι να πη κανείς γιά ένα τραπέ-
ζι χωρίς γλυκίσματα;

Θα μπορούσε να πη κανείς
πολλά γιά τό ρόλο που παίζουν
στη διατροφή μας τά γλυκά, πο-
λύ περισσότερο μάλιστα τώρα,
που υπάρχει η τάση να τά άπο-
κλείσουμε τελείως από τό τρα-
πέζι και να τά θυσιάσουμε στο
γρήγορο ρυθμό τής ζωής μας.

Η διαιτητική, που είναι η έ-
πιστήμη της διατροφής, έχει
κάνει πάνω σ' αυτό τό θέμα έν-
διαφέροντες διαπιστώσεις, που
πρέπει να πάρουμε στα σοβαρά
ύπ' όψη μας, έστω κι' αν αναγ-
κασθούμε τελικά να εγκαταλεί-
ψουμε μερικές παλιές συνήθειες.

Οι διαιτολόγοι λένε ότι δεν
πρέπει να θεωρούμε τά γλυκι-
σματα σαν ένα προαιρετικό συμ-
πλήρωμα στο τραπέζι, γιά να
άποτελειώσουμε ένα μικρό μάλ-
λογο γεύμα, κάτι που θα μάς βο-
ηήσει να χορτάσουμε τελείως.

Αυτή η αντίληψη είναι λαθνα-
σμένη. Στην πραγματικότητα
τό πιάτο μέ την κρεμα, την κο-
μπόστα, τό κέικ, τά γλυκά τού
ταχυίου, τό παγωτό, τίς πιάστες
κλπ. πρέπει να είναι ένα μόνιμο
πιάτο στο τραπέζι. Γιάτί μέ τη
ζάχαρι που περιέχουν τά γλυκά
καταφέρνει ο όργανισμός μας να
κρατάη στη φυσιολογική της
στάση τη γλυκόζη που περιέχει
τό αίμα μας. Και όσο πιο γρή-
γορα γίνεται η άναπλήρωση των
συστατικών τού αίματός μας,
τόσο πιο γρήγορα παύει τό συ-
νίστημα της γλυκιάς τού αίμα-
τος από τήν ύπαρξη.

9. Μόνο αυτά που είναι από πλα-
στικές ύλες.

10. Φαρδεια φλυτζάνια τού καφέ
(έτίσις και γιά τσάι), ψηλά φλυτζά-
νια τού καφέ (και γιά κακάο) στενά
και μικρά φλυτζάνια γιά καφέ Μόκ-
κας, πιατάκια.

11. Τά διάφορα σχέδια που έχει έ-
πάνω του τό αντίκειμενο από πορ-
σελάνη. Μπορεί να βρίσκονται κάτω
από τό στίλβωμα (άλοιφή) πράγμα
που τό προφυλάσσει από τη φθορά
ή έπάνω στο στίλβωμα (ζωγραφική
μέ τό χέρι, ταινίες από χρυσό) όπό-
τε πρέπει να τό προσέχουμε (να μην
το ξεπλένουμε ποτέ μέ νερό που πε-
ριέχει σόδα ή ποτάσα). Ένας τρί-
τος τρόπος είναι η άνάγλυση διακό-
σμησης.

12. Τρίβουμε την κτερινισμένη έ-
πιφάνεια μέ ένα μίγμα από άλάτι
και ζύδι και ξεπλένουμε μέ ζεστό
νερό.

13. Ναί. Τά καταστήματα πορσε-
λάνης στέλνουν τά ακριβά σκεύη σε
είδικους επηχρωστές. Έπειδή όμως
οι δουλειές αυτές κοστίζουν γι' αυτό
μόνο τά μεγαλύτερα αξία σκεύη στέλ-
νονται γιά φρεσκάρισμα.

14. Οι φαγιέντες (που λέγονται
και άλλοιώς φαβεντιανά ή φαγεντιανά)
είναι τά κεραμικά είδη που γί-
νονται από όπτη γη άδιαφανή και
πορώδη. Έγχρωμα ή λευκά, καλυπτό-
μενα από σμάλτο που τά κάνει, ά-
διαπέραστα στα ύγρα. Και όνομα-
σθηκαν έτσι από την Ιταλική πόλι
Φαέντσα, όπου άνούσε η τέχνη αυ-
τή. Μαγιόλκα πάλι είναι τά είδη κε-
ραμικής που κατασκευάζονται πρώ-
τα στη Μαγιόλκα της Ίσπανίας και

15. Οι πορσελάνες τών Σεβρών,
πορσελάνες τών Σεβρών,
της περιφημής γιά τη διομηχανία τού
είδους αυτού γαλλικής πόλεως.

16. Ναί, από τό έργοστάσιο «Κε-
ραμεικό».

17. Δύο. Η τραχεία πορσελάνη,
που άποτελείται κυρίως από καολί-
νη και η μαλακή πορσελάνη που πε-
ριέχει λιγώτερη καολίνη.

Δρ Ζώρς Λεβαντέ

A black and white illustration of a woman in a long, patterned dress and a dark veil, seated and looking slightly to the right. The style is reminiscent of a woodcut or engraving.

ΛΟΛΑ ΜΟΝΤΕΖ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

Η ΚΑΡΙΕΡΑ ΤΗΣ ΣΤΗ ΣΚΗΝΗ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ

ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΔΑ

ΤΟ ΣΤΕΜΜΑ ΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗ ΛΟΛΑ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΕΟ ΚΟΣΜΟ

A black and white portrait of a man with long, wavy hair and a mustache, looking slightly to the left. The portrait is framed by a decorative border.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ Α΄

...ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΠΕΡΑΝΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ

ΚΙ' ΟΜΩΣ είναι αλήθεια: Οί άνδρες φοβούνται τις έξυπνες γυναίκες. Κι' αυτό δέν είναι μιὰ έξαιρεσι. Μιὰ έρευνα που έκανε ένας Γάλλος καθηγητής, απέδειξε τὰ έξής:

Ντανιέλ Λόρντ

Όταν λένε για μιὰ γυναίκα ὅτι ἔχει πολλή «θηλυκότη-

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΠΑΝΟ ΚΑΙ ΠΛΟΥΣΙΑ ΝΤΡΑΠΑΡΙΣΜΑΤΑ ΓΑΡΝΙΡΟΥΝ ΤΑ ΒΡΑΔΥΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Αφού πέρασε η φούρια των εορτών και οι διάφορες προετοιμασίες για τις χαρούμενες αυτές ημέρες, τώρα έχετε όλον τον καιρό να διαλέξετε με την ησυχία σας, ένα μοντέλο για τις Απόκριες ή επίσης να επιδιορθώσετε ένα παλαιό σας φόρεμα δίνοντάς του έναν καινούργιο τόνο με τις λεπτομέρειες που υπάρχουν σ' αυτές τις σελίδες.

1 Ένα χτένισμα για τη βραδυή σας εμφάνισι. Συγκεντρώνετε όλα τα μαλλιά στην κορυφή του κεφαλιού και τα δένετε με μία σατέν κορδέλα γαρνιρισμένη με διάφορα στράς.
2 Μιά βραδυή τουαλέτα φτιαγμένη από ταφτά και μουσελίνα. Ο συνδυασμός αυτός είναι ιδεώδης. Η φούστα είναι κομμένη πλούσια — φαρδιά και το κορσάκι άζυστέ.
3 Κομψό βραδυό φόρεμα από σατέν ντυσές σε ίσια γραμμή. Πίσω στην πλάτη — όπως βλέπετε — σχηματίζεται ένα αρκετά μεγάλο ντεκολτέ, που καταλήγει σε φίδιο.

4 Φόρεμα νεανικό από μπροκάρι μπροσέ. Έχει μπατό ντεκολτέ και κοντό μανίκι. Από το άζυστέ κορσάκι ξεκινάει μονοκόμματο ένα πανό που του δίνει ξεχωριστή χάρη.
5 Ένα υπέροχο απογευματινό φόρεμα από μουσρέ ταφτά. Η φούστα του είναι φαρδιά με άτσάκι-στες πιέτες και ένα ζωνάκι είναι τοποθετημένο χαμηλά στην περιφέρεια.
6 Φόρεμα από μουσελίνα. Όλη του η ομορφιά είναι τα ντραπαρίσματα που σχηματίζονται από ένα φύλλο που περιτυλίγει με ένα τρόπο πολύ πρωτότυπο ολόκληρο το φόρεμα.

7 Τσάντα από γούνα λεοπάρδαλης σε πολύ κομψό σχέδιο. Μπορεί η τσάντα αυτή να γίνει και από φανταζι δέρμα. Είναι από τα σχέδια που λανσάρισαν οι καλύτεροι ευρωπαϊκοί οίκοι.

8 Φόρεμα άμπιγιέ σε στυλ σπανιόλικο. Είναι ολόκληρο εφαρμοστό και έχει στρογγυλό ντεκολτέ. Η φούστα χαμηλά στολίζεται από ένα λοξό δολάν ντουμπλαρισμένο με σκληρή κρένα.

9 Απογευματινό φόρεμα του Ιταλικού οίκου Φαμπιάνι. Είναι σε ίσια γραμμή με μερικές πιέτες άτσάκιστες εμπρός. Έχει πολύ ιδιόρρυθμο ντεκολτέ, κοντό μανίκι. Είναι από λατέν.

10 Φόρεμα από ντρα σε ίσια γραμμή. Ένας μεγάλος δεξιότοπος γιακάς, που σκεπάζει τους ώμους του, δίνει μία χάρη και πολύ πρωτοτυπία.

11 Απογευματινό από λατέν. Έχει και αυτό μεγάλο δεξιότοπο γιακά με πέντες και τρία μεγάλα κουμπιά που το γαρνίρουν θαυμάσια.

12 Φόρεμα σε ίσια γραμμή από σκούρα μουσελίνα. Ένα ντραπαριστό πανό φεύγει από τη βάση του στήθους και δίνει αέρα στο σύνολο.

13 Άμπιγιέ φόρεμα από βελούρο σιφόν, σε ίσια γραμμή. Έχει μεγάλο ντεκολτέ στην πλάτη και πανό που είναι ντουμπλαρισμένο με σατέν.

14 Νεανικό φορεματάκι από ταφτά ζωηρόχρωμο. Η φούστα είναι με φύλλα. Έχει μέσα τοποθετημένη ψηλά και ένα αρκετά μεγάλο ντεκολτέ.

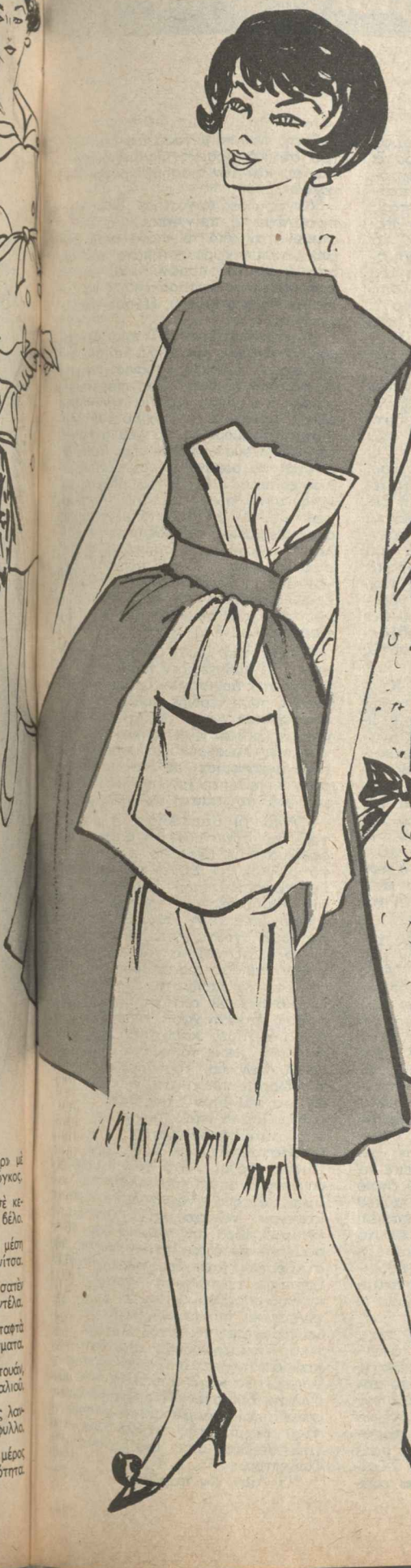
15 Φόρεμα στυλ Άμπίρ. Έχει μεγάλο ντεκολτέ. Ο μπουστός κρουαζέρει εμπρός και η ζώνη κουμπώνει χαριτωμένα με ένα ωραίο στράς.

ΚΟΜΨΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΙΔΕΕΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΚΟΥΔΟΥΡ

- 1 Βραδυό φόρεμα από μπροκάρ. 'Η φούστα 'ισια εμπρός και φαρδύ πανό στολίζει την πλάτη.
- 2 Κομψή απογευματινό από λεπτό ντρά. 'Εχει μεγάλο ντεκολτέ. 'Απ' το στήθος ξεκινούν σούρες.
- 3 Χαριτωμένο φόρεμα από μεταξωτό ζέρσευ. 'Εχει μεγάλο στρογγυλό ντεκολτέ και ζώνη σατέν.
- 4 Φόρεμα «σάκκος» από λεπτό μάλλινο ύφασμα. Στολίζεται με ένα μεγάλο γιακά και με κουμπιά.
- 5 Το μοντέλο αυτό είναι του Γκυ Λαρός. 'Εχει πολύ άψογες κορσάζ και φούστα σχήματος σαλβάρι.
- 6 Φόρεμα απογευματινό σε ίσια γραμμή. Τό στολίζουν ντραπαριστός γιακάς, καθώς και κουμπιά.
- 7 Κομψό φόρεμα από σατέν ντυσές. Μιά ιδιότροπη εσάρπα που δγαίνει από την ζώνη τόνιζει.
- 8 Φόρεμα από μπροκάρ με τετράγωνο ντεκολτέ. 'Η φούστα με ασάκιστες πιέτες, στενεύει κάτω.

- 9 Φόρεμα από βελούδο σε γραμμή «'Αμπί» με κοντό μανίκι. Τό στήθος τó στολίζει ένας οίγκος.
- 10 Κομψή καλότα από βελούδο. Πηγαίνει σε κεφάλια χτενισμένα κότσο. Γαρνίρεται με ένα βέλο.
- 11 'Απογευματινό φόρεμα από ζέρσευ. 'Η μέση είναι ψηλά τοποθετημένη με πρωτότυπη ζωνίτσα.
- 12 Φόρεμα απογευματινό και βραδυό από σατέν σε ίσια γραμμή. Ζακετάκι φτιαγμένο από ταπτέλα.
- 13 Χαριτωμένο και νεανικό φόρεμα από ταπτέ μουαρέ. 'Εχει φαρδιά φούστα με γαρνιρίσματα.
- 14 'Ενα λουλούδι κι' ένα κομψό βέλο με πανό είναι δυο χαριτωμένα στολίσματα τού κεφαλιού.
- 15 'Ο Ιταλικός οίκος «Σιμονέτα» τής Ρώμης λανσάρσε αυτό τó στολίσμα με τó τριαντάφυλλο.
- 16 Δυο βελούδινα τριαντάφυλλα στο πίσω μέρος τού κεφαλιού κι' ένα βέλο σάς δίνουν κομψότητα.

ΘΛΙΜΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Η δραματική και πονεμένη ζωή του μεγάλου Πολωνού μουσουργού Φρειδερίκου Σοπέν

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ: 'Ο Φρειδερίκος Σοπέν, γιός του Γάλλου Ν. Σοπέν και της Πολωνίδας 'Ιουστίνια Κράυζνόσκα, γεννήθηκε σ' ένα μικρό χωριό της Πολωνίας, στη Ζελάζοβα Βόλα, στις 22 Φεβρουαρίου του 1810. 'Από πολύ μικρός έδειξε μεγάλη κλίση προς τη μουσική και όταν έγινε δεκάετη έτών ο πατέρας του τον έστειλε στο ώδείο όπου ο καθηγητής του 'Ελσνερ δέν άρχισε να καταλάβη πως είχε να κάνει με ένα μουσικό ιδιοφυΐα. Το 1829, όρμος πια καλλιτέχνης ο Σοπέν, αποφασίζει να μεταβεί στη Βιέννη όπου στις 11 Αυγούστου δίνει μία συναυλία και άποσπάζει τα κολλοκαυτικά σχόλια των μουσικών κύκλων της Αυστριακής πρωτεύουσας. 'Επιπρόσθετος όμως σύντομος στη Βαρσοβία γιατί εκεί τον περιμένει ο έρωτας, στο πρόσωπο μίας σπουδαστρίας του ώδείου, της Κωνσταντάς Γλανκόσκα. 'Ο Σοπέν πλάθει όνειρα γι' αυτήν μά, ύστερα από συμβουλές των δικών του και των καθηγητών του ώδείου, αναγκάζεται να επιστρέψει πάλι στη Βιέννη, τον Οκτώβριο του 1830, με τη μουσική επιθεώρηση του και με την εικόνα της Κωνσταντάς στην καρδιά. Αυτή τη φορά όμως η Βιέννη αδιαφορεί για το νέο μουσικό και ο Σοπέν αντιμετώπιζει αόφραστες στενοχώριες, και οικονομικές στερήσεις...

2^{ov}

ΔΥΝΑΜΙΑ και νευρικές κρίσεις έμειναν στον Φρειδερίκο μετά από τους πυρετούς που τον πρόσβαλαν στα τέλη του χειμώνα. 'Εν τώ μεταξύ τα γράμματα ά-

πό την Πολωνία καθυστερούσαν τρομερά, γιατί έλέγχονταν από τη λογοκρισία: είχε ξεσπάσει χολέρα και ο επαναστατικός στρατός, είχε υποστητή τις πρώτες ήττες. Για την Κωνσταντά ήξερε μονάχα ότι είχε φύγει από τη Βαρσοβία μαζί με την οικογένειά της, έξι αιτίες της επιδημίας. Δέν είχε λεφτά και δέν έβλεπε τον τρόπο να άποκτήσει. Νά ζητήσει δανεικά δέν τό επέτρεπε η υπηρέθειά του και δέν ήλπιζε πια να δώσει μία συναυλία ή να πετύχη κανένα συμβόλαιο με έκδοτη.

Η αδιαφορία της Βιέννης τον τσάκιζε και δέν είχε όρεξη για τίποτα. Συνέθετε λίγο, μουσικά άποσπάσματα έμπνευσμένα από την άνησυχία του, από την έξεγερσί του, από την άγανάκτηση. Στο άναμεταξύ ετοιμαζόταν να φύγει. Δέν ήξερε άκόμα πού θα πήγαινε—στην 'Ιταλία, στη Γαλλία ή στην 'Αγγλία—άλλά αυτό λίγο τον ένδιέφερε. 'Αρκεί να έφαιγε.

Έφαιγε στις 21 'Ιουλίου 1831 πηγαίνοντας για τη Γερμανία: Μόναχο, Στουτγάρδη. Καί δώ, στις 8 Σεπτεμβρίου, ήρθε η είδησι ότι η Βαρσοβία καταλήφθηκε από τα ρωσικά στρατεύματα. 'Εκείνη τη νύχτα ο Σοπέν την πέρασε ξάγρυπνος, γεμίζοντας τις σελίδες του ήμερολογίου του με κομμένες φράσεις, ασυνάρτητες, χαώδεις... Την ίδια εκείνη βραδιά έγραψε ένα μουσικό κομμάτι αφιερωμένο στον Πολωνικό άγώνα: ή «Σπουδή», που άργότερα ώνομάσθηκε «της επαναστάσεως».

Λίγες μέρες άργότερα, ο Σοπέν ξανάφυγε με κατεύθυνσι τη Γαλλία

τώρα. Στο διαβατήριό του ήταν γραμμένο: «μέσω Παρισίων».

Το φθινόπωρο του 1831, το Παρίσι ήταν μία πόλι σε άναδραση. 'Η επανάστασι, που λίγους μήνες πριν είχε παλινωρθέσει τη μοναρχία του Λουδοβίκου Φιλίππου, άκολουθούσε δυο χωριστούς άλλά παράλληλους, ιδεολογικούς δρόμους: τον πολιτικό, που εκφραζόταν με τις άνώφελες εκδηλώσεις του λαού, που δέν ήταν καθόλου εύχαριστημένος, τις γελοιογραφίες και τον διαφορετικό χρωματισμό των ρούχων που φανέρωνε τη διαφορά αντίληψης και το δρόμο της τέχνης. Στον τελευταίο αυτό είχε δημιουργηθεί μία νέα σχολή, που δέν αναγνώριζε τους παραδοσιακούς κανόνες και ήθελε πιά τον μιμητή και πιά φιλελεύθερες φόρμες. 'Ηταν οι άρχες του ρομαντισμού εκείνου που στη μουσική και στα γράμματα άνάδειξε όνόματα σαν του Ουγκώ, του Μπαλζάκ, του Ροσσίνι, του Μυσσέ, της Γεωργίας Σάνδη, του Λίστ, του Μεγιερμπέρ και του Φρειδερίκου Σοπέν.

Μά το φθινόπωρο του 1831, ο Σοπέν δέν ήταν άκόμα άποφασισμένος να μείνη στο Παρίσι, άλλά ήταν περαστικός όπως άνάφερε και το διαβατήριό του. Δέν ήξερε αν ήταν εύχρηστος ή άπελπισμένος στην πόλι αυτή. Κατοικούσε σε ένα έπιπλωμένο δωμάτιο στη λεωφόρο Πουασονιέρ, ένα διαμέρισμα χωρίς αξιώσεις που το μοναδικό πλεονέκτημα ήταν ότι είχε ένα μπαλκόνι άπ' όπου έβλεπε κανείς όλη την πρωτεύουσα. Κάθε βράδυ, άποφασίζει να φύγει. 'Υστερα, κάθε πρωί, κυττάζοντας τα πολυβόρυθα βουλεβάρτα, το πλήθος των όχημάτων, τη ζωτάνια των κατοίκων της γαλλικής πρωτεύουσας, άποφασίζει να μείνη λίγο άκόμα.

Δέν ήταν δύσκολο να πιάσει φίλιες με τους κύκλους της μουσικής. Πραγματι, λίγες έβδομάδες μετά την άφιξή του συναντήθηκε με τον Φρειδερίκο Καλκμπρένερ, που έθεωρείτο σαν ο μεγαλύτερος διρτυούδος του πιάνου στην Ευρώπη, όπαδός της κλασσικής σχολής, που κατείχε μια άψογη τεχνική. 'Ο Καλκμπρένερ τον δέχτηκε δωρεάν άνάμεσα στους άλλους μαθητές του, με την ύπόσχεσι να τον τελειοποιήσει μέσα σε τρία μήνα. 'Αλλά ο Σοπέν δέν κράτησε κακία όταν λίγο άργότερα ο Σοπέν διέκοψε τα μαθήματά του, υποχωρώντας 'στις παροτρύνσεις του πατέρα του και του 'Ελσνερ, μολονότι ήταν πεπεισμένος ότι ή αντίληψή τους ήταν εσφαλμένη. 'Ο ένθουσιασμός του μάστρου γι' αυτόν δέν λιγόστεψε, ούτε παραιτήθηκε από το σκοπό του να τον βοηθήσει στην κατάρτησι της έπιτυχίας.

Είχε έξι μήνες στο Παρίσι ο Σοπέν, όταν ο Καλκμπρένερ κατώρθωσε να οργανώσει την πρώτη συναυλία στην αίθουσα Πλεγιέλ, για τις 26 Φεβρουαρίου 1832. Το πρόγραμμα που άνάγγειλε περιλάμβανε διπλά στο όνομα του νεαρού Πολωνού μουσικού και τα όνόματα του Χίλλερ, του Μέντελσον και του ίδιου του Καλκμπρένερ και ήταν τέτοιο ώστε να προκαλέσει άθρόα προσέλευσι του κοινού. Για πρώτη φορά ο

Σοπέν έχασε το αίσθημα της παραλύσεως που τον κυριεύε μπροστά στην «περίεργια» των σπουδαίων άκροατών, την άπέχθειά του να παίζη μπροστά σε «άγνωστα πρόσωπα». Για πρώτη φορά θέλησε να τον περιβάλλη το πλήθος, έπιθύμησε τα χειροκροτήματα της μάζας, να έχη όλόκληρη την πόλι στο ντεμπούτο του αυτό. 'Αντίθετα, όταν στάθηκε στο πιάνο εκείνο το βράδυ, είδε μπροστά του μόνο τους εκπροσώπους της πολωνικής παροικίας, μερικούς φίλους και μία μικρή ομάδα δημοσιογράφων: το Παρίσι τον είχε άγνοήσει.

Δέν κατάφεραν να του διώξουν την τρομερή άπογοήτευσι ούτε ο έξαλλος ένθουσιασμός του κοινού, ούτε οι άπίστευτα εύνοϊκες κριτικές των σοβαριωτέρων μουσικοκριτικών. 'Ο Σοπέν κλειστική στο δωμάτιό του, μη θέλοντας να διαβάσει τις έφημερίδες που έγραφαν γι' αυτόν, μη θέλοντας άκόμη και να δεχθεί κανένα. 'Ο Λίστ, ο Μέντελσον, ο Καλκμπρένερ, οι φίλοι του που ήθελαν να του δώσουν θάρρος, βρίσκονταν μπροστά σε έναν κουρασμένο άνθρωπο, που κάθε παρηγορητικό λόγο τον νόμιζε για όικτο, έναν άγνωστο που δέν ένοιωθε πια τον έαυτό του συνδεδεμένο με κανένα, ούτε και μ' αυτές τις άναμνήσεις του.

Άκόμα και ή είδησι ότι ή Κωνσταντά Γλανκόσκα είχε παντρευτεί έναν πλούσιο γαιοκτημόνα τον άφησε άπαση. Τη δέχτηκε με ένα ανασηκωμά των ώμων, με ένα σαρκαστικό χαμόγελο. 'Ηταν κάτι σαν περιφρόνησι γι' αυτήν που δέν είχε υποφέρει να περιμένη άλλά και για τον ίδιο τον έαυτό του που την είχε έχασει σιγά - σιγά χωρίς να το καταλάβη, έτσι που δέν ένοιωθε πόνο πια. Ναι, δέν υπέφερε πια: αυτό που είχε μέσα του ήταν χειρότερο από την όδυνη, από τη θλίψη, από τη νοσταλγία, ήταν το κενό.

Το καλοκαίρι, ή επιδημία της χολέρας που από καιρό θέρειζε την Ευρώπη έφτασε και στο Παρίσι. 'Από το μπαλκόνι του, ο Σοπέν έβλεπε τις μακρές σειρές των φερέτρων που περνούσαν στο δρόμο και έλεγε μέσα του ότι έπρεπε να φύγει.

Έπρεπε να φύγει από την πόλι αυτή. 'Επρεπε να μαζέψη τα λίγα πράγματά του, το άσημενο κύπελλο, την κορδέλα της Κωνσταντάς—να και την κορδέλα της Κωνσταντάς—και να άφήση το Παρίσι, όπως είχε άφήσει τη Βαρσοβία και τη Βιέννη κ' όπως άσφαλώς θα έπρεπε να άφήση όλα τα μέρη του κόσμου όπου είχε ζητήσει μία πατρίδα γι' αυτόν και για τη μουσική του. Κι' έπειδή ήταν Πολωνός και ένοιωθε τον έαυτό του έξόριστο, άποφασισε να διαλέξη το δρόμο που πολλοί ως τότε έξόριστοι Πολωνοί είχαν άρχισει να παίρνουν: το δρόμο για την 'Αμερική.

ΕΝΑ βράδυ—ή άναχώρησι είχε όριισθή και είχε γράψει το άποχαιρετιστήριο γράμμα στην οικογένειά του—ο Σοπέν συνάντησε τον πρίγκηπα Βαλεντίνο Ρατζιβίλ και του άνακοίνωσε τα σχέδιά του. 'Αντί να τον άποτρέψει ο Ρατζιβίλ τον προσκάλεσε να περάσουν τη βραδιά μαζί σε μία δεξίωσι του βαρώνου Τζάινης Ρότσιλντ, του βαθύπλουτου τρα-

πεζίτη, που το μέγαρό του ήταν κενό συγκεντρώσεως της διεθνούς κοινότητας και των διασημότερων καλλιτεχνών.

Λίγες ώρες άργότερα, όπως είχε προβλέψει ο πρίγκηπας, ο Σοπέν σκωνόταν από το πιάνο μέσα στα ένθουσιώδη χειροκροτήματα των καλεσμένων του βαρώνου και έπειδή τον κατέκλυσαν παρακλησεις να άσπαση μαθήματα πιάνου, έχασε την 'Αμερική.

Κατάκτησε έτσι το Παρίσι όχι μονάχα σαν μουσικός, άλλά και σαν άνθρωπος. 'Η λεπτή έμφάνισή του, το ώχρο και θλιμμένο μέτωπό του έγιναν ένα σύμβολο για τον κόσμο αυτό που, στο μεταίχμιο δυό έτη, παραμόρφωσε τα νέα σχήματα με ένα γούστο παρακμής, περιόχοντας το ρομαντισμό σε μόνιμη μιλαγχολία. Το βράδυ τον έβλεπε κανείς στις πρεσβείες της 'Αγγλίας και της 'Ολλανδίας, στα μέγαρα των άριστοκρατών. Θαυμάζόμενος άπ' όλους, άφωτος στη συμπεριφορά και στο ντύσιμο, ο Σοπέν περνούσε από τον ένα κύκλο στον άλλο με τον έέρασ άνθρώπου που ήταν συνηθισμένος άνέκαθεν να συχνάζει σε τέτοιον περιβάλλον.

Τώρα πια ζούσε χωρίς στενοχώριες. Οι μαθητές δέν του έλειπαν και οι έκδοτες άρχισαν να ζητούν τις συθέσεις του. Κέρδιζε πολλά, άλλά έδιαφέρονταν για τα χρήματα μόνο για να τα ξοδέυη. Είχε άφθισι το δωμάτιό της λεωφόρου Πουασονιέρ και είχε μετακομίσει σε ένα διαμέρισμα στη Σιτέ Μπερζέρ, έπιπλωμένο με μία άφάνταστη πολυτέλεια.

Από τη Βαρσοβία, ο πατέρας του του συνητοούσε να δάξη καμια δεκάρα στην άκρη, να φροντίσει για το μέλλον. 'Ο Σοπέν τον καθιστούσε γράφοντάς του ότι ακολουθούσε τις συμβουλές του, που έλεγαν να μην στενοχωριέται γι' αυτόν, άλλά ύστερα ώμολογούσε στους φίλους του ότι το άμάξι και τα γάντια του σπαρίχων περισσότερο άπ' όσο εισέπρατε από τα μαθήματα. Δέν μπορούσε να κάνει χωρίς αυτά, όπως δέν μπορούσε να κάνει χωρίς τις συλλογές άπ' το πολύτιμες καρφίτες και ματσούνια, χωρίς τα γιλέκα από πανόκριβο δελούδο. Του άρεσαν πάντοτε τα ώραια πράγματα, ή κομωφόρα, άκόμα και όταν ήταν παιδί και δέν μπορούσε να ικανοποιήση τα γούστα του και παρουσιζόταν να παίζη μπροστά στο κοινό κάθε φορά με το ίδιο κοστούμι. Αυτό ήταν ή μοναδική άνάμνησι από το παρελθόν του, που όμως δέν ήθελε να την έμπιστευθή σε κανένα. Μονάχα στον Λίστ άναιε καμιά φορά την καρδιά του, όποτε συνθέσεως, όταν ώρες δόλοκληρες άναίε γράφει ή γραμμή μιας καινούργιας άρμονίας. 'Η φίλη της ζωής του, η έξαντλητική κοούρσι της, όταν ώρες δόλοκληρες άναίε γράφει ή γραμμή μιας καινούργιας άρμονίας. 'Η φίλη της ζωής του, η έξαντλητική κοούρσι της, όταν ώρες δόλοκληρες άναίε γράφει ή γραμμή μιας καινούργιας άρμονίας.

Τον άγάπησε ένα βράδυ, όταν στο σπίτι της, καθισμένος στο πιάνο ο Σοπέν έπαιζε άστετευόμενος, γιατί έμυατο τις κινήσεις και τις γκριμάτσες μερικών «διδουόων». 'Η Δελφίνη τον κυττάζε σιωπηλή, με έλασμα μιλαγχολικό. 'Υστερα σηκώθηκε και για να άπαλλαγί από το πιάνο την προκάλεσε. 'Εώρα, για μιμητικό, που άγνοούσε άπογοητευτικά και άποτυχίες, ο Σοπέν εύρισκε τη δύναμι και την ασφάλεια που είχε άλλοτε βρή στον Τίτο, έναν άνθρωπο στον όποιο πια μπόρη να στηρίξεται στις στιγμές της στενοχώριας του, μία βοήθεια στις αντίστοιχες της ζωής του.

Ο Λίστ τον παρότρυνε να δώση

το ξέρη. 'Αρχισε έτσι ο έρωτάς τους, με τα δάχτυλα του Σοπέν που γλυστρούσαν σιγά πάνω στη σάπια έκεινη, χαϊδεύοντάς τη.

Δέν ήταν «παυτοτεινός» ο έρωτάς τους, κράτησε μόνο τρία χρόνια. Καί στα τρία αυτά χρόνια ο καθένας τους έδωσε στον άλλο εκείνο που δέν είχε ποτέ δώσει: ή Δελφίνη γνώρισε την άφοσίωσι, ένα αίσθημα χωρίς έπιφύλαξι, ο Σοπέν τη δεβαιότητα ότι ήταν ο πιά δυνατός, την κατανόησι, στην όποια θυσίασε όλες τις μουσικές σκέψεις. Μόνο σ' αυτήν φανέρωνε τις στιγμές της στενοχώριας, τη νοσταλγία που ώρες - ώρες τον βασάνιζε σ' άπίστευτο σημείο, τις άνησυχίες της δημιουργίας, τις χαρές κάθε νέας έπιτυχίας.

Και δίπλα στον Σοπέν ή κόμησης Ποτότσκα άνακάλυψε ότι ήταν μία μικρή και Πολωνίδα. 'Αντικατάστησε τους παλινούς της φίλους με τους φίλους του—τον Λίστ, τον Χίλλερ, τον πιανίστα Φραγκό, τον Γερμανό ποιητή Χάινε—και μαζί τους συχνάζει στις συναυλίες, στα θέατρα, στα μικρά καφενεία των φτωχοσυνωικιών, γεμάτα άναθυμιάσεις από καπνούς και κρασί, που συχνά και καλλιτέχνες. Συχνά τα βράδια πηγαινε στο καινούργιο διαμέρισμα που ο Σοπέν είχε διαλέξει στη Σωσέ ντ' 'Αντέν ένα εύρχωρο και ώραίο σπίτι, στο όποιο συχνά έμεινε γκρέβες Πολωνοί, ποιητές και πατριώτες. Γι' αυτούς ή Δελφίνη τραγουδούσε με την ώραία σοπράν φωνή της σκοπούς της χώρας εκείνης που δέν είχε ποτέ άγαπήσει και που τώρα άρχισε να γνωρίζη από τα λόγια των έξοριστών: λόγια που ο Σοπέν μετέφραζε σε μουσικές νότες, επαναλάμβανε στην τίκρα της μαζούρκας, στην ήρωική μορφή των πολωναϊζ του.

Πέντε χρόνια. 'Ηταν καλά, κατ' τα όποια ή καινούργια άυτοπειοιήσι που έδωσαν στον Σοπέν τον έκανε πιά πολυμύρο, άκόμα και στην τέχνη του. Με μία άυθόρμητικότητα καταπληκτική, δέχτηκε να πάρη μέρος σε συναυλίες, να αντιμετώπιση το κοινό, προσπαθώντας να άγνοήση τον πανικό που τον κυριεύε σε τέτοιες περιπτώσεις. Καί όταν κάθε φορά ύποσχόταν στον έαυτό του ότι θα ήταν ή τελευταία, άρκούσε να τον παρακαλέσει κανένας για να ξεχάσει τις ύποσχέσεις του και να παρουσιάσθι μπροστά στο άκροατήριο.

Συνέθετε πολύ, προ πάντων όταν ή Δελφίνη άπουσίαζε από το Παρίσι, πηγαίνοντας σε ένα κτήμα που είχε στη λίμνη 'Εγγιέν. Τότε, μέσα στην ήρεμη νύχτα συνέθετε νέα κομμάτια, τα διαόρθωνε, τα μεταμόρφωνε, άκούραστος ως ότου οι νότες συνδέονταν μεταξύ τους με άκριβεια «κομματιών ένός μωσαϊκού».

Έτσι δημιουργήθηκαν οι «Σπουδές», οι «Παραλλαγές», τα «Τρία Νυκτερινά», το «Μπολέρο», ή «Κρακοβιάνα», ή «Φαντασία σε πολωνικά θέματα»...

ΤΗΝ άνοιξι του 1835 ο Σοπέν έπαιζε τέσσερις φορές μπροστά στο κοινό. Καί το βράδυ της 25 'Απριλίου, ενώ παρουσίαζε στην 'Ιταλική Όπερα μία καινούργια σύνθεσι, άντελήφθηκε ότι δέν κυριαρχούσε όπως πάντα στο άκροατήριο, κατάλαβε ότι ή έπιτυχία που σημείωνε όφειλόταν περισσότερο στην «έκτιμησι», παρά σε άληθινή άναγνώρισι.

Δέν άπογοητεύθηκε όμως. 'Από καιρό είχε καταλάβει ότι το έλαφρό και υτελικάτο παίξιμό του μπορούσε να γονιεύσει περιορισμένο κύκλο καλλιτεχνική μορφωμένων ανθρώπων, άλλά όχι τα πλήθη που του προκαλούσαν ταραχή και ήταν άνικανος να πιασθί «σώμα με σώμα» μ' αυτά. Αυτή ή δεβαιότητα τον έκανε να διαλέξη το δρόμο που πάντοτε είχε έπιθυμήσει για τη σταδιοδρομία του: να άρνησθι το μεγάλο πλήθος και ν' άφιερωθί μόνο σε μικρές συναυλίες και στη σύνθεσι.

Λίγες έβδομάδες άργότερα, ο Σοπέν συναντήθηκε με τη Δελφίνη Ποτότσκα στην 'Εγγιέν. Τον τελευταίο καιρό ή κοούρσι της έργασίας τον

είχε καταβάλει: είχε άδυνατίσει, τα μάτια του έπαίρναν συχνά πυρετώδη λάμψη. Στην 'Εγγιέν βρήκε άνάπαυσι, ξεκούρασι, γαλήνη.

Κάθε μέρα έκανε με τη Δελφίνη πολύωρες βόλτες με τ' άμάξι στην έξοχή, ή έφαιγε σε μακρινούς περιπατούς μονάχος, διατρέχοντας χιλιόμετρα και χιλιόμετρα, χωρίς σταθμό, έρπηπος. 'Αναίετοσε την πατρίδα του στα δάση, στα λιβάδια, στα χωράφια, που έμοιαζαν τόσο με εκείνη της Πολωνίας, όπου οι άνθρωποι έμοιαζαν τόσο με τους συμπατριώτες του, γιατί και αυτοί επαναλάμβαναν τις ίδιες κινήσεις της καθημερινής δουλειάς. 'Αναίετοσε ένα άγύρι που άλλα καλοκαίρια έτρεχε έφιππο στις όχθες του Βιστούλα, ένα άγύρι που όλοι άνόμαζαν Φρύτσετς. Το είχε χάσει άφίνοντάς το πιασ του για πάντα πια μέσα σ' έναν κόσμο που δέν του άηκε. Τώρα ήταν ο Φρειδερίκος Σοπέν.

Στις 15 Αυγούστου, στο Κάρλσμπαντ, όπου τον είχε φέρι ένα γράμμα του πατέρα του, ο Σοπέν ξανάβρήκε το μακρινό εκείνο άγύρι με το ίδιο το όνομα.

Συναντήθηκαν ύστερα από πέντε χρόνια, γονείς και γιοι—φαίνονταν πια διαφορετικοί: εκείνοι πια κουρασμένοι και λίγο πια γέροι, εκείνοι πια μέγας, άνδρας πια. Μά ή φωνή ήταν ή ίδια, τα μάτια είχαν διατηρήσει το ίδιο βλέμμα και τα χέρια τις κινήσεις τους. 'Ακόμα και ή καρδιά είχε μείνει άμετάβλητη. Είχε ζήσει και ύποφέρει, είχε περιμένη,

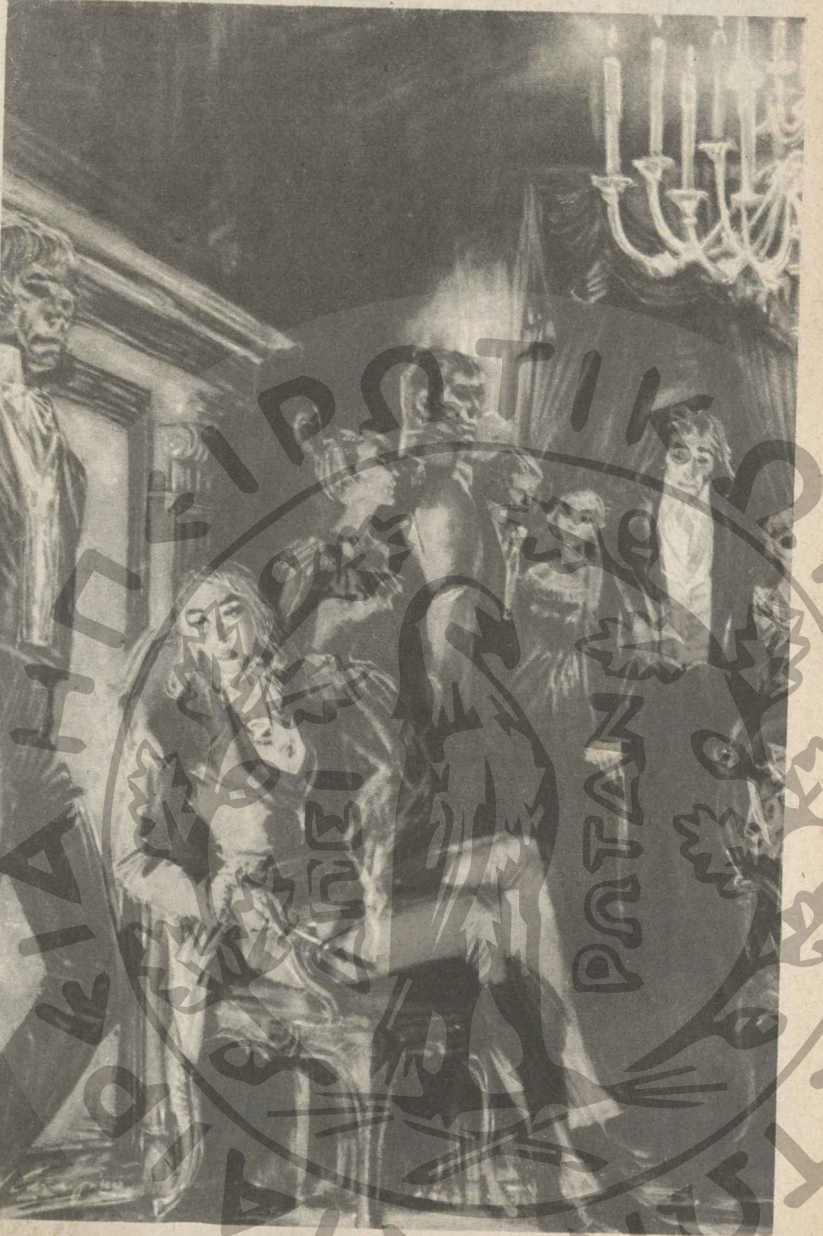
μά ήταν πάντα ή παλιά καρδιά. 'Ο Σοπέν ξανάζησε για λίγο τα περασμένα, ζωντανέαν μέσα του οι άναμνήσεις, ή Τίτο, ή 'Ελσνερ, ή Ζύδνι, το ώδείο, το λύκειο, οι δρόμοι της Βαρσοβίας, τα παλιά μέγαρά της...

Ο Σοπέν ήταν τόσο θυσιολάτρης στις άναμνήσεις του, ώστε λίγο μιλούσε για τον έαυτό του και για τη ζωή του. Μπροστά στο παρελθόν, ή πια κοινητή πραγματικότητα ξεθώραζε, έκανε το σχήμα της, τη σημασία της. 'Ακόμα και ο καινούργιος Φρειδερίκος Σοπέν είχε πάψει να υπάρχει. Καί όταν, μία μέρα, ή μπάρα του τον ρώτησε, δειλά σχεδόν, πια θέσι είχε στο Παρίσι, τί σκοπούσε να κάνει, την κυττάζε κατάπληκτος: «'Εγώ είμαι ένας περαστικός» άπάντησε.

Χωρίστηκαν στις 14 Σεπτεμβρίου σε μία μικρή πόλι των συνόρων ή Νικόλας, ή 'Ιουστίνια και ο Φρειδερίκος Σοπέν. Τα ίδια χέρια των αλτιονών καιρών επαναλαμβάναν τις εύλογες. Οι ίδιες φωνές άπειθύνονταν στον Φρύτσετς, που έμενε πάλι μόνος. Τη γκριά ώρα ένός μιλαγχολικού σούρουπου άποχωρήτηκαν για τελευταία φορά.

ΚΑΤΑ το ταξίδι της έπιστροφής στο Παρίσι, ο Σοπέν στάθηκε στη Δρέσδη, προσκεκλημένος από την κόμησης Βοτζίνα.

Με τους Βοτζίνοσι, παλιά πολωνική και άριστοκρατική οικογένεια, συνδέονταν με παλιά φίλια. Οι γιοι της κόμησης φοιτούσαν στην

Ο Σοπέν περιορίστηκε να ρίξη στη Γεωργία μία ματιά μονάχα.

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ

"Αν θέλετε να γνωρίσετε το χαρακτήρα ώρισμένου προσώπου, μπορείτε να το πετύχετε μελετώντας μερικά φυσικά χαρακτηριστικά, φυσιολογικά και ανατομικά, που είναι πολύ συχνά ένας πιστός και αμετάβλητος καθρέφτης των ψυχικών μας ιδιοτήτων.

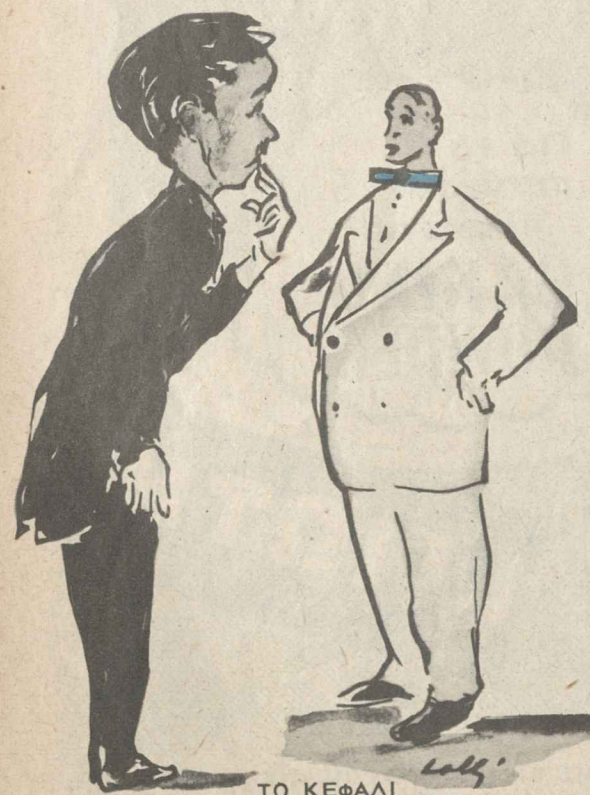
ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ χρόνια δυο συστήματα εμφανίζονται με την αξίωση ότι μπορούν να δείξουν τις ανθρώπινες τάσεις και διαθέσεις: η φυσιολογική και η φρενολογία. Και οι δύο υποστηρίζουν ότι το εξωτερικό αποτελεί έκδηλο των εσωτερικών. Παραδεχόμενες όμως την αρχή αυτή χωρίζονται και ακολουθούν η κάθε μια αντίθετο δρόμο. Η πρώτη κρίνει τις πιο πολλές φορές εκ των υστέρων, η δεύτερη εκ των προτέρων. Η μία αναγνωρίζει το χαρακτήρα από τη διαμόρφωση των γραμμών της φυσιολογίας, ενώ η άλλη η φρενολογία, από μόνη την εξέταση των εγκεφαλικών προεξοχών, που υπάρχουν ανάγλυφες στο κρανίο, διαπιστώνει τα ένστικτα, τις επικρατούσες ιδιοτητές, που δεν περιμένουν παρά μία ευνοϊκή ευκαιρία για να εκδηλωθούν.

Η φυσιολογική είναι ένα σύστημα έρμηνείας που είναι προσито σε όλους. Νά οι κυριότερες αρχές της:

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ. Ειδικά από το σχήμα και τον όγκο του κεφαλιού μπορεί να σχηματίσουμε μια σίγουρη διάγνωση. "Αν είναι πολύ μεγάλο και σαρκώδες, δείχνει δραδύνοια. Πολύ μικρό ή ακανόνιστο είναι σημείο αδυναμίας χαρακτήρα και ανικανότητας. Την ισορροπία τη συναντούμε στο κανονικό, σε αναλογία προς το σώμα, κεφάλι.

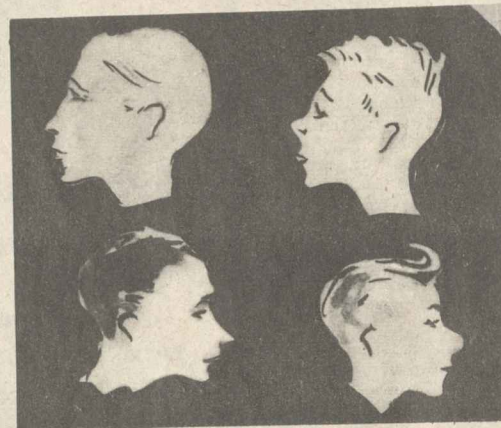
ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ. "Ενα πρόσωπο, που το ύψος του υπερβαίνει κατά ένα τρίτο το πλάτος, δείχνει ευγένεια αισθημάτων. Πολύ μακρύ ή πολύ στενό δείχνει, τραχύτητα χαρακτήρα και όχι ανωτερότητα ψυχική.

"Αν θέλετε να μελετήσετε καλά ένα πρόσωπο, πρέπει να το κυττάτε προφίλ και από το προφίλ αυτό θα κάνετε μία σπουδαία παρατήρηση: Πρέπει να έχετε υπ' όψη σας ότι από τη ρίζα των μαλλιών ως τα φρύδια είναι το τμήμα των διανοητικών προσόντων. Το τμήμα που από τα φρύδια πηγαίνει στη βάση της μύτης έχει, αντίθετα, σχέση με τα αισθήματα ή τα ήθηκα χαρίσματα του ατόμου. Το τρίτο τμήμα, που περιλαμβάνει

ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

Πολύ μεγάλο κεφάλι δείχνει δραδύνοια ενώ το μικρό είναι δείγμα αδυναμίας και ανικανότητας

Διάφοροι τύποι μύτης.

το υπόλοιπο του προσώπου, το σαγόνι δηλαδή, συνδέεται πιο στενά με τις ζωικές ανάγκες και ιδιαιτέρως με την ήδυστασία και τη λαίμαργια.

Το πιο ύψηλο τμήμα από τα τρία δείχνει αν το άτομο είναι διανοητικός ή αισθηματικός τύπος ή αν έχει περισσότερη κλίση στις υλικές απολαύσεις.

"Ας έρθουμε τώρα στα διάφορα σημεία του προσώπου:

ΤΑ ΜΑΤΙΑ είναι ο καθρέφτης της ψυχής. Βλέπετε έναν άνθρωπο με μάτια προεξέχοντα, στρογγυλά, πολύ λίγο έκφραστικά; Δεν υπάσχει αμφιβολία ότι τον χαρακτηρίζει κάποια ήλιθότητα ή τουλάχιστον έλλειψη φρονήσεως σε μερικές περιστάσεις της ζωής και μερικές φορές ανικανότητα να ξεπεράσει τα δυσάρεστα γεγονότα.

"Αν, αντίθετα, τα μάτια είναι μικρά και διαπεραστικά, ανήσυχτα, δείχνουν ζωηρότητα πνεύματος και πονηρία.

Τα μάτια που είναι πολύ έξω από τις κόγχες τους πεταγμένα (όταν δεν υπάρχει τυχόν πάθος του θυρεοειδούς) δείχνουν άτομο με ταπεινές συνήθειες και αγροίκες όρεξεις ή τουλάχιστον στερημένο από αισθηματισμό και ποιήσι.

Μάτια αμυγδαλωτά δείχνουν μεγάλη τρυφερότητα, πολλή καρδιά.

ΤΑ ΦΡΥΔΙΑ. Οι κινήσεις των φρυδιών δίνουν πολλή έκφραση στο πρόσωπο.

"Ας τα δούμε όταν βρίσκονται σε κατάσταση ηρεμίας. Δεν θα είναι ποτέ ανασχηκόμενα σε άτομα που σκέπτονται, έχουν εξαιρετική διάνοια, αλλά θα είναι φυσιολογικά στη θέση τους. "Όταν το σχήμα τους είναι μεταξύ οριζοντίου και του καμπύλου, ή ρωμαλεότητα του πνεύματος θα είναι συνενωμένη με μία άφελη καλωσύνη. "Αν είναι σε ευθεία γραμμή ή σχεδόν ευθεία, ο χαρακτήρας είναι άρρενωπος και ρωμαλέο. "Αν είναι άγρια και φουντωτά χαρακτήρας χοληρικός, αλλά, σ' αντίστανόμα, έχει υγιή κρίση και σωματική δύναμη.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ. Η ευλυγισία τους δείχνει χαρακτήρα πολύ ή λίγο εύκαμπτο. "Αν είναι λεία και απαλά δειλία και χαρακτήρα εύκολα επηρεαζόμενο. "Αν σγουρά, τάσι προς το θυμό, την αλαζονεία και συχνά σκληρότητα προς το αντίθετο φύλο. "Αν είναι σαν σκληρές ίνες, δείχνουν καλή υγεία. Το αντίθετο, αν είναι πολύ αδύνατα, λεπτά και ιδρώνουν εύκολα.

ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ. Είναι γνωστό πως ένα μέτωπο πλατύ και εύρο δείχνει ευφύια, ενώ ένα χαμηλό και στενό είναι δείγμα, ισχυρογνωμοσύνης και συχνά πλεονεξίας.

Το ύψηλο, αλλά στενό, μέτωπο είναι δείγμα περιωρισμένης ευφυίας.

Πολύ μαλλιά και στενό μέτωπο: ηλιθιότητα ή ραχτισμός.

Μέτωπο ρυτιδωμένο: απασχολήσεις, σκέψη, προσηλωμένη, θέληση και τόλημη. Πολύ λείο σε ώριμη ηλικία: λίγη ευαισθησία στις ευχαριστήσεις και τους πόνους.

ΤΟ ΣΤΟΜΑ. "Ενα πολύ μεγάλο στόμα δείχνει σφοδρή επιθυμία διαχυτικότητας, ήμιηλικότητα, κριτικής. "Αν είναι μέτρια μεγάλο δείχνει εγκράτεια σε όλα. "Αν πάλι είναι πολύ μικρό, κάποια δειλία και επιφυλακτικότητα.

ΤΑ ΧΕΙΛΗ. "Αν είναι μεγάλα και σαρκώδη δείχνουν τάσι για σπατάλη, αταξία, υπερβολές και φιληδονία.

"Αν έχουν τις κανονικές αναλογίες δείχνουν ικανότητα συλλογισμού, ισορροπία, σταθερότητα, δίκαιο πνεύμα. Χείλη πολύ λεπτά, σχεδόν ή ορατά, αποκάλυπτουν λεπτότητα γούστου, διακριτικότητα, πνεύμα οικονομίας.

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ. Δόντια άραα και ακανόνιστα είναι δείγμα, λένε οι ψυχολόγοι, πνεύματος αταπαρνήσεως και θυσίας. Τα πολύ μικρά και κανονικά δόντια δείχνουν χαρακτήρα φιλόνο, λίγο κοινωνικό που εύκολα απεχθάνεται και.

ΤΟ ΣΤΟΜΑ

"Ενα πολύ μικρό στόμα δείχνει άνθρωπο δειλό κι' αναποφάσιτο. "Επίσης είναι δείγμα ευγένειας και συναισθηματικότητας

Το πολύ μεγάλο στόμα είναι δείγμα ανοιχτοκαρδου χαρακτήρος, ήμιηλικού κι' εύχριστου που έχει όμως τάσι προς την επιπολαιότητα.

Δόντια μεγάλα, πολύ έμφανη: ειλκρίνεα, απλότητα, κλίση προς το ρεαλισμό και, αν είναι πολύ μεγάλα, ισχυρογνωμοσύνη.

ΤΟ ΣΑΓΟΝΙ. Δυσπισιτήτε στον άνθρωπο που έχει πλατύ και μεγάλο σαγόνι: η τραχύτητα της ιδιοσυγκρασίας του τον κάνει επιρρεπή στους καυγάδες. Είναι πολύ φιλήδονος.

"Αν το σαγόνι είναι πολύ κοντό και φευγαίλο τότε έχουμε δειλία, καχυποψία, φόβο και αδυναμία αισθημάτων.

"Αν είναι στρογγυλό: φρόνησι, δύναμη χαρακτήρα.

"Αν προεξέχει: ικανότητα συλλογισμού, σέψεως, ισχυρογνωμοσύνη. "Επίσης αλαζονεία.

Τ' ΑΥΤΙΑ. Πολύ δυσάρεστα στη θέα αυτά που προεξέχουν είναι ταυτόχρονα και δείγμα ηδαισιότητας και έλλειψης ποιήσεως.

Τα αυτιά που έχουν τις κανονικές αναλογίες δείχνουν αίσθημα τάξεως, ζωηρό πνεύμα, μέτρο σε όλα.

Πολύ μεγάλα δείχνουν φιλόνο κι' άσημα πράγματα χαρακτήρα. Παραπολύ μικρά: λεπτότητα αισθημάτων.

ΤΑ ΜΑΓΟΥΛΑ. "Αν είναι λιπόσαρκα—όταν φυσικά δεν υπάρχει άρρωσταια ή γερατειά—είναι δείγμα ευαίσθητου και ευερέθιστου χαρακτήρα αρκετά δύστροπου και χοληρικού.

"Αν είναι σαρκώδη και ρόδινα από φυσικού τους: ευπείθεια, καλωσύνη, μεγάλη απλότητα, φλεγματικό πνεύμα και κάποια αγάπη προς την καλοσαγία.

Η ΜΥΤΗ. "Εχουμε τώρα ένα δρόμο πρωταρχικής σπουδαιότητας από φυσιολογική άποψη. "Εχετε μύτη άετια; "Εχετε, χωρίς αμφιβολία, σταθερότητα χαρακτήρα, ευφύια, δραστηριότητα και κυριαρχία. Προκειμένου μάλιστα για γυναίκα θα είναι εύκολο ανάμεσα σε δυο φίλια να εκουμανώρη το σύζυγο...

"Αν είναι σουδληρή, δείχνει κακεντρέχεια, πονηρία. "Αν είναι στραμμένη προς τα επάνω δείχνει ιδιοτροπίες και ήδυστασία, ιδιαίτερα στις γυναίκες. "Αν είναι μεγάλη και στρογγυλή, αγάπη προς τις υπερβολές, λαίμαργια και τεμπελία. Μύτη που κατεβαίνει προς τα χείλη έκδηλη φιληδονία, μύτη πλακουστή υπερβολική ευαισθησία, επιζημία πολλές φορές.

Μία θαθεία κάθετη προς τη ρίζα της μύτης ρυτίδα: μεγάλη ατσουγκέντρωσι, μερικές φορές πεσιμισμός.

Μία μικρή μύτη, είναι δείγμα πονηρίας και χαρακτηρίζει πολλές φορές πρόσωπα με ύπουλη διάθεσι. Αυτό για τους άνδρες. Στις γυναίκες η μικρή μύτη καθρετίζει έναν παιδικό αλλά και ελαττωματικό χαρακτήρα.

ΤΑ ΡΟΥΘΟΥΝΙΑ. Και τα ρούθουνια φανερώουν επίσης το χαρακτήρα και την ιδιοσυγκρασία ενός ατόμου.

"Αν είναι διασταλμένα και πάλλουν δείχνουν φιλήδονη ιδιοσυγκρασία και δτακτες συνήθειες. "Επίσης διαίτητα.

"Αν είναι στενά και λεπτά έκφραζουν φρόνησι, μετροφοροσύνη, αλλά σπάνιο πνεύμα.

Πολύ μικρά: δειλία, ανικανότητα να διακινδυνεύει ο κάτοχος τους το παρομικρό πράγμα. Πολύ κλειστά: Δυσπισιτήτε: είναι εύκολος στα ψέματα.

"Αν πάλι είναι μεγάλα και σαρκώδη η προεξέχον προς τα έξω, δείχνουν άτομο αλαζονικό, έγωιστικό, θρασύ.

Προκειμένου, λοιπόν, να διαλέξετε σύζυγο φροντίστε να έχη... μύτη και εξαιρετικές του.

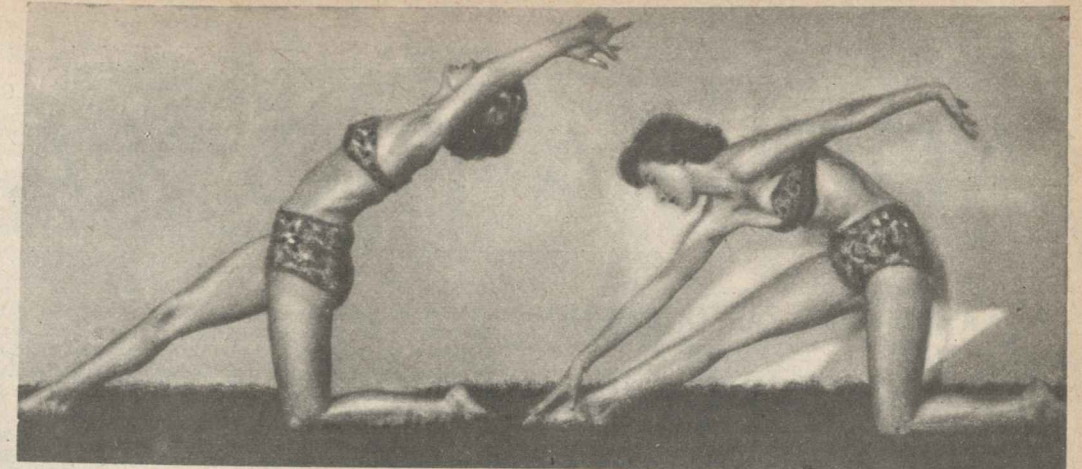
"Όπως βλέπετε η αλήθεια βρίσκεται πάντα στη μέση, στο μέτρο.

Μην ξεχνάτε όμως ότι, όπως παντού, έτσι και δα κάθε κανόνας έχει και τις εξαιρέσεις του. "Αν τα χαρακτηριστικά ενός προσώπου που συμπαθετε δεν σας προδιαθέτουν ευνοϊκά απέναντί του, καλό θα είναι να έμβασθνετε στο χαρακτήρα του, για να είστε πιο βέβαιες.

ΤΟ ΣΑΓΟΝΙ

Δυσπισιτήτε στον άνθρωπο που έχει πλατύ και μεγάλο σαγόνι. Το πολύ κοντό σαγόνι αποδεικνύει αδύνατο και συνεσταλμένο χαρακτήρα.

Την εξαιρετικά χαριτωμένη αυτή κίνηση μπορείτε να την κάνετε και σεις όταν έξασκηθτε αρκετά. Στον πρώτο χρόνο πρόκειται ενώ το δεξί σας πόδι πατά μ' όλο το πέλμα στο έδαφος, να κλίνετε τον κορμό όσο μπορείτε πιο πίσω, έχοντας τεντωμένα τα μπράτσα σας. Στο δεύτερο χρόνο θα φέρετε τον κορμό προς τα εμπρός, έπειτα θα προσπαθήσετε να αγγίξετε το δεξί πόδι με το δεξί σας χέρι. Ξαναρχίστε την κίνηση με το αριστερό τώρα πόδι εμπρός, που θα το αγγίξετε με το αριστερό χέρι, αφού κλίνετε τον κορμό προς τα πίσω.

"Αν υποφέρετε από όσφυαλγία...

ΟΛΟ ΚΑΙ περισσότερος κόσμος υποφέρει «από τη μέση τους», χωρίς καλά - καλά να ξέρη την προέλευσι των πόνων και προ πάντων χωρίς ναχη καμμία πάθος των νεφρών. Αυτό είναι ίσως συνέπεια της πολυώρης ορθοστασίας ή του πολυώρου καθίσματος σε πολύ μαλακές πολυθρόνες, της υπερβολικής κοπώσεως, των αποτόμων προσπαθειών από όχι κατάλληλη θέση, του πολύ θαθείου ύπνου σε πολύ μαλακό στρώμα κ.λ.π...

Οι πόνοι αυτοί (επαναλαμβάνουμε), όταν δεν υπάρχει πάθος των νεφρών) προέρχονται από την συμπίεσι των νευρικών πλεγμάτων που προ καλούνται από μετατόπισι των σπονδυλικών δίσκων (οι δίσκοι αυτοί παίζουν τον ρόλο ελατηρίων ανάμεσα στους σπονδύλους) ή από την ήλισησι ενός ή περισσοτέρων σπονδυλών.

Κανέναν όμως τρόπον άνακουφίσεως δεν είναι αποτελεσματικός εδ' όσον παραμένει η αιτία του πόνου. Είναι, λοιπόν, ανάγκη να απελευθερωθούν το ταχύτερο οι συμπίεζόμενοι δίσκοι ή ν' αποκατασταθ ή από έναν ειδικό ή ισορροπία των αρθρώσεων της ράχης. "Υστερα καλό είναι να αρχίσετε να εκτελήτε ειδικές κινήσεις ευλυγισίας, προωρισμένες να επιστρέψουν τη θεραπεία και να σας προστατεύσουν από την υποτροπή της παθήσεως.

Σας δίνουμε εδω τέσσερις ασκήσεις, που η αποτελεσματικότητά τους εξαρτάται αποκλειστικά από την καλή εφαρμογή τους ως την τελευταία τους λεπτομέρεια. Σας συνιστούμε, λοιπόν, να διαβάσετε με προσοχή τις οδηγίες που δίνουμε δίπλα στις εικόνες.

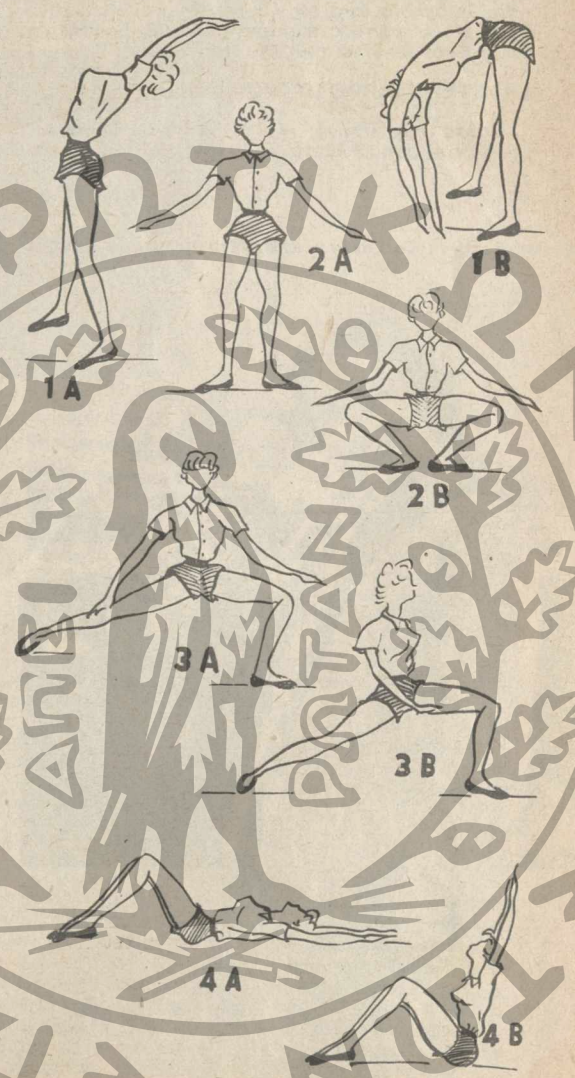
1 "Ορθια με τα πόδια διασταλμένα και τεντωμένα. Τα χέρια επάνω από το κεφάλι.

Τεντώστε έλαφρά το θώρακα για να ξεκολλησεται τον σφυροραχιαίο σύνδεσμο (Α) και ύστερα αφήστε να πέσι το σώμα σας προς τα εμπρός απόλυτα ελεύθερα (Β). Πρέπει τότε να νοιώσετε ότι όλοι οι σπονδυλιοι συμβάλλουν στο λίγισμα αυτό της ράχης. "Η ράχη πρέπει να έχει τελικά στρογγυλεύσει σε όλο της το μήκος και το κεφάλι λυγισμένο.

Κατεβάστε το σώμα κανονικά και προοδευτικά, χωρίς να το θιάζετε, ώστε να μπορέσετε να έγγισετε το έδαφος με τις άκρες των δακτύλων, έπειτα με τις πυγμές σφιγμένες και τέλος με τις παλάμες ανοιχτές.

2 Με τα πόδια έλαφρά διασταλμένα και ανοιχτά σε άμβλεια γωνία, φτέρνες σε άπαστασι 5 ή 10 εκατοστών ή μία από την άλλη. (Α) Λυγίστε τις γάμπες πολύ άργα και βαθμιαία για να μπορέσετε να καθίσετε στις φτέρνες διατηρώντας τον κορμό καθετο, τη ράχη ίσια και τα δυο πόδια με το πέλμα να πατά καλά στο έδαφος (Β).

3 Σε θέσι προβολής, με το αριστερό γόνα λυγισμένο σε όρθη γωνία με το πέλμα στο έδαφος, το πίσω πόδι τεντωμένο τελείως (Α). Στρίψτε τον κορμό (Β) έτσι που να φέρετε τους ώμους και τη λεκάνη παράλληλα με το αριστερό πόδι.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΙΟ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ ΠΛΕΚΤΑ

1. ΜΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΖΑΚΕΤΑ ΤΟΥΗΝΤ

Μιά ζακέτα πολύ πρακτική αλλά και πολύ μοντέρνα είναι αυτή που είναι πλεγμένη με τουήντ μαλλί. Δεν αλλάζει καθόλου από το ύψος του τουήντ γι' αυτό και το καινούργιο αυτό μαλλί προτιμάται από αυτές που ξέρουν να διαλέγουν.

ΥΛΙΚΑ: 450 γραμ. μαλλί τουήντ καλής ποιότητας και 50 γραμ. μαλλί μαύρο. Βελόνες Νο 3 και 3½. 8 κουμπιά.

ΤΡΟΠΟΣ ΠΛΕΞΙΜΑΤΟΣ: Ζέρσεϋ = 1 δελόνα καλή, 1 δελόνα ανάποδη. Μούς = πλέξετε όλες τις δελόνες καλή.

ΔΕΙΓΜΑ: Εάν θα πλέξετε με τις δελόνες Νο 3½ ζέρσεϋ θα έχετε 24π = 10 έκατ.

ΠΛΑΤΗ

Βάλτε στις δελόνες Νο 3, 109π με το τουήντ μαλλί και πλέξετε ζέρσεϋ επί 9 δελόνες. Την επόμενη δελόνα θα πλέξετε ανάποδη στην καλή μεριά του πλεκτού για να σχηματίσετε την κόχη του στριψώματος. Συνεχίστε τώρα με τις δελόνες Νο 3½ πλέκοντας πάλι ζέρσεϋ.

Όταν το πλεκτό σας θα έχει μήκος από την κόχη 14 έκατ. θα προσθέσετε και στις 2 άκρες κάθε 5 έκατ. από 1π (5 φορές). Σε γενικό μήκος 37 έκατ. από την κόχη θα σχηματίσετε το πάριμο τη ραφή κλείνοντας και στις 2 άκρες κάθε 2η δελόνα από 8π και 1π (5 φορές). Συνεχίστε ίσια έως ότου έχετε μήκος 57 έκατ. Στο σημείο αυτό θα σχηματίσετε τους ώμους, κλείνοντας και στις 2 άκρες του πλεκτού κάθε 2η δελόνα από 8π (3 φορές) και 9π. Τους υπόλοιπους πόντους περάσετε σε μία βοηθητική δελόνα και αφήστε τους να περιμένουν.

ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΜΠΡΟΣΤΙΝΟ

Βάλτε στις δελόνες Νο 3, 51π με το τουήντ μαλλί και σχηματίστε το στρίψωμα όπως και

Μιά μοντέρνα ζακέτα πλεγμένη με μαλλί τουήντ

στην πλάτη. Συνεχίστε με τις δελόνες Νο 3½, αφού προσθέσετε προς το μέρος του κουμπώματος 10π με μαύρο μαλλί. Τους πόντους αυτούς θα πλέκετε πάντοτε μούς (καλή). Θα φροντίσετε όμως να αλλάξει το χρώμα να σταυρώνετε τις κλωστές σας για να είναι καλά ενωμένες.

Προς τη μεριά της πλαγινής ραφής, όταν θα έχετε μήκος 14 έκατ. πάνω από την κόχη θα προσθέσετε και κάθε 5 έκατ. κατόπιν από 1π (5 φορές). Σε γενικό μήκος 37 έκατ. από την κόχη θα σχηματίσετε την μασχάλη κλείνοντας κάθε 2η δελόνα από 8π και 1π (5 φορές). Ταυτόχρονα όμως εδώ θα σχηματίσετε και τον γιακά κατά τον εξής τρόπο: Θα κανονίσετε ώστε ο γιακάς καθώς θα γυρίζει να παρουσιάζει την καλή μεριά του, επομένως θα τον πλέκετε ανάποδη στην καλή μεριά του υπόλοιπου πλεκτού. Πλέξετε λοιπόν τον πόντο που είναι πριν από την μαύρη μπροντούρα ανάποδη. Μετά τώρα από την 3η δελόνα θα προσθέσετε στο σημείο αυτό από 1π, πλέκοντας καλή την κλωστή που είναι ανάμεσα στους δύο πόντους. Συνεχίστε κατ' αυτόν τον τρόπο προσθέτοντας κάθε 2η δελόνα από 1π, έως ότου προσθέσετε 5π. Κατόπιν συνεχίστε να προσθέτετε κάθε 4η δελόνα από 1π, έως ότου έχετε 25π για το ρεβέρ, μαζί με τους 10π της μπροντούρας. Τον ώμο θα σχηματίσετε ταυτόχρονα όπως και στην πλάτη.

ΔΕΞΙ ΜΠΡΟΣΤΙΝΟ

Πλέξετε και το δεξί μπροστινό με τον ίδιο τρόπο αλλά αντίκρουστά. Επί πλέον εδώ θα σχηματίσετε στην μαύρη μπροντούρα 8 κουμπότρυπες κατά τον εξής τρόπο. Θα υπολογίσετε την πρώτη να την σχηματίσετε 1 έκατ. από το κάτω μέρος και την τελευταία 1 έκατ. κάτω από το σημείο που θα σχηματίσετε το ρεβέρ. Για την κάθε κουμπότρυπα θα κλείνετε τους 3π που είναι μετά τους ακρινούς 4π. Στην επόμενη δελόνα θα προσθέσετε πάλι τους πόντους που κλείσατε.

ΜΑΝΙΚΙ

Βάλτε στις δελόνες Νο 3, 53π με το μαύρο μαλλί και πλέξετε 4 έκατ. μούς. Συνεχίστε με τις δελόνες Νο 3½ πλέκοντας ζέρσεϋ με το τουήντ μαλλί, αφού προσθέσετε στην πρώτη δελόνα 4π σε κανονικές απόστάσεις.

Και στις 2 άκρες του μανικιού θα προσθέσετε κάθε 2 έκατ. από 1π, έως ότου έχετε 95π. Σε γενικό μήκος 44 έκατ. θα σχηματίσετε το πάριμο του μανικιού, κλείνοντας και στις 2 άκρες κάθε 2η δελόνα από 5π και 1π έως ότου έχετε γενικό μήκος 56 έκατ. κατόπιν κλείστε σε κάθε δελόνα από 1π (6 φορές) και τέλος κλείστε όλους τους άλλους πόντους.

Πλέξετε και το άλλο μανίκι όμοιο.

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Σιδερώστε τα κομμάτια από την ανάποδη με νωπό πανί. Ράψτε τις πλαγινές ραφές και τις ραφές των ώμων και των μανικιών. Ενώσετε τα μανίκια. Με τις δελόνες Νο 3½ συνεχίστε να πλέκετε τους πόντους των πτεών και της πλάτης συνέχεια, ενώ θα εξακολουθήτε να πλέκετε και τις μπροντούρες στην άκρη. Αφού πλέξετε 3 έκατ. με αυτό τον τρόπο συνεχίστε με το μαύρο μαλλί πλέκοντας μούς επί 4 έκατ.

Γυρίστε στο κάτω μέρος της ζακέτας το στρίψωμα. Κάντε φετόνι γύρω στις κουμπότρυπες. Ράψτε τα κουμπιά.

2. ΓΑΝΤΙΑ ΚΑΙ ΣΚΟΥΦΑΚΙ ΑΣΣΟΡΤΙ

Ένα χαριτωμένο σύνολο που θα ενθουσιάσει τις μικρές μας κορούλες αλλά και θα δώσει στις μαμάδες την ευκαιρία να ετοιμάσουν κάτι πολύ πρωτότυπο και χαρούμενο για τα παιδιά τους. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε και 8,11 υπόλοιπα μαλλιών έχετε σε 2 χρωματισμούς.

ΥΛΙΚΑ: Για το σκουφάκι και τα γάντια θα χρειασθείτε 1 κούκλα μαλλί Πενγκουέν Άλπεν κόκκινο και 1 κούκλα άσπρο. Βελόνες Νο 3.

ΤΡΟΠΟΣ ΠΛΕΞΙΜΑΤΟΣ: Λάστιχο 2+2π = 2π καλή, 2π ανάποδη. Ζέρσεϋ = 1 δελόνα καλή, 1 δελόνα ανάποδη.

ΣΚΟΥΦΑΚΙ

Βάλτε στις δελόνες σας 90π και πλέξετε 20 δελόνες λάστιχο 2+2π με το κόκκινο μαλλί. Συνεχίστε με το άσπρο μαλλί πλέκοντας πάλι λάστιχο 2+2π αλλά θα φροντίσετε ώστε οι καλές ρίγες να πέσουν πάνω από τις ανάποδες και οι ανάποδες πάνω από τις καλές. Πλέξετε κατ' αυτόν τον τρόπο 12 δελόνες και συνεχίστε κατόπιν πάλι με το κόκκινο μαλλί. Κι' αυτή τη φορά θα πλέξετε 12 δελόνες λάστιχο 2+2π αλλάσσοντας πάλι τις ρίγες του λάστιχου και τέλος άλλες 10 δελόνες άσπρο λάστιχο 2+2π αλλάσσοντας και πάλι τις ρίγες. Στην τελευταία δελόνα θα πλέξετε τους πόντους 2 μαζί. Κατόπιν θα περάσετε την κλωστή ανάμεσα στους πόντους και αφού την σφίξετε θα την στερεώσετε. Ράψτε τις δύο άκρες του πλεκτού ώστε να σχηματισθεί ο σκουφός. Φτιάξτε ένα πλούσιο πομπόν δίχρωμο και ράψτε το στην κορυφή.

ΤΑ ΓΑΝΤΑΚΙΑ

ΔΕΞΙ ΧΕΡΙ

Βάλτε στις δελόνες σας 38π και πλέξετε 5 έκατ. λάστιχο 2+2π με το κόκκινο μαλλί. Στην τελευταία δελόνα θα προσθέσετε 6π σε κανονικές απόστάσεις. Συνεχίστε με ζέρσεϋ πλέκοντας με το άσπρο μαλλί. Αφού πλέξετε 3 δελόνες ζέρσεϋ θα σχηματίσετε τον αντίχειρα, κατά τον εξής τρόπο: Μετά ακριβώς από τους 23 πόντους θα κάνετε δύο ανοίγματα αφήνοντας ανάμεσά τους 2π. Για το κάθε άνοιγμα θα σηκώσετε την κλωστή που είναι ανάμεσα στους δύο πόντους και αφού την βάλτε στην άριστερή σας δελόνα θα την πλέξετε παίρνοντας την στριφτά. Τα ανοίγματα αυτά θα επαναλάβετε κάθε 2η δελόνα επί 6 φορές. Θα τα κάνετε κανονικά

Άσορτι γάντια και σκουφάκι με δύο χρώματα.

το ένα επάνω από το άλλο εις τρόπον ώστε να είναι κανονικά ανάμεσα στα δύο ανοίγματα 2, 4, 6, 8, 10 και 12π.

Τώρα θα συνεχίσετε μόνο με τους 14π του αντίχειρα αφού τους προσθέσετε και στις 2 άκρες από 1π. Τους 16π τώρα θα πλέξετε επί 2½ έκατ. και κατόπιν θα τους πλέκετε 2—2 έως ότου σας μείνουν 4π, στους οποίους θα περάσετε στην κλωστή και θα τους σφίξετε.

Πάρτε τώρα τους 23π που είχατε για το επάνω μέρος του χεριού, προσθέστε συνέχεια 2π και κατόπιν πάρτε και τους 19π του κάτω μέρους του χεριού. Θα έχετε πάλι 44π τους οποίους θα πλέξετε 5 έκατ. ίσια. Κατόπιν αρχίστε το στρογγύλεμα της άκρης ενώ ταυτόχρονα θα πλέκετε με το κόκκινο τώρα μαλλί. Αρχίστε από το δεξί μέρος έχοντας την καλή μεριά του πλεκτού προς το μέρος σας. Πλέξετε 1π, κάντε 1 κλείσιμο προς τα αριστερά (πάρτε 1π απλεκτον, πλέξετε τον επόμενο πόντο καλή, περάστε τον απλεκτον πάνω από τον καλό), πλέξετε 18π, κάντε 1 κλείσιμο προς τα δεξιά (= πλέξετε 2π μαζί καλή), 1π, 1 κλείσιμο προς τα αριστερά, 15π 1 κλείσιμο προς τα δεξιά και 1π. Στην επόμενη δελόνα πλέξετε 1π ανάποδη, 1 κλείσιμο προς τα δεξιά (= πλέξετε 2π μαζί ανάποδη), 13π, 1 κλείσιμο προς τα αριστερά (πλέξετε 2π μαζί ανάποδη αλλά θα πάρτε τους πόντους από το πίσω μέρος, δηλ. θα μπήξετε την δελόνα σας πρώτα στον δεύτερο και μετά στον πρώτο πόντο) 1π ανάποδη, 1 κλείσιμο προς τα δεξιά, 16π ανάποδη, 1 κλείσιμο προς τα αριστερά και 1π.

Επαναλάβετε αυτές τις 2 δελόνες προσέχοντας να σχηματίζονται τα κλεισίματα κανονικά το ένα πάνω από το άλλο. Αφού κάνετε και το 7ο κλείσιμο θα σας μείνουν 16π τους οποίους θα κλείσετε ίσια.

Πλέξετε και το άλλο γάντι αντίκρουστά.

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Σιδερώστε το πλεκτό από την ανάποδη με νωπό πανί. Κλείστε την ραφή του αντίχειρα χωρίς να φαίνεται. Ράψτε την πλαγινή ραφή.

Σημ.: Εάν έχετε περισυμματα μαλλιών έστω και σε περισσότερα χρώματα μη διστάσετε να πλέξετε το παιδικό αυτό σύνολο. Τα πολλά και ζωρά χρώματα ενθουσιάζουν τα παιδιά.

3. ΕΝΑ ΚΟΜΨΟ ΡΙΓΕ ΣΑΝΤΑ'ΙΤ

Είναι ένα χαριτωμένο πλεκτό με οριζόντιες ρίγες άσπρες και μαύρες. Η γραμμή του είναι πολύ μοντέρνα και ταιριάζει πολύ στις λυγερές κοπέλες. Τα λάστιχα του λαιμού και των μανικιών είναι μαύρα, και το κάνουν έντυπωσιακό.

ΥΛΙΚΑ: 300 γραμ. μαλλί Πενγκουέν Άλπεν άσπρο και 350 γραμ. μαλλί της ίδιας ποιότητας σε χρώμα μαύρο. Βελόνες Νο 3. 5 δελόνες χωρίς κεφάλι Νο 3.

ΤΡΟΠΟΣ ΠΛΕΞΙΜΑΤΟΣ: Λάστιχο 1+1π = 1π καλή, 1π ανάποδη. Μούς = όλες οι δελόνες πλέκονται καλή. Ριγέ πλέξι = πλέξετε μούς ένα λάστιχο 2 δελόνες άσπρο και 2 δελόνες μαύρο.

ΔΕΙΓΜΑ: Για να πλέξετε έν τετράγωνο 10 έκατ. θα πλέξετε 25π επί 33 δελόνες.

ΠΛΑΤΗ

Βάλτε στις δελόνες σας 121 π και πλέξετε με την ριγέ πλέξι. Και στις 2 άκρες του πλεκτού θα προσθέσετε κάθε 14η δελόνα από 1π (8 φορές). Όταν το πλεκτό σας θα έχει γενικό μήκος 38 έκατ. θα σχηματίσετε τις μασχάλες, κλείνοντας και στις 2 άκρες του πλεκτού κάθε 2η δελόνα από 3π και 2π και κάθε 3η δελόνα από 1π (4 φορές). Συνεχίστε ίσια και όταν θα έχετε γενικό μήκος 60 έκατ. σχηματίστε τους ώμους, κλείνοντας και στις 2 άκρες κάθε 2η δε-

Ένα σαντάιγ με ρίγες άσπρες και μαύρες. Τα λάστιχα στα μανίκια και το λαιμό είναι μαύρα

λόνα από 4π (8 φορές) και 5π (2 φορές).

ΜΑΝΙΚΙ

Ταυτόχρονα όταν το πλεκτό σας θα έχει γενικό μήκος 64 έκατ. δηλ. πριν από τα 4 τελευταία κλεισίματα του ώμου θα σχηματίσετε το πάριμο του λαιμού κλείνοντας τους μεσαίους 24π. Πλέξετε τώρα το κάθε κομμάτι χωριστά και αντίκρουστά, κλείνοντας προς τη μεριά του λαιμού κάθε 2η δελόνα από 3π (2 φορές) και 2π.

ΕΜΠΡΟΣ

Βάλτε στις δελόνες σας 121π και πλέξετε με την ριγέ πλέξι. Και στις 2 άκρες του πλεκτού θα προσθέσετε κάθε 14π δελόνα από 1π (8 φορές). Όταν το πλεκτό σας θα έχει γενικό μήκος 38 έκατ. θα σχηματίσετε τις μασχάλες, κλείνοντας και στις 2 άκρες κάθε 2η δελόνα από 3π και 2π και κάθε 3η δελόνα από 1π (4 φορές).

Το πάριμο του λαιμού θα σχηματίσετε όταν το πλεκτό σας έχει γενικό μήκος 61 έκατ. όποτε και θα κλείσετε τους μεσαίους 11π. Πλέξετε τώρα το κάθε κομμάτι χωριστά και αντίκρουστά, κλείνοντας προς την μεριά του λαιμού κάθε 2η δελόνα από 5π 2π (2 φορές) και 1π (4 φορές).

ΣΥΝΑΡΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Σιδερώστε τα κομμάτια του πλεκτού πολύ απαλά από την ανάποδη με νωπό πανί. Ράψτε τις πλαγινές ραφές και τις ραφές των ώμων και των μανικιών. Ενώστε τα μανίκια.

Με τις 4 δελόνες σηκώστε γύρω στο λαιμό 106π και πλέξετε τους στρογγύλες λάστιχο 1+1π με το μαύρο μαλλί. Αφού πλέξετε 5 έκατ. λάστιχο, δηλ. 18 δελόνες κλείστε τους πόντους όπως τους βρίσκετε, δηλ. καλή με καλή και ανάποδη με ανάποδη.

X. K.

Φροντίστε να μη μαραδθ πρώρα ή γυναίκα σας

ΓΙΑΤΙ οι άνδρες παντρεύονται γυναίκες κατά πολύ μικρότερές τους; Η γενική δικαιολογία είναι ότι η γυναίκα «πέφτει», — μαραίνεται δηλαδή — πιο γρήγορα απ' τον άνδρα.

Αυτό είναι αρκετά συζητήσιμο. Πάντως εκείνο που είναι αλήθεια αναμφισβήτητη είναι ότι η γυναίκα κουράζεται πολύ περισσότερο απ' ό,τι πιστεύουν οι άνδρες. Και γι' αυτούς γράφονται οι γραμμές αυτές. Ξέρετε μήπως ότι η γυναίκα κάνοντας μπουγάδα κάνει δουλειά, σε μία ώρα, όση θα κάνατε εσείς προνίζοντας ξύλα επί μία ώρα; Ξέρετε ότι κουράζεται πολύ περισσότερο σιδερώνοντας επί μία ώρα, απ' ό,τι κουράζεστε εσείς το ίδιο χρονικό διάστημα στο γραφείο σας; Ξέρετε ότι μία ώρα σκουπίσματος είναι τόσο κουραστική, όσο μία ώρα οδηγώσεως αυτοκινήτου;

Όπως βλέπετε, η γυναίκα σας κάνει εξίσου εξαντλητική ζωή όπως και σεις.

Αν θέλετε να τη διατηρήσετε για πολύ διάστημα νέα, δροσερή, ωραία και υγιή, αν θέλετε να μη μαραδί πρώρα, ακολουθήστε τις συμβουλές που σας δίνουμε παρακάτω.

• Σεβασθήτε τις μικροπρόληψεις της

Γιατί σίγουρα θα έχη μικροπρόληψεις, που εσείς τις βρίσκετε άνοητες. Παραδείγματος χάρι δεν θέλει ν' άφινετε το ψαλίδι άνοιχτό, γιατί «σας κακολογούν», ή δεν της άρσσει το λεμόνι γιατί «άδυνατίζει» ή γιατί δεν θέλει να ξεπεράσετε τα 50 χιλιόμετρα όταν οδηγείτε αυτοκίνητο...

Μην τ' κάνετε λοιπόν. Αυτό έχει μεγάλη σημασία γι' αυτήν. Και να γιατί:

Οι γυναίκες είναι φυσιολογικά λιγότερο ρωμαλέες από τους άνδρες. Αντίστανται καλύτερα στις άρρώστειες, αναρρώνουν πιο γρήγορα, αλλά έχουν ένα τρομερά αδύνατο σημείο: δεν τους συγκινησιακούς κλονισμούς τους. Η πα-

μπορούν να συγκρατήσουν ραμική αντίδραση τους καταστρέφει τη ζωή, τις κάνει άρρωστες. Μάλιστα θα προσπαθήσετε να τις κάνετε να λογικευθούν, να τους αποδείξετε ότι αυτό δεν έχει καμιά σπουδαιότητα, δεν θα καταρρώσετε να τις πείσετε. Δεν έχετε παρά να υποχωρήσετε, πράγμα, άλλως τε, που είναι πολύ πιο εύκολο να κάνετε.

Σίγα — σίγα, οι συγκινήσεις αυτές υποσκάπτουν την υγεία της. Μπορούν μάλιστα, σε σοβαρές περιπτώσεις, να προκαλέσουν άδενικές ή ψυχικές διαταραχές.

• Προσοχή στη διαίτα της

Ασφαλώς, θα θέλετε η γυναίκα σας να είναι λεπτή. Θα πρέπει τότε να κάνη κάποια διαίτα, ν' αποφεύγη δηλαδή άρισμένα φαγητά. Αν τ' κάνει αυτό τ' κάνει για σας, για να μείνη όμορφη.

Ξέρετε όμως ότι οι γιατροί διαπιστώνουν όλο και μεγαλύτερο αριθμό γυναικών που υποσιτίζονται για ν' άποκτήσουν σιλουέτα;

Τις πιο πολλές φορές αυτό συμβαίνει γιατί ακολουθούν μία διαίτα αδυνατισματος που δεν είναι κατάλληλη γι' αυτές ή γιατί θέλουν να χάσουν όσο το δυνατό πιο γρήγορα βάρος. Μόνο ο γιατρός μπορεί να καθορίση την κατάλληλη διαίτα.

Και επί τέλους, μην έχετε την άξίωση να γίνη λεπτή μέσα σ' ένα μήνα...

• Πέστε της τί κάνετε

Κι' εδώ, όπως πάντοτε, παίζει ρόλο η ψυχική ευθαδία των γυναικών! Νοιώθουν τον έαυτό τους μοναχο όλη την ημέρα, όταν μένουν μέσα στο σπίτι.

Το βράδυ, όταν κυρίζετε στο σπίτι, είναι μία γιορτή γι' αυτήν. Η μοναξιά της παίρνει τέλος. Θα μπορούσε να μιλήση και να ζήση με συντροφιά. (Εσείς την έχετε όλη μέρα στο γραφείο).

Τότε, πείτε της τί κάνατε τις ώρες που δεν είσαστε μαζί της για να μωρέσει να σας ακολουθήση λίγο με τη σκέψη.

Κάντε την να ενδιαφερθή για τη δουλειά σας και για τα προβλημάτά σας. Ύστερα, μπορεί να σας δώση ενδιαφέρουσες συμβουλές, πράγμα που θα της επιτρέψη να νοιώθη ότι έχει κάποια σπουδαιότητα κι' αυτή.

Κι' όταν σας άνοιγη την πόρτα κατά την επιστροφή σας, φιλήστε την. Αυτό βέβαια είναι κάτι το τυπικό, χωρίς σημασία για σας. Ε'Αφού τ' ξέρει πως την αγαπά... Γιατί να της τ' δείχνω κάθε στιγμή; Κι' όμως πρέπει.

• Προσοχή: Διατρέχει κι' αυτή την κίνδυνος

Οι στατιστικές τ' αποδεικνύουν. Κάθε χρόνο ο αριθμός των δυστυχισμένων που έχουν θύματα γυναίκες αυξάνει.

Έχετε οικιακές ηλεκτρικές συσκευές στο σπίτι σας; Τότε προσέξτε, γιατί κινδυνεύει να την γτυπήση το ρεύμα. Γιατί τί τα θέλετε. Η γυναίκα τις πιο πολλές φορές, δεν καταλαβαίνει και μεγάλα πράγματα από τον ηλεκτρισμό. Μήπως θυμάστε πόσες φορές διαβάσατε στις εφημερίδες για γυναίκες που κάηκαν από ηλεκτρικό σίδερο ή που τ' έβγαζαν αναμένο και έβαλαν χωρίς να θέλουν φωτιά; Αλλάξτε, λοιπόν, τις πρίζες ή τους διακόπτες που είναι ελαττωματικοί. Θ' αποφύγετε έτσι νευρικούς κλονισμούς.

Η «Γυναίκα» σ'ας συμβουλεύει:

ΤΑ ΧΑΛΙΑ

Για να μη στρίβουν οι άκρες των χαλιών που δεν έχουν κρόσια, θα ράψετε σε κάθε γωνία ένα κομμάτι χοντρό πανί. Ένα καινούργιο καναβάτσο είναι ό,τι χρειάζεται, γιατί έμποδίζει το χαλί να γλιστρά επάνω στο παρκέ. Αρχίστε από τώρα, για να τ' έχετε έτοιμα, όταν θα τ'α χρειασθήτε να τ'α στρώσετε στο σπίτι.

ΛΕΚΕΔΕΣ ΑΠΟ ΑΙΜΑ

Μικρο - δυστυχήματα στο σπίτι άφινουν τακτικά σε ρούχα λεκέδες από αίμα. Αν τ'ο ρούχο πλένεται βουτήξτε το σε άλμυρο νερό και κατόπιν πλύντε το με κρύα σαπουνάδα. Αν δεν πλένεται, επιχειρήστε με ένα σφουγγαράκι βουτηγμένο σε οινόπνευμα. Κατόπι τρίψτε το μέρος του λεκέ με μαλακή, στεγνή πετσέτα. Τ'ο ζεστό νερό, όχι μόνο δεν βγάζει τ'ο λεκέ από αίμα αλλά τουναντίον τ'ον δυναμώνει.

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Εάν είστε ντροπαλή και τ'α χάνετε όταν γνωρίζετε ένα καινούργιο πρόσωπο, εάν ανησυχήτε για την εντύπωση που θα προκαλέσετε σε κάποιον, ο καλύτερος τρόπος για να καταπολεμήσετε αυτή σας την αδυναμία και να είστε εύχρηστη σ' αυτόν που θέλετε να άρεσετε, είναι να χαμογελάτε. Μπορεί να μην είστε όμορφη, να μην έχετε τίποτα ιδιαίτερα προσόντα, μπορείτε όμως να χαμογελάτε. Ένα χαμόγελο κρύβει και τ'α πιο άκανόνιστα χαρακτηριστικά. Τ'ο χαμόγελο κάνει και την πιο άχαρη γυναίκα να φαίνεται όμορφη. Χαμογελάτε λοιπόν και να είστε σίγουρη για τ'ον έαυτό σας.

ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ ΜΕ ΤΖΙΒΑ

Μη μεταχειρίζεστε ελαφρόπετρα ή «σύρμα» για να καθαρίσετε μαγειρικά σκεύη από άλουμινιο αλλά μόνο σαπουνί τύπου Μασσαλίας. Μετά τ'ο σαπουνίσμα τρίψτε τα με μία τούφα τζίβα (από αυτή που παραγμίζουν τ'α στρώματα).

ΛΕΚΕΔΕΣ ΑΠΟ ΜΕΛΑΝΗ

Οι λεκέδες από μελάνη τ'ο στυλό βγαίνουν αν βάλете ένα κομμάτι στυλόχαρτο κάτω από τ'ο λεκέ και ρίξετε επάνω λίγο άσετον. Τ'ο άσετον διαλύει τη μελάνη και τ'ο στυλόχαρτο την απορροφά. Συνιστά τη μέθοδο αυτή να τη χρησιμοποιήσετε σε ύφασματα που δεν χρωματίζονται με τ'ο άσετον.

ΒΑΘΕΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ

Σ' έναν άνδρα άρεσει να κυττάξη βαθειά μέσα στα μάτια μία γυναίκα. Δώστε τους λοιπόν τη λαμπάδα και την έκφραστικότητα που θα κάνουν να καθρεφτιστή μέσα σ' αυτή ο θαυμασμός αυτού που σας κυττάζει με τόσο τρυφερότητα. Με κρύες κομπλιές και κρύα μπάνια θα πάρουν μία εξαιρετική λαμπρότητα. Τα καλά περιποιημένα φρύδια, που τ'α έχετε μαθήσει και τους έχετε δώσει το σχέδιο που ταιριάζει με τ'α μάτια σας θα τους δώσουν πολύ έκφραση. Σκουραίνετε τ'α φρύδια σας με ένα κραγιόν τ'ων ματιών με έλαφρες κινήσεις ακολουθώντας τη γραμμή τους για να έχουν περισσότερο φυσικότητα. Εάν θα τριψετε το κραγιόν στην πούδρα θα απάλυνη περισσότερο το χρώμα τους και δεν θα φαίνεται πολύ τ'ονισμένη ή εξωτερική τους γραμμή. Να βάλете τρία στρώματα ρυμλ για να φαίνονται οι βλεφαρίδες σας πιο μακρές και πιο σκούρες. Περιμένετε να στεγνώση τ'ο ρυμλ στρώμα για να βάλете τ'ο άλλο. Για να έχετε ένα παιχνιδιάρικο λοξό βλέμμα βάλτε λίγο περισσότερο ρυμλ στις εξωτερικές άκρες των βλεφαρίδων. Μπορείτε να τις γυρίσετε προς τ'α πάνω αν μεταχειρισθήτε ζεστό νερό με τ'ο δουρτσάκι σας και μετά τ'ο τελευταίο στρώμα τ'ο ριμλ να τ'ις πιέσετε προς τ'α πάνω και τ'ις πύξτε με τ'ο μικρό δαχτύλο σας, όσο είναι ακόμα υγρές. Μία λεπτή σκούρα γραμμή προσηγμένη πίσω από τ'ις επάνω και κάτω βλεφαρίδες κάνει τ'α μάτια να φαίνονται πιο όμορφα και πιο μεγάλα. Μεταχειρισθήτε γι' αυτό τ'ο σκούρο κραγιόν για τ'α μάτια που δεν φαίνονται παρά με κρέμα καθαρισμού. Διαλέξτε ένα γκρι χρώμα για τ'ις σκιές των ματιών σας για την ημέρα και πιο κτυπητά χρώματα για τ'ο βράδυ.

ΣΤΗ ΒΕΓΓΕΡΑ

Συνήθως σ' ένα σπίτι που έχουν με περάσει τη βραδυά μας, την ώρα που σηκώνομαστε να φύγουμε η οικοδόστοινα μας λέει: «Μη φεύγετε ακόμα, είναι νωρίς, καθίστε». Επειδή πολλές φορές δεν μπορούμε να καταλάβουμε αν τ'ο λέη από ευ-

8

—Δεν είναι αλήθεια, Άρρίγκο διμαρτυρήθηκε η Άντζελα, τ'ο είπα και σ'ε κείνον, ότι δεν είναι έτσι.

—Μά εσύ δεν έπρεπε να τ'ο μιλήσης. Δεν έπρεπε να τ'ον άκούσης. Έπρεπε να τ'ον πρώτο πράνιο, και να έρθης σ'ε μένα. Η να με φωνάξης άμέσως κοντά σου. Τ'ο τ'ο είπες, αλλά με τ'ετοιο τρόπο, ώστε εκείνος αισθανόταν πως έχει τ'ο δικαίωμα να σου στέλνη λουλούδια και να περιμένη τ'ον έρχομό μου, για να μιλήσουμε και μετά να άποφασίσης...

—Δεν άποφάσιζα τίποτα. —Θα τ'ο κάνης. Και ξέρω ποιά θα είναι η άπόφασή σου, Άντζελα.

—Άντζελα, τ'α χέρια του και τ'α έσφιξε δυνατά. Τ'α άνοιξε να κείνη και τ'ο πρόσωπό του ήταν κόκκινο.

—Μά εσύ είσαι άρρωστος, Άρρίγκο, είπε. —Δεν είναι τίποτα. Μου χρειάζεται λίγη άκναιση, λίγος ύπνος, γιατί δεν κατάρθωσα να κοιμηθώ άποψε, και αύριο θα είμαι καλύτερα. Άύριο...

Τ'ι είχε να κείνη αύριο; Τ'ο άπόμεινε πιά τίποτα να κείνη αύριο; Αναρωτήθηκε. Κυττάζε τ'α χέρια της Άντζελα που ήταν γαντζωμένα στα δικά του, σ'α να ήθελαν να ζητήσουν σωτηρία, με την εντοκτική κίνηση τ'ου ναυαγού που άκαίτητα να άρπαχτή από κάπου, να μη βουλιάξουν. Άλλά ήταν αυτό μονάχα, τίποτε άλλο.

—Μην παλεύεις με τ'ον έαυτό σου, Άντζελα, και μην έχης τύψεις. Με καταλαβαίνεις. Έκανα και γώ ένα σφάλμα, τ'ο μοναδικό νομίζω. Δεν ήξερα να περιμένω. Να μένω κοντά σου όπως πρώτα. Συνέδησαν τόσα γεγονότα στη ζωή σου, μέσα σε τόσο λίγο χρονικό διάστημα, που σ'έχουν αστασίσει.

Η Άντζελα κοίμησε τ'ο κεφάλι κατασφραγισμένο. Πολλά γεγονότα και για τ'ους δύο μας, είπε. —Άλλά δεν μπορούσα να σ'ε βλέπω να γυρίζεις στ'ον κόσμο άνησυχη και άπελπισμένη. Τίνα άνθρωπος...

Η Άντζελα γύρισε και τ'ον κυττάζε περιμένοντας να συνεχίση.

—Δεν μπορώ να σ'ε έμποδίσω να τραβήξης τ'ο δρόμο σου. Θα ήταν σ'α να σ'ε φυλάκιζα.

—Άρρίγκο, δεν μπορώ να σ'άκούω να μιλάς έτσι, τ'ο φωνάζεις. —Γιατί, άγαπητή μου; Έπιστρέφω στ'ον

Το χαμένο ΟΝΕΙΡΟ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΤΕΡΕΖΑΣ ΓΕΝΣΙ

παλινό ρόλο μου, τ'ο φίλου. Άς ξαναγυρίσουμε πίσω, στο σπίτι σου στη Βενετία. Στ'α βράδυα που μιλούσαμε κυττάζοντας τ'ο κανάλι τ'ου Σάν—Μαουρίτσιο. Άς μη σκεπτόμαστε πιά εκείνο τ'ο άλλο σπίτι, που είναι δυό θήματα πιο πέρα από δώ. Μονάχα που δεν θα μωρέσω να σ'ε συμβουλευσω τίποτα πιά, χωρίς τ'ον κίνδυνο να φανώ έγωίστης ή προδότης.

Η Άντζελα έσκυψε τ'ο κεφάλι και τ'ο άκούμπησε πάνω στ'α ένωμένα χέρια τους. Δεν ήταν κανένας άλλος εκείνη τη στιγμή μέσα στο σαλόνι, έκτός από τ'α δυό γκαρσόνια που μιλούσαν μεγαλόφωνα σ'ε μία γωνιά και οι φωνές τους σκέπαζαν τ'ον ήχο της άναπνοής της, που είχε γίνει πιο γρήγορη από τ'ο κλάμα. Ο Άρρίγκο κυττάζε τ'ο σγουρό κεφάλι, αισθανόταν τ'ο άρωμά της, ένοιωσε τ'α δάκρυά της ζεστά, πάνω στ'ο χέρι του. Ήταν εύχαριστημένος που εκείνη κρατούσε σφιχτά τ'α χέρια της μέσα στα δικά του, γιατί άλλωώς δεν θα μπορούσε να άντισταθή στην έπιθυμία να της χαβέψη τ'α μαλλιά, και αυτό θα τ'ον έκανε να υποφέρη ακόμη περισσότερο, θα ήταν σ'αν να χ'αίδεε τ'ον άνεμο, ένα σύννεφο, ένα όνειρο, έναν κόσμο που είχε γκρεμιστή, που είχε σβύσει.

Ελα, Άντζελα, δεν είναι κατάλληλη ούτε η στιγμή, ούτε ο τόπος. Πάμε. Συνάδεμά με ως τ'ο ξενοδοχείο. Θα πείσω τ'ο κρεβάτι και αν τύχη και άρρωστήσω, έλπιζω να έρθης να μω δώσης ένα ποτήρι νερό.

Έκείνη σήκωσε τ'ο κεφάλι της και τ'ον κυττάζε άνάμεσα στ'α δάκρυά της.

—Άντζελα, τ'ις έπτε ακόμη, και ή φωνή του ήταν σοβαρή. Ένα πράγμα μόνο θα ήθελα να σ'ε συμβουλευσω. Και σ'ε πρέπει να μω τ'ο υποσχεθής. Έστω και αν αισθανόσαι άπόλυτη πεισποίησι στ'α αισθημάτά σου, περίμενε. Δεν σου τ'ο ζητώ για μένα, αλλά για σένα. Κανείς ποτέ δεν κλέβει τίποτα από τη μοίρα μας. Βλέπεις. Έσύ φαντάστηκες ότι έγω σ'έκλησα από κάποιον. Άλλά και αν ακόμη αυτό είναι αλήθεια, ή κλοπή ήταν άνώφελη. Γι' αυτό σ'ε παρακαλώ Άντζελα, περίμενε. Τρεις μέρες, όκτώ μέρες, ένα μήνα. Άλλά περίμενε. Ύποσχέσου μου. —Σώπα! Σ'ε παρακαλώ, Άρρίγκο, σάπτα. Δεν μπορώ να σ'άκούω άλλο...

Είχε πη και στ'ον Αίμιλιο τ'α ίδια λόγια, αλλά αυτή τη φορά τ'α υποάγερε μονάχα ο σίκτος κι' εκείνος τ'ο κατάρθε.

—Κύτταξε, θα ξεχνούσες την τσάντα σου. Βάλε λίγη πούδρα Άντζελα. Φαίνεται πως έχεις κλάψει, τ'ις έπτε.

—Δεν πειράζει, θα φορέσω τ'α γυαλιά μου. Και εκείνο τ'ο πρωί, στο μικρό ξενοδοχείο τ'ου Σάν—Μισέλ στ'ο Παρίσι, η Άντζελα είχε φορέσει τ'α γυαλιά της, για να κρύψη από κείνον τ'α κουρασμένα μάτια της. Ήταν όμως εύτυχισμένος εκείνο τ'ο πρωί ο Άρρίγκο...

—ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ να τ'ον άφήσω έτσι. Θα ήταν άποανάβωπο. Είναι άρρωστος. Μπορεί να μην έχη τίποτα τ'ο σοβαρό, μία άπλη γρίπη, αλλά είναι στ'ο κρεβάτι, μέσα σ'ε ένα διαπαιγμένο ξενοδοχείο, χωρίς κανένα σ'ο πλάι του. Πρέπει να με καταλάβης, είπε η Άντζελα.

Θα υπάρχουν εκατομμύρια ανθρώπων μέσα στ'α ξενοδοχεία, που είναι άρρωστοι και άπλη γρίπη αυτή την εποχή. Οι γιατροί και οι καμαριέρες είναι στ'α διάθεσή όλων. Κι' αν εσύ δεν ήσουν εδώ, τί θα γινόταν; ρώτησε ο Αίμιλιο.

—Μά έγω είμαι εδώ. Και θα ήταν πρόστυχον να τ'ον εγκαταλείψω. Ήμουν, κι' εξακολουθώ να είμαι γι' αυτόν. Άρκετά άπάνθρωπα τ'ο φέβηκα ήδη. Επ'ρόκειτο να παντρευτούμε, ήταν όλα έτοιμα. Δεν είναι ένας άνθρωπος τυχαίος, σ'ε παρακαλώ...

—Δεν είναι ένας τυχαίος, σύμφωνα. Είναι όμως αυτός που μπήκε στ'ο δρόμο σου. Που σταμάτησε τ'ο δρόμο τ'ου έρωτά μας, τ'ο ξεχνάς;

«Δεν έπρεπε να τ'ον άκούσης, δεν έπρεπε να τ'ο μιλήσης, έπρεπε να με φωνάξης ή να έρθης άμέσως κοντά μου» τ'ις είχε πη ο Άρρίγκο. Άλλά αυτή δεν μωρέσε να τ'ο κείνη. Κι' αν λίγες ημέρες πριν, ή παρουσία τ'ου Αίμιλιο την άναστατώνε, τώρα ή έπιθυμία να τ'ον βλέπη είχε γίνει δίψα. Συναντιόνταν, μερικές φορές έφθωναν μαζί, ή περπατούσαν ολόκληρες ώρες. Φράσεις, συνήθειες, κοινά γούστα, ξανάβγαιναν πάλι στην επιφάνεια, πιο ζωπα μάλιστα, όπως ύστερα από τη μπόρα, που φαίνονται όλα πιο θερμα και φωτεινά. Και δεν υπήρχε τίποτα τώρα που να τ'ους έμποδίζη, δεν ήταν κανείς που να έμπαινε έμπόδιο στη ζωή εκείνων. Η Μαρτίνα δεν υπήρχε πιά. Χειρότερα παρά αν ήταν νεκρή» είχε πη ο Αίμιλιο.

Τί έγινε; τ'ον ρώτησε μία φορά ή Άντζελα. Τί συνέβη μεταξύ σας;

Τίποτα και όλα, τ'ις άπάντησε. Συνεχείς προστριβές που έγιναν τέλος ένα τείχος και μ'ας χώρισαν, άφίνοντας τ'ον ένα από τη μία πλευρά και τ'ον άλλο, από την άλλη. Θυμάσαι καλά τ'ας ήταν ή ζωή μας. Και αυτό που υπήρχε ανάμεσα σ'ε μ'ας τ'ους δυό—έστω και αν εκείνη δεν μίλησε γι' αυτό παρά μόνο στην τελευταία σκηνή—είχε οξύνει τ'ις σχέσεις μας περισσότερο παρά ποτέ. Έγώ από τ'ο ένα μέρος κυριολεκτικά τασακισμένος από αυτή την καταραμένη παρεξήγησι, βέβαιος για τ'ο τέλος της άγάπης σου, όπως έσύ ήσουν βέβαιη για τ'ο δική μου, και εκείνη από τ'ο άλλο πληγωμένη στ'ον υπερβολικό έγωισμό της. Από την αρχή ήταν μία άποτυχία ή ένωση μου με την Μαρτίνα, έστω και αν προσπαθούσαμε να καλυφθούμε στ'α μάτια τ'ου κόσμου. Και κείνο τ'ο βράδυ, τ'ο τελευταίο βράδυ, που έγω και ή Μαρτίνα μωρέσαμε να δώσουμε όλο τ'ο δηλητήριο που είχε μαζευτή μέσα μας και μ'ας έπιγε επί χρόνια, αισθανθήκα ξελαφρωμένους, εύτυχης. Όταν μω έπτε «φεύγω» και γώ τ'ις άπάντησα «φεύγω έγω καλύτερα από τ'ο φέβο μπρος μετανοήσθη, μω φωνήκε, πως άρχισα να ξαναζώ. Βέβαια, μω έπτε. Πήγαινε, πήγαινε στην Άντζελα. Νομίζεις πως δεν τ'α ήξερα όλα; Κάμε γρήγορα, πριν προφθάση να σου την πάρη κανένας άλλος». Έγώ ήξερα πού βρισκόσουν. Τυχάρη ή Κλοτίλδη μιλούσε για σένα στα γράμματά της, άνεφρες τ'ις μετακινήσεις σου. Δεν περίμενα ούτε στιγμή. Άλλά ούτε τώρα μπορώ να περιμένω. Άντζελα. Βιάζομαι να σ'ε έχω κοντά μου. Άλλά για πάντα. Και να φύγουμε από δώ. Γιατί εδώ, όσο είναι αυτός... Μά γιατί δεν με φίλας, Άντζελα; Με άποφύγετε γιατί. Αφού τ'ο βέλεις και σ'ε τ'ο ξέρω τ'ο νοιώθω. Βιάζεις τ'ον έαυτό σου. Είναι άνόητο αυτό που κάνεις. Σ'α να γκαρσίστη κάμε μόλις χθές. Σ'α να μην ήμουν έγω ο μόνος άνδρας που σ'ε έσφιξε στην άγκαλιά σου.

Εξαιρικά γινόταν άποτόμος, άπειλητικός.

—Με κάνεις να φαντάζομαι, Άντζελα.

—Όχι, όχι, δεν πρέπει να φαντάζομαι τίποτα. Άλλά δεν μπορώ να είμαστε όποις πρώτα πριν φύγουμε από δώ. Πριν ξαναρχίσουμε...

—Να ξαναρχίσουμε τί, τ'η ρωτούσε άνυπόμονα. Μήπως τελείωσε τίποτα έστω και για μία στιγμή μεταξύ μας; Μη λές άνοσιές.

—Τ'ο ξέρω, αλλά περίμενε, τ'ο άπάντησε. Δεν μπορούσα να τ'ο πη, πως όταν πήγαινε να επισκεφθή τ'ον Άρρίγκο, δεν ήθελε να παρασάσση σ'ε κείνον άναστατωμένη από τ'α φίλια του. Έστω και αν ο Άρρίγκο τ'ους είχε προδώσει, βρισκόταν πάντα εκεί, και ήταν αυτός που τ'ις είχε δείξει κατανοήσι για τ'ο παρελθόν της, ένα παρελθόν, που μόνο ή ύπομνη τ'ου έβινε στους άλλους τ'ο δικαίωμα να της φερθούν χωρίς πολύ σεβασμό, όπως ο Μανέλι. Αν ο Αίμιλιο τ'η φίλούσε, ο Άρρίγκο θα διάβαζε στ'ο πρόσωπό της αυτό τ'ο φίλι. Ο Άρρίγκο τ'α έβλεπε όλα, τ'α μάντευε όλα.

Το καμένο ΟΝΕΙΡΟ

— Μήπως δεν τού εξήγησες το κάθε τι; έπεμνε ο Αιμίλιο. Δεν τού είπες ήδη ότι είσαι αποφασισμένη να φύγεις μαζί μου; Ίσως δεν τού το είπες από οίκτο. Χρειάζεται οίκτος γι' αυτόν που στάθηκε τόσο φίλος μας... Ω, τόσο φίλος μας ώστε να θελήσει να μας χωρίσει! Άν τού μιλούσες καθαρά, εκείνος πρώτος θα άρνούταν την παρουσία του και θα σου ζητούσε να διακόψεις τις επισκέψεις.

— Τού μίλησα, άπαντούσε εκείνη, αλλά δεν ήταν άλχηθια. Δεν μπορούσε να μιλήσει στον Άρρίγκο καθαρά όσο καιρό ήταν στο κρεβάτι, ύποκεινος στην ακινησία που θα τον έκανε να σκέπτεται ύποκειντικά όλο τα ίδια πράγματα.

Ο Αιμίλιο γινόταν όλοένα και πιό άπότομος. — Τί θέλει λοιπόν; φώναζε. Θέλει να άρχισή άνοιχτά τον πόλεμο μαζί μου; Βέβαια η συμπεριφορά σου τού δίνει αυτό το δικαίωμα.

— Όχι, Αιμίλιο, δεν θέλει τίποτα. Δεν θα κάνει ποτέ πόλεμο μαζί σου. Με παρεκάλεσε μονάχα να περιμένα όσπου να γίνη καλά. Να περιμένα λίγο.

— Να περιμένα; Έγώ όμως δεν μπορώ να περιμένα, Άντζελα. Δεν θέλω. Περιμέναμε χρόνια και χρόνια, αυτή τη σημερινή μας έλευθρία. Οι συζητήσεις αυτές την τσάκιζαν. Έγμίζαν σκιές τις χαρούμενες στιγμές τους.

— Σέ παρακαλώ, άς μνή ξυπνούμε τα φαντάσματα, Αιμίλιο, τού άπαντούσε. Άρκετες παρεξηγήσεις μιάς χωρίς να περάσει ημέρες. Μη νομίζης ότι έγώ δεν ύποφέρω. Ύποφέρω πιό πολύ από όλους. Άλλά άς κάνουμε λίγη ύπομνη.

Χώριζαν με καυγάδες, αλλά τα μάτια τους έλαμπαν από την άνανεωμένη έρωτική φλόγα. Ύστερα, όταν εκείνη περνούσε το κατώφλι και πίσω από την πόρτα τού δωματίου του, άκουγε τη φωνή του που της έλεγε να περάσει, ή θυελλα που αίσθανόταν μέσα της, κόπαζε ως δια μαγείας. Άπό το κρεβάτι του, ο Άρρίγκο, τή χαιρετούσε δίνοντας της το χέρι, ταχτοποιούσε λίγο τις έφημεριές που ήταν σκορπισμένες πάνω στην κουβέρτα.

— Γειά σου, Άντζελα.
— Γειά σου, Άρρίγκο. Πώς είσαι;

Τού έθεσε διάφορα πράγματα, τα πρώτα πορτοκάλια, ένα ματσάκι λουλούδια, ένα διδύλιο που είχε μόλις έκοδη και που φανταζόταν πως μπορούσε να τον ένδιαφέρει.

— Νιώθω τύψεις, που σέ βλέπω εδώ, της έλεγε εκείνος. Άν άρρωστήσης και σύ;

— Άν άρρωστήσω και γώ θα νοικιάσω το πλαινό δωμάτιο, και θα συνεννοούμαστε, χτυπώντας στον τοίχο τα σήματα τού μόρς.

— Μήν άστεινεσαι, Άντζελα. Δεν πρέπει ν' άρρωστήσης. Και ύστερα μού φέρνεις πάντα ένα σωρό πράγματα. Δεν μένει παρά να μού διηγηθής και κανένα παραμύθι.

Χαμογελούσε, μυρίζει τα λουλούδια, ξεφύλλιζε τα διδύλια που τού πηγαίνε. Τού φαινόταν πως ή Άντζελα πολλαπλασίαζε τις φροντίδες της, σά να ήθελε μ' αυτό τον τρόπο, να ζητήσει συγγνώμη, να εξιλεωθή για κάτι που τή βάραινε.

Έκείνη έβγαζε τη ζακέτα τού ταγιέρ, έπαιρνε την τσούταρά του και διώρθωνε τα μαλλιά της μπροστά στον καθρέφτη. Ίσως αυτή ήταν ή μοναδική οικειότης που είχε άπομείνει άναμεσα τους. Μιά μέρα ή Άντζελα τόν είδε μέσα από τον καθρέφτη να παρακολουθί τις κινήσεις της με τέτοια πικρή εύχρηστική που άναγκαίστηκε να μνή τις επαναλάβη πιά.

Ο Άρρίγκο δεν τή ρωτούσε τίποτα. Δεν τή ρωτούσε πως περνούσε τις ημέρες της, ποιους συναντούσε. Άκριβώς όπως την έποχί που δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά ένας άπλος φίλος, και δεν μιλούσε για τίποτα, άν δεν μιλούσε πρώτη εκείνη.

Άλλά και ή Άντζελα δεν έλεγε τίποτα. Κι έπειδή το βλέμμα του προδίκε τη φλογερή επιθυμία του να μάθι, άρχισε να μιλά για κάποιο κοινόστο, για ένα γεύμα στην Κλέλια, για μία έπίσκεψη στα μουσεια, έναν περίπατο στο ζωολογικό κήπο, πράγματα έντελώς αδιάφορα για κείνον. Άλλά μία Κυριακή πρωί, που άκουσε τις καμπάνες της Σάντα - Τερέζα να χτυπούν, ή Άντζελα έξοτπασε εαφνικά σέ κλάματα. Είχε θυμηθή τη Νόρ - Ντάμ στο Παρίσι και ή μικρή καλόγρια με το άγγελικό πρόσωπο, που μαζέυε τις έλεημοσύνες. Ήταν άκομη πονεμένη από το χωρισμό, εκείνη την έποχή, μιά τουλάχιστε θα μπερδύσε να προσευχηθή με το μέτωπο

ψηλά, να ζητήσει λίγη πορηγορία. Μπορούσε και τώρα να προσευχηθή άκέμη. Άλλά ύστερα, τί θα γινόταν ύστερα; Τί θα μπορούσε να ζητήσει από το Θεό; Ναί θα ήταν έλευθεροι. Χωρίς τη Μαρτίνα. Καλά. Άλλά ή Μαρτίνα ύπληχε. Έστω κι' άν δεν τή συναντούσαν ποτέ πιά. Ή Μαρτίνα Κουέρτσι. Ή σύζυγος τού δικηγόρου Κουέρτσι.

Τα δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό της και ο Άρρίγκο τήν κτύπαε χωρίς να μιλά. Ήταν σίγουρα πως διάβαζε τις σκέψεις της. Σκούπιζε γρήγορα τα δάκρυα της και στράφηκε προς το μέρος του.

— Είναι άνώφελο να βασανίζης τόν έαυτο σου, Άντζελα, με τις σκέψεις. Μη σκέπτεσαι τίποτα καλύτερα. Μονάχα περιμένα, της είπε.

Της επανέλαμψε την ίδια πάντοτε φράση. Περιμένα. Ένώ ο άλλος, ο Αιμίλιο, δεν μπορούσε πιά να περιμένα.

Μιά μέρα, πήγε στο ξενοδοχείο, κάποιος από το πρακτορείο, μεταφορών και της είπε ότι τα έπιπλα είχαν φθάσει. Έκείνη άτόμεινε αστασίμενη. Δεν είχε σκεφθή πιά τα έπιπλα. Δεν είχαν ξαναμνησθή γι' αυτό το ζήτημα με τον Άρρίγκο. Ή δραβιά εκείνη, που πήραν τού τσάι τους καθισμένοι πάνω στα κασόνια τού άμπαλά, ήταν τόσο μακρινή τώρα πιά.

Έτρεξε στον Άρρίγκο. Έκείνος ήταν καλύτερα. Ο πυρετός, ύστερα από τόσες μέρες έπιμονής, είχε άρchiσει σιγά - σιγά να πέφτη. Άλλά δεν μπορούσε άκόμη να σηκωθή από το κρεβάτι.

Ή Άντζελα τού το άνήγγειλε με τρόπο στεγνό, σά να την έκαιγαν τα λόγια και διαζόταν να άπαλλαγί γρήγορα απ' αυτά.

— Έφθασε το φορτηγό με τα έπιπλα, Άρρίγκο, είπε.

Έκείνος τακτοποιήσε καλύτερα τα μαξιλάρια κάτω από το κεφάλι του.

— Άργησε άρκετά να φθάσει, άπάντησε.

— Με ρώτησαν αν μπορούν να έρθουν αύριο τού πρωί να ξεφορτώσουν και τους είπα ότι θα τους τηλεφωνήσω.

— Αυτή ή καταραμένη γρίππη, δεν χρειάζοταν στ' αλήθεια, είπε ο Άρρίγκο. Δεν θα μπόρεσω να είμαι εκεί, να έπιβλέπω. Θα πρέπει να φροντίσης μόνη σου. Σέ παρακαλώ, Άντζελα.

Ή Άντζελα τόν κτύπαε έκπληκτη. «Γιατί να ξεφορτώσουν τα πράγματα;» άναρωτιόταν.

— Για ποιο λόγο τώρα πιά; Τί σκοπό είχε;»

— Καταλαβαίνεις, συμπλήρωσε εκείνος ησυχά πως για την ώρα πρέπει να κάνουμε έτσι. Δεν άποκλείεται να μείνω έγώ εδώ στη Ρώμη και να κρατήσω το διαμερίσμα. Πάντως ένα πράγμα είναι βέβαιο. Πώς στη Βενετία δεν πρόκειται να ξαναγυρίσω πιά. Ούτε και εσύ φαντάζομαι. Δεν είναι έτσι;

— Άρρίγκο...

Δεν τόλμησε να προχωρήσει, και θυώσε με τόν έαυτο της. Γιατί δεν τού μιλούσε; Γιατί άπέφευγε την τελειωτική συζήτηση; Γιατί ούτε και τώρα που ήταν καλύτερα δεν άποφάσιζε να τού μιλήσει;

— Λοιπόν, έλεγα συνέχισε ο Άρρίγκο, πώς τα έπιπλα θα τα δάλης μέσα στα δωμάτια και θα τ' άφήτης εκεί. Ύστερα, όταν σηκωθώ, θα κάνουμε την κατανομή τών αγαθών. Ο καβένας δηλαδή θα πάρη τα δικά του. Και όταν εσύ άποφασίσης μία καινούργια διεύθυνση, μία καινούργια κατοικία θα σου τα στείλω.

Τα λόγια που έπρεπε να πη εκείνη, τα έλεγε αιώτες, με φωνή φυσική, με τόνο λίγο έλαφρό, όπως τότε στο Παρίσι, που της εξομολογήθηκε πως την αγαπούσε πάντα και τη ρώτησε άν ήθελε να τόν παντρευτή. Μ' αυτό τον τρόπο ο Άρρίγκο άντιμετώπιζε τις δυνατές συγκινήσεις.

— Μπορείς να τηλεφωνήσης στο πρακτορείο να τα φέρουν αύριο τού πρωί. Θα άπασχοληθής πολλές ώρες όμως. Άν έχης καιρό φυσικά, συμπλήρωσε.

— Έχω καιρό. Γιατί να μ'ν έχω καιρό; τού άπάντησε.

Ή φωνή της είχε έναν τόνο ψευτικής φυσικότητας. Πολλές φορές αίσθανόταν τον έαυτο της ταπεινωμένο. Της φαινόταν συχνά πως ο Άρρίγκο τή θεωρούσε σαν ένα πλάσμα άναποφάσιστο, ίκανό να κάνει μονάχα κακό, στον έαυτο της, και στους άλλους. Δεν ήθελε όμως να τού άφήσει μία τέτοια άνάμνηση. Ίσως γι' αυτό έκανε ό,τι της ζητούσε. Ο Άρρίγκο της είχε πη: «Περιμένα. Όποιοδήποτε και άν είναι ή άποφασί σου, περιμένα». Και εκείνη περιμένα. Γιατί έννοιας την ύποπτεύωσι ν' άτόν ύπακούσει, γιατί εκείνος ήταν άρρωστος και γιατί ή έπιστροφή σε μία περασμένη ευτυχία τή φόβιζε, όπως συμβαίνει με κάθε τι που θαμνώνει. Και ίσως δεν ή'ταν αυτό μονάχα.

— Άντζελα! τή φώναζε για να την άποσπάζει από τις σκέψεις, που τις μάντευε δδυνήρες.

— Άρρίγκο, τού είπε και εαφνικά, πήρε το χέρι του και το έσφιξε μέσα στο δικό της. Δεν καταλαβαίνω πιά τίποτα. Τα έχω χαμένα. Άρρίγκο. Ξέρω μονάχα πως όταν βρίσκουμαι εδώ κοντά σου, δοκιμάζω μιάν άπέραντη γαλήνη.

Σά να σταματά να φυσά ο άνεμος, σά να σταματά ο ήλιος να μού καίη τα μάτια. Ένα έδος καταφυγίου...

Ο Άρρίγκο χαμογέλασε.

— Είναι αυτό άκριβώς, Άντζελα. Ένα έδος καταφυγίου. Άλλά δεν φθάνει. Ο ένθουσιασμός, ή θερμή, τα λάθη μας τα ίδια, είναι αυτά που μας είναι άναγκαία. Αυτά που δεν μπορούμε να άρνηθούμε στον έαυτο μας. Τα καταφυγία είναι καλά για να σταματήσουμε μία στιγμή, να ξεκουραστούμε, να πάρουμε άνασα και να συνεχίσουμε το δρόμο μας. Νιώθεις γαλήνη κοντά μου, γιατί έγώ είμαι για σένα το καταφυγιο, αλλά δεν φτάνει αυτό.

— Δεν τ' ξέρω, Άρρίγκο.

— Τό ξέρω έγώ, Άντζελα.

Σ' άκωσε το κεφάλι της και τόν κτύπαε προσεκτικά. «Πού έβρισκε τόση δύναμη;» άναρωτιόταν. Πώς μπορούσε να μιλά έτσι, με τόση φυσικότητα, ξεροντας πως από τη μία μέρα στην άλλη, αυτή θα έφευγε για πάντα από κοντά του, από τη ζωή του;

Τό έπόμενο πρωί ή Άντζελα παραστάθηκε στο ξεφορτωμα τών έπιπλων. Άλλά προηγουμένως πέρασε πάλι από τó ξενοδοχείο τού Άρρίγκο. Τόν βρήκε στο ποδι, με την πυτζάμα και τη ρόμπι - ντε - σάμπρι. Είχε μόλις τελειώσει τó ξύρισμα.

— Άρρίγκο, δεν είναι άπερισκεψία αυτό που κάνεις; τόν ρώτησε.

— Όχι, δεν είναι άπερισκεψία. Ο γιστρός μού έδωσε την άδεια να σηκωθώ λίγο μέσα στο δωμάτιο. Είμαι σχεδόν άπυρετος, της είπε.

Ύστερα ή Άντζελα πήγε στο σπίτι, για να παρακολουθήσει την ξεφόρτωση τών έπιπλων. Άνάδλεσε άντικείμενα τού σπιτιού της στη Βενετία, άνακατωμένα με τα έπιπλα τού σπιτιού τού Άρρίγκο που τή ήταν άγνωστα. Οι έργατες έβρισκαν παράξενο τó ότι έπρεπε να άφήσουν τα πράγματα στην άποθήκη, και να μνή κάνουν μία στοιχειώδη τακτοποίηση μέσα στα δωμάτια.

«Γιατί;» ρωτούσαν. «Μιά και είμαστε εδώ...»

— Δεν πειράζει, δεν πειράζει, άπαντούσε ή Άντζελα.

Βιαζόταν να φύγη, γιατί δεν μπορούσε να βλέπει εκείνα τα παράθυρα, εκείνο τó σπίτι που θα μπορούσε να ήταν δικό της, να φαντάζεται πως εδώ μέσα θα μπορούσε να ζήση την ύπόλοιπη ζωή της, τη ζωή την παντρεμένης γυναίκας.

Ξαναγύρισε στο ξενοδοχείο και βρήκε τόν Αιμίλιο. Τώρα εκείνος δεν την περιμένα πιά στο δρόμο. Έμπαινε στο ξενοδοχείο έλευθερα, ρωτούσε άν ήταν εκεί και άν δεν ήταν την περιμένα. Ή Άντζελα ήξερε ότι θα έρχόταν και είχε πη στο θυρωρό ότι θα έπείστρεφε τó μεσημέρι.

Όταν γύρισε όμως, ήταν περασμένη μία.

Τόν είδε χλωμό, νευρικό.

— Με συγχώρησε, τού είπε. Σ' έκανα να με περιμένας.

— Τηλεφωνήσα τó πρωί στις έννέα, αλλά είχες βγί κι' όλας.

— Ναί. Ήρθαν τα έπιπλα και πήγα να έπιβλέψω στην εκφόρτωση.

Ο Αιμίλιο τήν κτύπαε σκεπτικώς.

— Είναι άπίστευτο, πως μπορεί να λές άρσμένα πράγματα με τόση φυσικότητα, της έπε Άντζελα, τί συμβαίνει; Πές μου.

— Λέω αυτό που συμβαίνει, τού άπάντησε. Δεν ύπάρχει λόγος να τó κρύψω. Έβαλα τα έπιπλα στην άποθήκη, ύστερα θα φροντίσω ο Άρρίγκο να μού στείλ η δικά μου, εκεί που πρόκειται να μείνουμε.

Ο Αιμίλιο εξακολουθούσε να τήν κτυάει έντελώς σαστισμένος.

— Δηλαδή να άφήσουμε τή διεύθυνση τού σπιτιού μας σ' αυτόν, σ' αυτόν! φώναζε. (Ύστερα πρόσθεσε με ύφος σκεπτικό). Νομίζω ότι δεν τόν γνωρίζω άκόμη κατά βάθος αυτόν άνθρωπο. Δεν ξέρω αν είναι ένας δαίμονας ή ένας άγιος.

— Δεν είναι ένας δαίμονας, Ω, όχι. Και δε πρέπει να φοβάσαι πως θα έρθη να μας συναντήσει, είπε ή Άντζελα. Άκόμη και αν συνέβαινε αυτό, όμως, πρέπει να έχης έμπιστοσύνη σε μενα.

— Έχω έμπιστοσύνη σε σένα. Άλλά γιατί τόν ύπερασπίζεσαι; Τόν ύπερασπίζεσαι σά να τή πηρξέ το σύμβολο της ελκρινείας επάνω σου και άπέναντί μου.

Της άνέφερε διαρκώς την «προδοσία» του και τήν έκανε να θυμάται τα δραβια που αυτή κτύπαε τόν Άρρίγκο με άγωνία, περιμένοντας να της φέρη, σαν δώρο, μία λέξι, ένα χαριετόμο τού Αιμίλιο, αλλά έκείνος της τó έκρυβε.

— Άντζελα, έπε ο Αιμίλιο. Έχουμε μέσα μας ποταμούς τρυφερότητας, έχουμε την επιθυμία να άγκαλιαστούμε, να ξανακερδίσουμε ό,τι χάσαμε, να άνανεώσουμε την ευτυχία με όλο μας τα πνευμόνια, τώρα που είπ' τέλους μπορούμε και μες άφίνουμε να εξετιμζόνται, να χάνονται δα! αυτά με έναν τρόπο άνόητο, χωρίς να καταλαβαίνω την ατία.

— Τώρα πιά εκείνος είναι καλά, σηκώθηκε από τó κρεβάτι, είπε ή Άντζελα. Σέ μία δυό μέ-

ρες θα μπόρεση να βγί και τότε θα τελειώσουν όλα, Αιμίλιο.

— Όχι. Πρέπει να τελειώσουν αύριο. Να τελειώσουν σήμερα, της φώναζε.

— Ναί.

Ότε και αυτή μπορούσε να συνεχίσει αυτή την κατάστασι. Θα ήθελε να πη στον Αιμίλιο: «Πάρε με να φύγουμε τώρα, αυτή τη στιγμή. Να πάμε όπουδήποτε, σ' οποιοδήποτε μέρος τού κόσμου. Κάτω υπό οποιοδήποτε συνθήκες. Άλλά να είμαστε έγώ και σύ. Οι δυό μας. Έστω και σέ μία έρημο, ή σέ μία ζουγκλα. Τίποτα δεν θα έχη σημασία. Ούτε ή πείνα, ούτε τó κρύο, ούτε ή φτώχεια, ούτε ή κούρασι. Φτάνει τó ότι θα είμαι μαζί σου».

Έκείνος φάνηκε να μαντεύη τα αίσθήματά της και πέρασε τó χέρι του γύρω από τη μέση της.

— Άγάπη μου, της είπε.

— Αιμίλιο.

Βγήκαν μαζί. Ή Άντζελα έπρεπε να πάη στην Κλέλια, που ήταν άρρωστη και αυτή και μόνη.

— Άποψε όμως θα φάμε μαζί, πρότεινε ο Αιμίλιο. Θα ήθελα να πάω στην Άππια - Άντικα. Ένα μακρινό περίπατο. Και να φάμε εκεί. Σ' άρέσει; Θα έρθω να σε πάρω από δώ στις έξι.

Τα μάτια της Άντζελα έλαμψαν.

— Και άποψε, αύριο τó πολύ, όλα πρέπει να τελειώσουν όριστικά. Άντζελα, πρόσθεσε εκείνος με ύφος προταγής.

— Ναί.

ΣΤΙΣ ΕΞΗΜΙΣΗ, ήταν κι' όλας έτοιμη στο δωμάτιό της και περιμένα τόν Αιμίλιο. Καθόταν σέ μία πολυθρόνα, πλάι στο παράθυρο και έκοβε τα φύλλα ενός διδύλιου, που είχε άγοράσει τó πρωί.

Άγοράζε ένα σωρό διδύλια, αλλά δεν κατώρθωνε ποτέ να τα διαδίδη προσεκτικά, ούτε να τα τελειώσει. Τα άνοιγε στην τύχη, διάβαζε καμμία σελίδα που της άρεσε και τó ξανάκλεινε. Έκανε τó διάβασμα εκείνων που περιμένουν στην αίθουσα άναμονής ενός σταθμού, που ή μισή τους προσοχή είναι στο διδύλιο και ή άλλη μισή στον σπηκερ τού μεγαφώνου που πρόκειται να άναγγείλ ην άφίξι τού τρένου.

Ύστερα ήταν εκείνο τó δωμάτιο τού ξενοδοχείου, γεμάτο δορύδους, που άπείκλειε την ήσυχία και τήν αυτοσυγκέντρωσι. Ήταν στο πρώτο πάτωμα, τα παράθυρα τού έδελταν από τó δρόμο, άπέναντι ήταν ένα ρεστοράν, και ως άργά τη νύχτα, οι συζητήσεις, τó πηγαινε - έλα τών θαμώνων, άνακατεύονταν με τó δορύδο τών αυτοκινήτων και τών σκούτερ. Θα μπορούσε να φύγη από τήν πρώτη μέρα, να ζητήσει μία καλύτερη διαμονή, αλλά δεν τó βρήκε άπαραίτητο, γιατί ήξερε πως ή παραμονή της στο ξενοδοχείο ήταν προσωρινή, μία και τó άλλο σπίτι την περιμένα λίγο πού πάνω, με μία θέα θαυμάσια σέ πάρκα και άλση.

Ή Άντζελα εξακολουθούσε να κόβη τα φύλλα τού διδύλιου, με κινήσεις μηχανικές. Ήταν κι' όλας εξήμηση. Πράγμα περίεργο ο Αιμίλιο άγρόσης. Συνήθως έφθανε πριν από τήν καθωρισμένη ώρα. Δεν είχε σπουδαίες άσχολίες στη Ρώμη, άν και ένα τημά των έργασίων του, τó διακεταίνανε στο γραφείο ενός φίλου του. Κι' ύστερα τίποτα δεν είχε σημασία γι' αυτόν όταν έπρόκειτο να τή συναντήσει.

Χτύπησε τó τηλέφωνο. Πετάχτηκε από τή θέση της και σήκωσε τó άκουστικό.

— Έμπρός.

— Είμαι έγώ, Άντζελα.

— Αιμίλιο.

— Άγάπη μου άργησα.

— Δεν πειράζει.

— Ένωδ άργησα να σου τηλεφωνήσω. Φαίνεται άπίστευτο πως και ένα τηλεφώνημα άκόμη κατανάτ πρόβλημα ώρισμένες στιγμές.

(Ή φωνή τού Αιμίλιο ήταν νευρική, κουρασμένη.) Άντζελα, δεν μπορούμε να συναντηθούμε άποψε. Ένας πελάτης κατέθεσε από τη Βενετία, και είναι άδύνατο να ξεφύγω. Πρόκειται για μία ύπόθεση έπείγουσα και θλιβερή. Ίσως χρειαστή να φύγη άμέσως, έτσι ή συζητήσις μας θα παραταθί και κατά τη διάρκεια τού δείπνου. Τού είπα ότι έχω κάποιο ραντεβού, πως δεν ήταν δυνατό, αλλά...

— Αιμίλιο μή στενοχωριέσαι, σέ παρακαλώ.

— Είμαι άγανακτισμένος, καταλαβαίνεις...

— Καταλαβαίνω. Λοιπόν;

— Λοιπόν για να είμαστε σίγουροι, θα συναντηθούμε αύριο τó μεσημέρι. Ίσως θα μπορούσε και ναρίτερα, αλλά δεν ξέρει κανείς. Αυτός εδώ μπορεί να μ'ν φύγη, να δημιοιουργηθόν δυο άρκεστες περιπολές και να άπασχοληθώ και τó πρωί. Περιμένα με στο ξενοδοχείο κατά τó μεσημέρι. Έντάξει;

— Βέβαια.

— Θα φάμε όπου τύχη. Δεν έχει σημασία, έ;

— Φυσικά.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Σ τó έπόμενο

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ένα παιδί, που όλο τόν καιρό είναι άπασχολημένο χωρίς διακοπή κινδυνεύει να πάθη άσφυξία. Άφήστε του τή δυνατότητα να σκεφθή μόνο του τί θα κάνει.

Είναι τó καλύτερο μέσο να τó βοηθήσετε να άναπτύξη τήν πρωτοβουλία του.

Η ANNA, ένα κοριτσάκι δώδεκα χρονών, μαθήτρια της έκτης δημοτικού είναι τρομερά άπασχολημένη. Πώς διαθέτει τó χρόνο της; Θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει σαν ύπόδειγμα τού είδους. 8—1 σχολείο, 3—5 μελέτη τών μαθημάτων στο σπίτι, 6—7 άγγλικά. Δυό φορές τήν έβδομάδα ή άπογευματινή μελέτη συντομεύεται γιατί έχει γυμναστική. Τήν Κυριακή τó πρωί έκκλησις, ύστερα κατηχητικό, τó άπόγευμα έξοδο με τους γονείς της σέ κανένα κατάλληλο κινηματογραφικό έργο ή έπίσκεψη σέ κάποια φιλική οικογένεια.

Ή Άννα κοιμάται ωρίς τó δρόμο. Πρώτα γιατί αυτό είναι και καλό και ύγιεινό και δεύτερο γιατί έχει άνάγκη να ξαναακτήσει τις δυνατότητες.

Άλλά τις δυνάμεις της αυτές δεν θα τής βρή παρά εϊς βάρος τής άναπνευστικής, γιατί, άπην πραγματικότητα, ή χρησιμοποιήσει τού χρόνου της Άννας δεν είναι καθόλου ύπόδειγμα τού είδους.

Τό καμμένο τó κοριτσάκι, πρέπει να δοίσκεται «υπ' άτμόν» όλη τήν ημέρα, για να τή προλάβη όλα αυτά. Γιατί τα πάντα έχουν κανονισθή με άκριβεια ρολογιού. Άκούμας και οι διακοπές έχουν τó πρόγραμμά τους, καθωρισμένο άπό τού πρώτο. Βέβαια, ή Άννα θα γίνη μία τέλεια κοπέλλα, ξεροντας όλα όσα πρέπει να ξερή μία μορφωμένη και καλοσυνάτη γυναίκα.

Φρόνιμο ρομπότ ή άτομο με ικανότητες;

Όλα αυτά δέβαινα είναι πολύ ώραία. Και για τó παιδί μας και για μας. Θέλουμε να δώσουμε στο παιδί μας τήν ευκαιρία να πλουτισθή σωματικά, πνευματικά, ήθικά. Και τότε πολλαπλασιάζουμε έπίτηδες τις ευκαιρίες να αυξήσουν τις γνώσεις τους.

Συμβαίνει όμως μερικές φορές να παραγέμουμε έτσι τη ζωή τού μόνο και μόνο για να τó άπασχολούμε και να άπαλλασσόμαστε από τήν παρουσία του. Ένα παιδί, άπασχολημένο από τó πρωί ως τó βράδυ, θα είναι φρόνιμο.

Οί μεγάλοι έχουν σπουδαίες άρχες. Γι' αυτούς δεν ύπάρχει χειρότερο πράγμα από τó χάσιμο τού χρόνου. Πολύ περισσότερο γιατί γι' αυτούς «ό χρόνος είναι χρήμα». Άλλά, αντίθετα με ό,τι συμβαίνει για τους μεγάλους, μερικές φορές τó παιδί πλουτίζει τόν έαυτο του άκριβώς χάνοντας τó χρόνο του.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

★ Ίησουϊτισμός

Ο περίφημος Ισπανός μοναχός Ιγνάτιος Λογιόλα, ο αρχηγός του Τάγματος των Ίησουϊτών, συμβούλευε την Αικατερίνη των Μεδίκων: — Κάθε φορά, Μεγαλειότητά, που θα θέλετε να κάνετε καμιά μεταρρύθμιση και φοβάστε την κατακραυγή του λαού, να την διαδίδετε πρώτα ως φήμη, Κι' αν μὲν τὸ πράγμα περάσει απαρατήρητο, τότε την εφαρμόζετε. "Αν ακούσετε κατακραυγή, τότε την διαψεύδετε επίσημα ως κακόβουλη φήμη...

Η Αικατερίνη των Μεδίκων βρήκε σωστή τη συμβουλή και την εφαρμόζε πάντοτε στις δύσκολες περιπτώσεις.

★ Πίστευε σὲ ὅτι ἔλεγε

Ο μεγάλος Άγγλος φιλόσοφος Ντάβιντ Χούμ ήταν άθεος. Έν τούτοις δεν παρέλειπε να πηγαίνει στην εκκλησία και να παρακολουθού τη θρησκευτική λειτουργία. Κάποιος, που είχε το θάρρος μαζί του απόρησε με αυτή την αντίθεση στη συμπεριφορά του και του έκανε κι' έναν υμναίον.

— Μην άπορη, φίλε μου, τού άπάντως ο Χούμ. Γεγονός είναι ότι δεν πιστεύετε τίποτε άπ' όσα λέει ο πάστορ. Έκείνος όμως τά πιστεύει. Και τίποτα δεν μ' άρσκει περισσότερο άπό τὸ ν' άκούω μία φορά την έβδομάδα έναν άνθρωπο που τά πιστεύει σ' εκείνα που λέει.

★ Ο φύλαρος βουλευτής

Σε μία συνεδρίαση της γαλλικής βουλής ένας βουλευτής είχε κουράσει πολύ τους συναδέλφους του μιλώντας άδιάκοπα επί δύο ώρες. Σε σύσταση των συναδέλφων του να σταματήσει λίγο για να ξεκουραστεί, είπε:

— Ποτέ! Δεν είμαι καθόλου κουρασμένος.

Ο Κλεμανσώ, που ήταν τότε ύπουργός, επενέβη και τού είπε:

— Τότε αφήστε να ξεκουραστούμε έμεις, κύριε.

★ Είχε τὸν λόγο του

Κάποτε έφθασε ο Φρειδερίκος ο Μέγας για επίσκεψη σ' ένα μικρό χωριό. Ο δάσκαλος τού χωριού, θέλοντας να τὸν τιμήσει, είχε οργανώσει μία επίδειξη τὸν μαθητῶν που έκανε στὸ βασιλικά βαθεία έντύπωσι.

Τὸ μόνο που τὸν δυσάρεσθησε ήταν πὸς ο δάσκαλος φορούσε όλη την ώρα τὸ καπέλο του και δεν τὸ είχε βγάλει ούτε σάν τὸν χαιρετήσει. Μόλις τελείωσε ἡ επίδειξη, τὸν πήρε ιδιαίτερος και τού είπε:

— Όλα καλά, δάσκαλε, και σε συχαίρω. Τὸ μόνο που δεν μου άρεσε είναι που δεν έβγαλες τὸ καπέλο άπό τὸ κεφάλι σου μπροστά στὸ βασιλικά σου. Στὸ κάτω - κάτω πρέπει να δώσεις και στὰ παιδιά τὸ παράδειγμα τὸ σεβάσμιου πρὸς τὸν άνώτερο.

Τότε έσκυψε ο δάσκαλος και ψιθύρισε στὸ αὐτί τὸ βασιλικά:

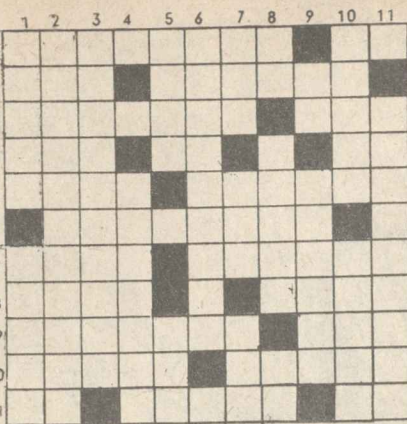
— Μεγαλειότηά! "Αν πάρουν είδησι αὐτοί οί διάδοχοι πὸς υπάρχει κάποιος άνώτερος άπό μένα, ποίος τὸς κάνει καλά ύστερα;

★ Ἡ άφηρημάδα τὸυ Μυρόου

Ο διάσημος καθηγητής Ντουάι Μυρόου ήταν τρομερά άφηρημένος. Κάποτε, λοιπόν, ταξιδεύοντας με τὸ τραίνο, ήταν πολύ άπορροφημένος στὸ διάβασμα ενός διδύλου. Ξαφνικά, ἤρθε ο έλεγκτής και τού ζήτησε τὸ εισιτήριό του. Ο Μυρόου άρχισε να ψάχνεται.

— Δεν πειράζει, κύριε Μυρόου, τὸν καθύσχεσε ο έλεγκτής που ε- γνώριζε τὸ διάσημο καθηγητή. "Οταν τὸ βρῆτε τὸ στέλνετε στὰ γραφεία τῆς εταιρείας...

— Δεν άνησυχῶ, παιδί μου για τὸ εισιτήριο... τὸ εἰσήγησε ο Μυρόου. "Εκείνο που με άνησυχεί είναι ότι δεν θυμάμαι που πηγαίνω.

Οριζοντίως:

- 1) Έλιγμοί, κόλπα—Επιφώνημα
- 2) Χορεύτρια και στάρ του γερμανικού σινεμά, πρωταγωνίστρια τὸυ παλπού φίλμ «Κόρρα Τέρρυ»—Άπό αὐτὸν θγαίνονται τά φυτά.
- 3) Ἦταν ὁ Ἰώβ—Πόλις τὸυ Βελγίου.
- 4) Ρῆμα κινήσεως—Προσωπική άντωνυμία—Μουσική νότα.
- 5) Σύνδεσμος—Ωδικὸ πτηνό.
- 6) Ρῆμα τηλεπικοινωνίας.
- 7) Ναυτικὸ πρόσταγμα—Αίσχρη πράξις.
- 8) Μεγάλης κυκλοφορίας άμερικανικό περιοδικό—Τὸ μικρὸ όνομα συγ χρόνιου άρχηγού μεγάλου κράτους.
- 9) Δεν υπάρχει στὸν στρατοδικείο—Χρονικόκ επίρρημα.
- 10) Τὸυ τοκετού είναι δυνατοί—Άνατολίτικο μέτρο μήκους.
- 11) Σύνδεσμος—Επιτραπέζιο παιχνίδι—Ἦταν χιουμορίστας και παραδοξολόγος.

ΨΑΞΤΕ ΝΑ ΤΟ ΒΡΗΤΕ

- 1) Ο πρώτος είναι τὸ ένα τρίτο τὸυ δευτέρου. Και οί δύο μαζί είναι ο τρόμος τὸν προληπτικῶν.
- 2) Δημιουργείται άπό τὸ φῶς άλλα δεν φωτίζεται ποτέ.
- 3) Μόλις προφέρετε τὸ όνομά της παύει να υπάρχει.
- 4) Τὸ σχοινί έχει δύο, ο άνθρωπος τέσσερα.
- 5) Όλοι τὸ χρησιμοποιοῦν για να προχωροῦν και οί κληρικοί για να στέκουν.

ΑΞΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΠΟ

"Αν δεν έχετε να κάνετε τίποτε τὸ καλύτερο και τὸ διασκεδαστικότερο, κάντε τὸς ακόλουθους πολλαπλασιασμούς. Τά γινόμενα θα σας καταπλήξουν.

$$\begin{array}{r} 3367 \times 33 = \\ 3367 \times 66 = \\ 3367 \times 99 = \\ 3367 \times 132 = \\ 3367 \times 165 = \\ 3367 \times 198 = \end{array}$$

και οὕτω καθ' ἐξῆς (στὸν πολλαπλασιαστή προστίθεται κάθε φορά ο αριθμός 33).

ΠΟΣΕΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ :

Πόσες λέξεις μπορείτε να σχηματίσετε προσθέτοντας μπροστά στην κατάληξη

ΤΡΑ

ανά μία συλλαβή που να μην έχει περισσότερα άπό δύο γράμματα ; (Παραδείγματος χάριν : Πέ—τρα, Ρῆ—τρα κ.λ.π.). Οί λέξεις μπορεί να είναι σε οποιαδήποτε πτώσι τὸυ ένικού ή πληθυντικού.

"Αν φθάσετε στις 12 λέξεις θα σας αξίζει ένα «μπράβο».

ΑΣΙΑ

Χρησιμοποιήστε τά γράμματα της λέξεως ΑΣΙΑ για να συμπληρώσετε τά κενά τὸν πάρα κάτω λέξεων σε τρόπο ώστε να σχηματισθοῦν έπτά πλήρεις λέξεις με την ακόλουθη ση-

ΠΕΡΝΑΤΕ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ

ΤΗΝ

ΩΡΑ ΣΑΣ

ΜΑΘΑΙΝΟΝΤΑΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Καθ' ἑτάς :

- 1) Ἀλλάζω—Ρῆμα άγνωστο στὸν "Όμηρο.
- 2) Ο μεγάλος Μπαχ.
- 3) Τὸ πράσινο βρίσκεται στην Ἀφρική.
- 4) Είναι τὸ αλουμίνιο.
- 5) Αιγυπτιακή θεότης — Πάτσι γαλλικά.
- 6) Ἀμερικανική πόλις κοντά στοῦς καταρράκτες τὸυ Νιαγάρα.
- 7) Ἑλληνικό νησί — Πρόσωπο τῆς Γραφῆς—Ξένο άνδρικό όνομα.
- 8) Σύμβολο χημικού στοιχείου—Ἡ Μικρασία τὸν προγόνον μας — Αιγυπτιακή θεός.
- 9) Δίφθογος—Ἡ σατυρική έφημερίδα τὸυ Σουρή.
- 10) Ἡ τουρκική δεκάρα—Τὸ επίσημο όνομα τῆς νυφίτσας.
- 11) Τά ζητᾶμε και μεταφορικά—Χρονικόκ επίρρημα.

μασία: 1) "Έχει περίφημη θυζαντινή εκκλησία. 2) Δεν μπορούμε να τὰ φθάσουμε. 3) Είτε στὸν οργανισμό, είτε στὸ ραδιόφωνο είναι ένoχηλτικά. 4) Χαρά τὸν καλοφάγαν. 5) Ἐρημώνει τὰ χωριά. 6) Νοσηλευτικά ιδρύματα. 7) Είναι κυριολεκτικά άχώριστοι.

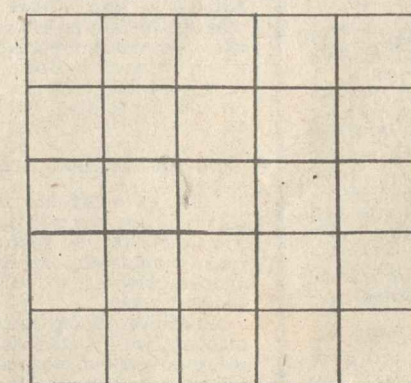
Οί πρὸς συμπλήρωσιν λέξεις είναι οί ακόλουθες:

- 1) Κ — — — — Ρ — — ΝΗ
- 2) — Π Ρ Ο — — Τ —
- 3) Π — Ρ — — — Τ —
- 4) Π — Ν Δ — — — —
- 5) — — Τ Υ Φ — Λ — —
- 6) — — Ν — Τ Ο Ρ — —
- 7) — — — Μ — — Ο —

ΜΑΓΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Τά γράμματα:

Α—Α—Α—Α—Α—Ι—Ι—Ι
Κ—Κ—Κ—Α—Μ—Ν—Ν—Ν—Ν
Ο—Ο—Ο—Ο—Σ—Σ—Φ

να τοποθετηθοῦν μέσα στὸ τετράγωνο ώστε να σχηματισθοῦν οριζοντίως και καθ' ἑτάς όμοιες λέξεις με την ακόλουθη σημασία:

1) Μεγαλοποιεί 2) Μορτάκι (δημοτ.) 3) Δεν είναι καλό 4) Όρος τῆς γραμματικής 5) Υπόκοοι τὸυ Μάο - Τσέ - Τούγκ.

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι' έναν καιρό, ἡ ημέρα που ο νεαρός διασώσας τῆς οικογένειας πατοφόρους μακριά παντελόνι, έθεωρεῖτο σαν ιστορική για τὸ σπίτι. «Ο κανακάρης έπαινε πιά να είναι παιδί και γινόνταν άνδρας, τὰ μακριά παντελόνια, ήταν τὸ όρόσημο που χάριζε τὴ μία ηλικία άπό την άλλη.

Τώρα ἡ ιστορική ημερομηνία για την οικογένεια είναι ἡ ημέρα που τὸ δεκαεπτάχρονο κορίτσι τὸυ σπιτιού πρωτοφόρεῖ έξωμο φόρεμα.

"Όπως και τὸ άγνόο άλλοτε, έτσι τώρα και ἡ κοπέλα, πρέπει να παλέψει άπολύτῳ ἡ άπόκτηση αὐτῆς την περιπόθητη τουλέτα. Και όλα τὰ κορίτσια άκούουν τὴν ἴδια φράσι όταν τολμῶσιν να ζητήσουν για πρώτη φορά την πραγματοποιήσι τὸυ νεύρου τους. "Γιὰ τὸ θεό, τί λές παιδί μου, είσαι ακόμα μικρή.

Χρειάζεται ν' άρχισῇ άπό καιρό τὸν άγώνα για να μπορέσει να εγκαταλείψῃ τὰ παιδικά φουστανάκια με τὰ κλειστά γιακαδάκια που τῆς φορᾶνε ακόμα στὰ πόδια. Και ένα βράδυ γυρίζει άπό μία γιορτή με ένα άκατομάχητο άτού. «Η Κοίτη, που είναι και δύο μήνες μικρότερη μου, φορούσε έξωμο». Ἡ μεγάλη μέρα άρχισε να φαίνεται επί τέλους άπό μακριά.

Μιά πρόσκλησι για ένα επίσημο πάρτυ έρχεται και τὸ ζήτημα τὸυ έξωμου γίνεται άφορμή για ζωηρές συζητήσεις. Σι- νήτως ρωτᾶνε τὸν πατέρα που άπαντᾶ με ένα «χμ» και άποσπρεται γρήγορα άπό τὸ πῆδίο τῆς μάχης. Την τελική άπόφασι πρέπει να την πάρῃ ἡ μητέρα και αὐτῇ πάντα υποχωρεί.

Και τὸ έξωμο επί τέλους φάνει άπό τὴ ράφτρα. Ο πατέρας βλέπει τὸ κορίτσάκι του με τὰ παλιὰ μπλουζάκια και την φορεῖ ξεθωρισμένη φούστα πὰ σηκώνεται μετὰ τὸ φαγητὸ τὸ βράδυ, άπό τὸ τραπέζι και να χάνεται πάνω στις σκάλες.

Σε λίγο κατεβαίνει τὰ σκαλιά. Μιά όμορφη, άγνωστη, γυναίκα, είναι αὐτῇ που κατεβαίνει τὰ σκαλιά, με τὰ χτενισμένα μαλλιά και τὸ άστραφτερό πρόσωπο.

Με κάποιο τρόπο, που μόνο ἡ γυναίκα ξέρει, με τὸ έξωμο που φόρεσε, έδωσε στὸ πρόσωπό της μία ώριμότητα και έπρε ένα τέτοιο ύφος που ο πατέρας της ποτέ πρὶν δεν είχε παρατηρήσει. Θυμάται μία φορά πριν άπό εἴκοσι χρόνια περίπου περιέμενε μίαν άλλη νέα γυναίκα να κατέβῃ τὰ σκαλιά με τὸ βροδυνό της φόρεμα, μόνο που αὐτὸ τότε δεν ήταν έξωμο. Τώρα εκείνη ἡ γυναίκα τὸυ έστειλε κάτω αὐτήν την άλλη, όμορφη γυναίκα.

Ο πατέρας λέει μόνο: «Είναι πραγματικά χαριτωμένο». Δεν λέει τίποτα άλλο. Ἀλλάζει μιά ματιά με τὴν υπέρα και οί δύο κάνουν τις ἴδιες σκέψεις. Εἰπὸς άλλάξουν οί καιροί, πὸς περνᾶν τὰ χρόνια, πὸς φεύγει ἡ ζω-

ΚΡΙΣΙΜΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Κεραυνοβόλοι έρωτες κινδυνεύουν τὸ 2ο χρόνο

ΚΡΙΜΑ στὸ Σαββατοκύριακο! Καιρὸς ώραίος, καθαρός οὐρανός, δροσερό άεράκι! Καιρός υπέροχος σαν τὰ νεύατα τὸν φίλον μου, τῆς Σουζάνας και Μπερτράν. Ἡ πρώτη εἴκοσι χρονῶν και ο δεύτερος εικοσιδύο. Φανταζόμουν ακόμη ότι και ἡ άγάπη τους θα ήταν τὸ ἴδιο χαρωπὸ και δροσερὸ σαν τὸν άμορφο αὐτὸν καιρό, άφού μόλις είχαν κλείσει δύο χρόνια άπό την ημέρα που παντρεύτηκαν.

"Όταν έφτασα τὸ Σάββατο τὸ πρωί, κατά τις 11, ἡ Σουζάνα με περιέμενε, κομψή και χαριτωμένη με τὸ θέλουδινο κοτλέ παντελόνι της. Με γύρισε μέσα στὸ σπίτι της, που ἦταν μικρὸ και χαμηλοτάβανο, με μία μεγάλη σοφίτα άπό πάνω, μου έδειξε τὸν κῆπο με τὰ λουλούδια και τὸ λειβάδι με τὸ φουντωμένο χορτάρι.

— Και ο Μπερτράν; ρώτησα.

— Έχει πάει για ψάρεμα άπό τὸ πρωί στὸ ποτάμι. Είδες τὴν κερασιά; Είναι κατακόκκινη.

Θαύμασα τὴν κερασιά, χωρίς να δώσω σημασία στὴ σύνομη άπάντησι τῆς Σουζάνας και στὸν έξυπνο τρόπο που βρήκε να αλλάξῃ κουβέντα.

Σε μία ώρα έφτασε ο Μπερτράν. Οί μπότες του ήταν μουσκεμένες. Ἡ Σουζάνα έτρεξε κοντά του να τὸν φιλήσῃ. "Εκείνος τὴν έσπρωξε έλα-

— Δεν βλέπεις πὸς είμαι μουσκι- δι; τῆς είπε άπότομα.

Πήραμε τὸν καφέ κάτω άπό τις άνθισμένες μπλιές. Ἦταν μιά άπο τις γλυκές εκείνες στιγμές, που είναι τόσο ωραίο να τις παρατηρῇ κανείς, όταν είναι έρωτευμένος, με μιά τρυφερὴ συζήτησι, με μερικά φιλιὰ.

Ἡ Σουζάνα κατάλαβε τὴ στενωχώρια που αίσθανόμουν. Θέλησε να μὸυ τὴ διασκεδάσῃ; Πάντως, είπε σε ένα τόνο άνάλαφρο.

— Ξέρεις, ο Μπερτράν, για τίποτα στὸν κόσμο δεν τὰ ανέδαλε τὸ ψάρεμα τὸυ Σαββατοκύριακου.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ο Μπερτράν σηκώθηκε και δεν τὸν ξαναείδαμε παρά στις 7 τὸ βράδυ.

"Ετσι, λοιπόν: Δύο χρόνια στάθηκαν άρκετά —μόλις δύο χρόνια— για νὰ πεθᾶν μέσα τους ἡ μαγεία τὸυ έρωτα και νὰ άρχισῇ ἡ ρουτίνα τὸυ γάμου. Γιατί είναι ολοφάνερο πὸς ο Μπερτράν «συνήθισε». Συνήθισε τὴ Σουζάνα, όπως συνήθίζει κανένας τὸ καλὸ φαγητὸ, τρώγοντάς τὸ κάθε μέρα.

Πήρανε τέλος οί έκδρομές τὸν έρωτευμένων. Τὸ Σαββατοκύριακό του, άπό ο Μπερτράν, τὸ αφιέρωνε στὸ άσπρημένο του σπῆρ, τὸ ψάρεμα.

Ούτε ένα κομπλιμέντο για τὸ χαριτωμένο φόρεμα που πρωτοφόρεσε ἡ Σουζάνα τὴν Κυριακή.

Με λίγα λόγια, ο Μπερτράν έδγαλε τὸ συμπέρασμα: «Γάμος, ἴσον ύ- λες οί άνέσεις, σε τιμές λογικές».

Και όλα θα ήταν έν τάξει αν ἡ

Σουζάνα είχε βγάλει επίσης τὸ ἴδιο συμπέρασμα.

"Όμως, ποιά γυναίκα, ύστερα άπό δυὸ χρόνια συζυγική ζωῇ θα δεχόταν με έλαφρεία καρδιά να μην ακούῃ πιά να τῆς λένε:

— Είσαι όμορφη! Είσαι άλλοιώτικη έσύ άπό τις άλλες! Είσαι τὸ πᾶν για μένα!

Δυὸ χρόνια δεν άρκούν για νὰ ἱκανοποιηθοῦν δέκα χρόνια νεανικῶν όνείρων, δέκα χρόνια γεμάτᾳ φανταστικές έλπίδες. Δυὸ χρόνια δεν είναι άρκετά για νὰ χορτάσουν έναν ολοκληρὸ χιμαίρικό κόσμο, τὸν κόσμο τῆς γυναικείας έφηβικής ηλικίας που έχει για ἴδανικό της τὴν άγάπη και, σαν έπαλήθευσι τῆς άγάπης, τὸ γάμο.

Καί άκριβῶς, πρὸς τὸ τέλος τὸν δυὸ πρώτων χρόνων, ο άντρας, πρὸ προσγειωμένος, «κατασταλάζει».

Θωρεῖ παιχνιδάκια, κάπως άνάξια γι' αὐτὸν, τις εὐτυχισμένες τρέλλες τὸυ μήνα τὸυ μέλιτος, και τέλος στρέφεται σε πράγματα πρὸ «σοβαρά». Στὸ έπάγγελμα του, στίς φιλοδοξίες του, στήν άγορά ενός αυτοκινήτου που θα τὸν άνυψῶσι στὰ μάτια τὸν φίλων του.

Νὰ πὸς δημιουργεῖται τὸ δράμα και ο κλονισμός εκείνος κατά τὸ δεύτερο χρόνο τὸυ γάμου. Νὰ ἡ πρώτη επικίνδυνη στροφή.

Τὰ «φάρμακα»; Είναι άπλά. Οί νεαροί αὐτοί σύζυγοι, άς μην ξεχνοῦν να λένε στὴ γυναίκα τους πὸς είναι άμορφη και πὸς τὴν αγαποῦν. Καί κείνη, άπό τὴ δικῇ της μεριά, άς παραδεχθῇ πὸς ο άντρας της έχει τὸ έπάγγελμα του, τὸς φίλους του, τὸ πολιτικό του κόμμα και πὸς ἡ άγάπη γι' αὐτὸν δεν μπορεί να είναι τὸ «πᾶν».

Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις

όπου ἡ κρίσι έκφανίζεται πολύ έξυ- τερη, στὸ τέλος τὸυ δευτέρου χρόνου, άπ' ὅτι στήν περίπτωση τὸν φίλων μου τῆς Σουζάνας και τὸυ Μπερτράν. Είναι ἡ περίπτωση εκείνων που παντρεύτηκαν άπό κεραυνοβόλο έρωτα: "Αν τὸ τυφλὸ πάθος τὸς είχε άποκρύψει τις βαθεῖς διαφορές τους στὰ γούστα, στὰ αίσθήματα, στίς φιλίες τους ακόμη,στὸ τέλος τὸν δυὸ χρόνων οί διαφορές αὐτές θα φανερωθοῦν ὡμά και σκληρά.

"Απ' αὐτῇ τὴν κἀπως άγοστορημένη διαπίστωσι τῆς πραγματικότητας γενιοῦνται τὰ διαύγνια τὸν νεαρῶν ζευγαριῶν πρὸς τὸ τέλος τὸυ δευτέρου μοιραίου χρόνου.

Γιὰ δούος, όμως, παντρεύτηκαν άποφασισμένοι να μὴ χωρισουν, ὑπάρχει μιά λύσι: Μετὰ τὴ διαπίστωσι τὸν διαφορῶν, να είναι ελκρινεῖς και να ξεετάζουν τὰ πράγμα- τα με καλὴ θέλησι, αντί να σωπαί- νουν και να τρέφουν μέσα τους πι- κρές μνησικακίες. Οί σύζυγοι τὸυ εί- δους αὐτοῦ πρέπει να άποφασίσουν να πῶν μέσα τους:

— "Αφού θέλουμε να πετύχουμε ὅπωςδήποτε στὸ γάμο μας, άς λέ- με καθαρές κουβέντες!

Πολλὴ ταπεινοφροσύνη, πολλὴ άγάπη για τὴν άγάπη, πολλὴ καλὴ θέλησι για τὴν έπιτυχία τὸυ γάμου, να τί χρειάζεται.

Καί τὸ ξαναλέω: συζήτησι με άνοιχτά χαρτιά και έξήγησι, για νὰ ξεκαθαρίζονται οί καταστάσεις και να γίνονται κοινές οί βαθεῖς έπιθυ- μίες, οί περασμένες και μελλοντι- κές προσπάθειες, όλα όσα κάνουν τὸ γάμο μιά συναλλαγή άνάμεσα σε ζωντανά πλάσματα και όχι ένα συνε- ταιρισμὸ ρουτίνας.

Ντομινίκ Πρέστ

MORPHY MR RICHARDS

Τὸ καλύτερο ηλεκτρικό σίδερο

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:

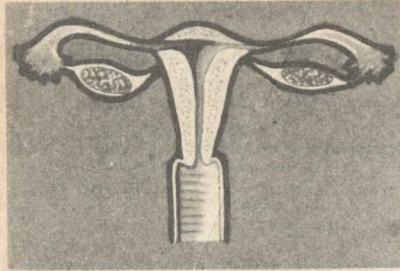
M. & I. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ: ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 8, ΤΗΛ. 30-053
ΘΕΣΣ/ΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 29, ΤΗΛΕΦ. 23-66

και τώρα... **hi-fi** ένα ΚΡΑΓΙΟΝ που ακτινοβολεί

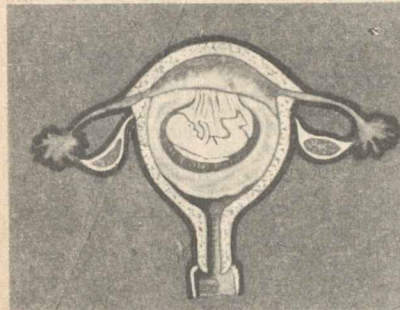
MAX FACTOR HOLLYWOOD

ΣΕ ΝΕΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ ΠΙΣΤΗΣ ΑΠΟΔΟΣΕΩΣ (hi-fi). Σύνθεσις και σταθερότης ποιότητος, ούδέποτε έπιτευχθείσα μέχρι σήμερα. Τὸ κραγιόν MAX FACTOR διατηρεῖται άγέπαφο στὰ χείλη σας ὥσπου να τὸ άφαιρέσετε. Δεν στεγνώνει, δεν αλλοιώνεται. Δίδει στὰ χείλη σας φρεσκάδα, λάμψι και άπαλό-τητα.

MAX FACTOR HOLLYWOOD

ΜΙΑ ΑΡΚΕΤΑ ΣΟΒΑΡΗ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ
ΠΑΘΗΣΙ ΠΟΥ ΕΧΕΙ
ΑΓΝΩΣΤΗ ΑΙΤΙΑ

Έπ' άνω: Σχηματική παράσταση των γεννητικών οργάνων της γυναίκας. Κάτω: Σχηματική παράσταση της μήτρας στην αρχή μιας φυσιολογικής εγκυμοσύνης.

ΕΝΩ Τό ανθρώπινο «ώο», φυσιολογικά, —σε μία εβδομάδα— φτάνει στη μήτρα, στην περίπτωση της εξωμηντρίου κύησης δεν μπορεί να φθάσει εκεί, και, κατά συνέπεια, αναπτύσσεται άπ' έξω.

Στά έννέα δέκατα τών περιπτώσεων, η εξωμήτριος κύση γίνεται στη σάλπιγγα.

● Η εξωμήτριος κύησης μπορεί να έντοπιισθί εις πολλά σημεία

Έχουμε τότε τη σάλπιγγική κύηση.

Η σάλπιγγα δεν παρουσιάζει την ίδια διάμετρο σε όλη της την έκταση. Ένώ το έξωτερο μέρος της, που βρίσκεται σε έπαφή με την ωοθήκη, διατελλεται σε είδος αμπουλάς, το έσωτερο τή της μέρος είναι πολύ πιο στενό και δεν μπορεί να διασπασθί.

Η διάγνωση τού μέρους όπου έχει έντοπισθί η κύση αυτή στη σάλπιγγα είναι σημαντική γιατί το μέλλον της άρρωστης.

Πράγματι, η κύση που έχει την έδρα της στο στενό τμήμα έχει τάσι να προσκολληθί ρηί της σάλπιγγας και να δημιουργήσθι αληθινή πλημυρία αίματος στο περιτόναιο. Ένώ η κύση που έχει την έδρα της στο διεσταλμένο τμήμα προκαλεί μικρές διαδοχικές αιμορραγίες ή αιμασκήλες, όπως τις λένε στην ιατρική γλώσσα.

Η εξωμήτριος κύση μπορεί να έντοπισθί και άλλοι, αλλά οι περιπτώσεις αυτές είναι σπανιότερες. Είναι αυτές που λέγονται ωοθηκικές κύσεις και περιτοναϊκές κύσεις που αναπτύσσονται στην περιτοναϊκή κοιλότητα.

● Στην αρχή τίποτα δεν μπορεί να δείξει ότι πρόκειται για άνωμαλη κύση

Πώς μπορεί να προέλθι μία τόσο άφυσική κύση; Για να γίνι αυτό πρέπει ή πορεία του γονιμοποιημένου ώαριου να διαταραχθί. Αυτό μπορεί να γίνι από μηχανικά εμπόδια—όπως είναι ή στένωση, ή φλεγμονή, ή διαμαρτία (άνωμαλία στη διαμόρφωση) της σάλπιγγας—ή από βιολογικές διαταραχές, όπως είναι οι φυσιολογικές τροποποιήσεις τού ώου κλπ.

Η περιτοναϊκή κύση προέρχεται τις πιο πολλές φορές από ρηί ενός μέρους της σάλπιγγας και δευτερευόντα ένοφθαλμισμό τού άπτελευθερωμένου ώου.

Στην αρχή μιας εξωμηντρίου κύ-

σεως δεν υπάρχει κανένα ιδιαίτερο σημάδι, ούτε διαφέρει από μία συνηθισμένη εγκυμοσύνη. Μετά την παύση τών έμμηνων διαπιστώνουμε ναυτία, άδηια στις τροφές, όπως και στη συνηθισμένη εγκυμοσύνη, αλλά τα ύποπτα συμπτώματα δεν άργούν να φανούν.

Ποιά είναι αυτά; ΑΠΩΛΕΙΣ, πολύ ή λίγο άφθονες, αίματος. Μπορούν μάλιστα, λόγω της άφθονίας του, να θεωρηθούν σαν μία έπανεμφάνιση τών έμμηνων. Συχνά πρόκειται μάλλον για μία υποκίτρινη, μαυριδερή, καστανή ή και ρόδινη ροή. Άλλοτε πάλι είναι καθαρό αίμα. Και παρά την άναπαισι οι άπώλειες αυτές, πολύ άτακτες, άλλωστε, στις έκδηλώσεις τους, γίνονται από ημέρα σε ημέρα πιο συχνές και πιο σοβαρές.

ΠΟΝΟΙ. Οι πόνοι εμφανίζονται σε ένα καθωρισμένο σημείο τού κάτω μέρους της κοιλιάς. Αύξανουν, φυσικά, με την κούρασι, αλλά δεν υποχωρούν κατά την άναπαισι. Περισσότερο ή λιγώτερο σοβαροί, είναι μερικές φορές τόσο έλαφροί ώστε δεν τραβούν την προσοχή της άρρωστης. Διαφέρουν από τη μία περίπτωση στην άλλη και είναι άλλοτε ύποψοφοι και έπιμονοι και άλλοτε όξεις και έμφανίζονται σαν κρίσεις.

ΤΑΣΙ ΓΙΑ ΛΙΠΟΘΥΜΙΑ. Η άπώλεια τών αισθήσεων για μικρό διάστημα είναι συχνή.

ΑΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑΣ. Πρόκειται μάλλον για μία ύποπτερωδή κατάσταση παρά για πραγματικό πυρετό.

Η ΜΗΤΡΑ.

Όλες ξέρουν ότι ή μήτρα, ένα κοίλο όργανο που τ' άνοιγμά του (ό τράχηλος) άνοίγει από τού βάθος τού κόλπου, έχει σαν κύρια λειτουργία, κατά την εγκυμοσύνη, να φιλοξενή και να αναπτύσσεται τού μελλοντικού ανθρώπινου πλάσματος και να άναπτύσσεται ταυτόχρονα μ' αυτό μέχρι τού φυσιολογικό τέρας της εγκυμοσύνης, τόν τοκετό.

Από ανατομική άποψι, από κάθε πλευρά της μήτρας, δυό άγωνιοί ή σάλπιγγες, φέρνουν σε έπικοινωνία την κοιλότητα αυτή με την ωοθήκη, όπου—δαίο τμήμα τού γυναικείου γεννητικού συστήματος, άφου εκεί υπάρχει τού γυναικείου σπέρμα ή ώάριο.

Για να δημιουργηθί τó έμβρυο, πρέπει τó ώάριο (γυναικείο σπέρμα) να γονιμοποιηθί από τó σπερματοζώαριο (άνδρικό σπέρμα). Η γονιμοποίηση αυτή γίνεται στη σάλπιγγα, στο έξωτερο τó της. Μπορούμε λοιπόν, να πούμε ό-τι ή εγκυμοσύνη άταν αρχίζει είναι πάντοτε εξωμήτριος.

Φυσιολογικά, όμως, μετά μία εβδομάδα, τó ανθρώπινο «ώο» φτάνει στη μήτρα, όπου και «φωλιάζει».

Η άνάπτυξις τού έμβρύου έξω από τη φυσική του «φωλιά», τη μήτρα δηλαδή, ή εξωμήτριος κύησης, όπως είναι τó έπιστημονικό της όνομα, είναι ένα φαινόμενο εύτυχώς σπάνιο. Έπειδή όμως έχει συχνά συνέπειες σοβαρώτατες, πρέπει ν' άνακαλυφθί τó γρηγορώτερο για να γίνι ή άπαραίτητη επέμβασι. Πρέπει, λοιπόν, να γνωρίζουμε καλά και την αίτια της και τά συμπτώματά της.

Η ΕΞΩΜΗΤΡΙΟΣ ΚΥΗΣΙΣ

Στο στάδιο αυτό ή άρρωστη πρέπει όπωσδήποτε να πάη στο γιατρό.

● Ούτε άπλη, ούτε εύκολη είναι ή διάγνωση!

Όταν ό γιατρός άκούσθι από την άρρωστη τά διάφορα συμπτώματα, θα διαπιστώσθι πρώτα, ψάυνοντας τόν κόλπο, ότι ή μήτρα παρουσιάζει άνάπτυξι φανερά κατώτερη από εκείνη που έπρεπε να παρουσιάζει στην περίοδο αυτή της εγκυμοσύνης. Υστερα θα διαπιστώσθι την παρουσία μίας στρογγυλής μάζας, αρκετά εύκινητης, ένός όγκου που μπορεί να φτάσθι τόν όγκο ένός μανταρινιού, μάζας που βρίσκεται δίπλα στη μήτρα.

Έτσι όπως την άναφέρουμε έδω, με λίγες γραμμές, ή προσπάθεια τού γιατρού θα φανί εύκολη σε μία άνηδε γυναίκα. Στην πραγματικότητα ή διάγνωση δεν είναι ούτε τόσο άπλη, ούτε τόσο εύκολη. Τά ίδια σημεία μπορούν να παρουσιάσουν κι ένα σωρό άλλες γυναικολογικές παθήσεις. Έκτός άπ' αυτό, ύπενθυμίζουμε ότι μερικές εγκυμοσύνες άναπτύσσονται σε μία άφυσική μήτρα ή συνυπάρχουσες με ένα ίνωμα ή μία κύστι της ωοθήκης μπορούν να παρουσιάσουν δυσκολώτατα προβλήματα.

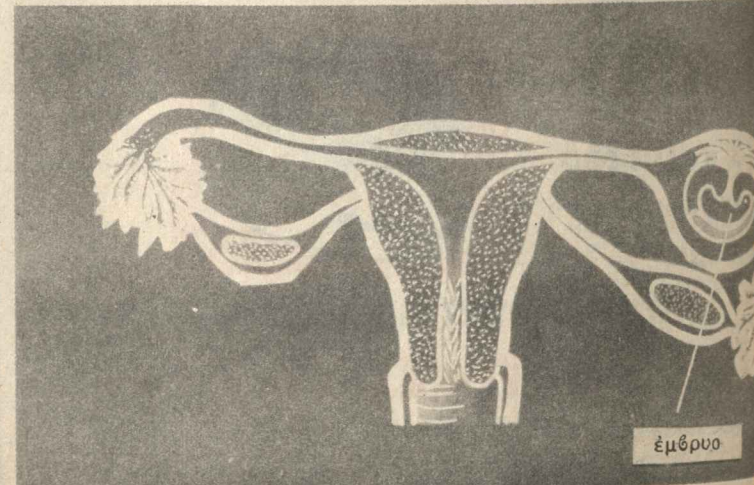
● Πώς εξελίσσεται μία εξωμήτριος κύησης;

Στην πιο σοβαρή περίπτωση—την περίπτωση της έσροφής αίματος στο περιτόναιο—ή γυναίκα νιώθει ένα σφοδρό πόνο στο ύπογάστριο, που τόν παραλληλίζει με μαχαίρι. Ταυτόχρονα έπέρχεται γενική κατάπτωση, με λιποθυμία, άρθρωση ιδρώτες, δόμβους τών αυτών, ζαλάδες, αίσιμα άδυναμίας και ψέδι.

Ο πόνος άπλώνεται και ύστερα παύει. Μερικές φορές παρουσιάζεται ένας άλλος πόνος, πιο πόναν, στο πλευρά ή στο στήθος. Είναι ό έρεθισμός που προκαλείται στη διαφραγματική κοιλότητα από τó αίμα.

Πρόκειται τότε για μία έσωτερική, βαρεία αιμορραγία, που έπιφέρει τó θάνατο άν δεν γίνι άμεση επέμβασι.

Τό σχήμα παρουσιάζει τη μήτρα και τις σάλπιγγες κατά τó σχηματισμό μιας εξωμηντρίου κύσεως.

Δραματικό αίσθηματικό διήγημα

ΤΥΦΛΗ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

— Μάθε πώς άν γλυτώσθι από τη δικαιοσύνη δεν θα γλυτώσθι από μένα.

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ τó μεσημέρι, έ-να αυτοκίνητο σταμάτησε έξω από τó έξοχικό σπίτι της Ρόζ - Μαρί, και μία κομψή ώραια γυναίκα βγήκε άπ' αυτό και χτύπησε τó κουδούνι της εξώπορτας.

— Είναι ή κυρία Φραντζέσκα, έ-λεγε λίγες στιγμές άργότερα ή ύπνέτρια στη Ρόζ - Μαρί.

— Άς περάσθι, άπάντησε ή Ρόζ - Μαρί με φωνή άρρωστη, και στράφηκε προς τó παράθυρο, για να μη διή ή ύπνέτρια την παραγμένη έκφρασι τού προσώπου της.

— Σας έφερα πίσω τó αυτοκίνητό σας, έπέμεινε τó κορίτσι.

Α, ναι, βέβαια, ή Φραντζέσκα άρρισκε πάντοτε κάποια άφορμή για να δικαιολογή τις έπισκέψεις της στο σπίτι της. Τά μία έρχόταν για να ζητήσθι τη διεύθυνσι της μοδίστρας της, την άλλη τόν αριθμό τού όδοντογιατρού της, και χθές είχε έρθει για να τή ζητήσθι να της δανείσθι τó αυτοκίνητό της, με τή δικαιολογία ότι τó δικό της είχε χαλάσει.

Τί ήθελε όμως τώρα; άφου ήξερε από χθές ότι ό Ζώρζ έλειπε στην πόλι, και δεν θα έρχόταν παρά στο τέλος της εβδομάδος; Ό σκοπός της έπισκέψεως της λοιπόν ήταν κάποιος άλλος. Άλλά ποιος; Μήπως είχε σκοπό να τή μιλήσθι για τις σχέσεις της με τó Ζώρζ; Η Φραντζέσκα ήταν ικανή για όλα. Θά μπορούσε ακόμη να τή πει πώς έπρεπε αυτή να φύγί, για να άφήσθι έλευθερό τόν Ζώρζ να άκολουθήσθι τη φωνή της καρδιάς του!

Η πόρτα τού σαλονιού άνοιξε ξαφνικά, και τó δωμάτιο γέμισε από τó ακριβό άρώμα της Φραντζέσκα.

Ρόζ - Μαρί, χρυσή μου, φώναξε μπαινόντας ή Φραντζέσκα, με μία έγκαρδιότητα που φανίνταν σχεδόν αληθινή. Τί κάθασθι και κάνεις κλεισμένη ολόμωνη σ' αυτό τó κλουβί; Α, αλήθεια, είχα τó αυτοκίνητό σου, αλλά σου τó έφερα. Τό δικό μου δεν έχει διορθωθί ακόμη, αλλά σκέφθηκα πώς ίσως ήθελες να πιάς τó άπόγευμα στην έπίδειξι τών νέων μοντέλων τού οίκου Άρνον.

— Τών νέων μοντέλων; επανέλαβε άρρηκμένα ή Ρόζ - Μαρί.

— Μα βέβαια. Θά παραλάσουν μωκεν σήμερα τó άπόγευμα στο σολόνι τού ξενοδοχείου «Ρίτζ». Ξέρεις, αυτό τó καινούργιο που είναι στη διαστρώσει. Δεν άπέχει από τó δω παραπάνω από είκοσι, είκοσιέντε χιλιόμετρα. Θά ήθελα πολύ να πάω και γώ, αλλά έχω ώρισμένες δου-λειές στο σπίτι, που δεν σηκώνουν άναβολή. Έσύ όμως... θα έπρεπε να πιάς.

— Ίσως έχεις δίκιο, Φραντζέσκα, άπάντησε ή Ρόζ - Μαρί, παρά να κάθισθι κλεισμένη έδω μέσα, θα ήταν καλύτερα να πάω στην έπίδειξι τών νέων μοντέλων. Δεν θα καθήσθι να σου προσφέρω ένα καφέ; πρότεινε μετά με ευγένεια.

— Ίσως έχεις δίκιο, Φραντζέσκα, άπάντησε ή Ρόζ - Μαρί, παρά να κάθισθι κλεισμένη έδω μέσα, θα ήταν καλύτερα να πάω στην έπίδειξι τών νέων μοντέλων. Δεν θα καθήσθι να σου προσφέρω ένα καφέ; πρότεινε μετά με ευγένεια.

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ή Φραντζέσκα έτοιμαζόταν να φύγί, άκούσθηκαν βήματα στο διάδρομο, και έπειτα από μία στιγμή στο κατώφλι της πόρτας, φάνηκε ό Ζώρζ. Οι δυό γυναίκες γύρισαν και τόν κύταξαν ταραγμένες.

— Ηρθα χιιά να φέρω τó αυτοκίνητό που μου είχε δανείσει χθές ή Ρόζ - Μαρί, γιατί έχει χαλάσει τó δικό μου, έπτε ή Φραντζέσκα. Δεν φανταζόμουν πώς θα σε συναντούσα έδω, Ζώρζ. Τί γίνισθι λοιπόν; Τί νέα μας φέρνεις; ρώτησε.

— Φανταίνεται πώς ή έπιστροφή σου, Ζώρζ, ήταν γνωστή σε όλους τους έίλους, έκτός από μένα, έπτε με φωνή παγεστή, και βγήκε από τó δωμάτιο ή Ρόζ - Μαρί.

— Τί τρόπος ήταν αυτός, Ρόζ - Μαρί; έλεγε λίγη ώρα άργότερα ό Ζώρζ στη γυναίκα του. Γιατί φέρθηκες έτσι στη Φραντζέσκα;

Γιατί δεν έχω διαβάσει κανένα βιβλίο που να λεί, πώς πρέπει να φέρεται μία γυναίκα στην έρωμένη τού άνδρός της.

— Ό Ζώρζ γύρισε και τήν κύταξε: — Έχεις αλλάξει πολύ, Ρόζ - Μαρί, τής έπτε. Δεν μπορεί να πάη έτσι ή κατάσταση.

— Ναί έχουμε αλλάξει και οι δυό, Ζώρζ. Δεν μπορεί να πάη έτσι ή κατάσταση.

— Ό Ζώρζ, χωρίς να πη τίποτα σηκώθηκε και βγήκε από τó δωμάτιο. Παρακολουθώντας τον ή Ρόζ - Μαρί από τó παράθυρο, τόν είδε να παίρνι τó δρόμο που ώδηγούσε στο σπίτι της Φραντζέσκα.

«Δεν μπορεί να εξακολουθήσθι αυτή ή κατάσταση» συλλογίστηκε. Σ' αυτό τουλάχιστο είχε δίκιο ό Ζώρζ.

Πήρε ένα άφλο χαρτί και έγραψε στον Ζώρζ ένα γράμμα λακωνικό, στο όποιο έξηγούσε τήν άπόφασί της να τού ξαναδώσθι τήν έλευθερία του. Ύστερα έβριξε σε μία βαλίτσα λίγα άτομικά της πράγματα, και κατέβηκε στο γκαράζ. Ξε μισή ώρα θα έφθανε στο σταθμό, εκεί θα άφινε τó αυτοκίνητο σε ένα γνωστό τους γκαράζ, και θα έπαιρνε τó τραίνο για τó Παρίσι. Μέσα στο θουρώδες άπέραντο Παρίσι θα μπορούσε να κούνη τόν πόνο της, και ίσως ακόμη με τόν καιρό να ξεχνούσε.

Τίς σκέψεις αυτές έκανε, ενώ έμπαινε στο αυτοκίνητο και έβαζε έμπρος τη μηχανή.

ΚΑΘΙΣΜΕΝΗ στη βεράντα της, ή Φραντζέσκα, παρακολουθούσε τόν Ζώρζ, που άνέβαινε τόν άνηφορικό δρόμο που ώδηγούσε στη βίλα της. Έμεινε άκίνητη, στη θέση της, ακόμα και όταν έκείνος άνοιξε τήν γκαζέλορτα και διευθύνθηκε προς τó μέρος της.

Μόνο τότε σηκώθηκε, και τού έδωσε ένα κάθισμα.

— Ζώρζ, έπτε, πριν έκείνος αρχίση να μιλά. Λυτήθηκα τόσο σήμερα για τή συμπεριφορά της Ρόζ - Μαρί. Φαντάζεσαι ότι με είχες έιδοποιήσει για τόν έρχομό σου, ενώ έχω δεν ήξερα. Τά λυπάμαι τόσο τη Ρόζ - Μαρί, αλλά τί φταίω έγώ αν αγαπιόμυστε;

— Δεν φταίς έσύ, Φραντζέσκα, άπάντησε με θερμή. Άν υπήρχη κάποιος ύπευθυνος σε όλη τήν ιστορία, αυτός είμαι έγώ. Έσύ δεν φταίς σε τίποτα. Μόνο πρέπει να έχεις ύπομονη. Φραντζέσκα. Αυτή ή κατάσταση δεν μπορεί να εξακολουθήσθι έπ' άπειρον, θα έξηγηθώ με τή Ρόζ - Μαρί και θα τής ζητήσω να χωρίσουμε. Θά τó κάνω αύριο κι' όλας. Άύριο βράδυ μόλις άστρέψω από τó ταξίδι.

— Ποιό ταξίδι; ρώτησε ή Φραντζέσκα ζαρώνοντας τα φρύδια της.

— Πρέπει να ξαναγυρίσω στο γαμφείο μου άπόψε. Έχω άφήσει έκκρεμη μία σοβαρή ύπόθεσι.

— Όχι. (Η Φραντζέσκα άσπασε μία μικρή κραυγή τούμου, και σωριάστηκε σε ένα κάθισμα κατάλωμη). Μη φύγης άπόψε, Ζώρζ, παρακάλεσε, άσπασε να φύγης αύριο τού πρώτ με τó τραίνο. Φοβάμαι να μείνω άπόψε μόνη.

— Φραντζέσκα, τί έπαθες; Συμβαίνει τίποτα; ρώτησε ό Ζώρζ κυματώντας τή έρευνητική, και προσπαθώντας να καταλάβη. Σου έπτα ό-τι είναι άνάγκη για τή δουλειά μου να πάω άμέσως. Πρέπει να δώσω στο δικηγόρο της έταιρείας κάτι χαρτιά που είχα ξεχάσει έδω στο σπίτι.

— Όχι, όχι, Ζώρζ. Θέλω να μείνεις έδω σήμερα.

— Καλά λοιπόν, έπτε ό Ζώρζ. (Η φωνή του ήταν τρυφερή, δεν διακρινόταν σ' αυτή παρά ένας έλαφρός, πολύ έλαφρός τόνος άνυπομονής). «Αφού δεν θέλεις να σε άφήσω σήμερα, δεν θα σε άφήσω. Θά κάνουμε κάτι άλλο, θα έρθης μαζί μου. Ένας περίπτωση με τó αυτοκίνητο θα σου κάνει καλό και θα σου καθαρίσθι τó μυαλό.

— Όχι, αυτό δεν γίνεται, υιθύρισε ή Φραντζέσκα. Στά μάτια της έλαμπε τώρα ένας τρελός όσθος. Άλλά ούτε έσύ θα φύγης, Ζώρζ. Δεν πρέπει να φύγης. Έχω ένα προαίσθημα ότι άν φύγης με τó αυτοκίνητο κάτι κακό θα σου συμβή, ίσως... κάποιο αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Τουλάχιστο πάρε τó δικό μου αυτοκίνητο, Ζώρζ. Είναι πιο μεγάλο, πιο σίγουρο.

— Ό Ζώρζ τήν άπομάκρυνε λίγο από τήν άγκαλιά του, και τήν κύταξε ό-πως κυττάμε κάποιον που φοβόμαστε πώς έχασε τó λογικό του.

Είσαι παράξενη σήμερα, Φραντζέσκα, ψιθύρισε. Τί σου συμβαίνει; Έσύ είσαι πάντα τόσο ίσορροπημένη, τόσο λογική. Άνταμ που για μία φορά δεν μπορείς να σε εύχαριστήσω, άναστη μου, αλλά πηγαίνε μαζί δόλτα στο δάσος, και θα ηρεμήσθις. Έγώ θα είμαι πίσω κατά τις έντεκα.

Ένώ κατέβαινε τις σκάλες ό Ζώρζ, σταμάτησε μία στιγμή. Μία φόβερη ύποψια είχε περάσει από τó μυαλό του.

Τί ένωρούσε, λέγοντας πώς μπορεί να μου συμβή κανένα δυστύχημα; έπτε.

Γύρισε και τήν κύταξε, και από τó φοβισμένο ένοχο βλέμμα της κατάλαβε πώς δεν είχε πέσει έξω. Τότε έπρεπε γοργά να κοιτά τήν άρπαξε άγρια από τó μπράτσο.

Γιατί δανείστηκε τó αυτοκίνητο της Ρόζ - Μαρί; έπτε. Γιατί είπες πώς τó δικό σου είχε χαλάσει, ενώ αυτό δεν είναι αλήθεια; Τί έκανες στο αυτοκίνητο της Ρόζ - Μαρί; Πές μου, πές μου όλη τήν αλήθεια.

Η Φραντζέσκα γαντζώθηκε επάνω του και άρχισε να κλαίει ύστερικά. — Ζώρζ, Ζώρζ, συγχώρεσε με, παρακαλούσε, αλλά σε αγαπώ τόσο, και αυτή ή ύπόθεσι δεν μπορούσε να συνεχισθί έπ' άπειρον και συ δεν τολμούσες να άποφασίσθις. Έπρεπε κάποιος από τούς τρεις μας να λείψι.

— Κι' ήθελες να σκοτώσθι τη

Ρόζ - Μαρί; φώναξε ό Ζώρζ. Τά μάτια του είχαν πάρει μιάν έκφραση τρελή, και τó μέτωπό του ήταν μωσκεμένο στον ιδρώτα. Πές μου τί έκανες, πές μου άμέσως τί έκανες, γιατί άλλοιώς θα σε καταγγείλω στην αστυνομία.

— Καλά λοιπόν, τού άπάντησε έκείνη βραχνά, προφέροντας μία μία τις λέξεις. «Ήθελα να άπαλλαγώ από κείνη τήν ήλιθια τή γυναίκα σου, και λασκάρισα μία από τις ρόδες τού αυτοκινήτου. Δεν ξέρω άν εκείνη έχει φύγει ήδη από τó σπίτι για να πάη σε μία έπίδειξι μοντέλων, αλλά μόνε πώς αν τά πράγματα έχουν έρθει όπως τά σχεδιάσα, και αν κάποιος ύποπτεψθι πώς ό θάνατός της δεν ήταν άτύχημα ή αυτοκτονία, τότε όλα τά βάρη θα πέσουν επάνω σου!

— Φόνησα! Είσθι μία δολοφόνος! ούρλιαξε ό Ζώρζ. Άπορώ πώς μπορείς για μία στιγμή να παρασυρθώ από ένα τέτοιο ανθρωπόμοφο τέρας. Άν μου σκότωσες τη Ρόζ - Μαρί, όμως, μάθε πώς άν γλυτώσθι από τη δικαιοσύνη, δεν θα γλυτώσθι από μένα. Θά σε σκοτώσω με τά ίδια μου τά χέρια.

— ΠΗΤΕ ΜΟΥ ΤΗΝ αλήθεια. Θά ζήσθι γιατρός; ρωτούσε με αγωνία ό Ζώρζ, τó διευθύνει της κλινικής στην όποια είχαν μεταφέρει τη Ρόζ - Μαρί, ύστερα από τó αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

— Ήσυχάστε, τού άπάντησε ό ήλίκιωμένος καθηγητής. Τό τραύμα τού στήθους είναι βέβαια σοβαρό, αλλά δεν είναι θανατηφόρο. Η γυναίκα σας θα ζήσθι. Πηγαίνετε να τή δώτε για λίγο, μην τήν άφήσετε όμως να μιλήσθι. Δεν επιτρέπεται ακόμη.

Πατώντας στις μύτες τών ποδιών τού ό Ζώρζ, μπήκε στο δωμάτιο της Ρόζ - Μαρί. Έκείνη άνοιξε τά μάτια της και τόν κύταξε.

— Ρόζ - Μαρί, ψιθύρισε ό Ζώρζ. Σ' αγαπώ πόντα, Ρόζ - Μαρί. Αγαπώ έσένα μονάχα, και θα σ' αγαπώ ακόμη και άν δεν θελήσθις να με συγχωρέσθις. Ω, όχι, μη μιλήσθις, αγαπή μου.

— Έκείνη δεν τού άπάντησε, ίσως δεν μπορούσε ακόμη να μιλήσθι, ίσως ή ευτυχία της έπνιγε τή φωνή.

— Άλλά τά μάτια της μίλιαν για κείνη. Και τού είπαν πώς ενά τόν συγχωρούσε, και ήταν και πάλι όλα όπως πριν, και ίσως καλύτερα από πριν.

— Κι' ήθελες να σκοτώσθι τη

Μάργκαρετ Ντάλε

Τὸ φυλαχτὸ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΠΑΙΔΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ : Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Τρίτης Σταυροφορίας, ὁ Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος εἶναι ἀρρώστος στὴν Παλαιστίνη καὶ οἱ σύντροφοί του στὰ ὄπλα, οἱ πρίγκηπες, ἔχουν υπογράψει ἀγκυρὰ μὲ τὸν σουλτάνο Σαλαντίν. Ἐνῶς ἀπὸ τοὺς ἰππότες του, ὁ Κένεθ, ἔχει πάει στὸ μοναστήρι τῆς Ἐνγολίνης μεταφέροντας ἕνα μῆνυμα τὸν πρίγκηπον στὸν ἐρημίτη τοῦ μοναστηρίου, τὸν καλόγερο Θεόδωρο, ποὺ εἶναι ὁ φύλακας τῆς πίστης στὴν ἐρημία. Πληγαίνοντας στὸ μοναστήρι, ὁ Κένεθ συναντᾷ ἕνα Ἀραβὰ μὲ τὸν ὁποῖο κάνουν τὴ συμφωνία νὰ ἀλλοιωτο-στηρίζονται ὡς ὅς κρατᾷ ἡ ἀνακωχή. Στὸ μεταξύ ὁ βασιλεὺς Ριχάρδος πληροφορεῖται τὴν ἀνακωχή ποὺ ἔχουν υπογράψει οἱ πρίγκηπες μὲ τὸν σουλτάνο καὶ γίνε-ται ἔξω φρενῶν. Διωχνεῖ τοὺς πρίγκη-πες ἀπὸ τὴ σκηνὴ του καὶ κρατᾷ κοντὰ τοῦ μονάχα τὸν ἐπιστὰ τοῦ Τόμας ντὲ Βῶ. Αὐτὸς τοῦ λέει ὅτι ἡ γυναίκα του καὶ ἡ πρίγκηπισσα Ἐντὶθ, ἡ ἀγαπημένη τοῦ Κένεθ, ἔχουν πάει στὴ Ἐνγολίνην νὰ προσεχθῶν γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ βασιλέα.

2^{ον}

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Εἶμαι ἄ-δικος ἀπέναντί σου σουλτάνο. Μὰ θὰ προτιμῶσα νὰ τοῦ δώσω τὸ μᾶθη-μα ποὺ τοῦ ἀξίζει.

Ἀκολούθησε μιὰ μικρὴ σιωπὴ κα-τὰ τὴν ὁποία ὁ Ριχάρδος φάνηκε νὰ σκέφτεται. Ἐπειτα εἶπε:

— Σὲ Τόμας, θέλω νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια. Μήπως οἱ πρίγκηπες κινεῖνται ἐναντίον μου. Μήπως ἐπι-φελούνται ἀπὸ τὴν ἀρρώστειά μου γιὰ νὰ μοῦ πάρουν τὴν ἀρχηγία; Μί-λησε, Τόμας.

Ὁ Τόμας ντὲ Βῶ, χαμήλωσε τὸ κεφάλι του.

— Ἀπάντησε! φώναξε ὁ Ριχάρ-δος.

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, εἶπε ὁ σὲρ Τόμας, ὅτι οἱ πρίγκηπες εἶναι δυ-σαρεστημένοι.

— Καὶ κινεῖται ἐναντίον μου;

— Ὀρισμένοι...

— Ποιοὶ εἶναι αὐτοί;

— Λέγε, θέλω τὰ ὀνόματά τους, σὲρ Τόμας!

— Ὁ ἀρχιδούκας τῆς Αὐστρίας, ὁ Μέγας Κύριος τῶν Τεμπλιέ καὶ ὁ μαρκήσιος ντὲ Μονσερά.

— Θὰ τοὺς κανονίσω καλὰ ἅμα θὰ σηκωθῶ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε ἅπ'

Ὁ ἱπποκόμος τοῦ Κένεθ ἦταν δυθι-σμένος σὲ βαθύ ὕπνο.

ἔξω ποδοβολητὸ ἀλόγων. Ὁ ντὲ Βῶ πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνή. Ἦταν μερικοὶ καθολάρηδες Σαρακίνοι, ποὺ ἔχουν στὴ μέση τους τὸν Κένεθ. Ὁ Χριστιανὸς ἱππότης ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μοναστήρι τῆς Ἐνγολίνης μὲ ἕνα κα-ταπληκτικὸ νέο. Ἀπευθύνθηκε ἀμέ-σως στὸν Τόμας:

— Πρέπει νὰ δῶ ἀμέσως τὸ Βα-σιλέα, εὐγενέστατε. Μοῖ φαίνεται ὅ-τι μπορῶ νὰ τὸν κάνω καλά.

— Μὰ, ἅπ' ὅτι ξέρω δὲν εἴσατε γιὰ τὸν Τόμας;

— Ὁχι, μὰ ἔφερα μαζί μου ἕναν, ποῦ, μολοντοῦ Σαρακινός, μπορεῖ νὰ κάνει καλὰ τὸ βασιλεῖά μας.

Ὁ βασιλεὺς Ριχάρδος ἤπνε τὸ φάρ-μακο τοῦ Ἀραβὰ γιαιτροῦ.

— Σαρακινὸς γιαιτρός; Καὶ ποίος μὰς ἐγγυάτε πῶς, ἀντὶ νὰ τὸν κά-νῃ καλὰ, δὲν θὰ τὸν δηλητηριάσει;

— Ὁ ἴδιος ὁ Σαρακινός. Γιὰ νὰ μοῦ ἀποδείξῃ τὴν καλὴ του πίστι φροντίζει νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἱπποκό-μο μου ποὺ ἔχει κυριεύτῃ ἀπὸ πυρε-τούς.

— Πάμε στὴ σκηνὴ του καὶ θὰ δοῦμε, εἶπε ὁ Τόμας.

Οἱ δύο ἄνδρες κατεβύνθησαν πρὸς τὴ σκηνὴ τοῦ Κένεθ. Ἐκεῖ, πᾶνω σὲ ἕνα στρωσίδι ἦταν ἐξαπλωμένος ὁ ἱπ-ποκόμος τὸν ἱππότη. Κοιμόταν βα-ρεῖα.

— Ὡς τώρα ὁ πυρετὸς δὲν τὸν ἄ-φινε νὰ κοιμηθῇ, εἶπε ὁ Κένεθ. Φαί-νεται πῶς πάει καλύτερα.

Ἀπὸ μιὰ γωνιά τῆς σκηνῆς ση-κώθηκε ἕνας Σαρακινός καὶ τοὺς πλησίασε.

— Μὴν τὸν ξυπνάτε, σὰς παρακα-λῶ, τοὺς εἶπε. Ὅταν ξυπνήσῃ θὰ εἶναι καλὰ.

— Εἶναι ὁ γιαιτρός, εἶπε ὁ Κένεθ.

— Καλὰ, εἶπε ὁ Τόμας.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐναβύνθησαν ἀπὸ τὴ σκηνή. Τότε ὁ Κένεθ ἔδωσε στὸν Τό-μας ἕνα μῆνυμα τοῦ Σαρακινοῦ για-τροῦ ποὺ ἀπευθύνονταν στὸν βασιλέα Ριχάρδο. Ὁ Τόμας τὸ πῆρε καὶ τρά-θηξε γιὰ τὴ βασιλικὴ σκηνή. Ὅταν ὁ Ριχάρδος τὸν εἶδε φώναξε:

— Μαθαίνω ὅτι ὁ ἱππότης Κένεθ πῆγε στὸ μοναστήρι τῆς Ἐνγολίνης...

— Ποίος τὸν διατάζει νὰ πάη ἐκεῖ;

— Τὸ Συμβούλιο τῶν Πριγκήπων, Μεγαλειότατε. Δὲν ξέρω ὅμως ποῖο ἦταν τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀποστολῆς του.

Τότε ὁ Τόμας διηγήθηκε στὸ βα-σιλεῖα ὅτι εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν Κένεθ καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ μῆνυμα τοῦ Σουλ-τάνου Σαλαντίν ποὺ ἔφερε ὁ γιαιτρός.

— Τί νὰ θέλῃ ἀπὸ μένα αὐτὸς ὁ

Σαρακινός; εἶπε ὁ Ριχάρδος. Διὰ-βασέ μου γρήγορα αὐτὸ τὸ μῆνυμα.

Ὁ Τόμας ἀρχισε νὰ διαβάει:

«Ἐμαθα ὅτι ὁ Κένεθ κυριεύσει πυ-ρετοὶ καὶ σοῦ στέλνω τὸν προσωπικὸ μου γιαιτρὸ Ἐλ Χακίμ ποὺ θὰ σὲ πε-ριποιηθῇ μὲ ἀφοσίωσι. Δὲν εἶναι δυ-νατὸ ἕνας τόσο γενναῖος ἀντίπαλος νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἐπιωφεληθῇ ἀπὸ τὴ σοφία τοῦ λαοῦ μας».

— Τί θράσος! εἶπε ὁ Ριχάρδος. Ὁ Κένεθ ἡ μέρα ποὺ θὰ τοῦ σπάσω τὰ κόκκαλα.

Μποροῦμε ὥστόσο, Μεγαλειό-τατε, νὰ ἐπιωφεληθῶμε ἀπὸ αὐτὴ τὴ σοφία. Νὰ δοῦμε πρῶτα τί ἀποτελέ-σμα θὰ ἔχῃ πᾶνω στὸν ἱπποκόμο τοῦ Κένεθ.

— Ναι, πῆγαμε Τόμας καὶ ἂν τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι εὐεργετικόν, φέρε μου ἐδῶ αὐτὸν τὸ γιαιτρὸ. Προηγου-μένως στείλε μου τὸν Κένεθ.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ὁ ἱππό-της Κένεθ ἔμπαινε στὴ σκηνὴ τοῦ βασιλέα Ριχάρδο τοῦ Λεοντόκαρ-δου.

— Ἐπληροφορήθηκα, εἶπε ὁ βα-σιλεῖας, ὅτι πῆγατε στὸ μοναστήρι τῆς Ἐνγολίνης καὶ νομίζω ὅτι φερθή-κατε πολὺ ἱπποτικά. Ποίος ὅμως σὰς διατάζει νὰ πάτε ἐκεῖ;

— Τὸ Συμβούλιο τῶν Πριγκήπων, Μεγαλειότατε.

— Καὶ ποίος μπόρεσε νὰ δώσῃ τέτοια διαταγὴ χωρὶς νὰ μοῦ ζητήσῃ τὴν ἀδεία;

— Δὲν εἰμαι, Μεγαλειότατε, πα-ρὰ ἕνας πολεμιστὴς στὴν ὑπηρεσία τοῦ Σαυροῦ, εἶπε ὁ Κένεθ. Σὰς πα-ρακαλῶ ταπεινὰ νὰ ρωτήσετε τὸ Συμβούλιο τῶν Πριγκήπων πᾶνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα.

Ὁ ἱππότης σώπασε μερικὲς στι-γμὲς καὶ κατόπιν συνέχισε:

— Μπορῶ ὥστόσο νὰ σὰς πῶ ὅτι εἰμαι ἐπιφορτισμένος νὰ προτείνω εἰρήνην στὸν Σαλαντίν μὲ τὴ μεσολά-θησι τοῦ ἐρημίτη τῆς Ἐνγολίνης, στὸν ὁποῖο ἔδωσα ἕνα μῆνυμα ποὺ περιλάμβανε αὐτὲς τίς προτάσεις γιὰ εἰρήνη.

— Δεῖλοί! Νὰ προτείνετε εἰρήνην στὸν ἄπιστο! Καὶ ποία εἶναι ἡ γνώ-μη σας γι' αὐτὸν τὸν ἐρημίτη;

— Μεγαλειότατε, νομίζω πῶς ἡ τρέλλα του εἶναι ψεύτικη καὶ ὅτι τὸν βοηθεῖ γιὰ νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοία τοῦ ἄπιστου ποὺ νομίζουν ὅτι οἱ δαι-μονισμένοι ἔχουν θεῖα ἐμπνευσι.

— Καὶ τί γνώμη ἔχει ὁ ἐρημίτης γιὰ τὴν κατάστασι;

— Λέει πῶς χωρὶς ἑσὰς δὲν εἶ-ναι δυνατὴ ἡ νίκη τῶν πολεμιστῶν εἶναι προτιμότερο νὰ καταθέσουμε τὰ ὄπλα.

Ὁ Ριχάρδος ἀποφασίζει νὰ τὰ διακινδυνεύσει ὅλα γιὰ νὰ ἐξαπαθῇ τὴν ὑγεία του. Μαντεύει ὅτι σκοτεινὲς συνωμοσίες γίνονται πίσω του ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς ποὺ θέλουν νὰ τοῦ πάρουν τὴν ἀρχηγία.

Ἀκού σκέφθηκε ἀρκετὰ, εἶπε στὸν Κένεθ:

— Πῆγαμε νὰ φωνάξῃς τὸν ντὲ Βῶ καὶ τὸν Ἀραβὰ γιαιτρὸ. Ἡ ζωὴ μου θὰ ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν ἐντιμότη-τά σου Σαλαντίν.

Ὁ Κένεθ ἔφυγε καὶ σὲ λίγο μπῆ-καν στὴ βασιλικὴ σκηνὴ τὰ μέλη τοῦ Συμβουλίου τῶν Πριγκήπων. Ὅταν οἱ πρίγκηπες ἐπληροφορήθησαν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ριχάρδο νὰ ἀρεθῇ νὰ τὸν γιαιτρεῖν ὁ Ἀραβὰς γιαιτρός, προσπάθησαν νὰ τὸν μεταπεισοῦν.

— Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπαν, ἀν-τιλαμβάνεσθε τί πάτε νὰ κάνετε; Θὰ ἀφήσετε νὰ σὰς ἀγγίξῃ ἕνας ἄ-πιστος;

Ὁ βασιλεὺς τοὺς διέκοψε ἀπὸ-μα.

Ἡ ἀπόφασί μου εἶναι ἀμετά-τρεπτη καὶ δὲν δέχομαι καμμιά ἀλλὴ συζήτησι.

Ὁ Ἀραβὰς γιαιτρός καὶ ὁ ντὲ Βῶ δὲν ἀργήσαν νὰ φθάσουν στὴ βασιλι-κὴ σκηνή.

Ἀπίστε! εἶπε στὸ γιαιτρὸ ἕ-νας ἀπὸ τοὺς πρίγκηπες, ξέρεις ὅτι διακινδυνεύεις τὴ ζωὴ σου ἐφαρμόζον-τας τὴν τέχνη σου στὸν πιὸ ἐνδοξὸ σταυροφόρο;

Ἄν ἀποτύχω μπορεῖτε νὰ μοῦ κόψετε τὸ κεφάλι, εἶπε ἀτάραχος ὁ γιαιτρός.

Ἐχω ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, εἶπε ὁ ντὲ Βῶ.

Ὁ γιαιτρός ἀδείασε κατόπιν ἕνα ὕγρὸ ἀπὸ ἕνα μπουκαλάκι, σὲ ἕνα κύπελλο καὶ τὸ ἔδωσε στὸ βασιλεῖα. Αὐτὸς τὸ πῆρε καὶ εἶπε:

— Πῖνω τὴ δόξα τοῦ πρώτου σταυροφόρου ποὺ θὰ διαθῇ τὴν πύ-λιν τῆς Ἱερουσαλὴμ.

Καὶ ἀδείασε τὸ περιεχόμενο ὡς τὴν τελευταία σταγόνα.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἀργήσε νὰ δοῦ-σθι σὲ βαθύ ὕπνο.

Τώρα σὰς παρακαλῶ, εἶπε ὁ γιαιτρός τοὺς πρίγκηπες νὰ βγῇ ἐξω ἀπὸ τὴ σκηνή, ἔκτος ἀπὸ τὸν ἱππότη ντὲ Βῶ. Ὁ ἀρρώστος πρέ-πει νὰ ἀναπαυθῇ μέσα στὴν πιὸ ἀπο-λυτὴ ἡσυχία.

Ὅταν βγήκαν ἀπὸ τὴ σκηνή ὁ μαρκήσιος ντὲ Μονσερά καὶ ὁ Μέγας Κύριος τῶν Τεμπλιέ ἀρχισαν νὰ συ-ζητοῦν γιὰ τὴν κατάστασι.

— Νομίζω, εἶπε ὁ μαρκήσιος, ὅτι ἂν ἀποφύγομε μιὰ ἡπτα ἀπὸ τὸν Σαλαντίν, θὰ ἔχομε τὴ δυνατοῦτα νὰ διατηρήσομε τὰ πριγκιπά-μας στὴ Συρία, γιὰτὶ, ὅπως δε-χνοῦν τὰ πράγματα, ἡ νίκη εἶναι μὲ τὸ μέρος του.

— Τὸ τάγμα σας καὶ τὸ πριγκι-πάτο μου βρίσκονται πράγματι σὲ κίνδυνον, εἶπε ὁ Μέγας Κύριος τῶν Τεμπλιέ.

— Ὁ κίνδυνος, ἐξ ἄλλου, εἶναι ὁ ἴδιος, ἂν οἱ σύμμαχοί μας οἱ Χριστι-ανοὶ πρίγκηπες θριαμβεύσουν.

Ἐξω ἀπὸ τὴ σκηνή οἱ δύο συνοῦρ-τες συζήτησαν γιὰ τὴν κατάστασι.

Πράγματι, ἂν οἱ Χριστιανοὶ ἐθριά-ψουν νὰ θὰ ἀρνούσαν νὰ ἐγκατα-λείψουν τὰ μέρη αὐτὰ καὶ ὁ Σαλα-ντίν θὰ τὰ ἐπαιρνε πάλιν στὴν κατο-χὴ του.

Φαντάζομαι ὅτι ἔχετε τὴν ἴδια γνώμη; εἶπε ὁ μαρκήσιος.

— Πισθάν νὰ ἔχετε δίκιο, ἀπὸ-τῆς ὁ Μέγας Κύριος τῶν Τεμπλιέ. Ποιὰ ὅμως σ' αὐτὴ τὴν περίπτω-σιν εἶναι ἡ καλύτερη λύσι; Γιατὶ, μετα-ξὺ μας, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰ-τί τὸ Συμβούλιο τῶν Πριγκήπων ἐ-στελε τὸν ἱππότη Κένεθ νὰ κάνει προ-τάσεις εἰρήνης.

Ὁ Κένεθ εἶναι ἕνας ἐξαιρετικὸς πολιτικός... Ἐπὶ πλέον δὲν ἔχει πα-ρὰ σεβασμὸ γιὰ τὸν Ριχάρδο καὶ αὐτὸ ἐξ αἰτίας μιᾶς κυρίας. Ἦταν ὁ πιὸ ἐνδεδειγμένος γιὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Σαλαντίν.

* ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια

Ἡ σελίδα τῶν παιδιῶν

Ἐπιμέλ. Πην. Μαξίμου

Τὸ γράμμα ποὺ σὰς γράφει ὁ μπάμπας Μήτρος

ΟΙ ΛΥΚΟΙ ΤΗΣ ΛΑΠΩΝΙΑΣ

Γεῖά σας, παιδιά μου,

Πολλὰ θὰ ἔχετε δέβαινα ἀκούσει γιὰ τοὺς λύκους, διάφορες ἱστορίες. Διάβασα κι' ἐγὼ κάτι, τώρα τε-λευταία καὶ εἶπα:

Ἄντὸ θὰ τὸ γράψω γιὰ νὰ τὸ μάθουν καὶ τὰ παι-διά μου.

Μὰ δὲν εἶναι γιὰ τοὺς λύκους τοῦ τόπου μας, ἀλ-λά γιὰ τῆς Λαπωνίας. Θὰ ξέρετε, δέβαινα, ὅτι ἡ Λα-πωνία βρίσκεται στὰ βορειότατα τῆς Εὐρώπης. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, στὰ βορειοδυτικά.

Ἐνας κυνηγὸς, λοιπὸν τῆς Λαπωνίας, κυνηγοῦσε ἕνα λύκο. Καὶ ξέρετε δὲν τὸν κυνηγοῦσε ἐπὶ, γιὰ γούστο νὰ ποῦμε. Τὸν κυνηγοῦσε καὶ γιὰτὶ χρειάζε-τανε τὸ πετὸ τοῦ λύκου, μὰ καὶ γιὰτὶ χρειάζε-τανε τὸν ἴδιο τὸ λύκο, νὰ τὸν φάῃ. Στὴ Λαπωνία τρώει καὶ ὁ λύκος τὸν κυνηγὸ καὶ ὁ κυνηγὸς τὸ λύκο. Δρό-μο ὁ λύκος! Δρόμο κι' ὁ κυνηγός! Καὶ εἰμώνας καὶ πάγοι καὶ χιονιὲς καὶ κροῦ τοῦ διαβόλου καὶ μὴν τὰ ρατᾷτε πόσο δύσκολο εἶναι τὸ κυνηγῆ-σαι τοὺς πάγους. Ἡ ἀπόστασι μεταξὺ τῶν δύο ὁλο καὶ λιγιστεύει. Ὅλο καὶ τὸν πλησίαζε ὁ λύκος τὸν κυνηγὸ, κάπου τρεῖς ὥρες κυνηγιότανε. Πρῶτος κου-ράστηκε ὁ λύκος, παρόλο ποὺ ὁ Λαπωνίας εἶχε καὶ τὸ ὄπλο του, δηλαδὴ ἕνα χοντρὸ ραβδί. Ἐ! πῆστε πᾶς ἦταν ὁ Ἡρακλῆς, αὐτὸς ὁ Λαπωνίας. Κι' ἂν δὲν ἦταν, τοῦ ἔμοιαζε. Ἐδωσε δύο - τρεῖς στὸ λύκο

κι' ἄλλες δὲν ἤθελε. Ἐπῆσε ὁ λύκος στοὺς πάγους. Τὸν φορτώθηκε στὸν ὄμο του ὁ Λαπωνίας καὶ τρά-θηξε γιὰ τὸ καλὺδί του.

Πληγαίνοντας ὁμως, ἐνοίωσε πῶς ὁ λύκος ζοῦσε. Ἐνοίωσε, πᾶς θὰ τοῦ δάγκωνε γιὰ τὰ καλά τὸ σῆδρο. Καὶ τότε; Ὁ τρόμος δὲν τὸν παρέλυσε. Ἐκανε τὸ μόνο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ. Τὸν ἀρπάξε ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ λύκο καὶ τὸν ζετίναξε ἀπὸ πᾶνω του.

Ὅπου φύγει - γυγίει.

Καὶ τώρα, ὁ λύκος ἦταν ποὺ κυνηγοῦσε τὸν κυ-νηγὸ. Καὶ ἦταν ξεκούρατος ὁ λύκος. Εἶχε καλοῦ-τακα ξεκουραστὸν στὴν πλάτη τοῦ Λαπωνία. Ἐτρε-χε ὁ κυνηγὸς καὶ ὁλο ἄλλαζε κατεύθυνσι, γιὰτὶ τὸ λύκο δὲν τὸν βολεῖε καθόλου τὸ ν' ἀλλάξῃ κατεύ-θυνσι. Τρέχει πολὺ γρήγορα ὁ λύκος, διαβολεμένα γρήγορα, μὰ πρέπει νὰ εἶναι ἴσια - καταίσια μπρο-στά του.

Ἀδίκῃ ὅλα ὅσα ἔκανε ὁ Λαπωνίας ὁ φου-καράς. Τὴν ἐνοίωσε πιά, τὴν ἀκούγε τὴν ἀνάσα τοῦ ζώου, ὅπου, τὴ στιγμὴ ποὺ εἶδε πῶς ἔφτασε ἡ τε-λευταία του στιγμὴ, νὰ τὸν φάῃ. Ἐνῶς φερόδους γκρεμὸς μπροστά του. Πρόφτασε καὶ κρατήθηκε, ἔστριψε ἄ-πότομα. Ὁ λύκος ὅμως δὲν πρόφτασε νὰ κρατήσῃ τὴ φόρμα του, κι' ἔπεσε στὸ γκρεμὸ. Οὐρλιάσε, οὐρλιάσε καὶ πάλι καὶ πάλι. Ἐπῆται, ἡσυχία.

Νὰ σὰς πῶ καὶ τοῦτο:

Ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια ἔγινε αὐτὸ τὸ περιστα-τικόν. Μὰ καὶ πᾶς πᾶς δὲν θὰ εἶναι διαφορετικὰ τὰ πράγματα, σὲ ὅλο ποὺ περνᾷ πιά ἀεροπορικὴ γραμμὴ πᾶνω ἀπὸ τὴ Λαπωνία.

Σὰς κατασπάζομαι

Ὁ μπάμπας Μήτρος

Νὰ παίξουμε

Γεῖά σας, παιδιά!

Τὰ ξέρετε τὰ νέα;

Μὰς προσκάλεσε ὁ Ἄρης στὸ σπῆ-τι του! Πέρασαμε πολὺ ὥρασι, εἶμα-σαν τρεῖς, ὁ Κοκοβίος, ὁ Λιάκος καὶ γὰ καὶ μὲ τὸν Ἄρη τέσσερις.

Καὶ νὰ σὰς πῶ τί παίξαμε; Παί-ξαμε σκάκι. Μετὰ παίξαμε κρυφτὸ. Κυνηγῶ δὲν παίξαμε, γιὰτὶ δὲν παίζεται αὐτὸ τὸ παιχνίδι μέσα στὰ σπῆτι. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ μὰς διασκέα-σε τὸ περισσότερο ἦταν ὁ γλωσσό-δετες.

Θὰ τὸ ξέρετε δέβαινα αὐτὸ τὸ παι-χνίδι, τὸ λένε καὶ γλωσσολύτη, ἡ θέα μου ποὺ εἶναι δασκάλισσα, τὸ λέει γλωσσολύτη. Εἶναι μιὰ φράσι ἀπὸ λέξεις δύσκολες ποὺ δύσκολο εἶναι νὰ γλῶσσολογῶνται.

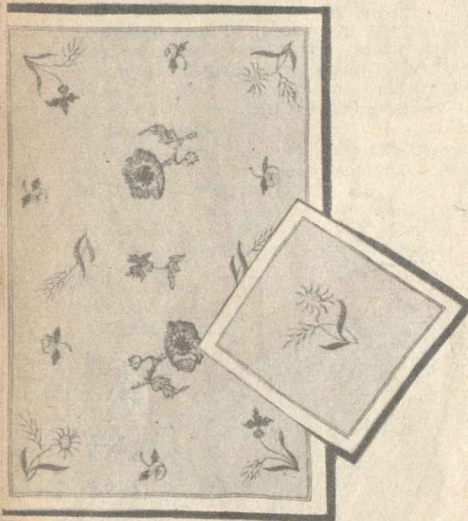
Θὰ τὸ ξέρετε δέβαινα αὐτὸ τὸ παι-χνίδι, τὸ λένε καὶ γλωσσολύτη, ἡ θέα μου ποὺ εἶναι δασκάλισσα, τὸ λέει γλωσσολύτη. Εἶναι μιὰ φράσι ἀπὸ λέξεις δύσκολες ποὺ δύσκολο εἶναι νὰ γλῶσσολογῶνται.

Μπορεῖτε νὰ τὸ πῆτε γρήγορα

▲ ΣΕΜΕΝ-ΝΤΕ-ΤΑΜΠΑ

589 Πολύ πρωτότυπο σεμμέν κεντημένο σε δύο τόνους χρώματος: ένα κιτρίνο και δύο τόνους κίτρινου. Το σχέδιο που σας δίνουμε στο παράρτημα είναι το τέταρτο. Θα το κεντήσετε σε έταμιν ύφασμα και γύρω - γύρω θα γυρίσετε στρίφωμα.

▲ ΚΑΡΕ ΜΕ ΠΕΤΣΕΤΑΚΙΑ

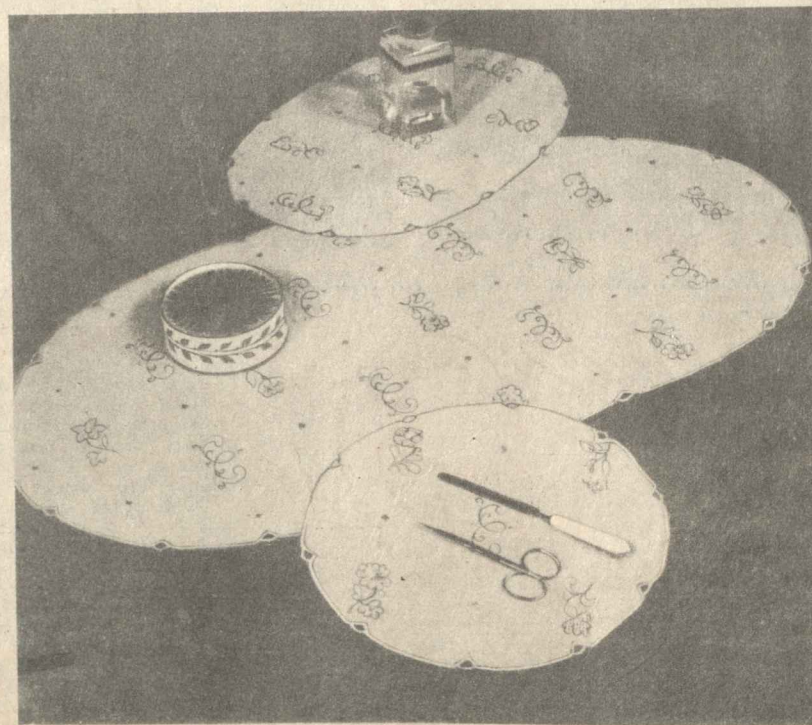
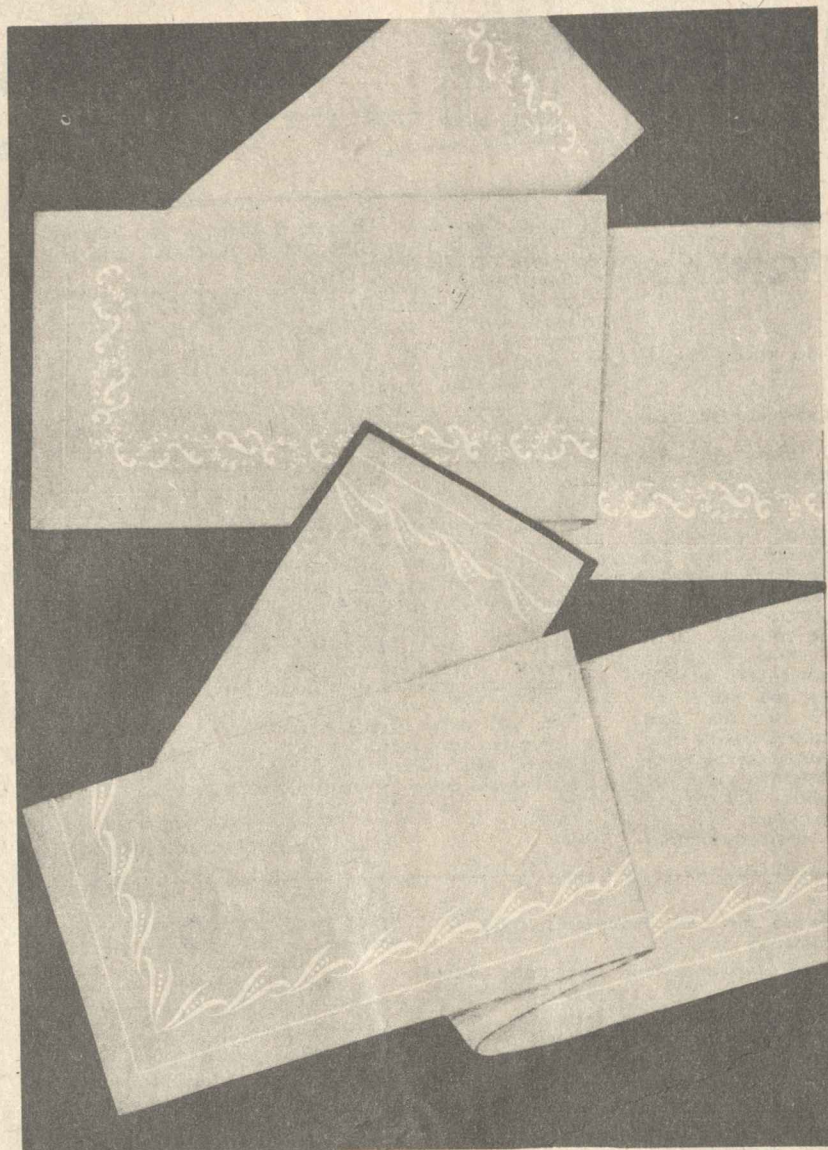
590 Σε κίτρινο πάλ ύφασμα, λιγνό, ημίλινο, ή βατίστα, κεντήστε άνεπατό, ριζοβελονιά και κομπάκι τα μικρά μοτίφ που θα δρῆτε στο παράρτημα. Τα στάρια θα κεντηθούν κίτρινα τα κλαδιά και τα φύλλα πράσινα, οι μαργαρίτες άσπρες με κίτρινο το κέντρο, μπλε τα μικρά λουλουδάκια και κόκκινες με μαύρους τους σπόρους οι παπαρούνες. Θα κεντήσετε σκόρπια στο καρέ σας τα μοτίφ και στο τελείωμα θα κάνετε δύο σειρές πισωβελονιά, όπως και στα πετσέτακια.

▲ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΕΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ

593 Κεντήστε σε νάυλον όργάντζα το λεπτό αυτό σχέδιό για την τουαλέτα, τα κομοδίνα και το τραπέζι σας. Το σεμμέν της τουαλέτας θα γίνῃ όβάλ και ανάλογο με το μέγεθος του επίπλου, καθώς και για το τραπέζι. Τα πετσέτακια, για τα κομοδίνα, θα τα κάνετε στρογγυλά. Θα κεντήσετε με λευκή κλωστή εάν το ύφασμά σας είναι χρωματιστό, με βελονιά πουρνάν ντόμπρ, άνεπατό, φίλ - τινέ και ριζοβελονιά. Το τελείωμα γύρω - γύρω θα γίνῃ με λεπτή ρίζα. Τα μοτίφ, που σας δίνουμε θα τα τοποθετήσετε σε κανονικές αποστάσεις.

ΤΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

του 88ου παραρτήματός μας

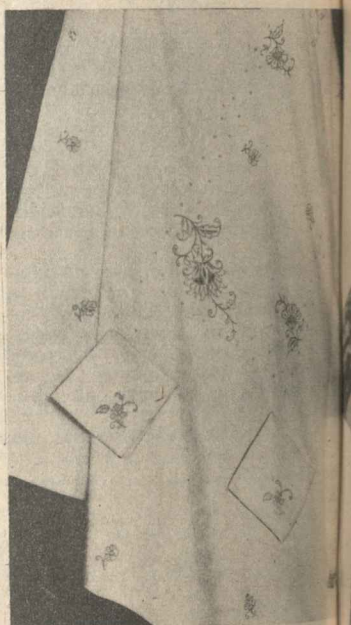

▲ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΦΟΥΣΤΕΣ

594 Κεντήστε σε τσόχινες χρωματιστές φούστες τα όμορφα μοτίφ που σας δίνουμε στο παράρτημα. Θα χρησιμοποιήσετε ζωάρια χρωματισμούς για τα λουλουδάκια και άσπρο για τα ζωάκια, με ριζοβελονιά και γεμιστή βελονιά. Τα μοτίφ θα τα τοποθετήσετε όπως τα βλέπετε στις φωτογραφίες.

▲ ΣΕΝΤΟΝΙΑ ΚΑΙ ΜΑΞΙΛΑΡΙΑ

591-592 Σας δίνουμε δύο φινιά σχέδια για μαξιλάρια και σεντόνια που θα τα κεντήσετε με πουρνάν ντόμπρ και άνεπατό, ή και όλο άνεπατό. Το σχέδιο που σας δίνουμε θα το επαναλάβετε σε όλο το μήκος του σεντονιού. Το τελείωμα θα γίνῃ με ένα όμορφο αζούρ.

▲ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΤΗΛΟ ΦΑΙΓΗΤΟΥ

595 Σε λεπτό λευκό λινό κεντήστε το κεντρικό αυτό μοτίφ που θα πρέπει να πέφτῃ επάνω στο τραπέζι και να σχηματίζει ένα σεμμέν. Τα μικρά λουλουδάκια θα σκόρπιστούν στο κάτω μέρος γύρω γύρω. Με τα μικρά μοτίφ θα κεντήσουν και οι πετσέτες. Το κεντρικό μοτίφ ανάλογο με το μοτίφ του τραπέζιού, θα τοποθετήσετε με λευκή κλωστή.

ΤΑ ΠΑΤΡΟΝ

του παραρτήματος

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΝΥΧΤΙΚΟ

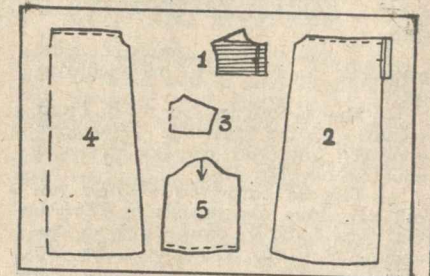
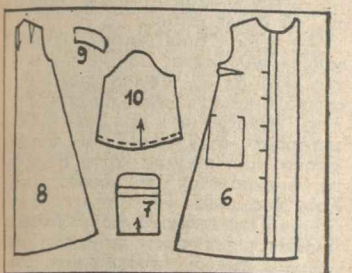
Ακόμη και στο κρεβάτι ή γυμναστική πρέπει να διατηρή την κομψότητά της. Γι' αυτό φροντίστε τα νυχτικά σας να είναι πάντα όμορφα και περιποιημένα. Με βάση το πατρόν θα ράψετε μόνη σας ένα κομψό νυχτικό από όποιοποτε ύφασμα θέλετε.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Το πατρόν αυτού του νυχτικού αποτελείται από 5 κομμάτια. Από αυτά θα κόψετε τα ύπ' αριθ. 1, 2 και 5 δύο φορές το καθένα, τα ύπ' αριθ. 3 και 4 θα τα κόψετε διπλά χωρίς ραφή. Θα χρειασθήτε ακόμη 1 σωρό λουρίδες που θα τις σουρώσετε σε βελονιά για το νωμίτη, τα μανίκια και το γιακά. Στο νωμίτη θα βάλετε ακόμη 1 ξηρή σειρά δαντέλα.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Βγάλτε το πατρόν σε διαφανές χαρτί, κάθε κομμάτι χωριστά, παρακαλούσαντας τις διαφορετικές γραμμές τους και σημειώνοντας τα σημεία τους. Τοποθετήστε το χαρτί στο διπλωμένο ύφασμά σας και κόψτε. Τρυπώστε και ράψτε με πουρνάν τινέ τις δαντέλες στο νωμίτη ράβοντας συγχρόνως και τα δολανάκια. Γυρίστε τις μούστρες στο νωμίτη, κάντε τις σούρες στο έμπρός και την πλάτη και ενώστε με τους νωμίτες.

μίτες. Τρυπώστε τις πλαιινές ραφές των ώμων και τις ραφές των μανικιών. Προβάρετε και γαζώστε. Ράψτε τα μανίκια και σουρώστε στο κάτω μέρος τοποθετώντας ένα δολανάκι. Τελειώστε το γιακά βάζοντας ένα δολανάκι γύρω - γύρω. Κάντε τις κουμπότρυπες έμπρός και ράψτε τα κουμπιά. Τελειώστε το στρίφωμα και σιδερώστε.

ΚΟΜΨΗ ΡΟΜΠΑ

Από μαλλοτσελδόλ έμπριμε ή μάλλινο ύφασμα ράψτε τη μοντέρνα και κομψή αυτή ρόμπα. Θα τη γανιρέτε με μονόχρωμα ρέλια στο γιακά τα μανίκια και τις τσέπες. Με το ίδιο πατρόν μπορείτε τη ρόμπα αυτή να την κάμετε μακρύτερη.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Το πατρόν αυτό αποτελείται από πέντε κομμάτια αρχίζοντας από το ύπ' αριθ. 6. Θα κόψετε τα ύπ' αριθ. 6, 7, 8 και 10 δύο φορές το καθένα και το ύπ' αριθ. 9 δύο φορές διπλό χωρίς ραφή. Θα χρειασθήτε ακόμη 10 λοξά ρέλια για το γιακά, τα μανίκια και τις τσέπες.

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ

Βγάλτε το πατρόν και κόψτε το ύφασμά σας όπως υποδεικνύουμε και για το προηγούμενο πατρόν. Τρυπώστε τις πλαιινές ραφές, τις ραφές των ώμων και των μανικιών. Γυρίστε τις μούστρες και προβάρετε. Τοποθετήστε τα μανίκια και τις τσέπες. Γαζώστε όλες τις ραφές και κολλήστε το γιακά. Σουρώστε τα μανίκια στο κάτω μέρος και γαζώστε τα ρέλια που θα γυριστούν και θα ραφτούν. Γυρίστε το καπάκι της τσέπης και ρελιάστε. Γαζώστε τις τσέπες στη θέσι τους. Ράψτε το γιακά διπλό γυρίστε τον και ρελιάστε τον. Ράψτε τον στο πάσισμο του λαιμού και κάντε τις κουμπότρυπες και ράψτε τα κουμπιά. Ένα κορδόνι από το ύφασμα του ρελιού θα τοποθετηθῇ στο λαιμό για να δένῃ. Ράψτε το στρίφωμα.

Μπουκαμβίλια

ΕΑΝ ΚΑΝΟΥΜΕ έναν περίπατο προς τα περίχωρα των Αθηνών θα παρατηρήσουμε αρκετές μπουκαμβίλιες ακόμη άνθισμένες, που μας πείθουν ότι ή τόσο άφθονη άνοιξη της θα διαρκέσει έως το καλοκαίρι. Πραγματικά, ο άριστος αυτός θάμνος, με τη ζωρή βλάστηση του, όταν βρή κλιματικό περιβάλλον της άρεσκειάς του, είναι προθυμότερος να δίνῃ τα μὲν άνθη του κατά μεγάλα τσαμπιά και τώρα το χειμώνα. Μολονότι εύαισθητο στο κρύο, ή μπουκαμβίλια άνθίζει και όταν ακόμα ή θερμοκρασία κατέβῃ στους 10 βαθμούς. Μόνο όταν βρίσκεται έμπρός στο βορρά παύει να άνθισῃ.

Η μπουκαμβίλια είναι αναρριχώμενο φυτό, ώραιο. Πολύκλαδο, εύκολο στην ανάπτυξή του, με ζωρή κλαδιά. Στοιλίζει κυρίως θεράντες, όπου βρίσκει χῶμα γόνιμο και απαλό, καλολιπασμένο με χανεμένη κοπριά και άφθονη και φτάνει ως την ταράσσα. Μερικοί τη θέλουν για να στοιλίζει και τις πόρτες, γιατί οι εύλιγιστοι κλάδοι της μπορούν να προσαρμοσθούν σε κάθε σχῆμα, στρογγυλό, όβάλ και να περιπλέκονται γύρω από την πόρτα σαν ένα ώραιο στεφάνι, ριχνοντας δεξιά και αριστερά, τα μεγάλα τους άνθη. Σε άπαγγερή τοποθεσία ή μπουκαμβίλια ίκανοποιεί τη νοικοκυρά και στοιλίζει το έσοχικό σπίτι της με άφθαστη ώραιότητα.

Η ποικιλία, που καλλιεργείται συνήθως παίρνει μεγάλη ανάπτυξη. Μπορεί να σκαρφάλωσῃ και στα 10 μέτρα. Τα λιά, μὲν λουλουδία της, που θῆναιον κατά μεγάλα τσαμπιά δεν φθίνουν εύκολα, ούτε φυλλορροούν, όπως των άλλων λουλουδιών. Κρατούνται πολύ στερεά πάνω στα στελέχη και όταν ακόμη ρίχνῃ χιόνι. Η διαρκεία που έχουν και ή στερεότητα τους απιδίδεται κυρίως στο άφθονο ζεστό και κοπρισμένο χῶμα. Η θερμοκρασία που αναπτύσσει το έδαφικό περιβάλλον, οι άφθονες ρίζες του φυτού, δίνουν δύναμη στο φυτό. Οι ρίζες της μπουκαμβίλιας χῶνονται βαθειά μέσα στο έδαφος και έκμεταλλεύονται κυρίως το υπέδαφος και τα υπεδάφια νερά, τα όποια καταστράλουν έκεί κάτω σε βάθος 2-3 μέτρων. Είναι τα νερά των βροχών.

Η μπουκαμβίλια δεν πρέπει να φυτεύεται σε γλάστρες, όσο μεγάλες και αν είναι, ούτε και σε βαρέλια, για να μπορῇ να αναπτύσσει ριζικό σύστημα άφθονο. Δεν παίρνει την κανονική της ανάπτυξη, παρά μόνο, όταν φυτευθῇ μέσα στη γῆ και σε χῶμα υγιεινό και δυνατό. Σε βαρέλια δεν δίνει άφθονα άνθη, ούτε φθάνει στα δύο μέτρα σε ύψος. Τα φύλλα της γίνονται μικρά, άραια και ό κορμός της γυμνός. Δεν έχει καμμία όμορφια και έπειδή δεν μπορεί να βρῇ τις άφθονες θρεπτικές ουσίες, που της χρειάζονται, μένει στάσιμη, άνικανη να αναπτύξῃ όλη την ίκανότητα της και να βλαστήσῃ. Τα τσαμπιά των λουλουδιών της γίνονται μικρά.

Υπάρχουν ακόμη δύο άλλες ποι-

κιλίες, ή λεία σ'αντεριανή, με μικρότερα, φύλλα και λουλουδία σε λιά άνοιχτά και ή κόκκινη με μεγάλα φύλλα στρογγυλά και λουλουδία κόκκινα. Έχω συναντήσει και μία λευκή, μπουκαμβίλια πολύ ώραιο στο Βελγικό Κογκό. Και οι δύο προηγούμενες ποικιλίες υπάρχουν και στην Αθήνα.

Η μπουκαμβίλια δεν παρουσιάζει καμμία δυσκολία στον πολλαπλασιασμό της. Αρκεί να κόψουμε μερικά μοσχεύματα με 2-3 μάτια, που βρίσκονται κοντά στα άγκάθια και να τα φυτέψουμε μέσα σε μικρές γλάστρες με διάμετρο 30 πόντων και σε κοπρόχωμα. Το βάθος του μοσχεύματος πρέπει να φθάσῃ τούς 8-10 πόντους μέσα στο χῶμα. Ποτίζουμε κατόπιν τα γλαστράκια και τα μεταφέρουμε σε ύπγειο με γλυκεία θερμοκρασία. Τα μοσχεύματα δεν άργήσουν να επιάσουν. Η έποχή που πρέπει να κόψουμε τα μοσχεύματα, χωρίς φύλλα βέλαια, αλλά γυμνά, είναι ο χειμώνας. Μην ξεχνάμε ότι τα γλαστράκια με τα μοσχεύματα πρέπει να τα βάζουμε σε ύπγειο ή σε σέρρες για να ριζώσουν καλά.

Την άνοιξη θα έχουν αρκετές ρίζες και φύλλα και τότε, είναι δυνατό, να τα μεταφέρουμε έξω στον κήπο, αλλά και πάλι σε μέρος άπαγγερό και ήλιόλουστο. Έπειδή το φυτό παίρνει ανάπτυξη, καλό είναι, να μπῆσουμε πλάι του ένα στύλο λεπτό, με πάχος δακτύλου και να το δέσουμε σ' αυτόν. Κατά τις αρχές Μαΐου θα κάνουμε τη μεταφύτευσή. Θ' άνοίξουμε λάκκο βαθύ ός 50 πόντους και θα τον γεμίσουμε με κοπρόχωμα χανεμένο. Αφαιρούμε προσεκτικά από το γλαστράκι το φυτό και το τοποθετούμε στο νέο μέρος με το χῶμα στις ρίζες του. Κατόπιν, αφού σκεπάσουμε τα κενά με κοπρόχωμα και πατήσουμε λίγο το χῶμα για νάρρη σε έπαφῃ με τις ρίζες του φυτού ποτίζουμε χορταστικά. Το καλοκαίρι ποτίζουμε κάθε δύο μέρες, ός το Νοέμβριο. Στο μεταξύ ή μπουκαμβίλια θα ψηλώσῃ και θα άνθισῃ. Μπορούμε τότε την εύκαιρία και τη διαμορφώνουμε, όπως θέλουμε, πάνω σε πλαίσια, γύρω από την πόρτα ή την άνεβάσουμε στην ταράσσα και της δίνουμε το επιθυμητό σχῆμα. Μπουκαμβίλιες αυτή την έποχή μέσα σε γλαστράκια, πουλούνται στην Αγία Ειρήνη-προς 50 δραχμές ή μία. Μερικοί τα μοσχεύματα τα τοποθετούν απ' εύθειας στο όριστικό τους μέρος. Άλλοτε φυτρώνουν αυτά τα μοσχεύματα και άλλοτε ξεραίνονται. Δεν είναι ή σωστή καλλιεργεία αυτή. Χρειάζεται το γλαστράκι, όπου δεν άποτυγχάνει ποτέ το μοσχεύμα.

Εμμαν. Ανάσσης
Γεωπόνος

Μπουκαμβίλια πλεγμένη πάνω σε τελάρο και φυτευμένη στο έδαφος.

ΤΟ ΜΑΣΑΖ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

1

Ο λαιμός είναι γενικά ο «μεγάλος παραμελημένος» κι' εκδικείται παρουσιάζοντας συχνά ένα κιτρινωμένο και χαλαρωμένο πρόσωπο. Κι' όμως ο λαιμός θα έπρεπε να δέχεται τις ίδιες φροντίδες όπως και το πρόσωπο. Αλείψτε τον κάθε πρωί με μία θρεπτική κρέμα και κάντε του μασάζ μ' ανοιχτή παλάμη από το πηγούνι ως τη βάση του λαιμού και διαγωνίως από το ένα αυτί στο άλλο εναλλάξ με τα δυο χέρια. Όχι βέβαια πολύ δυνατά.

ΤΟ ΜΑΣΑΖ που κάνουμε μόνες μας, πρέπει να το πούμε αμέσως από την αρχή, δεν μπορεί κατά κανένα τρόπο ν' αντικαταστήσει το μασάζ που κάνει ένας ειδικός. Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά μπορεί να επιφέρει και τα αντίθετα αποτελέσματα από εκείνα που θέλουμε. Μόνο μερικές κινήσεις, εκτελούμενες σε ώριμα μέρη του προσώπου μας, δεν παρουσιάζουν κίνδυνο να δώσουν ανεπιθύμητα αποτελέσματα. Τα μασάζ θα γίνουν σε πρόσωπο τελείως καθαρό, πάνω στο οποίο θ' απλώσουμε μία θρεπτική κρέμα ή λάδι, που θα διευκολύνουν τις κινήσεις, αποφεύγοντας έτσι ένα τέντωμα του δέρματος, που θα μπορούσε να οδηγήσει σε μία πρόωρη χαλαρότητα. Με την πάροδο του χρόνου η κυκλοφορία του αίματος επιβραδύνεται και το αίμα φτάνει λιγότερο και πιο «τεμπέλικα» στο πρόσωπο: αυτή είναι, θεωρητικά τουλάχιστον, η αιτία του σχηματισμού των ρυτίδων. Αν ήταν δυνατόν να διατηρηθώ πάντοτε δραστήρια ή κυκλοφορία του αίματος στα πιο επιφανειακά στρώματα της επιδερμίδας, οι ρυτίδες δεν θα σχηματίζονταν. Το μασάζ αυτό ακριβώς το σκοπό έχει: να δραστηριοποιήσει την κυκλοφορία αυτή. Ένα γενικό σφάλμα που κάνουν πολλές γυναίκες είναι ν' αρχίζουν να φροντίζουν τον εαυτό τους, όταν οι ζημιές είναι πολύ εμφανείς και φυσικά νοιώθουν κάποια απογοήτευση, όταν οι φροντίδες, τα μασάζ, οι κρέμες δεν δίνουν τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Για την ομορφιά πρό πάντων ισχύει εκείνο που ισχύει και στην Ιατρική: Είναι καλύτερα να προλαμβάνουμε παρά να θεραπεύουμε. Οι λιγυρές κινήσεις που δίνουν οι φωτογραφίες μας θα σας βοηθήσουν ως οδηγός για μερικές εύκολες κινήσεις, που να μπορούν να γίνουν χωρίς κίνδυνο και από άπειρα χέρια.

2

Η επιδερμίδα γύρω στα μάτια είναι λεπτότατη κι' το μασάζ πρέπει να είναι εξαιρετικά ελαφρύ. Απλώστε ένα ελαφρότατο χάιδμα με τα δάχτυλα στο καλά λειομένο με λάδι ή με μία θρεπτική κρέμα δέρμα. Το λάδι είναι καλύτερο, γιατί μπαίνει πιο εύκολα στην γωνία του ματιού, όπου σχηματίζονται — όπως έχουμε — οι τόσο αντιπαθητικές για τη γυναίκα ρυτίδες.

3

Για την περιφέρεια του προσώπου, περάστε ελαφρότατα τις παλάμες με τα τέσσερα δάχτυλα ενωμένα, ξεκινώντας από την άκρη του πηγουνιού για να φτάσετε ως τους κροτάφους. Μπορείτε επίσης να δώσετε ελαφρά κτυπηματάκια με το σαρκώδες μέρος των πιο μακρυν δακτύλων στους μύς που αρχίζουν από την άκρη του πηγουνιού και φτάνουν ως τα αυτιά μας.

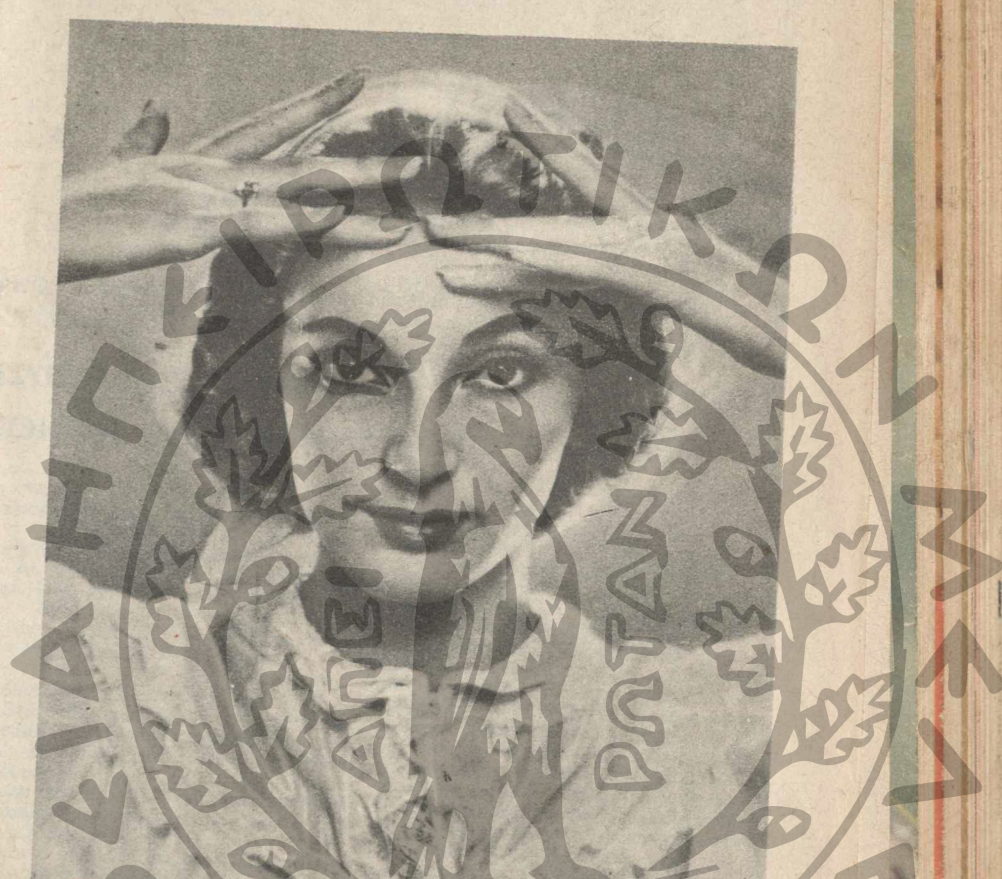
5

Και πάλι για το χαμόγελο, που έχει μεγάλη σπουδαιότητα ακόμα και για τα νεανικά πρόσωπα. Η κίνηση αυτή φαίνεται κάπως περίπλοκη κι' όμως είναι εύκολωτατη. Ενώστε τα δάχτυλα του χεριού, όπως δείχνει η εικόνα, και σπηρίξτε τις άκρες των αντίχειρών στις γωνίες της μύτης, τραβώντας τις κατά μήκος της πτυχής εκείνης, που κάνει το χαμόγελό σας.

4

Οι πτυχές του δέρματος από τις γωνίες της μύτης ως τις γωνίες του στόματος όταν χαμογελούμε είναι εκείνες που διακρίνονται περισσότερο. Κάντε με τις άκρες των δακτύλων (του μέσου και του παραμέσου) γρήγορες κυκλικές κινήσεις, που γίνονται πιο εύκολες με την κρέμα ή το λάδι. Τελειώνετε χτυπώντας ελαφρά — ελαφρά με τον δείκτη και τον αντίχειρα

6

Για να καταπολεμήσετε τις κάθετες στο μέτωπο ρυτίδες θα πιέσετε με κάποια δύναμη με τις άκρες των δακτύλων ξεκινώντας από το σημείο που είναι η μύτη κατά μήκος της γραμμής των φρυδιών προς τους κροτάφους. Για τις οριζόντιες ρυτίδες θα περάσετε τα δάχτυλα από τη γραμμή των φρυδιών ανεβαίνοντας προς το σημείο που αρχίζουν τα μαλλιά σας.

Η Έλεονώρα και ο ντ' Άννουτσιο έκαναν ρομαντικούς περιπάτους στα ήρεμα και γραφικά κανάλια της Βενετίας, πλαθώντας όνειρα αγάπης.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΤΡΑΓΩΔΟΥ

Όλες οι ώρες σέ πληγώνουν ή τελευταία σέ σκοτώνει...

ΕΛΕΟΝΟΡΑ ΝΤΟΥΖΕ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΟΥ 20ού ΑΙΩΝΟΣ

ΑΥΛΑΙΑ έπεσε μετά τη μεγάλη δραματική σκηνή του Άρμάνδου και της Μαργαρίτας Γκωτιέ, στο έργο του Άλεξάνδρου Δου μάρ: «Η Κυρία με τās κα- μελίες». Στά παρασκήνια, μια γυναίκα γυρίζει στο καμρίνι της. Ήταν ακόμη υπό την έπηρεα του πόνου που είχε νοιώσει ζωντανεύον- τας τη διάσημη έρωτευμένη έταίρα.

Στό διάβια, ένας νέος την πε- ρίμενε. Έτρεξε κοντά της πήρε στά χέρια του την άκρη του δαντελένιου σαλιού της μεγάλης ήθοποιού και τό έφερε στά χείλη του με σεβασμό: — Ό!, μεγάλη έρωτευμένη, ή ζωή μου σās ανήκει!

Η σκηνή αυτή γινόταν στή Ρώμη, τό 1896. Ο νέος ήταν ό ποιητής Γκαμπριέλε ντ' Άννουτσιο, τριαντα- δύο έτών τότε. Η ήθοποιός ήταν ή Έλεονώρα Ντούζε, ή μεγάλη Ιταλίδα τραγώδης. Ήταν μόλις σαράντα έ- τών και βρισκόταν στόν κολοφώνια της δόξας της.

Γιά την καλλιτέχινά, ή έκδήλωσι αυτή θαυμασμό ήταν μια όπως τό- σες άλλες, κι όμως, χωρίς ή ίδια να ζήρη, την ήμέρα εκείνη άλλαξε ή μοίρα της. Από τη στιγμή εκείνη, ή Έλεονο- ρα Ντούζε δεν θα χάσει ποτέ τη φι- λοφρόνησι αυτού του νέου με τό φλο γερό δλέμμα.

ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Η Έλεονώρα Ντούζε άκολούθησε τό πατρικό επάγγελμα. Ο πατέρας της, Αλέξανδρος Ντούζε, πλανόδιος ήθοποιός, είχε παντρευτή την Άν- τζέλικα Καπελέτο. Παρ' όλο που αυ- τή ήταν χωριατοπούλα, ήταν τρυφε- ρή, γλυκεριά, πολύ όμορφη... άλλα λε- πτής υγείας. Τό ζεύγος Ντούζε πη- γαινε από πόλη σέ πόλη, δίνοντας παραστάσεις. Η Έλεονώρα γεννήθη- κε σέ μια απ' αυτές της μετακινή- σεις, στίς 3 Οκτωβρίου του 1859, μέσα στό σιδηρόδρομο στίς δύο τό πρωί. Βαφτίστηκε στό Βιθογκάνο (που την έποχ ή εκείνη άποτέλούσε μέρος της Αυστρίας, σύμφωνα με τό έθιμα του τόπου, που ήθελαν τό νεο- γέννητο σά μεταφέρεται στήν εκκλη- σία μέσα σέ μια γυναινή φάτνη που ήταν πλαισιωμένη με χρυσό χαρτί.

Οί στρατιώτες της Αυστριακής φρου- ρας βλέποντας την πομπή, πίστεψαν ότι έπρόκειτο γιά λιτανεία και εξέ- λαβον τό σώμα του παιδιού ως άγιο λείψανο. Με σεβασμό, παρουσίασαν όρσησε αυτή τη χειρονομία ως οϊονό ευτυχίας και όταν γύρισε στίπτι του είπε στή γυναίκα του που ήταν άρ- ρωστη: — Έρείς, ή κόρη μας θα γίνη με- γάλη μια μέρα! Οί στρατιώτες της παρουσίασαν όπλα!

Στά τέσσερά της χρόνια ή Έλεο- νόρα κάνει τά πρώτα της δμήματα στή σκηνή, στό ρόλο της Κοζέττας «Άθλιών». Ο ρόλος της απαιτεί να κλαίει και να τρώ ή ύλο. Κλαίει συ- χνά στ' αλήθινά και ή μητέρα της στά παρασκήνια την ένθαρρύνει: «Μη φοβάσαι, στ' άστεία τρώς ύ- λο!». Η έπιτυχία αυτών των σκηνών κάνει τό παιδί ν' άπορη και μια με- ρα ρωτάει ή μητέρα του: «Άρέσει στούς ανθρώπους να βλέπουν ένα παι- δι νά κλαί ή και νά τρώ ή ύλο;».

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ

Δεκαεπτάρων έτών, ή ηλικία της 'Ιουλιέττας. Η Έλεονώρα δεν φαντά- ζεται έρχόμενη στή Βερόνα ότ θα ζήση έδώ τίς πιο σκληρές άλλα συγ- χρώνως και τίς πιο έντονες ώρες της ζωής της. Η Βερόνα είναι ή πόλι ό- που την ώρα της παραστάσεως ή Έλεονορα μαθαίνει ότ πέθανε ή μη- τέρα της. Πρέπει να συνεχίσει νά παι- ζη — φρικτό μαρτύριο. Έτσι γνω- ρίζει γιά πρώτη φορά τόν αλήθινό πόνο.

Η Έλεονώρα δεν έχει χρήματα γιά νά αγοράση μαύρο φόρεμα. Στήν κηδεία της μητέρας της, ένα άπλο κλισέ από κρέμ γαρνίρει, τό μοναδι- κό πολύ χτυπητό φουστάνι της. Ά- κουσι νά λένε στά διάβια της: «Αυτή ή κοπέλλα δεν έχει καρδιά, δεν φέρε- σε μαύρα γιά τη μητέρα της». Και τότε γνωρίζει γιά πρώτη φορά την έλλειψη κατανοήσεως από τούς άνθρώ- πους.

Δύο μέρες άργότερα πρέπει νά παιζει τό ρόλο της 'Ιουλιέττας στό άριστούργημα του Σαίξπηρ. Άποδι- δει με τόση τέχνη τό ρόλο της που ή θεατής ένθουσιάζονται. Τότε γνωρίζει γιά πρώτη φορά τί είναι τό θέατρο. Άλλά γιά κείνη, ό ρόλος αυτός είναι κάτι πολύ περισσότερο άκόμη. Ζή σέ τέτοιο δαθμό τό δράμα της έ- ρωτευμένης ήρωίδας, μπαίνει τόσο στό πεσί της, που νοιώθει σέ όλη του την έκταση τη δύναμη που αισθη- σμούς της 'Ιουλιέττας. Και τότε, της άποκαλύπτει τί θα πει αγάπη και πόσο μπορεί νά γεμίση τη ζωή αυτό τό αισθημα.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Την έπιτυχία της Βερόνας την ά- κολουθούν χρόνια σκληρά, σάν τά προηγούμενα. Δυστυχία πείνα, επί- ποση δουλειά.

Τό 1879 βρίσκεται στή Νεάπολι. Είναι είκοσι έτών. Παιζει τό ρόλο της Τερέζας Ρακέν. Γιά πρώτη φορά μετά τη Βερόνα έχει έπιτυχία. Άλ- λά δεν είναι ή έπιτυχία που δίνει στήν Έλεονώρα αυτή τη χαρά και αυτό τό νεανικό ένθουσιασμό, άλλα ή συνάντησί της με τόν έρωτα. Βρή- κε στό δρόμο της τόν άνδρα που την κατέκτησε: τόν Μαρτίνο Καφιέρο.

Ο Μαρτίνο είναι ένας δημοσιο- γράφος τριανταεπτά έτών, που ένθου- σιασμένος από τό ταλέντο της νεα- ρής ήθοποιού πήγε νά της έκφραση τό θαυμασμό του. Και ύστερα τόν κατέκτησε ή ώριμότητα και ή ελι- κρινεία της γυναίκας που κρυβόταν πίσω από την ήθοποιό.

Η αγάπη της Έλεονώρας γιά τό Μαρτίνο είναι τόσο μεγάλη που φθα- νει στό σημείο νά σκεφθή νά εγκατα- λείψη την τέχνη της γιά νά μείνη στή Νεάπολι και νά παρατείνει γιά πάν- τα τό γλυκό της όνειρο. Ο έραστικός της όμως δεν έχει την ίδια γνώμη: — Νά εγκαταλείψης τό θέατρο; Δεν πρέπει ούτε νά τό σκέπτεσαι. Έχεις μεγάλο ταλέντο.

Και ή στιγμή που πρέπει νά φύγ η από τη Νεάπολι έρχεται. Η Έλεο- νόρα έλπίζει ακόμη ότ ό έραστικός της θα ζήτηση την τελευταία στιγμή νά μείνη κοντά του. Τί άπέρηνη ελ- τυχία θα ήταν ένα τέτοιο πράγμα!

ΝΑ ΖΗΣΗ ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ

Μά εκείνος δεν της λέει τίποτε. Η Έλεονώρα φεύγει από τη Νεάπολι με- τόν θίασο στό Τουρίνο. Τά γραμά- τα του άγαπημένου της πολύ γρήγο- ρα άρχίζουν νά γίνονται άσπια. Η υγεία της κλονίζεται. Πληρώνει τό φόρο των χρόνων της δυστυχίας και των στερήσεων. Μία άναλαστη ώ- τόσο, μέσα σ' αυτή την άπελπισία: Η Έλεονώρα θα γίνη μητέρα. Ποσο τό άγαπάει εκ των ποσόνων αυτό τό παιδί του πρώτου της έρωτα!

Γεμάτη χαρά γράφει στή Νεάπολι γιά ν' αναγγείλη την ευχάριστη εί- δση, άλλα δεν παίρνει άπάντη. Ξαναγράφει, ίκετεύει. Θέλει νά ξανα- δει έκείνον στόν όποιο έδωσε την καρ- διά της, έχει την τρέλλη έλπίδα ότ ό Μαρτίνο δεν θα άπαρηγή αυτή την ποσότητα.

Ο Μαρτίνο άπαντά. Δέχεται νά ξαναδεί την Έλεονώρα. Συναντώνται στή Ρώμη. Η άπογοήτευσι είναι πολ- λή σκληρή. Ο Μαρτίνο προτείνει τη βοήθειά του, άλλα μια βοήθεια ύλη- κή, τίποτε άλλο. Η Έλεονώρα είναι πολύ υπερήφανη γιά νά δεχτεί ξανα- γυρίσει στό Τουρίνο με την καρδιά τσακισμένη. Η πρώτη της αγάπη πέ- θανε...

Άλλά πρέπει νά εξακολουθήσει νά ζή γιά τό παιδί της, γιά τό θέατρο. Τό παιδί έρχεται στόν κόσμο. Είναι άγόρι, άλλα πολύ κακεκτικά και πε- θαίνει μετά από λίγες μέρες. Η Έ- λονώρα δεν έχει πάλι τίποτε πιά στή ζωή, παρά μόνον τό θέατρο.

Ο ΠΑΡΗΓΟΡΗΤΗΣ

Στό θίασο που άνικει ή Ντούζε, υπάρχει ένας ήθοποιός, ό Κέτσι, με μέτρο ταλέντο, ό'ν' — με μεγάλη κα- ρδιά. Είναι ένας ελκυστικός συνάδι- φος στόν όποιο ή Έλεονώρα έχει ό- πλυστη έμπιστοσύνη. Γνωρίζει τη φι- λανθρωπική επιτιμία της νέας γυναι- κας και ή βαθεία του έπιθυμια είναι νά προσταύσει αυτή που θαμάρει.

— Έξω πόσο μεγάλο είναι αυτό που θα σās προτείνω, της λέει μια μέρα. Άλλά τό σκέφτηκα πολύ. Θέ- λετε νά με παντρευτή; Όταν είπα- σαςτε παντρεμένη, ό διευθυντής του θεάτρου θα παύσει νά σās ενοχλή. Έχετε ένα άπέραντο ταλέντο. Θέλω νά σās βοηθήσω στό δρόμο σας. Σας αγαπάω με όλη την καρδιά μου. Ξέρω τί γολγοθάς ύπηρες ως τώρα ή ζωή σας. Οά κάνω τό παν γιά νά γιν- νετε ευτυχισμένη.

Η Έλεονώρα διστάζει γιά πολύ καιρό και στό τέλος δέχεται. Ο Κέ-τσι είναι ένας καλός και τρυφερός σύζυγος και ή Έλεονώρα Ντούζε βρι- σκίσκει την ψυχική γαλήνη. Νοιώ- θει μια σταθερή φίλια και σεβασμό γιά τόν άνδρα της. Όχι όμως, έ- ρωτα.

Η παλιά πληγή δεν έχει άνομή κλείσει τελείως. Τρία χρόνια μετά τό γάμο της με τόν Κέτσι, ή Έλεο- νόρα μαθαίνει από τίς έφημερίδες ότ ό Καφιέρο είναι βαρεία άρρωστος και ότ ή ζωή του κινδυνεύει. Είναι πολύ ελκυστική γιά νά μπορεί νά κρύψει την αγανάκη της. Ο Κέτσι τα- λαλαώνει, άλλα από λεπτότητα συ- παίνει. Και την ήμέρα που ό Τύπος αναγγέλει τό θάνατο του δημο- γράφου, δεν εμφανίζεται όλη την ή- μέρα στό σπίτι του γιά νά άσπρη- κείνην που αγαπά νά κλαίει με την ήσυχία της. Της στέλνει μια πιστή της φίλη, γιά νά την παρηγορήσει. Η Ντούζε μαντεύει τη λεπτότητα του συζύγου της και όρκίζεται νά μ'ή τόν πρόβωσή ποτέ.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΙΑ

Η έπιτυχίες της Ντούζε στό θέα- τρο διαδεχόταν ή μια την άλλη. Θριαμβεύει παντού, με ή καρδιά της είναι άδεια. Η αγάπη του Κέτσι δεν

είναι άρκητή γιά νά ίκανοποιήση τη γλώσσα της ψυχής της.

Η Έλεονώρα γίνεται γιά δεύτερη φορά μητέρα. Φέρνει στόν κόσμο έ- να κοριτσάκι, την Έρικέττα, μά οι απαιτήσεις του θεάτρου την αναγκά- ζουν νά έμπιστευή τό παιδί της σέ μια τροφο. Καινούργιος σπαραγμός και πόσο σκληρός!

Η Ντούζε είναι είκοσιπέντε έτών όταν στόν θίασο όπου παίζει προσ- ταβάται ό ώριώτερος 'Ιταλός ήθοποιός της έποχής του: Ο Φλάβιο Άντο. Έχει την ίδια ηλικία μ' αυτή και τό ίδιο μεγάλο ταλέντο. Ο Κέτσι, με τό ένστικτο του άν-θρώπου που αγαπά, αισθάνεται νά έρευνή ή Έλεονώρα. Μαντεύει τό συμβαίνει προτού άκόμη ό ίδιος ή ένδιαφερόμενοι τό καταλάβουν: Η Έλεονώρα είναι έρωτευμένη με τόν Φλάβιο Άντι και ό ζεν πρεμιέ την άγάπη έπίσης. Η Έλεονώρα πα- νάει με τόν έαυτό της, δεν θέλει νά κληθεί νά άνδρα της νά ύποφέρει, νά κεί νά τόν άπατήση. Νοιώθει ν' αλτον μεγάλη φίλια και εύγνω- μούση.

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΣ

Μά και ό Κέτσι έχει καταλάβει ότ ό ρόλος του μετά από πέντε χρό- να συμβάσεως έχει τελειώσει. Και έδώ ό θίασος έτοιμάζεται νά έπί- στρέψει από την Άμερική στήν Εύ- ρωπή, γιά νά εγκατασταθή στήν Νάπολι Άμερική. Δεν θέλει νά γίνη έμπόδιο στήν εύτυχία της και διαλέ- γει την έξοδα από αγάπη.

Η Έλεονώρα, παρ' όλην την εύγνω- μούση που έχει γι' αυτόν, δεν έχει τό βάρος νά τόν μεταπεισή. Με τόν Άντο, ή Έλεονώρα δρήςκε αυτό που ζητούσε, τόν έρωτα και τό θέατρο ένωμένα σέ ένα μόνο πλά- σμα που της άνήκει άπόλυτα. Διαλύ- ον τό συμβόλαιό της με τόν θίασο ό- που εργαζόταν και συγκροτεί δικό της θίασο με τόν Άντο. Γίνονται σέ λίγο τό «ιδανικό ζευγάρι» του Ιτα- λικού θεάτρου.

Η Ντούζε γράφει σέ μια απ' αυ- τές τίς ώρες που νοιώθει κανείς την ανάγκη νά εκμυστηρευθή την εύτυ- χία του: «Πάνω απ' όλα, ύπάρχει ή αγάπη, γεγονός πολύ σπάνιο, πο- νά θέα γιά νά μπορούν νά τη γνω- ρίσουν όλοι. Ύπαρχουν εκείνοι που την άξίζουν — και ό άλλοι!».

Πέντε χρόνια ευτυχίας... και ύστε- ρως... Ύστερα, ό Άντο δεν είναι πιά ό έραστικός των πρώτων ήμερών. Ο έραστικός τόν σιγά - σιγά έσθνε. Μάρεσαν ώστόσο νά μείνουν καλοί φίλοι και συνεργάτες. Η Έλεονώρα αναγκάζεται νά όνειροπολή τό άδύνα- το: την άπέραντη και άθαρτη αγά- πη που είναι γι' αυτήν ή ουσιαστική ποσότη της φλογερής ψυχής της.

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΜΟΝΑΞΙΑ

Είναι τώρα πλούσια, δοξασμένη, την λατρεύει όλος ό κόσμος, άλλα είναι μόνη. Η καρδιά της λαχταρά την ευτυχία. Και ή ευτυχία αυτή εί- ναι ή συνάντησί της με τόν Γκαμπρι- έλε ντ' Άννουτσιο στά παρασκήνια του θεάτρου της Ρώμης, όπου έπα- νεί την «Κυρία με τās Καμελίες». Τόσο ένα χρόνο μετά την συνάν- τησί της με τόν Γκαμπριέλε ντ' Άννουτσιο, ή Έλεονώρα θα ξανα-

βρή τόν ποιητή. Θα τόν ξαναβρή έ- να δράση στή Βενετία.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΗΣ ΕΡΩΤΑΣ

Άφωτισμένοι φίλοι της λένε νά φυλαχθή απ' αυτόν τόν γόητα, ή Ντούζε ξέρει τί ριψοκινδυνεύει, άλλα θέλει νά τό ριψοκινδυνεύσει. Γι την ένδιαφερόμενη όλες οι άποκαλύψεις που θεωρούν ύποχρέωσι τους νά της κά- νουν οι γνωστοί της. Δεν βλέπει σ' αυτόν παρά μια τεράστια θέλησι, ένα ταλέντο χωρίς όρια, μια δίψα γιά έρωτα και γιά τό άπόλυτο που μόνο με τη δική της μπορεί νά συγκριθή. Μέσα στήν τρέλλα που την παρασύ- ρει άποφασίζει τό θέατρό της νά εί- ναι στό μέλλον και δικό του θέατρο τό ταλέντο της θα τεθή στήν ύπηρε- σία του γιά νά επιβάλει τό έργο του. Ο Γκαμπριέλε ντ' Άννουτσιο έγι- νει τό ΠΑΝ γι' αυτήν. Έπί τρία χρό- νια ή Έλεονώρα προσπαθεί μάταια νά επιβάλει τά έργα του Γκαμπριέλε ντ' Άννουτσιο, στήν 'Ιταλία, παρ' όλες τίς πίκρες που την ποτίζει ό άσάτος έραστικός της.

Και μια μέρα τό αναπόφευκτο έρ- χεται. Είναι πέντε χρόνια που διαρ- κεί αυτός ό γολγοθάς. Βρισκόμαστε στό 1905. Ο Γκαμπριέλε ντ' Άν- νουτσιο ξαναέρχεται μια τελευταία φορά στό σπίτι της, άλλα γιά νά της αναγγείλη ότ όλα είχαν τελειώ- σει. Φεύγει, δεν θα ξαναγυρίση πιά.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Τέσσερα χρόνια εξακολουθεί νά παλεύει. Και μια μέρα άποχαιρέτά την πάντα τό θέατρο. Αυτό γίνεται τό 1909. Είναι πενήντα έτών.

Η υγεία της είναι τόσο κλονισμέ- νη που ό γιαιτροί της συμβουλεύουν νά σταματήσει άμέσως νά παίζη.

Η Έλεονώρα Ντούζε δεν θα τε- λειώσει ώστόσο τη ζωή της στό αγα- πημένο της σπιτάκι στήν 'Ιταλία, ό- πως είχε όνειρευτή. Ο πόλεμος του 1914 — 1918 συμπληρώνει την οί- κονομική της καταστροφή. Τό 1919, σέ ηλικία εξήντα έτών δεν έχει πιά ούτε τά άπαραίτητα μέσα γιά νά ζή- ση. Έχει δώσει πολλά, δεν έχει πιά τίποτα. Αναγκάζεται νά επανεμφα- νισθή στό θέατρο, μετά δέκα χρόνια άπουσία. Κάθε παράστασι είναι έ- να μαρτύριο. Την κρατούν με τό όδυ- γόνο.

Τό 1923 βρίσκεται στήν Άμερι- κή: Νέα Ύορκ, Ουάσινγκτον, Βαλ- τιμόρη.

Και τελικά τό Πίτσμπουργκ, ή διανομητική πόλις, θα είναι ό τε- λευταίος της σταθμός. Ένώ πηγαίνει με ραγδαία βροχή στό θέατρο άρπά- ζει κρυολόγημα.

Πάνω στή σκηνή τουρτουρίζει από τόν πυρετό. Κατορθώνει ώστόσο νά τελειώσει τό έργο χάρις σέ μια υπε- ράνθρωπη προσπάθεια. Άλλά τελεί- ωσε, άκόμη και ή πιο δυνατή θέλησι δεν μπορεί νά κάνει τίποτα όταν ό οργανισμός φθαρή. Η Έλεονώρα Ντούζε πεθαίνει την ίδια νύχτα, μα- κρυνά από την πατρίδα της, στίς 21 Άπριλίου 1924.

Μετέφεραν τη σωρή της στήν 'Ι- ταλία, στό μικρό χωριό Άζόλο ό- που είχε όνειρευτή νά τελειώσει τίς ήμέρες της, σάν μια αλήθινή βασί- λισσα.

Μαρία Έρσκιν

ΕΝΤΟΣ ΟΛΙΓΟΥ ΣΤΗ "ΓΥΝΑΙΚΑ"

8' άρχισή ή δημοσίευσις ενός νέου αισθηματικού και δραματικού μυθιστορηματος με τόν τίτλο:

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΩΝ 7 ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

Πρόκειται γιά ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα, από τά άρι- στούργματα του είδους του, που θα γοητεύσει και θα συγκινήσει κάθε ευαίσθητη καρδιά. Η γοργή πλοκή του, οι δραματικές του μεταπτώσεις, ή συγκρούσις του έρωτα και του πόνου δα αίχμα- λωτούν τό ένδιαφέρον σας από την άρχή ως τό τέλος.

«Ζητούνται νύφες!»

ΝΕΑ ΖΗΛΑΝΔΙΑ Η ΧΩΡΑ ΧΩΡΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ λειτουργούν έδώ και μερικά χρόνια σοβαρά- τα και άξιοπρεπέστατα γραφεία: «Εισαγωγής και Έξα- γωγής Γυναικών». Τά γραφεία αυτά, που ύπάρχουν και έρ- γάζονται με την άδεια της άστυνομίας και τών άλλων αρμο- δίων άρχών, δεν έχουν καμμία άπολύτως σχέση με τό έγκλη- ματικό έμπόριο της λευκής σαρκός, που όσο περισσότερο διώκεται, τόσο περισσότερο άνθεί και έπекτείνεται.

Τά γραφεία Εισαγωγής και Έξαγωγής Γυναικών είναι μάλλον έ- να είδος διεθνών γραφείων συνοικισίων που έπιτελούν ένα μεγάλο κοινωνικό έργο και μάλιστα ένα έργο που θα έπρεπε νά έπιτελήται μάλλον από τίς κυβερνήσεις ή ίσως και από κάποιο ειδικό τμήμα του 'Οργανισμού 'Ηνωμένων Έθνών.

Ένας από τούς κυριότερους πελάτες των γραφείων αυτών είναι ή Νέα Ζηλανδία, ό παράδεισος αυτός των μεταναστών που κινδυνεύει νά μεταβληθή σέ κόλασι από την έλλειψη γυναικών.

Η μακρινή αυτή χώρα με τίς άπερίοριστες δυνατότητες οίκονο- μικής ανάπτυξεως, προσελκύει κάθε χρόνο ένα μεγάλο αριθμό μετα- ναστών που προέρχονται λίγο - πολύ από όλες τίς ευρωπαϊκές χώ- ρες και τών όποιων έχει πραγματικά άπόλυτη ανάγκη γιά νά αξιο- ποιήσει τίς πλουτοπαραγωγικές της πηγές. Οί περισσότεροι από τούς μεταναστές δημιουργούνται πολύ γρήγορα, όπλοκτοι πλούτη και εισοδήματα και κάνουν μια πραγματικά «άνθρωπισμένη» ζωή, γιαντί ή Νέα Ζηλανδία έχει εκπαιδισθή και συγχρονισθή όσο και- μιά ίσως άλλη χώρα του κόσμου.

Πολλά από τά κομφορ που θεωρούντα άλλοι σάν υπερπολυτέλεια ή σάν προνόμιο των πολύ όλίγων είναι γιά τούς Νεοζηλανδούς κάτι τό αυτονόητο, σάν είδος πρώτης ανάγκης. Τό νά έχη κανείς αυτοκι- νητο θεωρείται σάν τό πιο φυσικό πράγμα του κόσμου, ενώ τό νά μη έχη είναι κάτι τό άνεξήγητο, κάτι που αντίβαινει στούς κανόνες.

Η αυτοματοποίησι έχει προχωρήσει τόσο πολύ ώστε δεν χρειά- ζεται νά κοπιάση κανείς γιά τό παραμικρό. Αυτό ίσχυει όχι μόνο γιά τίς κάθε είδους διανομηματικές και άλλες έκμεταλλεύσεις, άλλα ακόμη περισσότερο γιά τίς ιδιωτικές κατοικίες στίς όποιες τά πάν- τα λειτουργούν αυτόματα. Η αυτοματοποίησις στην ιδιωτική ζωή ήταν άλλως τε επιτακτική ανάγκη γιά τη Νέα Ζηλανδία, όπου είναι πιο πιθανόν νά κερδίση κανείς τόν πρώτο αριθμό του λαχείου παρά νά βρή υπέρβητα ή παραδουλεύτρια έστω γιά μια μισή ώρα τη δδομάδα. Όλα τά έλεύθερα εργατικά χέρια τά άπορροφούν άμέσως ή διο- μνηχανισμός, ή καλλιέργεια και ή κτηνοτροφία που πληρώνουν όσα - όσα γιά νά - έ άποκτήσουν. Έτσι έξηγείται και τό ότ εργάζονται και όλες σχεδόν οι γυναίκες άνεξαρτήτως κοινωνικής θέσεως ή οίκονο- μικής καταστάσεως.

Οί διανομηματικές που άνοίγονται στόν νεαρό, φιλόπονο και φιλόδο- ξο, μετανάστη που φθάσει στη Νέα Ζηλανδία είναι πραγματικά άπε- ρίοριστες. Μέσα σέ λίγα χρόνια έντατικής δουλειάς μπορεί νά άπο- κτήση δική του έπιχείρησι, δική του έπαυλη, δικό του αυτοκίνητο ή άεροπλάνο. Τά πάντα, εκτός από δική του γυναίκα, γιά τόν άπλό- στατο λόγο ότ δεν ύπάρχουν άνύπανδρες γυναίκες. Τά κορίτσια γί- νονται κυριολεκτικά άναρπαστα μόλις φθάσουν σέ ηλικία γάμου. Είναι όμως τόσο λίγα σέ συγκρίσι με τούς ύποψηφίους γαμβρούς, ώστε ό περισσότεροι από αούτους μένουν έξω του νυμφώγι.

Ο Νεοζηλανδός κοινωνιολόγος Δρ Μάστενγκαρμπ, που θεωρείται σάν διεθνής αθεντία στό είδος του, έκανε τώρα τελευταία μια διάλέ- ξι ενώπιον της «Εταιρίας των 'Ιδρυτών της Νέας Ζηλανδίας», ενός συλλόγου στόν όποιο άνήκουν σάν μέλη όλοι όσοι έπαιξαν ή παίζουν ρόλο γιά την πρόοδο και ευημερία της χώρας.

Ο Δρ Μάστενγκαρμπ έρριξε ολόκληρη την εύληνη γιά την άπο- καρδιωτική αυτή κατάσταση στις εκάστοτε κυβερνήσεις που έστρε- ψαν όλη τους την προσοχή στην προσέλκυσι νεαρών μεταναστών χα- ρίς νά λάβουν υπ' όψιν τους ότ τό όνειρο κάθε νέου όταν μάλιστα ευτορήσει και άποκτήσει ένα βέβαιο μέλλον, είναι νά ίδρύση οικογέ- νεια και νά άποκτήσει άπογόνους που θα συνεχίσουν και θα επεκ- τείνουν τίς προσπάθειές του.

Έπί χρόνια και χρόνια τώρα εισάγει ή Νέα Ζηλανδία νέους άν- δρες χωρίς νά ένδιαφερόη καθόλου γιά τό δημιουργούμενο πρόβλη- των γυναικών ή άκριβέστερα τών «σκέλητων».

Πολλοί από τούς μεταναστές εγκαταλείπουν άνδύσους έπιχειρή- σεις γιά τίς όποιες έμάθισαν επί χρόνια και χρόνια και οι όποιες συνέβαλαν άποφασιστικά στην οίκονομική άνθησι της χώρας και έπι- στρέφουν στις πατρίδες τους θυσιαστές τά πλούτη και την ευμά- ρεια γιά νά πραγματοποιήσουν τό όνειρο της οίκονομικής. Οί άλλοι, όμως, εκείνοι που μένουν, γερνούν πρόωρα, χάνουν την εργατικότη- τα και δραστηριότητα τους, εγκαταλείπουν τίς προσπάθειές τους και παρνούν τίς ώρες τους μέσα στις πολυάριθμες λέσχες χαρτοπαίζον- τες και πίνοντας.

Ο Δρ Μάστενγκαρμπ παρατήρησε κατά την προαναφερθείσα δι- αλέξί του, ότ αν είχε καταβληθή από την άρχή προσπάθεια γιά νά εισέρχονται στή Νέα Ζηλανδία και γυναίκες, έστω και σέ αναλογία 50% έναντι των άνδρών, θα είχε λυθή σήμερα τό δημογραφικό της πρόβλημα και ή χώρα δεν θα είχε ανάγκη νά ζητά μεταναστές ό- πο έφνες χώρες γιαντί θα ήταν άρκητές οι έπιπτώσεις γεννήσεως γιά νά καλύψουν τά ύπάρχοντα κενά.

ΜΙΛΟΥΝ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και προλέγουν το μέλλον για το διάστημα 7-21 'Ιανουαρίου σύμφωνα με τον άστερισμό σας

ΚΡΙΟΣ
(21 Μαρτίου - 20 'Απριλίου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21-31 Μαρτίου): Θα πρέπει να βάλετε εις ενόψειαν τα σχέδιά σας. Μη γάνετε πολύτιμο καιρό εξέταίνοντας τις διάφορες άλλες πιθανότητες που δύνανται να υπάγουν και να άφορουν το ίδιο ζήτημα ακριβώς.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1-10 'Απριλίου): Μη σπασμάτε να έλεγχετε τον έαυτό σας. Αυτό θα σας βοηθήσει πολύ να λύσετε τα προβλήματα που σας άπασχολούν, γιατί μόνον με αυτόν τον τρόπο θα είσαστε δέξια πώς κρίνετε σωστά.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11-20 'Απριλίου): Πάντα να υπολογίζετε και τη γνώμη ενός πιο υπειραιμένου προσώπου. Η πρότασις που θα σας γίνη είναι πολύ έλκυστική αλλά προσοχή να μη θαυμάθητε αποκλειστικά από την λάμψη της.

ΤΑΥΡΟΣ
(21 'Απριλίου - 20 Μαΐου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21-30 'Απριλίου): Πάντα να έχετε υπ' όψει σας ότι δεν πρέπει να δίνετε σημασία σε πράγματα επίφοβη. Γι' αυτό θα είναι πολύ προτιμότερο να τα ξεπερνάτε χωρίς να τα φιλοσοφικίζετε και πολύ.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1-10 Μαΐου): Μην άεροδατήτε. Να είσαστε προσγειωμένοι και να κρίνετε τα πράγματα με αντικειμενικότητα. Δεν σας συμβέχει στην περίπτωση αυτή να άφαινετε τη φαντασία σας να αλλάζει τα πράγματα.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11-20 Μαΐου): Άφαιστε να περάση ένα μικρό χρονικό διάστημα χωρίς περισπασμούς. Η κατάσταση ή σημερινή θα αλλάξει προς το καλύτερο αλλά όχι στο πολύ προσεχές μέλλον. Γι' αυτό ήρεμώστε στο μεταξύ.

ΔΙΔΥΜΟΙ
(21 Μαΐου - 22 'Ιουνίου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21-31 Μαΐου): Θα έχετε γεγονότα και ευχάριστα και όχι. Φροντίστε και προσπαθήστε να αξιοποιήσετε τα πρώτα και να ξεπεράσετε τα δεύτερα. Δεν είναι δύσκολο γιατί βλέπουμε μία ήρεμη περίοδο για σας.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1-10 'Ιουνίου): Μην παραιτηθήτε από τον άγώνα και τις προσπάθειές σας και μην έλθετε σε συμβιβασμούς. Το δικό είναι με το μέρος σας και αυτό που επιδιώχετε σας άνηκει. Γι' αυτό μη δειλιάσετε.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11-22 'Ιουνίου): Πρέπει να κάνετε μίαν περιουλήγην αυτών που σας άνηκουν γιατί η άδυσφορία σας θα φέρη άποτελέσματα όχι και πολύ ευχάριστα για σας και το στενό οικογενειακό σας περιβάλλον.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ
(23 'Ιουνίου - 22 'Ιουλίου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23-30 'Ιουνίου): Μην άνιχνετε τους άλλους να κάνουν κατάχρησι της καλωσύνης σας. Η ζωή έχει τις απαιτήσεις της και θα πρέπει σε συγκεκριμένη περίπτωση να βασισθήτε αποκλειστικά στον έαυτό σας.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1-10 'Ιουλίου): Να επωφεληθήτε όσο μπορείτε από μία έκτακτη ευκαιρία που θα σας παρουσιασθή. Είναι δυνατόν να διαμορφωθή κατάσταση τέτοια που να θελήση σημαντικά τους δρους της διαβίωσής.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11-22 'Ιουλίου): Μη βάλετε το στήθος σας σημάδι. Άφαιστε και τους άλλους να έξομαλύνουν και να ρεγουλάρουν την κατάσταση. Οι εύθες που αναλαμβάνετε είναι μεγάλες και πρέπει να το αντίληφθετε.

ΛΕΩΝ
(23 'Ιουλίου - 22 Αύγουστου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23-31 'Ιουλίου): Ο αισθηματικός σας τομέας θα έχη ευχάριστα σημεία. Δυνάτον, έχει χειρότερη όπως πρέπει το ζήτημα να έχετε μία σοβαρή κατάνη. Χρειάζεται λεπτότης και προσοχή από μέρους σας.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1-10 Αύγουστου): Πληγιάζει η ήμερα που θα εκπληρωθή η επιθυμία σας γιατί όλα τα πράγματα θα πάνε κατ' ευχήν. Και αν υπάγουν μικροεπιπλοά δεν θ' αλλάξουν διόλου την πορεία των πραγμάτων.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11-22 Αύγουστου): Μην εμπιστευθήτε με κλειστά μάτια στους γύρω σας. Να ζητάτε τη βοήθειά τους όταν το νομίζετε σκότιμα, αλλά το θέτο να έχετε έρεσι και να μη δορυμεύετε τη σκέψη και τη θέλησή σας.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ
(23 Αύγουστου - 22 Σεπτεμβρ.)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23-31 Αύγουστου): Να είσαστε συνεπής στις υποσχέσεις σας και να τηρήτε το λόγο σας. Πάντα πρέπει να εξέταζετε αν θα μπορούσατε να πράττσετε το «ναί» που δώσατε γι' αυτό και να είσαστε λίγο δύσκολη.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1-10 Σεπτεμβρίου): Άσκήσετε την επιρροή σας για να επιτύχετε κάτι καλό. Ίσως δεν φαίνεται τώρα καθαρά οι συνέπειες της στάσης σας αλλά θα άφιση αυτή ίχνη που θα σας λυπήσουν αργότερα πολύ.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11-22 Σεπτεμβρίου): Φροντίστε περισσότερο τον τομέα της έργασίας σας. Από εκεί θα διαμορφωθή μία κατάσταση που θα επιφέρει διάφορες μεταβολές στη ζωή σας και ανάλογα θα εξαρτηθή η επιτυχία.

ΖΥΓΟΣ
(23 Σεπτεμβρίου - 22 'Οκτωβρίου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23-30 Σεπτεμβρίου): Θα επιτύχετε πολύ περισσότερα με την καλωσύνη, τις προσπάθειες και σκύψτε με άνάγη γ' αυτούς που έχουν την ανάγκη σας. Θα γνήτε πολύ πιο κερδισμένη με αυτόν τον τρόπο.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1-10 'Οκτωβρίου): Βγάψτε από μέσα σας το αισθημα της ζηλοτυπίας γιατί θα βλάψετε την κατάσταση. Άλλο επιδιώχετε και σε άλλο άποτέλεσμα θα καταλήξετε και τότε θα είναι πλέον πολύ άσχημα.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11-22 'Οκτωβρίου): Να δείχτε την πρότασι έφ' όσον θα έχη σοβαρό χαρακτήρα. Έχει πολλά ευχάριστα σημεία και μάλιστα και άλλα εξέλιξιμα. Άείζει ο κόπος να τα εξέτασε πιο προσεκτικά και ψυράιμα.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ
(23 'Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (23-31 'Οκτωβρίου): Βαδίζετε με συνέσι χωρίς μεγάλους ένθουςιασμούς. Τα πράγματα θα εξέλιχθούν αρκετά καλά αλλά δεν σας συμβέχει να εκδίδετε την κατάσταση. Γι' αυτό πρέπει να όπλισθήτε με ύπονοη.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1-10 Νοεμβρίου): Μη βάλετε τον συναισθηματικό τομέα σε δεύτερη μοίρα. Μη βλέπετε όλα τα πράγματα αποκλειστικά από την ρεαλιστική τους πλευρά. Πρέπει να τους βάλετε και ένα μικρό φωτιστόφωτο.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11-21 Νοεμβρίου): Άποφύγετε τις σκηνές ζηλοτυπίας γιατί με αυτό τον τρόπο δημιουργήτε τον κίνδυνο διαρκούς εκνευρισμού. Η άγάπη πολλές φορές δεν μπορεί να άσθει σε μία τέτοια δοκιμασία.

ΤΟΞΟΤΗΣ
(23 Νοεμβρίου - 20 Δεκεμβρίου)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (22-30 Νοεμβρίου): Ένα ανέλπιστο κέρδος θα αλλάξη την πορεία της ζωής σας. Φροντίστε να διατηρήσετε ό,τι καλές κατευθύνσεις είχατε και αποβάλετε τις κακές συνήθειες τώρα που τα μέσα το επιτρέπουν.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1-10 Δεκεμβρίου): Μην άπογοιτεύεσθε από τις άνοδοις που συμβαίνουν. Η ζωή έπιδες που συμβαίνουν. Κάνετε λίγες και καλύτερες πλεμρά. Κάνετε λίγες υπομονή και δεν θ' άργήσετε να άποκτήσετε και σεις πολλά όφελι.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11-20 Δεκεμβρίου): Δεν είναι κέρδη αυτά που έχουν προσωρινή μόνο αξία. Γι' αυτό επιδιώκετε κάτι πιο θετικό έστω και αν δεν είναι και πολύ έντυπωσικό. Φτάνει να είναι καρποφόρο.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ
(21 Δεκεμβρίου - 20 'Ιανουαρ.)

1ο ΔΕΚΑΗΜ. (21-31 Δεκεμβρίου): Μην άφαιστε καμιά άλλη γνώμη να σας έπηρεάση και να σας κάνουν να αλλάξετε άποφάσεις. Βασισθήτε αποκλειστικά στις δικές σας δύναμεις και στη φωνή της καρδιάς σας.

2ο ΔΕΚΑΗΜ. (1-10 'Ιανουαρίου): Μη δημιουργήτε επιπλοά εκεί που δεν υπάρχουν. Φροντίστε να εύκολύνετε μάλλον παρά να δυσκολεύετε τις λεπτομέρειες της ζωής σας. Όσο και να μη το δείχνουν παίζουν κάποιο ρόλο.

3ο ΔΕΚΑΗΜ. (11-20 'Ιανουαρίου): Θα άκούσετε μία έξομολόγησι. Ίσως δεν θα είναι αποκλειστικά αισθηματική. Πάντως θα δώση μία διέδοδο σε μία κατάσταση που ως τώρα δεν έχετε τι εξέλιξι θα πάρη στο προσεχές μέλλον.

ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Ορίζοντις: 1) ΤΡΕΠΕ-ΒΑΕΡΟ 2) ΣΕΒΑΣΤΙΑΝΟΣ 3) ΑΚΡΟΤΗΡΙΟΝ 4) ΕΛΑΦΡΟΝ 5) ΙΣΙΣ-ΚΙΤ 6) ΜΠΟΥΦΑΛΟ 7) ΙΟΣ-ΛΩΤ-ΣΑΜ 8) ΑΡ-ΙΔΝΙΑ-ΡΑ 9) ΟΥ-ΡΩΜΙΟΣ 10) ΑΣΠΡΟ-ΙΚΤΙΣ 11) ΡΕΣΤΑ-ΕΝΩ.

ΑΣΙΑ

1) Καισαριανή, 2) Άπρόσιτα, 3) Παράσιτα, 4) Πανδαισία, 5) Άστρον-λία, 6) Σακτορία, 7) Σιαμοί.

ΠΟΣΕΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ;

Ίδου 12 λέξεις που μπορείτε να σχηματίσετε με την κατάληξι ΤΡΑ-Άστρο, Κίτρα, Λύτρα, Μίτρα, Νέτρα, Πέτρα, Ρήτρα, Τάτρα, Χύτρα, Μέτρα, Λάτρα, Φύτρα.

ΑΕΙΖΕΙ ΤΟΝ ΚΟΠΟ

3367 x 33 = 111111
3367 x 66 = 222222
3367 x 99 = 333333
3367 x 132 = 444444
3367 x 165 = 555555 και άλλα κατ' έξης.

ΨΑΞΕΤΕ ΝΑ ΤΟ ΒΡΗΤΕ

1) Ο αριθμός 13, 2) Η σκιά 3) Η σιωπή, 4) Τα άκρα, 5) Το έρωτα.

ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Οι λέξεις που σχηματίζονται άριζώντας και καθέτως μέσα στο τετράγωνο είναι: ΘΛΑΚΟΣ, ΑΛΑΝΙ, ΚΑΚΟΝ, ΟΝΟΜΑ, ΣΙΝΑΙ.

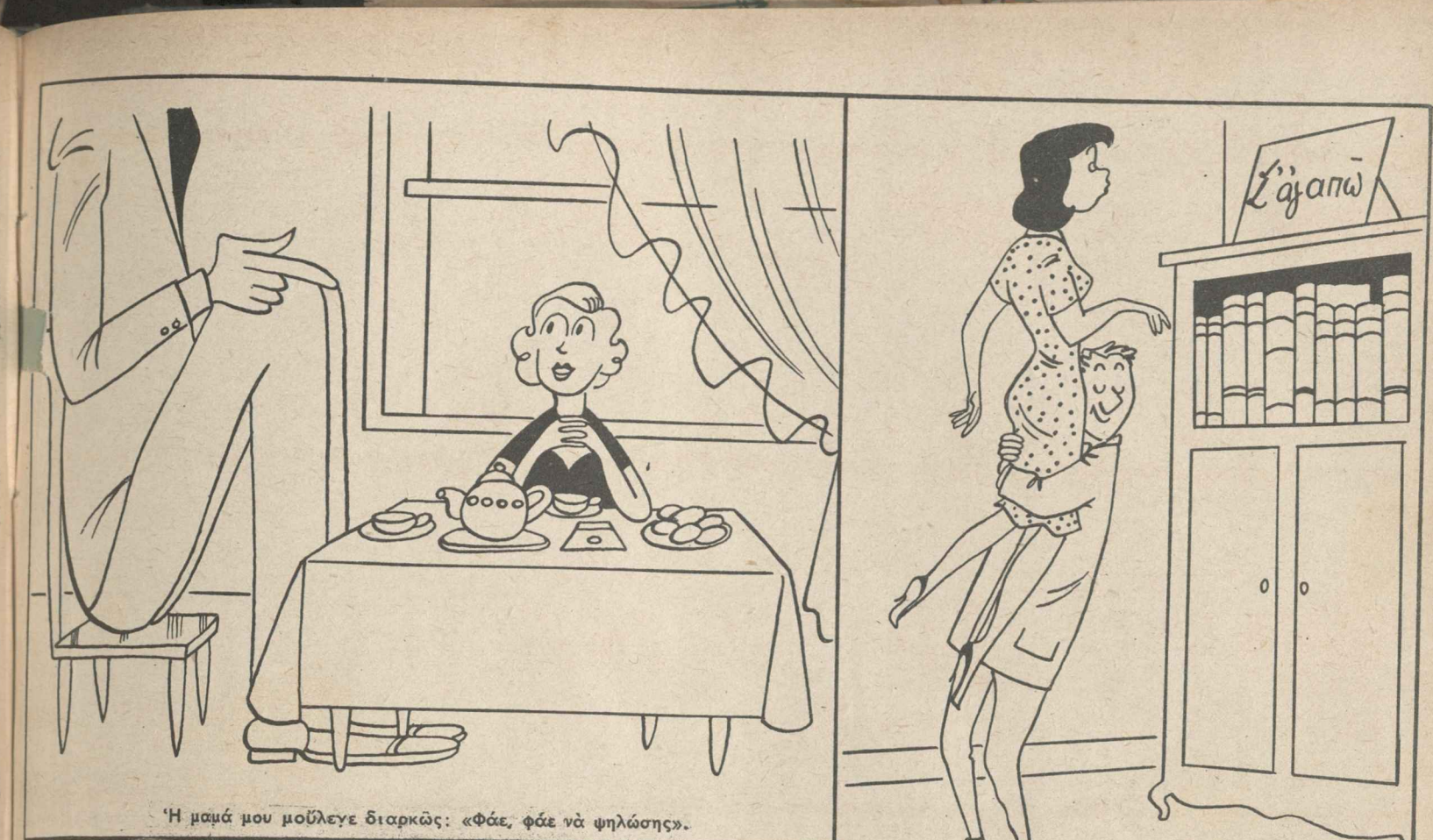
Αγοράζετε προϊόντα

Εκατομμύρια γυναίκες στην 'Αμερική και Εύρωπη για να έχουν καλοθαμμένα και γερά νύχια χρησιμοποιούν το μοναδικό θερνίκια δνύχων.

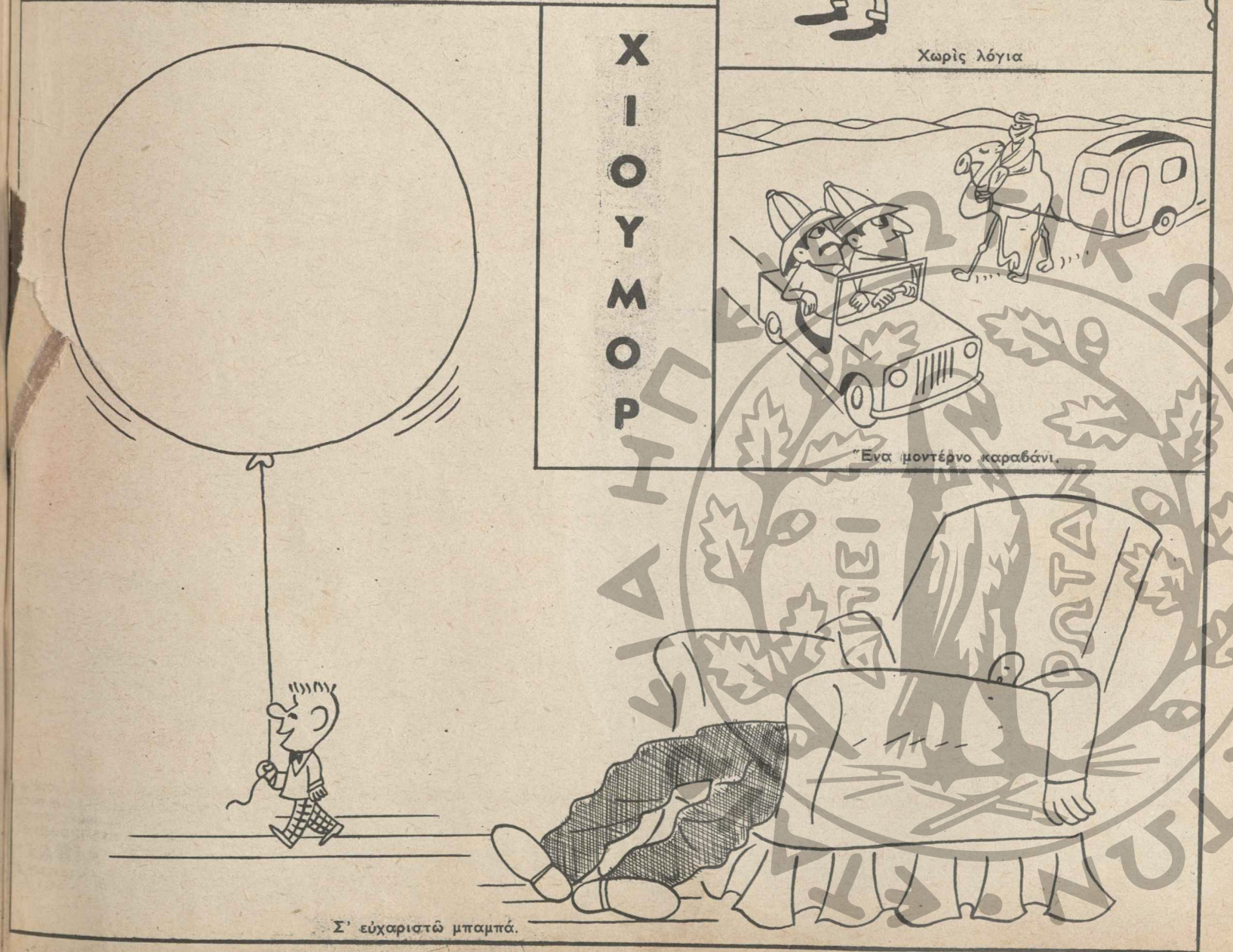
DURA-GLOSS

ΠΡΟΣΟΧΗ: Είναι το μόνο που περιέχουν FLEX - FILM αποτεκτικό για να δυνάμωνη τα νύχια.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ
ΜΑΞ ΛΙΒΑΣ
ΓΩΝΙΑ ΑΘΗΝΑΙΟΣ & ΚΑΛΑΜΙΣΤΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28.580

Η μαμά μου μούλεγε διαρκώς: «Φάε, φάε να ψηλώσης».

ΧΙΟΥΜΟΡ

Χωρίς λόγια

Ένα μοντέρνο καραβάνι.

Σ' εύχαριστώ μπαμπά.

"ΑΛΕΚΤΩΡ,"

"Όσα ρούχα και αν πλύνετε, το DAL διατηρεί την απαλότητα και την ομορφιά των χεριών σας, χάρις εις την ειδικήν επισημονικήν παρασκευήν του.

Μικρή ποσότης του DAL χρειάζεται για να έχετε ένα ολόκληρο σωρό από ρούχα όλοκάθαρα. Μόνη σας δα διαπιστώσετε την μεγάλη του απόδοσιν. Επί πλέον, είναι και φθηνότερον από τα ξένα απορρυπαντικά!

Το σπητικό σας δα είναι πιό χαρούμενο και πιό εύτυχισμένο, όταν ή μπουγάδα χαρίζη στα ρούχα σας ένα λεπτό και ευχάριστο άρωμα. Το DAL έχει ένα τόσο λεπτό άρωμα, πού δα σάς ένδουσίαση!

Συγκρίνατε το DAL με όλα τα άλλα απορρυπαντικά και δα διαπιστώσετε, ότι είναι το μόνον με τόσα πολλά πλεονεκτήματα: Ρούχα όλοκάθαρα, οικονομικό πλύσιμο, λεπτό και ευχάριστο άρωμα, απαλά χέρια!

Αγοράστε σήμερα

DAL είναι συμφέρον σας!

Όμορφαίνει ό,τι πλένει